

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ СЕЗОНЪТ НА БУРИТЕ

Част 8 от „Вещерът“

Превод от полски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

*От упири, от окаяни,
от дългоръки зверове
и от нощни твари
избави ни, милостиви Боже!*

Молитва, позната
като The Cornish Litany,
датирана XIV-XV в.

*Разправят, че прогресът разпръсва мрака.
Но винаги, винаги ще има мрак. И винаги в мрака
ще бъде Злото, винаги в тъмнината ще има зъби
и нокти, убийства и кръв. Винаги ще има твари,
които трополят в нощта. А ние, вечерите, сме
тук, за да трополим на тях.*

Весемир от Каер
Морхен

НЕЩО ЗАПОЧВА...

Това е „Сезонът на бурите“, новият роман за вечера. След почти тринайсет години се връщам към своя белокос изстребител на чудовища. Персонаж, който в известен смисъл се изплъзна от контрола ми и попадна в други медии. Тринайсет години са доста време, но някои от вас сигурно помнят как многократно съм декларирал, че петокнижието е приключено и няма да бъде продължено. Така и стана. „Сезонът на бурите“ не разказва за юношеските години на Гералт, нито за съдбата му след завършилото в последния том на сагата пътешествие до отвъдния свят, до Авалон, Островът на ябълковите дървета, в друго измерение, ако някой предпочита да нарича така онази Страна, от която няма връщане. Така че „Сезонът на бурите“ не е нито предистория, нито продължение, а съвсем отделна история. При това замислена много отдавна.

И ето я най-накрая „Сезонът на бурите“, като жива. След класическата, книжна версия дойде моментът да я представя и в електронна версия. И съвсем не под предизвикващия треперене флаг с череп и кости. Всичко е *lege artis*. Законно и лицензирано.

В „Сезонът на бурите“ се появяват персонажи, добре познати на Негово величество читателя: верният приятел на Гералт, бардът и поет Лютичето, както и неговата любима, коварната магьосница Йенефер, но на сцената пристъпват — буквално и в преносен смисъл — герои от съвсем други приказки. Хора, не-хора и изваяни с магическо изкуство твари.

Що се отнася до хронологията и точното местоположение на Гералт в нея, мога само да разкрия, че още никакъв пришълец от север не е свалил магията от бродещата във Вижима стрига, а змията Уроборос не е забила зъби в собствената си опашка. Светът е все още такъв, какъвто е: само всевъзможните гадости навярно са се намножили. Не без помощта на побъркани или злонамерени експериментатори магьосници, творящи в тайните си лаборатории

генетични чудатости, мутации и смъртоносни кръстоски между различни видове и раси.

Вещерът не може да се оплаче от липса на работа.

Накъдето и да се обърнеш — нагли боболаци, троли и отмъстителни агуари.

А на фона се точат кралски и магьоснически интриги. Разнасят се гръмотевици и бушуват бури.

Гералт от Ривия.

Той е такъв, какъвто съм го създал. Има бели коси и понякога се усмихва зловещо. Харесва красивите жени. Циничен, но умерено. Вижда в тъмното и е невероятно бърз и силен. Като котка — недоверчив и недостъпен. Движен от собствените си догми. Той е мутант, странник, обучен в Каер Морхен, Вещерското средище.

Има два меча. Единият от стомана, изкован в Махакам, в ковачниците на джуджетата. Семпъл и елегантен. И още един, със сходна дължина и тежест. Сребърен, украсен с рунически знаци. Сега Гералт дебне Идр, хищник, който живее само за да убива. Също както и едни доста лоши хора дебнат Гералт.

Сагата продължава. Историята не свършва никога.

ГЛАВА ПЪРВА

*Който се бори с чудовища, нека внимава
сам да не се превърне в такова.
Ако твърде дълго се вираш в бездната,
бездната ще се взре в теб.^[1]*

Фридрих Ницше,
„Отвъд доброто и злото,
прелюдия към една
философия на бъдещето“

*Да се гледа в бездната според мен
е пълен идиотизъм.
На света има множество неща,
доста по-достойни да се гледа в тях.*

Лютичето, „Половин
век поезия“

Живееше само за да убива.

Лежеше върху нагрятия от слънцето пясък.

Усещаше вибрациите чрез притиснатите към почвата мустачета и четина. Макар вибрациите все още да бяха далеч, Идр ги усещаше ясно и отчетливо, по тях можеше да определи не само скоростта на плячката и посоката на движението ѝ, но и нейната тежест. За повечето ловуващи по подобен начин хищници тежестта имаше първостепенно значение — при промъкването, нападването и догонването се изразходваше енергия, която трябваше да се възстановява от енергийната стойност на жертвата. Повечето подобни на Идр хищници се отказваха от нападението, ако плячката е твърде малка. Но не и Идр. Той не съществуваше, за да яде и да продължава рода си. Не за това беше създаден.

Той живееше, за да убива.

Като движеше внимателно крайниците си, Идр се измъкна от ямата, пропълзя през прогнил дънер, с три скока прекоси бурелома, промъкна се като призрак през поляната, спусна се в папратовите храсти накрай гората, потъна в гъсталака. Движеше се бързо и безшумно, като ту тичаше, ту скачаше като огромен скакалец.

Гмурна се в храсталака, притисна към земята сегментираната броня на корема си. Вибрациите ставаха все по-ясни. Импулсите от мустачките и четината на Идр се подреждаха в картина. В план. Идр вече знаеше как да се добере до плячката, на кое място да пресече пътя ѝ, как да я подгони, как с дълъг скок да я нападне изотзад, на каква височина да удари и да я съсече с остриите си като бръсначи мандибули. Вибрациите и импулсите вече извайваха в него радостта, която щеше да изпита, щом жертвата му замре под тежестта му; еуфорията, която щеше да му донесе вкусът на гореща кръв. Насладата, която щеше да почувства, когато викът на болка разкъса въздуха. Потрепваше леко, като разтваряше и свиваше щипките и педипалпите^[2] си.

Вибрациите на почвата бяха много отчетливи, а също така и се разслоиха. Идр вече знаеше, че жертвите са повече, вероятно три, а може би и четири. Две разтърсваха почвата по обичайния начин, вибрациите на третата подсказваха за малка тежест и размери. Четвъртата — ако имаше четвърта — беше нередовна, слаба и неясна. Идр застина, напрегна се и подаде антените си над тревата, за да изследва движенията на въздуха.

Най-накрая вибрациите на почвата донесоха сигнала, който Идр беше очаквал. Жертвите се бяха разделили. Една, най-малката, остана отзад. А четвъртата, неясната, изчезна. Това беше фалшив сигнал, лъжливо ехо. Идр го игнорира.

Малката плячка се отдалечи още повече от останалите. Почвата се разтресе още по-силно. И по-наблизо. Идр напрегна задните си крайници, отблъсна се и скочи.

* * *

Момичето извика уплашено. Вместо да избяга, застина на място. И закрещя неспирно.

* * *

Вещерът се хвърли в нейна посока, като измъкна меча си в движение. И веднага осъзна, че нещо не е наред. Че са го изиграли.

Теглещият каруцата със сухи съчки мъж изкрещя и пред очите на Гералт излетя един сажан нагоре, а кръвта му плисна нашироко и обилно. Той падна, за да излети отново, този път като две ръсеци кръв парчета. Вече не крещеше. Сега крещеше пронизително жената, която подобно на дъщеря си беше застинала, парализирана от страх.

Макар и да не вярваше, че ще може, вещерът все пак успя да я спаси. Скочи и блъсна опръсканата с кръв жена, която падна от пътя в гората, в папратите. И веднага осъзна, че това също е хитрост. Капан. Защото сивата, плоска, многокрака и невероятно бърза фигура вече се отдалечаваше от каруцата и от първата си жертва. Движеше се към втората. Към все още продължаващото да крещи момиче. Гералт се хвърли след нея.

Ако момичето беше останало на място, той нямаше да успее. Но то прояви присъствие на духа и хукна да бяга. Обаче сивият звяр щеше да я застигне бързо и без усилия — да я настигне, да я убие и да се върне, за да затрие и жената. Това щеше да се случи, ако вещерът не беше там.

Той догони чудовището, скочи, затисна с тока на обувката си един от задните крайници. Ако не беше отскочил веднага, щеше да изгуби краката си — сивият звяр се извъртя с невероятна ловкост, а сърповидните му щипки изщракаха на косъм от него. Преди вещерът да възстанови равновесието си, чудовището се отблъсна от земята и го атакува. Гералт се защити с машинален, широк и доста хаотичен удар на меча, отблъсна назад звяра. Не му нанесе вреда, но пое инициативата.

Подскочи напред със замах и удари плоската главогръд. Преди зашеметеният звяр да се опомни, втори удар отсече лявата му мандибула. Чудовището се хвърли към противника си, като размахваше крайници и се опитваше да го прободне като бик с оцелялата си мандибула. Вещерът отсече и нея. И отново го удари в главогръдта.

* * *

Идр най-накрая осъзна, че е в опасност. Че трябва да избяга. Трябва да избяга, да избяга далеч, да се зарие някъде, да се скрие. Живееше само за да убива. А за да убива, трябваше да се регенерира. Трябваше да избяга... Да избяга...

* * *

Вещерът не му позволи да избяга. Догони го, настъпи задния сегмент на туловището му, удари го изотгоре, със замах. Този път бронята на главогърдта поддаде, от процепа плисна и се изля гъста и зелена сукървица. Чудовището се мятеше, крайниците му диво млатеха по почвата.

Гералт удари с меча и отведнъж отсече плоската глава от туловището.

Дишаше тежко.

В далечината прогърмя. Завихрилият се вятър и бързо потъмняващото небе предвещаваха приближаваща буря.

* * *

Алберт Смулка, новоназначеният общински жупан, още при първата среща заприлича на Гералт на ряпа — беше закръглен, неумит, дебелокож и абсолютно невзрачен. С други думи, не се отличаваше много от останалите общински чиновници, с които на вечерта му се беше налагало да си има вземане-даване.

— Излиза, че е истина — каза жупанът. — Че те бива като вещер.

След малко, така и не дочакал някаква реакция от страна на Гералт, той продължи:

— Йонас, моят предшественик, не можеше да те нахвали. Като си помисля само, че го смятах за лъжец. Тоест не му се доверявах напълно. Знам как нещата могат да прераснат в приказка. Особено при чернокнижниците — при тях всичко е или чудо, или небивалица, или

някакъв вещер с нечовешка сила. А тук се оказва чиста истина. Там, в боровите, отвъд реката, толкова хора погинаха — не можеш ги изброи. И всичко, защото пътят до градчето е по-кратък и минават оттам, глупаците... Към собствената си гибел. Без да обръщат внимание на предупрежденията. Сега времената са такива, че по-добре да не се скиташ из пустошта, да не се навираш в горите. Навсякъде чудовища, навсякъде човекоядци. В Темерия, на Тукайските предпланини, токущо стана нещо страшно, някакъв горски упир уби петнайсет души. Селището се казваше Роговизна. Сигурно си го чувал. Не? Истината ти казвам, да пукна, ако лъжа. Дори магьосниците водиха разследване в тази Роговизна. Но какво ти разправам. Сега тук, при нас, в Ансегис, е безопасно. Благодарение на теб.

Той извади от скрина сандъче за скъпоценности. Сложи на масата лист хартия, потопа перото в мастилницата.

— Обеща да убиеш страшилището — каза, без да вдига глава. — Явно не си говорел празни приказки. Държиш си на думата, макар че изглеждаш като скитник... А и си спасил живота на онези хора... Жената и момичето. Те поне благодариха ли ти? Паднаха ли в краката ти?

„Не паднаха — помисли си вещерът, стиснал зъби. — Защото още не са се опомнили. И аз ще си тръгна оттук, преди да се опомнят. Преди да осъзнаят, че ги използвах за примамка, като самоуверено си мислех, че ще мога да спася и тримата. Ще си отида, преди момичето да разбере, че е полусираче по моя вина.“

Чувстваше се зле. Сигурно заради изпитите преди битката еликсири. Сигурно.

— Това чудовище — жупанът посипа хартията с пясък, който после изгърси на пода — е същинска напаст. Видях трупа, когато го донесоха... Какво беше това нещо?

Гералт не беше напълно сигурен, но не възнамеряваше да си признава това.

— Арахноморф.

Алберт Смулка размърда устни, грижливо опитвайки се да повтори.

— Пфу, както се казва — така, мътните да го вземат. С този меч ли му видя сметката? С това острие? Може ли да го погледна?

— Не.

— Аха, сигурно омагьосано острие. И трябва да е скъпо... Апетитен залък... Е, ние тук дъра-бъра, а времето лети. Договорът е изпълнен, време е да се плати. Първо формалностите. Подпиши се на фактурата. Значи, сложи кръст или някакъв друг знак.

Вещерът взе подадената му сметка и я обърна срещу светлината.

— Вижте го само — поклати глава жупанът, мръщейки се. — Ти какво, да не умееш да четеш?

Гералт сложи хартията на масата, побутна я към чиновника.

— В документа се е промъкнала една малка грешка — рече той спокойно и тихо. — Бяхме се уговорили за петдесет крони. А фактурата е за осемдесет.

Алберт Смулка събра длани и облегна на тях брадичката си.

— Това не е грешка — сниши глас той. — По-скоро е знак на признателност. Ти уби страховито чудовище, сигурно работата не е била лека... Никой не би се учудил на сумата...

— Не разбирам.

— Да бе. Не се прави на самата невинност. Да не искаш да кажеш, че Йонас, когато управляваше тук, не ти е издавал такива фактури? Залагам си главата, че...

— Че какво? — прекъсна го Гералт. — Че е завишавал сумите? А разликата, която е за сметка на кралската хазна, сме си я делили наполовина?

— Наполовина? — изкриви устни жупанът. — Не прекалявай, вечерю, не прекалявай. Не се прави на толкова важен. Ще получиш една трета от разликата. Десет крони. За теб и без това премията е голяма. А на мен ми се полага повече, макар и по длъжност. Държавните служители трябва да са заможни. Колкото по-заможен е държавният служител, толкова по-висок е престижът на държавата. Какво разбираш ти от това. Ще подпишеш ли фактурата, или не?

Дъждът барабанеше по покривите, лееше се като из ведро. Но вече не гърмеше, бурята се отдалечаваше.

---

[1] Превод: Ренета Килева-Стаменова. — Б.р. ↑

[2] Предните крайници на членестоногите, които при скорпиона завършват с щипки. — Б.р. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

Два дни по-късно

— Добре дошла, уважаема — кимна властно Белоун, кралят на Керак. — Добре дошла. Слуги! Кресло!

Сводът на залата беше украсен от орнамент с фреска, изобразяваща платноход сред морски вълни, тритони, хипокампи и същества, наподобяващи омари. Фреската на едната от стените представляваше карта на света. Карта, която, както отдавна вече беше забелязала Корал, беше абсолютно фантастична и нямаше много общо с реалното разположение на сушата и моретата, но бе красива и изящна.

Двама пажове донесоха и поставиха тежко резбовано кресло. Магьосницата седна и постави ръцете си на страничните облегалки така, че обсипаните ѝ с рубини гривни да се виждат добре и да привличат вниманието. Върху фризираните ѝ коси също имаше рубинена диадема, а върху дълбокото ѝ деколте — рубинено колие. Всичко това специално за аудиенцията при краля. Тя искаше да направи впечатление. И правеше. Крал Белоун не знаеше накъде да блещи очи, към рубините ли, или към деколтето.

За Белоун, син на Осмик, можеше да се каже, че е крал първо поколение. Баща му беше натрупал цяло състояние от морска търговия, а изглежда и нещичко от морско разбойничество. След като се беше разправил с конкуренцията и бе монополизирал каботажния превоз в района, Осмик се провъзгласи за крал. Актът на самозваната коронация, общо взето, само потвърди *status quo*, така че не доведе до никакви кръвопролития или протести. В процеса на по-раншните междуособни войни и сблъсъци Осмик беше изгладил граничните и правните конфликти със съседите, Верден и Цидарис. Стана ясно къде започва Керак, къде свършва и кой го владее. А щом го владее, значи е крал и тази титла му се полага. Естественият ход на нещата е тази титла и властта да се предават от баща на син, така че никой не се изненада, когато след смъртта на Осмик на неговия трон се възкачи

синът му, Белоун. Наистина Осмик имаше други синове, още четирима, но всички се отрекоха от правото си върху короната, единият от тях, изглежда, даже доброволно. Така че Белоун властваше в Керак вече от двайсет години и съгласно семейните традиции получаваше печалба от корабостроенето, транспорта, риболова и пиратството.

И сега, на трона, върху пиедестал, със самурена шапка на главата, със скиптър в ръката, крал Белоун даваше аудиенция. Величествен като торен бръмбар върху кравешко изпражнение.

— Уважаема и мила за нас госпожо Лита Нейд — приветства я кралят. — Нашата любима магьосница Лита Нейд. Удостои ни отново с посещение в Керак. И вероятно отново за дълго?

— Морският въздух ми е полезен. — Корал предизвикателно праметна крак върху крак, демонстрирайки обувката си с модно токче. — С милостивото позволение на ваше кралско величество.

Кралят прекара поглед през седналите отстрани негови синове. И двамата израстваха като върлини, с нищо не напомняха за баща си — костелив, жилест, но с не особено впечатляващ ръст. Не си и приличаха. По-големият, Егмунд, беше чернокос като врана, а Ксандер, малко по-млад, беше блондин, почти албинос. И двамата гледаха Лита без симпатия. Явно се дразнеха от привилегията на магьосниците да седят в кресла в присъствие на кралете като равни на тях. Но тази привилегия беше разпространена повсеместно и не можеше да се игнорира от никой, който искаше да изглежда като цивилизован човек. А синовете на Белоун много искаха да изглеждат като такива.

— Милостивото позволение — изрече бавно Белоун — го даваме. Но при определени условия.

Корал вдигна ръка и демонстративно погледна ноктите си. Това беше знак колко я интересува изявлението на Белоун. Кралят не разбра знака. А дори и да го беше разбрал, умело скри това.

— До нашите уши достигна — изсъска гневно той, — че уважаемата госпожа Нейд оказва магическа помощ на жените, които не искат да имат деца. А на онези, които вече са бременни, помага да се избавят от плода. А ние тук, в Керак, смятаме подобни процедури за неморални.

— Това, че всяка жена има естествено право — отвърна сухо Корал, — не може да бъде неморално *ipso facto*^[3].

— Жената — кралят изпъчи върху трона слабата си фигура — има право да очаква от мъжа само два подаръка: през лятото бременност, а през зимата пантофки от тънко лико. Както единият, така и другият подарък са предназначени, за да задържат жената в дома. Защото домът е най-подходящото място за жената, предписано ѝ от самата природа. Жената с надут корем и още с хванато за полата ѝ потомство не може да напусне дома си и няма да ѝ хрумнат всевъзможни глупости, което гарантира душевния мир на мъжа. А спокойният духом мъж е способен да се труди тежко за забогатяването и благополучието на своя владетел. На трудещия се неуморно с пот на челото, спокоен за семейното си огнище мъж също няма да му дойдат никакви глупави идеи. А когато някой внуши на жената, че тя може да ражда, когато си иска, а когато не иска, не е длъжна, а на всичкото отгоре ѝ подсказва начин и ѝ даде средство за това, тогава, уважаема, общественият ред започва да се разпада.

— Така си е — вметна принц Ксандер, който отдавна търсеше възможност да се намеси. — Точно така!

— Жената, която не желае да бъде майка — провлачи Белоун, — жената, която не е привързана към домашното огнище, люлката и децата, много скоро ще се поддаде на похотта, това е нещо очевидно и неизбежно. И тогава мъжът ще изгуби вътрешния си покой и равновесието на духа, в хармонията, която е имал до момента, нещо внезапно ще заскърца и ще се размирише, и ще се окаже, че вече нито има никаква хармония, нито никакъв ред. Особено този ред, който осигурява ежедневен упорит труд. И съответно аз няма да жъна плодовете на този труд. А от тази мисъл има само една крачка до безпорядъците. До бунтовете и въстанията. Разбираш ли, Нейд? Този, който дава на жените средства за предотвратяване на бременността или нейното прекратяване, подрива обществения ред и провокира бунтове и метежи.

— Така си е — вметна отново Ксандер. — Точно така!

Лита нямаше нищо против демонстрирането на авторитета и властността на Белоун, тя прекрасно знаеше, че като магьосница е неприкосновена, а единственото, на което е способен кралят, е да дрънка празни приказки. Но тя се въздържа да отбележи факта, че в неговото кралство вече отдавна скърца и се е размирисало, че редът в него е плачевен, а единствената хармония, позната на жителите му, е

музикален инструмент, разновидност на акордеона. И като набърква в това жените, майчинството и отклоняването от него, кралят показва не само женомразието си, но и кретенизма си.

— В твоето дълго разсъждение — каза тя вместо това — упорито се повтаря темата за богатството и благополучието. Прекрасно те разбирам, защото моето собствено благополучие е не по-малко важно за мен. И за нищо на света няма да се откажа от нещата, които ми осигуряват това благополучие. Смятам, че жената има право да ражда, когато поиска, и право да не ражда, когато не желае това, но не възнамерявам да устройвам диспут на тази тема, в края на краищата всеки има право на свое мнение. Ще отбележа само, че за оказаната на жените медицинска помощ получавам заплащане. И това е доста съществен източник на моите доходи. Ние сме свободна пазарна икономика, кралю. Така че много те моля, не се намесвай в източниците на моите доходи. Защото моите доходи, както ти е добре известно, са също доходи на Капитула и Братството. А Братството реагира много неприятно на опитите да се намалят доходите му.

— Да ме заплашваш ли се опитваш, Нейд?

— Ни най-малко. Нещо повече, предлагам ти далеч стигаща помощ и сътрудничество. Знай, Белоун, че ако насажданата от теб експлоатация и грабеж доведат до размирици в Керак, ако тук, изискано казано, лумне пламъкът на въстанието, ако придойде разбунтувала се сган, за да те измъкне оттук за косата, да те детронира и веднага след това да те обеси на някой клон... Тогава можеш да разчиташ на моето Братство. На магьосниците. Ще ти дойдем на помощ. Няма да допуснем въстание и анархия, защото и на нас не са ни от полза. Така че се възползвай и множи богатството си. Множи си го спокойно. И не пречи и на другите да множат своето. Много те моля и те съветвам.

— Съветваш го? — вбеси се Ксандер, като скочи от креслото. — Ти го съветваш? Баща ми? Баща ми е крал! Кралете не слушат съвети, кралете заповядват!

— Седни, синко — намръщи се Белоун, — и млъкни. А ти, магьоснице, наостри уши. Имам да ти кажа нещо.

— Е?

— Взимам си нова женичка... На седемнайсет години... Черешка, казвам ти. Черешката на тортата.

— Поздравления.

— Правя това по династични съображения. С грижа за наследниците и реда в държавата.

Мълчаливият като скала до този момент Егмунд тръсна глава.

— Наследниците? — изрева той, а злобният блясък в очите му не убягна от вниманието на Лита. — Какви наследници? Ти имаш шест сина и осем дъщери, включително копелетата! Малко ли са ти?

— Сама виждаш — махна с костеливата си ръка Белоун. — Сама виждаш, Нейд. Трябва да се погрижа за наследниците си. Как мога да оставя кралството и короната на някой, който се обръща по този начин към родителя си? За щастие, все още съм жив и управлявам. И възнамерявам да го правя още дълго. Както казах, женя се...

— Е, и?

— Ако... — Кралят се почеса зад ухото и погледна Лита изпод присвитите си клепачи. — Ако тя... Тоест моята нова женичка... се обърне към теб за тези средства... Забранявам ти да ѝ ги даваш. Защото съм против такива средства! Понеже са неморални!

— Можем да се договорим за това — усмихна се очарователно Корал. — Ако твоята черешка се обърне към мен, няма да ги получи. Обещавам.

— Ето това го разбирам — развесели се Белоун. — Радвам се, че си побъбрихме толкова приятно. Основата на всичко е взаимното разбиране и взаимното уважение. Дори различията трябва да се уважават.

— Така си е — намеси се Ксандер. Егмунд изсумтя и изруга под нос.

— В рамките на взаимното уважение и разбиране — Корал нави една рижка къдрица на пръста си и погледна нагоре, към орнамента, — а също в интересите на хармонията и реда в твоята страна. Имам сигурна информация. Поверителна информация. Не мога да понасям доносничеството, но още по-малко понасям мошеничествата и кражбите. Става въпрос, кралю мой, за нагло финансово престъпление. Има такива, които се опитват да те окрадат.

Белоун се облегна на трона, а лицето му се изкриви яростно.

— Кой? Имената!

---

[3] По силата на самия факт (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

КЕРАК, град в северното кралство Цидарис, при устието на река Адалате. Някогашна столица на отделното кралство К., което в резултат на неумела политика и изразждане на управляващата династия е западнало, било поделено между съседите му и присъединено към държавите им. Има пристанище, няколко фабрики, фар и около 2000 жители.

Ефенберг и Талбот,
„Енциклопедия Maxima
Mundi“, том VIII

Заливът се беше наежил от мачти и бе пълен с бели и разноцветни платна. По-големите съдове стояха на заслонения от носа и вълнолома рейд. В самото пристанище, при дървените пристани, бяха акостирали по-малки и съвсем дребни кораби. На плажовете цялото свободно пространство беше заето от лодки. Или отломки от лодки.

В покрайнините на носа, заливан от белите вълни на прибоя, се издигаше фар от бели и червени тухли, обновен реликт от елфическите времена.

Вещерът сръга с шпората си кобилата в хълбока. Плотка вдигна глава, изду ноздри, сякаш и тя се радваше на мириса на море, носен от вятъра. Пришпорена от ездача си, препусна през дюните. Към вече приближаващия град.

Град Керак, столицата на едноименното кралство, разположен по двата бряга при устието на река Адалате, беше разделен на три отделни, напълно различни района.

На левия бряг на Адалате бяха разположени зданията на пристанището, доковете и промишлено-търговския район, включващ

корабостроителници и работилници, а също така фабрики за преработване на суровини, складове и магазини, пазари и панаири.

Противоположният бряг на реката, районът, наричан Палмира, беше изпълнен с бърлоги и колиби на бедняци и работници, къщи и палатки на дребни търговци, кланици, магазини за прясно месо, а също така и многобройни, оживяващи веднага след мръкване кръчми и странноприемници — Палмира, освен всичко друго, беше и място за развлечения и забранени удоволствия. Тук, както беше чувал Гералт, лесно можеш да се лишиш от кесията си или да получиш нож под реброто.

По-надалеч от морето, на левия бряг, зад висока палисада от дебели греди, се намираше самият Керак, квартал с тесни улички между къщите на богати търговци и финансисти, фабриканти, банкери, лихвари, общарски и шивашки работилници, магазини и магазинчета. Тук имаше също таверни и увеселителни заведения от висша категория, предлагащи практически същото като в пристанищната Палмира, но на значително по-високи цени. Центърът на квартала се състоеше от четириъгълен пазарен площад, където бяха градският съвет, театърът, съдът, митниците и домовете на градския елит.

Насред площада, върху пиедестал, стоеше ужасно нацвъкания от чайките паметник на основателя на града, крал Осмик. Това беше явна лъжа, защото крайморският град си беше съществувал тук дълго преди Осмик да се домъкне дявол знае откъде.

По-нагоре, на хълма, се издигаше замъкът и кралски дворец, доста нетипичен по форма и външен вид, защото е бил дъвен храм, престоен и разширен, след като са го напуснали свещениците, разочаровани от пълната липса на заинтересованост към него от страна на населението. В храма беше останала дори огромната камбана, която понастоящем властващият в Керак крал Белоун беше наредил да се бие ежедневно по пладне и — очевидно напук на поданиците — в полунощ.

Звънът се разнесе точно когато вечерът преминаваше между първите колиби на Палмира.

Палмира вонеше на риба, пране и кръчми, тълпата по улиците беше чудовищна, на вечерта му бяха нужни много време и търпение, за да я преодолее. Задиша по-леко едва когато накрая се добра до моста и премина на левия бряг на Адалате. Водата вонеше и носеше шапка от

гъста пяна — резултат от разположените по-нагоре по реката кожарски заводи. Оттук вече не беше далеч до пътя, водещ към обградения с палисадата град.

Остави коня в конюшната преди входа на града, като плати за два дни напред и додаде още на коняря, за да осигури на Плотка необходимата опека. Самият той се насочи към стражевата кула. В Керак можеше да се влезе само през стражевата кула, след като се мине през оглед и съпровождащата го не особено приятна процедура. Вещерът беше раздражен от тази необходимост, но разбираше каква е целта: жителите на града зад палисадата не се радваха особено на посещенията на гостите от пристанищната Палмира, особено на слизащите там моряци от чужди страни.

Той влезе в стражевата кула — дървена сграда, в която, както му беше известно, се намираще караулното. Мислеше си, че знае какво го очаква вътре. Но грешеше.

В живота си беше посещавал множество караулни. Малки, средни и големи, в близки и най-далечни кътчета на света, в региони повече или по-малко цивилизовани или изобщо нецивилизовани. Всички караулни на света воняха на гнилоч, пот, кожа и урина, а също така на желязо и смазочни масла за него. В караулното на Керак беше същото. По-точно щеше да бъде, ако класическите караулни миризми не бяха потиснати от тежката, задушлива, достигаща до тавана воня на газове. В менюто на тукашния гарнизон явно преобладаваха едросеменните зърнени растения — такива като грах, боб и зелен фасул.

Гарнизонът беше изцяло дамски. Състоеше се от шест жени, които в момента поглъщаха обяда си. Седяха на маса и сърбаха жадно от глинени паници, в които разни неща плаваха в рядък лучен сос.

Най-високата от стражите, явно комендантката, заряза паницата си и се изправи. Гералт, който винаги беше смятал, че грозни жени няма, внезапно осъзна, че трябва да преразгледа мнението си.

— Оръжието на пейката!

Комендантката, както и всички останали, беше остригана до голо. Но косата ѝ беше поотраснала и образуваше върху главата ѝ рядка четина. Изпод разкопчания елек и риза се показваха коремните ѝ мускули, навеждащи на мисълта за огромно руло от месо, стегнато с

върви. Бицепсите на стражарката, ако продължим с месните асоциации, имаха размерите на свински бутове.

— Остави оръжието на пейката! — повтори тя. — Глух ли си?

Една от подчинените ѝ, все така наведена над чинията си, се надигна леко и се изпърдя гръмко и протяжно. Приятелките ѝ се закикотиха. Гералт размаха ръкавицата си. Стражарката гледаше мечовете му.

— Хей, момичета! Хайде, елате!

„Момичетата“ се изправиха, доста неохотно, протягайки се. Всички те, както забеляза Гералт, бяха облечени в по-скоро лек и свободен стил, позволяващ им най-вече да се перчат с мускулатурата си. Едната беше с къси кожени панталони, с крачоли, разпорени по шевовете, за да се съберат бедрата ѝ. А облеклото ѝ от кръста нагоре се състоеше предимно от пресичащи се ремъци.

— Вещер — заяви тя. — Два меча. Стоманен и сребърен.

Втората, висока и широка в раменете като останалите, се приближи, с безцеремонно движение разтвори ризата на Гералт, хвана го за сребърната верижка и измъкна медальона.

— Има и знак — потвърди тя. — Вълк, с оголени зъби. Излиза, че наистина е вещер. Ще го пуснем ли?

— Правилата не го забраняват. Нали си предаде мечовете...

— Точно така — включи се Гералт в разговора със спокоен глас. — Предадох ги. И както разбирам, и двата ще бъдат под надеждна охрана. До връщането на разписката? Която сега ще получа?

Стражарките го обградиха, като се зъбеха. Една го побутна, уж случайно. Друга се изпърдя гръмко.

— Ето ти разписката — изфуча тя.

— Вещер! Наемен унищожител на чудовища! А мечовете си ги даде! Веднага! Покорен като дришльо!

— Ако му кажат, сигурно и онази работа ще си даде.

— Да му кажем тогава! А, момичета? Нека го извади през дюкяна!

— Достатъчно! — изрева комендантката. — Увлякохте се, курви. Гоншорек тук! Гоншорек!

От съседното помещение се появи плешив застаряващ тип с кафеникаво наметало и вълнено кепе. Още с влизането си се разкашля, свали кепето си и го размаха пред себе си. Без да каже нито дума, взе

омотаните с ремъци мечове и направи знак на Гералт да го последва. Вещерът не изчака втора покана. В караулното вече миришеше предимно на газове.

Помещението, в което влязоха, беше разделено на две от солидна желязна решетка. Мъжът с наметалото заскърца с голям ключ в ключалката. Окачи мечовете на закачалка до други мечове, саби, ножове и ками. Отвори раздърпан регистър и се зае да пише нещо дълго в него, като непрекъснато кашляше и с усилие си поемаше въздух. Най-накрая връчи на Гералт написаната квитанция.

— Да разбирам ли, че мечовете ми са в безопасност тук? Заклучени и охранявани?

Кафеникавият тип, като дишаше тежко и пъшкеше, заключи решетката и му показа ключа. Това не се стори убедително на Гералт. Всяка решетка можеше да се преодолее, а звуковите ефекти от газоотделянето на дамите бяха способни да заглушат всякакви опити за взлом. Но вещерът нямаше избор. Трябваше да направи това, заради което бе дошъл в Керак. И да напусне града колкото се може по-бързо.

* * *

Кръчмата — или както гласеше табелата, локалът — „Natura Regum“^[4] се помещаваше в не много голяма, но елегантна сграда от кедрово дърво, стръмен керемиден покрив и високо стърчащ комин. Фасадата на сградата беше украсена с веранда, към която водеше стълба, отрупана с разлистени растения алое в дървени саксии. От помещението долитаха кухненски аромати, най-вече на запечено на скара месо. Ароматите бяха толкова примамливи, че на вечерта „Natura Regum“ веднага му заприлича на рай, градина на насладата, остров на щастието, мляко и мед, плаващи в страната на благословените.

Но бързо се изясни, че този рай — както всеки друг — е охраняем. Той си имаше свой цербер, страж с огнен меч. И Гералт го видя в действие. Церберът, нисък момък, но с мощно телосложение, прогони пред очите му хилав младок от градината на насладите. Младокът протестираше — подвикваше и жестикулираше, което раздражни допълнително цербера.

— Достъпът ти е забранен, Мус. И ти много добре го знаеш. Така че се махай. Няма да повтарям.

Младокът бързо се спусна по стълбите, за да избегне падането по тях. Той, както забеляза Гералт, беше преждевременно оплешивял, а редките и дълги руси коси растяха само в областта на темето, което създаваше доста тягостно впечатление.

— Да ви таковам вас и вашите забрани! — развика се младокът от безопасно разстояние. — Никакво уважение към клиентите! Вие не сте единствените тук, ще отида при конкурентите! Много сте важни! Парвенюта! Позлатена табела, но отвътре — само лайна! А лайното винаги ще си остане лайно!

Гералт леко се притесни. Прогоненият младеж, макар и да изглеждаше зле, беше облечен прилично, може би не много богато, но във всеки случай по-елегантно от него. Ако елегантните дрехи бяха критерии за допускане...

— А ти накъде? — прекъсна хода на размишленията му студеният глас на цербера. И потвърди опасенията му. — Това е елитно заведение — продължи онзи, като прегради стълбите. — Разбираш ли какво означава това? Че не работи за всеки.

— И за мен ли?

— Не дрехите красят човека. — Застанал две стъпала над вещера, церберът го изгледа отвисоко. — А ти, чужденецо, си ходеща илюстрация на тази народна мъдрост. Твоите дрехи определено не те красят. Може някакви скрити качества да те красят, нямам представа. Обаче това е елитно заведение, пак казвам. И тук не толерираме хора, облечени като бандити. Камо ли въоръжени.

— Аз не съм въоръжен.

— Но изглеждаш така, сякаш си бил. Така че любезно те моля да се ориентираш към някое друго място.

— Успокой се, Тарп.

На вратата на заведението се появи мургав мъж с кадифен кафтан. Веждите му бяха буйни, погледът пронизателен, а носът — орлов. И доста голям.

— И по-любезно — посъветва орловият нос цербера. — Не знаеш с кого си имаш работа. Не знаеш кой е благоволил да ни посети.

Проточилото се мълчание на цербера свидетелстваше, че наистина не знае.

— Гералт от Ривия. Вещер. Известен с това, че защитава хората и им спасява живота. Като например преди седмица, тук, в нашата околност, в Ансегис, където спаси майка с дете. А няколко месеца по-рано, в Чизмар, за който се разчу, уби човекоядец леукрота, като при това самият той беше ранен. Как бих могъл да забраня достъпа до заведението ми на някой, който се занимава с толкова благородно дело? Напротив, аз се радвам на такъв гост. И за честта, която ми е оказал, като е решил да ме посети. Господин Гералт, добре дошъл в локал „Natura Rerum“. Аз съм Фебус Равенга, собственик на това скромно заведение.

Масата, на която го настави сервитьорът, беше с покривка. Всички маси в „Natura Rerum“ — повечето заети — бяха с покривки. Гералт не помнеше кога за последен път е виждал покривки в кръчма.

Макар да му беше любопитно, не се оглеждаше, за да не го помислят за провинциалист и прост човек. Предпазливото наблюдение обаче му разкри скромна, но изящна и изискана обстановка. Изискана — макар и невинаги изящна — беше и клиентелата, която, изглежда, се състоеше предимно от търговци и занаятчии. Имаше капитани на кораби, загорели и брадати. Не липсваха и пъстро облечени благородници. Миризмата също беше приятна и изискана: печено месо, чесън, кимион и големи пари.

Гералт почувства върху себе си нечий поглед. Когато го наблюдаваха, вещерските му инстинкти незабавно му сигнализираха за това. Погледна предпазливо, с крайчеца на окото си.

Онази, която го наблюдаваше — също много предпазливо и незабележимо за окото на простосмъртен — беше млада жена с коси, червени като лисича козина. Тя се правеше, че е напълно погълната от яденето си, нещо вкусно на вид и съблазнително ухаещо дори от такова разстояние. Но маниерите и езикът на тялото ѝ не оставяха никакво съмнение. Не и за вещера. Беше готов да се обзаложи, че жената е магьосница.

Сервитьорът се изкашля и го изтръгна от размишленията и внезапната носталгия.

— Днес — обяви той тържествено и не без гордост — предлагаме задушен в зеленчуци телешки джолан с гъби и фасул. Агнешки ребърца, запечени с патладжан. Свински гърди в бира, поднесени с глазирани сливи. Печена глиганска лопатка, поднесена с

ябълков мармалад. Пържени патешки гърдички, поднесени с червено зеле и клюква. Калмари, пълнени с цикория, с бял сос и грозде. Морски дявол, печен на скара, в сметанов сос, поднесен със задушени круши. И както обикновено, нашите фирмени блюда: гъши крак в бяло вино, с избор от плодове, печени на плоча, и калкан в карамелизирано мастило на сепия, поднесен с рачешки шийки.

— Ако си падаш по рибата — до масата, неясно как и кога, се беше появил Фебус Равенга, — горещо ти препоръчвам калкана. От сутрешния улов, разбира се. Гордостта и славата на нашия главен готвач.

— Тогава калкан в мастило. — Вещерът преодоля ирационалното си желание да поръча няколко блюда едновременно, разбирайки, че това би било проява на лош вкус. — Благодаря за съвета. Вече бях започнал да се затруднявам с избора.

— А какво вино ще желаете, любезни господине? — попита сервитьорът.

— Донесете ми нещо подходящо. Не разбирам много от вина.

— Малцина разбират — усмихна се Фебус Равенга. — А още по-малко са онези, които си го признават. Не се безпокой, ще получиш подходящ сорт от добра реколта. Няма да ти досаждам повече. Добър апетит.

Но пожеланието му не се сбъдна. Гералт така и не разбра какво вино ще получи. Нито какъв е вкусът на калкана в мастило от сепия.

Червенокосата жена изведнъж заряза предпазливостта и потърси очите му с поглед. После се усмихна и в усмивката ѝ сякаш имаше злорадство. Той потръпна.

— Вещерът Гералт от Ривия?

Въпросът беше зададен от един от тримата облечени в черно мъже, които се бяха приближили тихомълком до масата.

— Аз съм.

— Арестуван си в името на закона.

---

[4] „Природата на нещата“ (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

От що да се боя, щом зло не правя?

Уилям Шекспир,
„Венецианският търговец“
(превод Валери
Петров)

Предоставената от управата защитница избягваше да го поглежда в очите. С упорство, достойно за по-подходяща употреба, тя прелистваше папка с документи. Документите там не бяха много. А именно два. Госпожа адвокатката, изглежда, възнамеряваше да научи съдържанието им наизуст. За да блесне в защитната реч, надяваше се Гералт. Но подозираше, че надеждата му е напразна.

— В ареста — вдигна най-накрая тя глава — си пребил двамата си съкилийници. Мога ли да знам защо?

— *Primo*, отхвърлих сексуалните им посегателства; отказваха да проумеят, че не значи не. *Secundo*, обичам да бия хора. *Tertio*, това е лъжа. Те сами се нараниха. В стената. За да ме zlepоставят.

Говореше бавно и монотонно. След прекараната в затвора седмица го бе обзела пълна апатия.

Адвокатката затвори папката. За да я отвори веднага отново. След което оправи засуканата си прическа.

— Пребитите — въздъхна тя, — както ми се струва, не възнамеряват да подават никакви жалби. Затова да се съсредоточим върху прокурорското обвинение. Председателят на трибунала възнамерява да те обвини в сериозно престъпление, заради което те заплашва сурово наказание.

А как иначе, помисли си Гералт, любувайки се на красотата на госпожа адвокатката. Чудеше се на колко ли години е била, когато е попаднала в училището за магьоснички. И на каква ли възраст го е напуснала.

И двете действащи магически училища — мъжкото в Бан Ард и женското в Аретуза, на остров Танед — произвеждаха не само зрелостници и зрелостнички, но и много брак. Въпреки гъстото сито на приемните изпити, позволяващо от самото начало да се отсеят и да се изхвърлят безнадеждните случаи, едва на равнище първи семестър се извършваше истинската селекция, откриваща онези, които умеят да се маскират. Онези, за които мисленето се оказваше неприятен и опасен опит. Скритите глупаци и мързеливци от двата пола, които нямаха работа в училище за магии. Трудността се състоеше в това, че те по принцип бяха деца на заможни личности или на такива, които по някаква причина се смятаха за важни. След изключването им трябваше да се направи нещо с тази трудна младеж. С младежите, изключени от училището в Бан Ард, нямаше проблеми — те се захващаха с дипломация, очакваха ги армията, флотът и полицията, а за най-глупавите оставаше политиката. Магическите отпадъци сред представителките на прекрасния пол можеха да се устроят по-трудно само на пръв поглед. Макар и отстранени, девойките все пак бяха прекрачвали прага на училището за магьоснички и бяха постигнали някакъв прогрес в магията. А влиянието на магьосничките върху представителите на властта и всички сфери на икономическия и политическия живот беше твърде силно, за да се оставят момичетата на произвола на съдбата. Така че им осигуряваха безопасен пристан. Насочваха се към областта на правосъдието. Ставаха юристки.

Адвокатката затвори папката. След което отново я отвори.

— Съветвам да се признае вината — каза тя. — В този случай можем да разчитаме на смекчаване на размера...

— Да призная какво? — прекъсна я вещерът.

— Когато съдът попита дали се признаваш за виновен, отговори положително. Признаването на вината се счита за смекчаващо обстоятелство.

— В такъв случай как възнамеряваш да ме защитаваш?

Госпожа адвокатката затвори папката. Като капака на ковчег.

— Да вървим. Съдът чака.

Съдът чакаше. Защото точно в този момент извеждаха от залата друг престъпник. Не особено радостен, както забеляза Гералт.

На стената висеше оплът от мухите щит, на който можеше да се разпознае гербът на Керак — син делфин *nageant*. Под герба беше

съдийската маса. Зад нея седяха трима. Мършав писар. Блед заместник-съдия. И госпожа съдийката, респектираща с външността и изражението си дама.

Скамейката вляво от съдията беше заета от обвинителя на трибунала, изпълняващ задълженията на прокурор. Изглеждаше внушително. Толкова внушително, че човек би се притеснил да го срещне в тъмна уличка.

От противоположната страна, вляво от съдийската комисия, беше скамейката на подсъдимите. Мястото, предназначено за него.

По-нататък всичко се разви бързо.

— Гералт, наричан Гералт от Ривия, по професия вещер, се обвинява в злоупотреби, похищаване и присвояване на собственост, принадлежаща на короната. Като е действал в сговор с други лица, които е корумпирал, обвиняемият е завишил сумата на предоставените за неговите услуги сметки с цел присвояване на тези допълнителни суми. В резултат на изброените действия държавната хазна е понесла загуби. Доказателство за това е доносът, *notitia criminis*^[5], който е приложен към делото. Въпросният донос...

Отегченото изражение на лицето и отсъстващият поглед на съдийката явно свидетелстваха, че мислите на внушителната дама са някъде другаде. И че я безпокоят съвсем различни въпроси и проблеми: пране, деца, цветът на завесите, тестото за маковия сладкиш и предвещаващите криза в брачния живот гънки на задника. Вещерът покорно прие факта, че самият той не е толкова важен. Че не може да се конкурира с всичко това.

— Извършеното от обвиняемия престъпление — продължаваше монотонно обвинителят — не само вреди на държавата, но и подкопава и разклаща обществения ред. Установеният ред изисква...

— Съдът е принуден да разглежда включения в делото донос като *probatio de relato* — прекъсна го съдийката, — доказателство по думите на трето лице. Може ли обвинението да предостави други доказателства?

— Няма други доказателства... Засега... Обвиняемият, както вече беше казано, е вещер. Това е мутант, живеещ извън човешкото общество, пренебрегващ човешките закони и поставящ се над тях. В своята криминогенна и социална дейност той контактува с престъпни елементи, а също така и с не-хора, включително с раси, традиционно

враждуващи с хората. Нарушаването на закона е заложено в нихилистичната природа на вещера. Когато става въпрос за вещер, уважаеми съд, отсъствието на доказателства е най-доброто доказателство... Доказателство за коварство, а също така...

— Признава ли обвиняемият... — Съдията очевидно изобщо не се интересуваше какво друго доказва отсъствието на доказателства. — Признава ли се обвиняемият за виновен?

— Не се признавам. — Гералт игнорира отчаяните сигнали на госпожа адвокатката. — Невинен съм, не съм извършил никакво престъпление.

Вещерът имаше определен опит, беше се сблъсквал вече с правосъдието. Освен това се беше запознал бегло с литературата по темата.

— Обвиненията против мен са следствие на предубеденост...

— Протестирам! — възкликна обвинителят. — Обвиняемият държи реч!

— Протестът е отхвърлен.

— ... следствие на предубеденост към моята личност и моята професия, тоест следствие на *praejudicium*, което от своя страна води до лъжа. Още повече че ме обвиняват въз основа на анонимен донос, и то един-единствен. *Testimonium unius non valet. Testis unis, testis nullus.* [6] *Ergo*, това не е обвинение, а предположение, тоест *praesumptio*. А предположението оставя място за съмнение.

— *In dubio pro reo*^[7] — пробуди се адвокатката. — *In dubio pro reo*, уважаеми съд!

— Съдът — удари съдията с чукчето, като събуди бледия заместник-съдия — реши: определя паричен залог в размер петстотин новиградски крони.

Гералт въздъхна. Зачуди се дали съкилийниците му вече са дошли на себе си и дали са си извлекли поука от случилото се. Или щеше да му се наложи да ги бие и рита отново.

---

[5] Известяване за престъпление (лат.). — Б.пр. ↑

[6] Единичното свидетелство не се брои. Свидетелства един — свидетелства никой (лат.). — Б.пр. ↑

[7] При съмнение да се въздържим (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Градът, това са хората във него!

Уилям Шекспир,
„Кориолан“
(превод Валери
Петров)

На самия край на многолюдния пазар стоеше грубо скована от дъски будка, където се разпореждаше бабка със сламена шапка, закръглена и румена като добра вълшебница от приказките. Над бабката се виждаше надпис: „Щастие и радост само при мен. Краставичките са гратис“. Гералт се спря, измъкна от джоба си медни монети.

— Сипи ми половин четвъртинка щастие, бабо — помоли той мрачно.

Пое си дъх, изпи течността наведнъж, издиша. Избърса сълзите, които домашнярката беше изкарала от очите му.

Беше свободен. И бесен.

За това, че е свободен, узна, интересна работа, от човек, когото познаваше. По физиономия. Това беше същият онзи рано оплешивял младеж, когото пред очите му изгониха от стълбите на пивницата „Natura Regum“. И който, както се оказа, беше чиновник на служба в трибунала.

— Свободен си — съобщи му оплешивелият младеж, като сплиташе и разплиташе тънките си, изцапани с мастило пръсти. — Платиха залога ти.

— Кой го плати?

Информацията се оказа поверителна, оплешивелият чиновник отказа да я съобщи. Отказа — също толкова рязко — да върне конфискуваната торба на Гералт, в която, освен всичко останало, бяха парите му в брой и банковите му чекове. Движимото имущество на

вещера, съобщи не без злорадство чиновникът, е сметнато от властта за *cautio pro expensis*, аванс за заплащане на съдебните разходи и предполагаемите глоби.

Нямаше никакъв смисъл и полза да спори. Гералт трябваше да се радва, че при излизането му върнаха поне онези вещи, които се намираха в джобовете му при задържането. Лични дреболии и дребни пари. Толкова дребни, че на никого не му се беше приискало да ги краде.

— И още половин четвъртинка радост, моля. Благодаря за краставичката.

След домашнярката на бабката светът видимо се разхубави. Гералт знаеше, че това ще отмине бързо, затова ускори крачка. Имаше дела за уреждане.

За щастие, Плотка, кобилата му, беше избегнала вниманието на съда и не бе влязла в категорията *cautio pro expensis*. Стоеше там, където я беше оставил, в конюшната, нахранена и обгрижена. Вещерът не можеше да остави такова нещо без възнаграждение, въпреки собственото си материално състояние. Конярят незабавно получи няколко монети от шепата сребърници, които бяха оцелели във вшитото в седлото скривалище. На човека му спря дъхът от тази щедрост.

Хоризонтът над морето беше започнал да тъмнее. На Гералт му се стори, че вижда там искрите на мълнии.

Преди да влезе в караулното, вещерът предвидливо си пое дълбоко дъх. Не помогна. Днес стражарките явно бяха изяли повече боб от обикновено. Много повече боб. Кой знае, може и да беше неделя.

Някои от тях пак ядяха. Други играеха на зарове. Щом го видяха обаче, всички скочиха на крака. И го наобиколиха.

— Гледай ти, вещерът — каза комендантката, като застава много близо до него. — Взе че се появи.

— Напускам града. Дойдох да си взема собствеността.

— И ако ти позволим — сръга го с лакът друга стражарка, уж неволно, — какво ще получим в замяна? Трябва да се отплатиш, братче, да се отплатиш! А, момичета? Какво ще кажете?

— Да целуне всяка на гол задник!

— С език! И лизане да има!

— Да бе! Да ни зарази с нещо!

— Все пак — подпря го следващата с твърд като скала бюст — трябва да ни направи нещо приятно.

— Тогава да изпее някоя песен. — Поредната стражарка се изпърдя гръмко. — Да вземе тон от мен!

— Или от мен! — пръдна друга още по-гръмко. — Понеже моята е по-звучна!

Останалите дами се превиваха от смях.

Гералт си проправи път, като се стараяше да не злоупотребява със силата си. В този момент вратата на трезора се отвори и се появи мъжът с кафеникавото наметало и кепето. Пазачът на трезора, Гоншорек или нещо подобно. При вида на вещера той отвори широко уста.

— Вие? — изблея той. — Как така? Вашите мечове...

— Именно. Моите мечове. Искам си ги обратно.

— Ама... Ама... — Гоншорек се задави, хвана се за гърдите и с усилие си пое въздух. — Ама мечовете не са при мен!

— Моля?

— Не са... — Лицето на Гоншорек се зачерви и се изкриви, сякаш в пристъп на болка. — Взеха ги...

— Как така? — Гералт почувства, че го обзема студен бяс.

— Взеха... ги...

— Как така са ги взели? — Вещерът сграбчи пазача за реверите. — Кой ги е взел, мамка му! Какво значи това, по дяволите?

— Разписката...

— Именно! — Гералт усети желязна хватка върху рамото си. Комендантката на стражата го откъсна от давящия се Гоншорек. — Именно! Покажи разписката!

Вещерът нямаше разписка. Беше останала в торбата му. Торбата, която съдът беше конфискувал като аванс за плащане на съдебните разходи и предполагаемите глоби.

— Разписката!

— Нямам. Но...

— Няма разписка — няма депозит! — Комендантката не му даде да довърши. — Мечовете са ги взели, не чу ли? Сигурно сам си ги взел. А сега какво устройваш циркове? Искаш да измъкнеш нещо? Не става. Разкарай се оттук.

— Няма да си тръгна, докато...

Без да отслабва хватката си, комендантката издърпа Гералт и го обърна с лице към вратата.

— Заминавай.

Гералт го побиваха тръпки при мисълта, че може да удари жена. Но нямаше никакви задръжки по отношение на някой, който има рамене на борец, търбух като месно руло и прасци като тласкач на гюле, на всичкото отгоре пърдящ като муле. Отблъсна комендантката и с всички сили я халоса в челюстта. С любимото си дясно кроше.

Останалите застинаха, но само за миг. Още преди комендантката да се стовари върху масата и да разплиска наоколо боба и лучения сос, вече бяха на шията му. Вещерът без никакви колебания размаза носа на едната, а друга удари така, че зъбите ѝ изхрущяха. Две угости със Знака на Аард — стражарките полетяха като парцалени кукли, врязаха се в стойката с алебардите и я повалиха с неописуем трясък.

Получи удар в ухото от оплесканата със сос комендантка. Втора стражарка, същата онази с твърдия бюст, го сграбчи отзад в мечешка прегръдка. Вещерът ѝ вряза един лакът така, че стражарката взе да вие. Блъсна комендантката върху масата, вкара ѝ със замах още едно кроше. Измлати онази със сплескания нос в слънчевия сплит и я просна на пода, където тя започна да повръща. Друга удари в слепоочието, остриганият ѝ тил се блъсна в една колона и тя омекна, а очите ѝ моментално се замъглиха.

Но имаше още четири на крака. И дойде краят на преимуществото на вещера. Първо получи удар отзад по главата, веднага след това и в ухото. После в кръста. Една от стражарките му подсече краката, а когато той падна, две се стовариха върху него, притиснаха го към земята и го заудряха с юмруци. Останалите не пестяха ритниците си.

Гералт отхвърли една от просналите се върху него, като я удари с чело в лицето, но в следващия момент друга зае мястото ѝ. Комендантката — досети се вещерът по капещия от нея сос. Тя стовари юмрука си върху зъбите му. Гералт изплю кръв в лицето ѝ.

— Нож! — закрепця комендантката, мятайки остриганата си глава. — Дайте ми нож! Ще му отрежа топките!

— За какво ти е нож? — извика друга. — Аз ще му ги отхапя!

— Стойте! Оставете го! Какво значи това? Спрете, казах!

Гръмкият и предразполагащ към подчинение глас се промъкна през глъчката на битката и отрезви стражарките. Те пуснаха Гералт от обятията си. Вещерът се изправи с усилие, като кривеше лице от болка. Видът на полесражението донякъде му оправи настроението. Огледа постиженията си не без удоволствие. Стражарката, лежаща до стената, вече беше отворила очи, но все още не можеше дори да седне. Втората, превита, плюеше кръв и опипваше с пръст зъбите си. Третата, с разбития нос, се мъчеше да стане, но постоянно падаше, като се подхлъзваше в собственото си повръщано, в което се виждаха парченца боб. От цялата шесторка само половината се държаха на краката. Така че резултатът можеше да се нарече задоволителен. Дори като се има предвид фактът, че ако не беше външната намеса, той самият щеше да получи сериозни поражения и не беше ясно дали ще може да се изправи на крака със собствени сили.

Този, който се беше намесил, бе богато облечен и излъчващ авторитет мъж с благородни черти на лицето. Гералт не знаеше кой е той. Затова пък познаваше отлично спътника му — едно конте с чудновата шапка с перо от чапла и дълги до рамене, накъдрени от фризьор руси коси. Носеше дублет с цвета на червено вино и риза с дантелено жабо. Освен това беше с неизменната си лютня и неотлъчната си нахална усмивка.

— Здравсти, вещерю! Ама че вид имаш! С тази разбита муцуна! Ще се пръсна от смях!

— Здравсти, Лютиче. И аз се радвам да те видя.

— Какви ги вършите тук? — Мъжът с благородните черти на лицето сложи ръце на кръста си. — Е? Какво става с вас! Доложете по устав! Незабавно!

— Този! — посочи обвинително Гералт комендантката, щом изтръска от ушите си остатъка от соса. — Той е виновен, уважаеми господин следовател! Дойде тук да вдига скандали, а после взе да се бие. И всичко това заради някакви мечове в трезора, за които нямаше разписка. Гоншорек ще потвърди... Хей, Гоншорек, какво си се свил там в ъгъла? Да не се наака? Размърдай си задника, стани и кажи на уважаемия господин следовател... Ей! Гоншорек! Ти какво?

Достатъчен беше един по-внимателен поглед, за да се разбере какво се е случило с Гоншорек. Не беше нужно да се напипва пулса,

достатъчно беше да се погледне бялото като тебешир лице. Гоншорек беше мъртъв. Просто беше умрял.

* * *

— Започваме разследване, господине от Ривия — каза Феран дьо Летенхоф, кралският следовател. — Тъй като вие сте подали официална жалба и иск, сме принудени да го започнем, такъв е законът. Ще разпитаем всички, които по време на вашия арест и в съда са имали достъп до вашите вещи. И ще арестуваме заподозрените...

— Тези, обичайните?

— Моля?

— Нищо, нищо.

— Та ето какво. Случаят със сигурност ще бъде разкрит, а виновният за кражбата на мечовете ще бъде привлечен под отговорност. Ако наистина е имало кражба. Гарантирам, че ще разрешим този случай и ще узнаем цялата истина. Рано или късно.

— Искане ми се да е по-рано. — На вечерта изобщо не му харесваше тонът на следователя. — За мен мечовете ми са начин на съществуване, без тях не мога да си върша работата. Знаем, че мнозина гледат зле на професията ми, често ми се случва да се сблъсквам с негативно отношение. Основано на предубеждения, предразсъдъци и ксенофобия. Надявам се, че този факт няма да повлияе на разследването.

— Няма да повлияе — отговори сухо Феран дьо Летенхоф. — Защото тук властва правосъдието.

Когато помощниците изнесоха тялото на покойния Гоншорек, по нареждане на следователя беше направена ревизия на трезора за оръжие и цялото учреждение. Както не беше трудно да се предположи, там нямаше и следа от мечовете на вечерта. А продължаващата да гледа накриво Гералт комендантка на стражата им показа поставката с гвоздей, на който покойникът беше нанизвал квитанциите. Сред тях моментално се намери и тази на вечерта. Комендантката прелисти регистъра и след малко им го пхна под носовете.

— Моля — рече тя триумфално. — Както виждате, квитанцията е приета. Подпис: Герлант от Рибла. Нали ви казвах, че вечерът е бил

тук и сам си е взел мечовете. А сега се пазари, за да измъкне някаква компенсация! Заради него Гоншорек опна петалата! От напрежението му се пукна жлъчката и получи удар!

Но нито една стражарка не потвърди, че е видяла Гералт да идва да си взема оръжието. Обясниха, че там постоянно е лудница, а те сигурно са били заети, яли са.

Над покрива на сградата на съда кръжаха чайки, които врецяха тягостно. Вятърът гонеше на юг буреносния облак над морето. Беше изгряло слънце.

— Бих искал да ви предупредя — каза Гералт, — че на мечовете ми са направени силни заклинания. Могат да ги докосват само вещици; ако не си такъв, губиш жизнена енергия. Това се проявява предимно в загубата на мъжка сила. Ставаш импотентен, като ефектът е пълен и необратим.

— Ще го имаме предвид — кимна следователят. — Но засега ви моля да не напускате града. Готов съм да си затворя очите за инцидента в караулното, в края на краищата там често се случват инциденти, госпожици стражарките доста лесно се поддават на емоциите. А след като Юлиан... тоест господин Лютичето... гарантира за вас, съм сигурен, че делото ви в съда ще се разреши благополучно.

— Моето дело — присви очи вещерът — не е нищо повече от тормоз. Преследване на почва предубеждение и нежелание...

— Ще бъдат разгледани всички улики — отсече следователят. — И въз основа на тях ще бъде започнато следствие. Както изисква правосъдието. Същото това, благодарение на което сте на свобода. Срещу гаранция, тоест условно. И вие сте длъжен, господине от Ривия, да спазвате тези условия.

— Кой внесе тази гаранция?

Феран дьо Летенхоф сухо отказа да разкрие анонимния доброжелател на вещера, взе си довиждане и съпроводен от помощниците си, се отдалечи към входа на сградата на съда. Лютичето само това и чакаше. Едва минаха пазарния площад и влязоха в уличката, и той започна да излага всичко, което знае.

— Истинска поредица от злощастни случайности, приятелю Гералт. И злополучни инциденти. Що се отнася до гаранцията ти, платила я е някоя си Лита Нейд, известна като Корал, заради цвета на червилото, което използва. Това е магьосница, която служи на Белоун,

тукашното кралче. Изобщо не мога да проумея защо го е направила. Защото не някой друг, а точно тя те е пратила зад решетките.

— Какво?

— Нали ти казвам. Тази Корал те е наклепала. Това не е учудило абсолютно никого, всеизвестно е, че магьосниците ти имат зъб. И тук изведнъж сензация: магьосницата ни в клин, ни в ръкав ти плаща гаранцията и те изкарва от тъмницата, в която самата тя те е вкарала. Целият град...

— Всеизвестно? Целият град? Какви ги говориш, Лютиче?

— Използвам метафори и перифрази. Не се прави на неразбрал, нали ме познаваш. Ясно е, че не „целият град“, а малко на брой, но добре осведомени лица, близки до влиятелните кръгове.

— И ти да не си също един от тези близки?

— Позна. Феран е мой братовчед, син на брата на баща ми. Дойдох тук на роднинско посещение при него. И узнах за твоята афера. Незабавно се застъпих за теб, можеш да не се съмняваш в това. Застъпих се за твоята порядъчност. Разказах за Йенефер...

— Сърдечно благодаря.

— Зарежи своя сарказъм. Бях принуден да разкажа за нея, за да е наясно братовчед ми, че тукашната магичка те клевети и очерня заради ревност и завист. Че това обвинение е фалшиво и ти никога не би се принизил до финансови машинации. И вследствие на моето застъпничество Феран дьо Летенхоф, кралският следовател, съдебен изпълнител от най-висш ранг, вече е убеден в твоята невинност...

— Не останах с такова впечатление — рече Гералт. — По-скоро обратното. Почувствах, че не ми се доверява. Нито по отношение на мнимите машинации, нито по въпроса за изчезването на мечовете. Чу ли какво казва за доказателствата? Те са фетиш за него. Така че доказателство за машинациите ще бъде доносът, а за кражбата на мечовете — подписът на Герлант от Рибла в регистъра. А още и физиономията, с която ме предупреди да не напускам града...

— Съдиш за него с предубеждение — заяви Лютичето. — Аз го познавам по-добре от теб. Това, че гарантирам за теб, означава за него повече от дузина други доказателства. А те предупреди основателно. Защо мислиш, че ние двамата, той и аз, отидохме в караулното? За да те предпазим от извършването на някоя глупост! Казваш, че някой те забърква в тази работа, фабрикува фалшиви доказателства? Тогава не

им давай в ръцете неопровержими доказателства! Именно такава би било бягството ти.

— Може и да си прав — съгласи се Гералт. — Но инстинктът ми подсказва друго. Може би е по-добре да духна, преди съвсем да ме заковат... Първо арестът, после гаранцията, сега и мечовете... Кое ще бъде следващото? Проклятие, без мечовете се чувствам като... Като охлюв без черупка.

— Много навътре го приемаш според мен. Малко ли магазини има тук? Махни с ръка и си купи други мечове.

— А ако бяха откраднали лютнята ти? Придобита, доколкото си спомням, при много драматични обстоятелства? Нямах ли да ти е жал? Щеше ли да махнеш с ръка? И да отидеш да си купиш друга от магазина зад ъгъла?

Лютичето машинално стисна длани върху лютнята и се огледа тревожно. Обаче никой от минавачите не приличаше на потенциален похитител на музикални инструменти и не проявяваше интерес към уникалната му лютня.

— Да — въздъхна той. — Разбирам. Също като моята лютня и твоите мечове са най-добрите по рода си и незаменими. При това... как го каза ти? С направени заклинания? Предизвикващи магическа импотентност... Проклятие, Гералт! И чак сега ми казваш това? Та аз толкова често съм бил в твоята компания, мечовете са били на една ръка разстояние от мен! Понякога и по-близо! Сега всичко ми е ясно, сега разбирам... Напоследък имах, мамка му, някои трудности...

— Успокой се. Това за импотентността са глупости. Измислих го в момента, с надеждата, че слухът ще се разнесе. И крадецът ще се уплаши...

— Така ще се уплаши, че ще хвърли мечовете ти в помийната яма — трезво констатира бардът, леко пребледнял. — И никога няма да си ги върнеш. По-добре се довери на братовчед ми Феран. Той е следовател тук от години, има цяла армия шерифи, агенти и шпиони. Ще намерят крадеца за нула време, ще видиш.

— Ако все още е тук — изскърца със зъби вещерът. — Може да е офейкал, докато съм бил в затвора. Как, викаш, се казва тази магьосница, заради която попаднах там?

— Лита Нейд, с прякор Корал. Досещам се какво замисляш, приятелю. Но не знам дали е най-добрата идея. Тя е магьосница.

Магьосница и жена в едно лице — това е друг вид, особен, който не се поддава на рационално опознаване и функционира по непонятни за обикновените мъже механизми и принципи. Но какво ти разправям, ти сам знаеш добре това. Имаш пребогат опит по този въпрос... Каква е тази суматоха?

Шляейки се безцелно по улиците, се бяха озовали в околностите на площадче, откъдето се разнасяше оглушителен шум от непрекъснати удари с чукове. Тук, както се оказа, работеше голяма бъчварска работилница. На улицата, под навес, бяха натрупани на равни купчини изсушени летви за бъчви. Оттук, доставяни от боси хлапаци, летвите отиваха на маси, където майстори ти закрепваха на специални стойки и ги обработваха, после ги рендосваха и ги съединяваха с други летви. Гералт наблюдава известно време как под натиска на сложни менгемета и с помощта на закрепвани с винтове сглобки се оформя бъчвата и веднага се обхваща с железни обръчи. На същата улица се вдигаше пара от големите котли, в които заливаха с вряла вода бъчвите. От вътрешността на работилницата, в двора, долиташе мирис на горяща дървесина, там бъчвите се заякваха преди по-нататъшната им обработка.

— Всеки път като видя бъчва — обяви Лютичето, — ми се допива бира. Да отидем зад ъгъла. Знам една много симпатична кръчма.

— Иди сам. Аз ще навестя магьосницата. Изглежда, че знам коя е тя, вече съм я виждал. Къде да я намеря? Не ми прави физиономии, Лютиче. Струва ми се, че точно тя е източник и първопричина на моите проблеми. Няма да чакам развитието на събитията, а ще отида и ще я попитам направо. Не мога да вися тук, в това градче. Дори и само защото съм много зле с парите.

— На това ще намерим лек — рече гордо трубадурът. — Ще те подкрепя финансово... Гералт, какво става?

— Върни се до бъчварната и ми донеси една летва.

— Какво?

— Донеси ми летва. Бързо.

Улицата беше преградена от трима мощни биячи с отвратителни, брадясали и немити муцуни. Единият, широкоплещест, почти квадратен, държеше в ръка обкована палка, дебела като дръжката на корабна макара. Другият, с кожух с кожата навън, носеше сатър, а в

колана му беше мушната абордажна брадва. Третият, мургав като моряк, беше въоръжен с дълъг и зловещо изглеждащ нож.

— Хей, ти там, ривският скункс! — започна квадратният. — Как се чувстваш без мечове на гърба? Като с гол задник срещу вятъра, а?

Гералт не започна дискусия. Той чакаше. Чуваше как Лютичето се пазари с бъчварите за летвата.

— Вече си беззъб, дивако, отровна вещерска гадино — провлачи квадратният, който явно беше най-умелият от тримата в ораторското изкуство. — Никого не го е страх от влечуго без зъби! Защото то е като червей или като глист. А такива гадини ги стъпкваме с обувките и ги правим на каша. За да не смеят повече да идват в нашите градове, да се навъртат около добрите хора. Няма повече да мърсиш нашите улици със слюзта си, боклук. Бийте го, момчета!

— Гералт! Дръж!

Вещерът улови подхвърлената му летва, отскочи от удара на палката, халоса квадратния отстрани по главата, завъртя се, удари по лакътя бандита с кожуха — онзи изкрещя и изпусна сатъра. Гералт го измлати в свивката на коляното и го повали, след което моментално се извъртя и го нацели с летвата в слепоочието. Без да дочака бандитът да падне и без да прекъсва движението си, отново се изплъзна от палката на квадратния и го тресна по свитите върху ръкохватката пръсти. Квадратният изрева от болка и изпусна палката, а Гералт го удари последователно в ухото, по ребрата и в другото ухо. А после го изрита със засилка между краката. Квадратният падна и се сви на кълбо, като се гърчеше и тикаше лице в земята.

Мургавият, най-висок и бърз от тримата, затанцува около вещера. Атакуваше приклеknал, като ловко прехвърляше ножа от ръка в ръка и го въртеше в кръг. Гералт без усилие избягваше замахванията, отстъпваше и изчакваше онзи да направи по-дълга крачка. А когато това стана, изби ножа с рязък удар с летвата, озова се с пирует зад гърба на атакуващия и го удари в тила. Главорезът падна на колене, а вещерът го халоса в десния бъбрек. Халосаният нададе вой и се надигна, и тогава вещерът го удари с летвата под ухото, в нерва.

— Ох — каза той, застанал над извиващия се, задъхващ се и давящ се от викове човек. — Това сигурно заболя.

Бандитът с кожуха измъкна от колана си бравичката, но продължи да стои на колене, несигурен какво да прави. Гералт разсея

съмненията му, като го трясна с летвата по шията.

В уличката се втурнаха група градски стражи, които разбутаха тълпата зяпачи. Лютичето ги успокояваше, позовавайки се на връзките си, и трескаво обясняваше кой е бил нападател и кой е действал при самоотбрана. Вещерът повика с жест барда.

— Проследи арестуването на тези боклуци — поясни той. — Повлияй на господин братовчед ти да ги притисне по-здраво. Или те имат нещо общо с кражбата на меча, или някой ги е наел. Знаели са, че съм невъоръжен, затова се осмелиха да ме нападнат. Върни летвата на бьчварите.

— Бях принуден да я купя — призна си Лютичето. — И май добре направих. Както виждам, отлично се оправяш с нея. Трябва да я носиш със себе си.

— Отивам при магьосницата. На посещение. Мислиш ли, че трябва да съм с летвата?

Бардът се намръщи.

— За магьосницата ще ти трябва нещо по-тежко, факт. Например греда. Един мой познат философ казваше: когато отиваш при жена, не забравяй да вземеш със себе си...

— Лютиче.

— Добре, ще ти обясня как да намериш магьосницата. Но преди това, ако мога да те посъветвам...

— Да?

— Посети баня. И бръснар.

ГЛАВА ПЕТА

*Пазете се от разочарования,
защото понякога впечатленията са
погрешни.*

*Нещата рядко са такива, каквито
изглеждат.*

А жените — никога.

Лютичето, „Половин
век поезия“

Водата в коритото на фонтана заплиска и закипя, разпръсквайки златисти капчици. Магьосницата Лита Нейд, по прякор Корал, протегна ръка и произнесе стабилизиращо заклинание. Повърхността на водата се изглади, като полята с олио, заблестя и запулсира. Смътният и мъглив образ придоби рязкост и спря да трепери, стана ясен и отчетлив, макар да беше леко размит от движенията на водата. Корал се наведе. Във водата се виждаше Пазарът за подправки — главната улица на града. Тя наблюдаваше. Търсеше намеци. Някакви подробности. Детайли, които биха ѝ позволили да оцени точно случващото се. И да предвиди какво ще стане.

Относно това какъв трябва да е истинският мъж, Лита имаше собствено мнение, сформирано от дългогодишния ѝ опит. Тя умееше да разпознава истинския мъж в множеството от повече или по-малко удачни имитации. Така за тази цел не ѝ се налагаше да прибегва до физически контакт, който, като способ за изпробване на мъжествеността, както тя, така и останалите магьосници, смятаха не само за банален, но и за вкарващ в заблуда и водещ по погрешен път. Пряката дегустация, както си изясни магьосницата след поредица от опити, може и да беше до известна степен проверка на вкуса, но твърде често оставяше след себе си неприятно усещане. Причиняваше тежест в стомаха. Киселини. А понякога дори гадене.

Лита можеше да забележи истинския мъж отдалеч, въз основа на точни и на пръв поглед незначителни предпоставки. Истинският мъж, както установи на практика магьосницата, обожаваша риболова, но само на изкуствена стръв. Събира фигурки на войничета, еротични рисунки и собственоръчно изработени модели на ветроходни кораби, включително такива, поставени в бутилка, а в домакинството му винаги има излишък от празни бутилки от скъпи напитки. Той умее отлично да готви, изпод ръцете му излизат истински шедеври на кулинарното изкуство. А и, общо взето, целият му вид поражда желание.

Вещерът Гералт, за когото магьосницата беше слушала много, за когото бе събрала цял куп информация и когото всъщност беше видяла във водата, според нея отговаряше само на едно от гореспоменатите условия.

— Мозаик!

— Тук съм, госпожо магистър.

— Очакваме гост. Искам всичко да ми бъде приготвено, и то на ниво. Но първо ми донеси рокля.

— С цвят на чаена роза? Или на морска вода?

— Бяла. Той носи черно, да му приготвим един ин и ян. И обувчици, избери ми нещо според цвета на роклята, но токчетата им да не са под четири цала^[8]. Не мога да позволя да ме гледа твърде отвисоко.

— Госпожо магистър... Бялата рокля...

— Какво?

— Ами тя е такава...

— Скромна? Без украшения и финтифлюшки? Ех, Мозаик, Мозаик. Никога ли няма да се научиш?

На входа безмълвно го посрещна тромав и шкембест дангалак със счупен нос и малки свински очички. Той огледа Гералт от главата до петите и обратно. След това отстъпи настрани и му даде знак, че може да влезе.

В антрето го чакаше момиче с пригладени, дори зализани коси. Без да каже нито дума, тя го покани вътре с един-единствен жест.

Гералт влезе в обрасло с цветя вътрешно дворче с ромолящ фонтан. В средата на фонтана имаше мраморна статуетка, изобразяваща гола танцуваща девойка, даже по-скоро момиче, като се

имаха предвид недоразвитите полови признаци. Освен с това, че беше излязла изпод длетото на майстор, статуетката привличаше вниманието и с още една подробност: с цокъла я свързваше само една точка — палецът на крака. Подобна конструкция, прецени вещерът, в никакъв случай не би могла да се направи устойчива без помощта на магия.

— Гералт от Ривия. Здравей. Заповядай.

Магьосницата Лита Нейд имаше твърде изсечени черти на лицето, за да бъде считана за красива според класическия идеал. Ружът с прасковен цвят, който покриваше скулите ѝ, смекчаваше тази острота, но не я скриваше напълно. Подчертаните с коралово червило устни имаха идеална форма. Дори твърде идеална. Но работата не беше в това.

Лита Нейд беше червенокоса. Класически и естествено червенокоса. Богатата на оттенъци, светла червенина на косата ѝ събуждаше асоциации с лятна лисича козина. Гералт беше напълно убеден, че ако хванат една рижава лисица и я сложат до Лита, цветът и на двете щеше да е еднакъв и щеше да е невъзможно да се различат. А когато магьосницата движеше главата си, в червенината се долавяха по-светли, жълтеникави нюанси, точно както в лисичата козина. По принцип подобна рижава коса вървеше в комплект с лунички и по принцип луничките ги имаше в изобилие. Но Лита нямаше никакви.

Гералт изпита безпокойство, отдавна забравено и заспало усещане, което внезапно се пробуди някъде в дълбините на душата му. Странното и трудно обяснимо влечение към червенокосите жени беше в природата му и вече няколко пъти този цвят на косите го беше тласкал към вършенето на глупости. Затова би трябвало да се пази и вещерът твърдо реши да постъпи точно така. Всъщност тази задача изобщо не представляваше трудност за него. Минала бе цяла година, откакто вършенето на подобни глупости беше спряло да го изкушава.

Възбуждащият червен цвят на косата не беше единствената привлекателна черта на магьосницата. Снежнобялата рокля беше скромна, без абсолютно никакви украшения, и това имаше определен ефект, който несъмнено беше търсен. Простотата ѝ не раздвояваше вниманието на гледащия, съсредоточаваше го върху привлекателната фигура. И върху дълбокото деколте. Казано накратко, Лита Нейд

спокойно би могла да позира за гравюрата, с която започваше главата „За похотта нечиста“ в „Добрата книга“ на пророка Лобода.

А още по-кратко казано, Лита Нейд беше жена, с която само пълен идиот би се хванал за повече от две денонощия. Интересен беше фактът, че точно след такива жени по принцип тичаха тълпи от мъже, готови за продължителни връзки.

Тя ухаеше на фрезия и кайсия.

Гералт се поклони, след което се престори, че статуетката във фонтана го интересува повече, отколкото фигурата и деколтето на магьосницата.

— Заповядай — повтори Лита, като посочи към масата с малахитов плот и двете плетени кресла.

Изчака го да се настани и самата тя седна, като разкри изящния си глезен и обувчицата от гущерова кожа.

Вещерът се престори, че цялото му внимание е погълнато от гарафите и купата с плодове.

— Вино? Това е „Нурагус“ от Тусент, което според мен е по-интересно от прочутото „Ест Ест“. Има също „Кот дьо Блесюр“, ако предпочиташ червено. Налей ни, Мозаик.

— Благодаря. — Вещерът пое чашата от ръката на зализаната девойка и ѝ се усмихна. — Мозаик. Красиво име.

В очите ѝ проблесна ужас.

Лита Нейд остави своята чаша на масата. С тропване, което трябваше да привлече вниманието му.

— И какво — тръсна тя главата си и рижите кичури — е довело прочутия Гералт от Ривия в моята скромна обител? Умирам от любопитство.

— Ти ми плати гаранцията — отвърна вещерът с преднамерена сухота в гласа. — Значи си поръчителствала за мен. Благодарение на щедростта ти излязох от затвора. В който попаднах също благодарение на теб. Нали? Заради теб ли прекарах цяла седмица в килията?

— Четири дни.

— Четири денонощия. Ще ми се, ако е възможно, да узная причините, които са те подтикнали към това. И двете.

— Двете? — Магьосницата повдигна веждите и чашата си. — Причината е само една. Една и съща.

— Аха. — Вещерът си даваше вид, че е насочил цялото си внимание към Мозаик, която се мотаеше в другия край на двора. — Тази същата причина, поради която изпрати донос за мен и ме вкара в дранголника, а после ме измъкна от същия този дранголник?

— Браво.

— Тогава те питам — защо?

— За да ти докажа, че мога да го направя.

Вещерът отпи от виното, което наистина беше превъзходно.

— Доказа, че можеш — кимна Гералт. — По принцип можеше просто да ми го кажеш, като ме срещнеш примерно на улицата. Щях да ти повярвам. Само че си искала да го направиш по друг начин и поубедително. Затова те питам — а сега какво?

— И аз това се чудя. — Магьосницата го погледна хищнически изпод миглите си. — Но нека всичко си върви по реда. Засега просто да кажем, че действам от името и в полза на някои мои събрата. Магьосници, които имат определени планове за теб. Споменатите магьосници, на които са известни дипломатическите ми способности, ме счетоха за подходяща да те уведомя за плановете им. На този етап мога да ти кажа само това.

— Много е малко.

— Прав си. Само че засега, колкото и да ме е срам да го призная, самата аз не знам повече от теб. Не очаквах да се появиш толкова бързо и толкова рано да разбереш кой ти е платил гаранцията. Това трябваше, както ме уверяваха, да остане в тайна. Когато науча повече, ще ти го съобщя. Бъди търпелив.

— А мечовете ми? И те ли са елемент от същата игра? От тези тайни магьоснически планове? Или са поредното доказателство на какво си способна?

— Нищо не знам за мечовете ти, каквото и да означава това и за каквото и да се отнася.

Вещерът изобщо не ѝ повярва, но не продължи темата.

— Твоите събрата магьосници — каза той — напоследък се надпреварват да ми демонстрират своята антипатия и враждебност. Излизат си от кожата, само и само да ми досаждат и да ми съсипят живота. За всяка неприятност, която ми се случва, имам основание да търся тяхната намеса. Поредица от нещастни случаи... Хвърлят ме в затвора, после ме пускат, после ми съобщават, че имат планове за мен.

Какво ще измислят събратята ти този път? Даже ме е страх да правя предположения. А ти доста дипломатично, признавам го, ме съветваш да проявя търпение. Но аз всъщност нямам друг изход. Така или иначе, съм принуден да чакам, докато заведеното заради доноса ти дело бъде разгледано.

— Но през това време — усмихна се магьосницата — ще можеш пълноценно да се възползваш от свободата си и да се наслаждаваш на богатата ѝ. Пред съда ще отговаряш като свободен човек. Ако делото изобщо бъде допуснато за разглеждане, което съвсем не е сигурно. А дори и да бъде, повярвай ми, просто няма за какво да се притесняваш. Довери ми се.

— С доверието — усмихна се в отговор вещерът — може да възникнат трудности. Като се има предвид, че напоследък събратята ти силно подкопаха доверието ми. Но ще се постарая. А сега си тръгвам. За да се доверя и търпеливо да чакам. Налага се да се сбогувам.

— Изчакай със сбогуването. Още мъничко. Мозаик, вино.

Магьосницата смени позата си в креслото. Вещерът продължаваше упорито да се прави, че не забелязва показващите се през цепката колене и бедра.

— Какво пък — рече след малко магьосницата, — няма защо да си говорим със заобикалки. Вещерите никога не са се ползвали с благоразположението на нашето общество, но досега ни беше достатъчно просто да не ви обръщаме внимание. Така беше до един определен момент.

— До момента, в който се свързах с Йенефер. — На вещера му беше дошло до гуша.

— Всъщност не, веднъж да сгрешиш — впери в него очите си с цвят на нефрит магьосницата. — Даже два пъти. *Primo*, не ти се свърза с Йенефер, а тя с теб. *Segundo*, вашата връзка едва ли е подразнила някого, при нас са се срещали и по-екстравагантни постъпки. Повратна точка стана раздялата ви. Кога се случи това? Преди година? Ах, колко бързо лети времето...

Корал направи ефектна пауза в очакване на реакцията му.

— Точно преди година — продължи тя, когато стана ясно, че реакция няма да има, — част от обществото ни... не твърде голяма, но влиятелна... благоволи да ти обърне внимание. Не всички бяха наясно какво се е случило между вас. Някои смятаха, че Йенефер се е

осъзнала, скъсала е с теб и те е прогонила. Други се осмелиха да предположат, че ти си се осъзнал, отхвърлил си я и си избягал накрай света. В резултат на това, доколкото си спомням, ти стана обект на интерес. И както правилно си забелязал, на антипатия. Дори нещо повече, имаше такива, които искаха да те накажат. За твое щастие, мнозинството реши, че залогът не си струва.

— А ти? Към коя част принадлежеше ти?

— Към онази — изкриви кораловите си устни Лита, — за която любовната ти интрижка, представи си, беше просто развлечение. Понякога това ни размиваше. Понякога ни гарантираше истинско забавление. А на мен ми осигури един доста солиден поток от пари в брой. Басирахме се колко дълго ще се задържиш с Йенефер, залозите бяха високи. И моят се оказа най-точен. Донесе ми голяма сума.

— В такъв случай ще е най-добре да си тръгна. Не бива да те посещавам, изобщо не бива да ни виждат заедно. Защото ще си помислят, че сме фалшифицирали облога.

— Вълнува ли те какво ще си помислят?

— Слабо. Печалбата ти ме радва. Възнамерявах да ти върна петстотинте крони, които плати като гаранция. Но тъй като си спечелила сума ти пари благодарение на мен, вече не се чувствам задължен. Едното компенсира другото.

— Надявам се — в зелените очи на Лита се появиха зли проблясъци, — че споменаването за връщането на гаранцията не разкрива намерението ти да се измъкнеш от града и да избягаш? Без да дочакаш решението на съда? Не, не, ти нямаш и не може да имаш такива намерения. Та нали отлично знаеш, че подобно намерение ще ти гарантира връщането зад решетките. Знаеш го, нали?

— Не е нужно да ми показваш на какво си способна.

— Ще ми се да е така, казвам ти го искрено, с ръка на сърцето.

Магьосницата притисна ръка към деколтето си с очевидното намерение да привлече погледа му натам. Вещерът се направи, че не го забелязва, и отново погледна към Мозаик. Лита изсумтя.

— Що се отнася до разпределението на печалбата — каза магьосницата, — то ти си прав. Длъжница съм ти. Не се осмелявам да ти предложа пари, но... какво ще кажеш за неограничен кредит в „Natura Rerum“? За времето на пребиваването ти тук? Заради мен

предишното ти посещение в локала завърши, преди да е започнало, така че...

— Не, благодаря. Ценя желанието и намеренията ти, благодаря ти, но не.

— Сигурен ли си? Какво пък, виждам, че си сигурен. Не биваше да ти припомням, че... че те пратих в затвора. Ти ме провокира. И ме обърка. Очите ти, тези странни очи на мутант, на пръв поглед толкова искрени, непрекъснато блуждаят. И мамят. Ти не си искрен, о, не. Знам, знам, че от устата на магьосница това звучи като комплимент. Това искаше да кажеш, нали?

— Браво.

— А ще намериш ли в себе си достатъчно искреност, ако я поискам?

— Стига да я поискаш.

— Ах. Е, така да бъде. Тогава я искам. Защо точно Йенефер? И никоя друга? Можеш ли да ми го обясниш? Да го изкажеш?

— Ако това е предмет на пореден облог...

— Не е предмет на облог. Защо точно Йенефер от Венгерберг?

Мозаик се появи като сянка. С нова гарафа и курабийки. Гералт я погледна в очите. Момичето веднага ги отмести встрани.

— Защо Йенефер? — повтори вещерът, като продължаваше да гледа в очите на Мозаик. — Защо точно тя? Честно да ти кажа, не знам. Има такива жени. Един поглед е достатъчен...

Мозаик разтвори уста, леко поклати глава. С упрек и изненада. Тя разбираше и го молеше да спре. Но той беше стигнал твърде далеч в играта си.

— Има жени — погледът на Гералт продължаваше да блуждае по фигурата на девойката, — които привличат. Като магнит. От които не можеш да откъснеш поглед...

— Остави ни, Мозаик. — В гласа на Лита се долавяше скърцането на лед, търкащ се в желязо. — А на теб, Гералт от Ривия, благодаря. За посещението. За търпението. И за искреността.

---

[8] Цал — мярка за дължина, равна на 2,5 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Вещерският меч е характерен с това, че е като съвкупност от останалите мечове, есенция на всичко онова, което е хубаво в останалите оръжия. Първокласната стомана и методът на коване на металурзите и ковачите на джуджетата придават на оръжието не само лекота, но и извънредна еластичност. Вещерският меч е наточен също по метод на джуджетата, който при това е таен и ще си остане мистерията на века, защото планинските дребосъци пазят много ревниво своите тайни. Меч, наточен от джуджетата и подхвърлен във въздуха, може да разреже на две копринена кърпичка. По думите на свидетели, вещерите умеят да правят такива номера със своите мечове.

Пандолфо
Фортегера, „Трактат за
хладното оръжие“

Кратката сутрешна буря и дъждът освежиха въздуха за малко, после донесената от бриза откъм Палмира воня на отпадъци, прегорена мазнина и измряла риба започна да досажда отново.

Гералт пренощува в странноприемницата на Лютичето. Заеманата от барда стаичка беше уютна. В буквален смисъл: за да се добереш до леглото, трябваше здраво да се притиснеш към стената. За щастие, леглото беше достатъчно широко за двама и му се удаде да поспи на него, макар че то страшно скърцаше, а дюшекът, набит със сено, беше силно сплескан от приходящите търговци, известни любители на интензивния извънбрачен секс.

През нощта, неясно защо, на Гералт му се присъни Лита Нейд.

Отидоха да закусват на близкия пазар, в закусвалня, където, както беше успял да изясни бардът, продаваха невероятни сардини. Лютичето почерпи. Гералт не възрази. В края на краищата често се случваше обратното — Лютичето, без пукната пара, да се възползва от неговата щедрост.

Седнаха на грубо рендосаната маса и се захванаха с изпържените до хрупкаво сардини, които им донесоха върху дървена плоча, голяма като колело на каруца. Лютичето, както забеляза вещерът, от време на време боязливо се озърташе. И застиваше, когато му се струваше, че някой минувач се визира твърде натрапливо в тях.

— Мисля — промърмори той най-накрая, — че все пак трябва да се сдобиеш с някакво оръжие. И да го носиш така, че да се вижда. Би трябвало да се извлече поука от вчерашното произшествие, не смяташ ли? О, гледай, виждаш ли там, изложени са щитове и брони? Това е оръжейна работилница. Не може да няма и мечове там.

— В този град — Гералт огриза гръбнака на една сардина и изплю перката — оръжието е забранено, на приходящите им се взима на входа. Изглежда, само бандитите могат да ходят тук въоръжени.

— Могат и ходят. — Бардът посочи с кимане минаващ наблизко здравеняк с голяма брадва на рамото. — Но в Керак забраните издава, следи изпълнението им и наказва за нарушаването им Феран дьо Летенхоф, който, както знаеш, е мой първи братовчед. А тъй като роднинските връзки са свещен закон на природата, то ние двамата можем да пренебрегнем тукашните забрани. Така че официално утвърждавам правото ни да притежаваме и носим оръжие. Да довършим закуската и да отидем да ти купя меч. Любезна стопанке! Рибката ви е прекрасна! Моля, изпържете ни още десетина!

— Ям тези сардини — Гералт изхвърли един оглозган гръбнак — и се убеждавам, че загубата на мечовете не е нищо друго, освен наказание за алчността и снобизма ми. За това, че ми се прииска лукс. Попадна ми работа наблизко, така че реших да намина през Керак и да попирувам в „Natura Regum“, кръчмата, известна по целия свят. А трябваше да отида другаде и да похапна супа с чревца, зеле с грах или рибена чорба...

— Между другото — Лютичето облиза пръстите си, — тази „Natura Regum“, макар и заслужено да е прочута с кухнята си, е само

една от многото. Има заведения, където дават не по-лошо ядене, а понякога и по-хубаво. Поне в „Минзухар и пипер“ в Горс Велен или „Hen Cerbin“ в Новиград, със собствена пивоварна. Или „Сонатина“ в Цидарис, където са най-хубавите морски дарове по цялото крайбрежие. „Риволи“ в Марибор и тамошният глухар по брокилонски, пълнен със сланина, мням. „Паприка“ в Алдерсберг и техните знаменити заешки гърди с гъби ала крал Видмон. „Хофмайер“ в Хирундум, ех, да попаднеш там наесен, в Саовина, на печена гъска с крушов сос... Или „Двете змиорки“, на няколко мили от Ард Карайг, обикновена кръчма на кръстопът, а предлагат най-добрите свински рулца, които съм ял в живота си... Ха, виж кой е благоволил да дойде при нас. За вълка говорим! Здравей, Феран... Тоест хмм... господин следовател...

Феран дьо Летенхоф се приближи към тях, като с жест нареди на свитата си да остане на улицата.

— Юлиан. Господине от Ривия. Дойдох с новини.

— Няма да крия, че вече бях започнал да се притеснявам — каза Гералт. — Какво казаха престъпниците? Тези, които вчера ме нападнаха, възползвайки се от това, че не съм въоръжен? Те говореха за това гръмко и напълно открито. Това доказва, че имат пръст в открадването на мечовете ми.

— Доказателства за това, за съжаление, липсват — сви рамене следователят. — Тези трима задържани са обикновена измет, при това не особено умни. Факт е, че са се осмелили да те нападнат, защото си невъоръжен. Слухът за кражбата се е разнесъл невероятно бързо, предполагам, че заслугата за това е на дамите от караулното. И веднага са се намерили желаещи... В което впрочем няма нищо чудно. Ти не си сред особено обичаните личности... И не се грижиш за репутацията и популярността си. Докато си бил под арест, си пребил съкилийниците си...

— Ясно — кимна вещерът. — Всичко това е моя вина. Тези вчерашните също пострадаха. Не се ли оплакаха? Не поискаха ли компенсация за вредите?

Лютичето се засмя, но веднага млъкна.

— Свидетелите на вчерашното произшествие — каза сурово Феран дьо Летенхоф — дадоха показания, че онези тримата са били

пребити с летва за бъчва. И че са били пребити необикновено жестоко. Толкова жестоко, че един от тях... се е изпуснал в гащите.

— Сигурно от вълнение.

— Били са ги — следователят не промени изражението на лицето си — дори тогава, когато те вече са били повалени и не са представлявали заплаха. А това означава превишаване границите на необходимата самоотбрана.

— Не се притеснявам. Имам добра адвокатка.

— Може би сардинка? — наруши тежкото мълчание Лютичето.

— Трябва да уведомя — каза най-накрая инспекторът, — че разследването продължава. Вчерашните задържани нямат отношение към кражбата на мечовете. Разпитахме няколко лица, които биха могли да са свързани с престъплението, но не намерихме доказателства. Информаторите не ни дадоха никакви нишки. Обаче се знае... и това е главното, заради което дойдох... че слухът за мечовете е предизвикал вълнение сред местната престъпност. Като че ли даже са се появили приходящи, желаещи да си премерят силите с вещера, особено невъоръжен. Препоръчвам да се запази бдителност. Не мога да изключа възможността за бъдещи инциденти. Също така не съм уверен, Юлиан, че в тази ситуация компанията на господина от Ривия...

— Бил съм в компанията на Гералт — прекъсна го войнствено трубадурът — в много по-опасни места и в ситуации, в сравнение с които тукашната измет е нищо работа. Ако сметнеш за необходимо, ни осигури въоръжен ескорт. За да оказва възпиращ ефект. Защото когато двамата с Гералт изтупаме прахта на поредните измети, ще започне пак реване за превишаване границите на неизбежната самоотбрана.

— Ако наистина са измети — каза Гералт. — А не професионални убийци, наети от някого срещу пари. Разглежда ли следствието такъв вариант?

— Взети са под внимание всички възможни варианти — отсече Феран дьо Летенхоф. — Следствието ще продължи. Ще ви предоставя ескорт.

— Радваме се.

— Довиждане. Желая ви успех.

Над покривите на къщите крещяха чайки.

* * *

Както се оказа, от посещението при оръжейника нямаше никаква полза. Гералт хвърли бегъл поглед на предложените мечове. Когато научи цените им, сви рамене и напусна магазина, без да каже нито дума.

— Мислех си — Лютичето се присъедини към него на улицата, — че се договорихме. Трябваше да купиш каквото и да е, само да не изглеждаш беззащитен.

— Няма да харча пари за „каквото и да е“. Дори и това да са твои пари. Това бяха боклуци, Лютиче. Примитивни мечове масово производство. И парадни придворни мечове, годни за бал с маски, ако искаш да се маскираш като фехтовач. При това цените са такива, че предизвикват само смях.

— Да намерим друг магазин! Или работилница!

— Навсякъде ще бъде едно и също. Тук продават всякакво евтино оръжие, което може да свърши работа само за една сериозна битка. И няма да послужи отново на онзи, който е победил, защото вече ще е негодно за използване. Освен това продават лъскави играчки, с които да се фукат контетата. И с които не можеш да нарежеш дори салам. Може би само пастет.

— Както обикновено, преувеличаваш!

— От твоите уста това е комплимент.

— Неволен! Каж ми тогава откъде може да се вземе добър меч? Не по-лош от онези, които ти откраднаха? Или по-добър?

— Разбира се, има оръжейни майстори. Може и да се намери при тях някое прилично острие на склад. Но на мен ми е необходим меч, който да ми пасва. Кован и направен по поръчка. Което отнема няколко месеца, а може и година. Нямам толкова време.

— Обаче трябва да имаш все някакъв меч — отбеляза трезво бардът. — И според мен колкото се може по-бързо. Така че какво остава? Може би...

Лютичето понижи глас, оглеждайки се.

— Може би... Може би Каер Морхен? Там със сигурност...

— Със сигурност — прекъсна го Гералт, стискайки челюсти. — Как иначе? Там все още има достатъчно мечове, пълен набор,

включително сребърни. Но мястото се намира далеч, а почти няма ден без бури и порои. Реките са придошли, пътищата са залети. Пътуването дотам би ми отнело около месец. Освен това...

Той изрита ядосано захвърлената от някого пробита кошница.

— Аз позволих да ме окрадат, Лютиче, да ме баламосат и да ме окрадат като последния балък. Весемир ще ми се присмее безмилостно, другарите ми, ако в този момент се окажат в Крепостта, също няма да пропуснат случая да ми се подиграват през цялото време. Не. Това не влиза в плановете ми, мамка му. Трябва да се справя по друг начин. И сам.

Чуха флейта и барабани. Излязоха на площадчето, на което се намираще зеленчуковият пазар, и видяха група ваганти, изнасящи представление. Репертоарът беше предобеден, тоест примитивно глупав и изобщо не смешен. Лютичето пристъпи между сергиите и с достойни за възхищение, неочаквани за един поет познания се зае да оценява и дегустира намиращите се на плотовете краставички, цвекло и ябълки, като всеки път започваше дискусия и флиртуваше с търговките.

— Кисело зеле! — обяви той, като си взе едно парченце от бъчвата с помощта на дървени щипки. — Опитай, Гералт. Чудесно е, нали? Това зеле е много вкусно и полезно нещо. През зимата, когато има недостиг на витамини, то предпазва от скорбут. Освен това е прекрасен антидепресант.

— Как така?

— Изяждаш по паница зеле и кисело мляко... и веднага депресията става последният ти проблем. Забравяш за депресията. За дълго време. В кого се вглеждаш така? Коя е тази девойка?

— Позната. Почакай тук. Ще разменя с нея някоя дума и се връщам.

Забелязаната от него девойка беше Мозаик, с която се беше видял у Лита Нейд. Плахата ученичка на магьосницата със зализаната коса. Със скромна, но елегантна рокля с палисандров цвят. И обувки с високи токчета, на които стъпваше доста грациозно, въпреки неравния паваж, осеян с хлъзгави зеленчукови отпадъци.

Вещерът се приближи, докато тя беше при сергия с домати, които редеше в кошницата, окачена на свивката на лакътя ѝ.

— Здравей.

При вида му тя леко пребледня, въпреки и без това бледата ѝ кожа. А ако не беше сергията, щеше да отстъпи на крачка или две. Направи движение, сякаш искаше да скрие кошницата зад гърба си. Не, не кошницата. Ръката си. Тя криеше китката и дланта си, обгърнати с копринена кърпа. Той не пропусна този сигнал и необясним импулс го накара да действа. Гералт хвана ръката на девойката.

— Пусни ме — прошепна тя, опитвайки се да се изтръгне.

— Покажи ми. Настоявам.

— Не тук...

Тя му позволи да я отведе по-надалеч от пазара, на място, където можеха да останат поне донякъде насаме. Вещерът размота кърпата. И не можа да се сдържи. Започна да ругае. Яростно и продължително.

Лявата длан на девойката беше обърната. Пречупена на китката. Палецът стърчеше отляво, опаката страна на дланта беше насочена надолу. А вътрешната страна — нагоре. Линията на живота е дълга и ясна, оцени той машинално. Линията на сърцето е ясна, но неравна и накъсана.

— Кой ти причини това? Тя?

— Ти.

— Какво?

— Ти! — Тя изтръгна дланта си. — Ти ме използваш, за да се подиграеш с нея. Тя не оставя ненаказани подобни неща.

— Аз не можех...

— Да предвидиш? — Мозаик го погледна в очите. Не я беше преценил правилно — тя не беше плаха и боязлива. — Можеше и трябваше. Но ти предпочете да си поиграеш с огъня. Струваше ли си поне? Получи ли удоволствие, оправи ли си самочувствието? Имаше ли с какво да се похвалиш пред приятелите в кръчмата?

Той не отговори. Не намираше думи. А Мозаик, за негово изумление, внезапно се усмихна.

— Не ти се сърдя — каза тя по-отпуснато. — Мен самата ме развесели твоята игра, ако не ме беше толкова страх, щях да се засмея. Дай ми кошницата, бързам. Трябва да направя още покупки. И имам уговорена среща с алхимик...

— Почакай. Това не може да бъде оставено така.

— Моля те. — Гласът на Мозаик леко се измени. — Не се намесвай. Само ще стане по-лошо... А на мен... — добави тя след малко — и така ми провървя. Тя постъпи милосърдно.

— Милосърдно?

— Можеше да ми обърне и двете длани. Можеше да ми обърне стъпалото с петата напред. Можеше да ми смени стъпалата едно с друго, лявото с дясното и *vice versa*^[9], виждала съм как го прави на някого.

— А това...?

— Дали боля? За кратко. Защото почти веднага изгубих съзнание. Защо гледаш така? Точно тъй стана. Надявам се на същото, когато ми завърти дланта наобратно. След няколко дни, когато се насити на отмъщението.

— Отивам при нея. Веднага.

— Лоша идея. Не можеш...

Той я прекъсна с бърз жест. Чу как шуми тълпата, видя как тя се разстъпи. Вагантите престанаха да свирят. Забеляза Лютичето, който отдалеч му правеше резки и отчаяни знаци.

— Ти! Вещерско изчадие! Предизвиквам те на дуел. Ще се бием!

— Проклятие! Отдръпни се, Мозаик.

От тълпата излезе нисък и набит тип с кожена маска и ризница от cuir bouilli^[10], подсилена с бича кожа. Типът размахваше с дясната си ръка тризъбец, а с внезапно движение на лявата ръка разгъна във въздуха рибарска мрежа и заразмахва и нея.

— Аз съм Тонтон Зрога, наричан Ретиария^[11]! Предизвиквам те на бой, веще...

Гералт вдигна ръка и го удари със Знака Аард, като вложи в него толкова енергия, колкото може. Тълпата закрепця. Тонтон Зрога, наричан Ретиария, излетя във въздуха и размахвайки крака, оплетен в собствената си мрежа, помете една сергия с гевреци, удари се тежко в земята и с гръмко дрънчене вряза главата си в чугунена статуя на застанал на колене гном, кой знае защо сложена пред магазин за шивашки принадлежности. Вагантите наградиха полета на Ретиария с гръмки аплодисменти. Ретиария лежеше, жив, макар и показващ малки признаци на живот. Гералт, без да бърза, се приближи до него и със засилка го ритна в областта на черния дроб. Някой го хвана за ръкава. Мозаик.

— Не. Моля те. Моля те, не. Не бива така.

Гералт би поритал побойника още, защото добре знаеше кое не бива, кое бива и кое си трябва. И не беше свикнал да слуша никого по тези въпроси, особено пък хора, които никога не са ги ритали.

— Моля те — повтори Мозаик. — Не си го изкарвай на него. Заради мен. Заради нея. И заради това че самият ти си в безизходица.

Той я послуша. Хвана я за раменете. И я погледна в очите.

— Отивам при твоята господарка — рече той твърдо.

— Това не е добре — поклати глава тя. — Ще има последствия.

— За теб?

— Не. Не за мен.

---

[9] Обратното (лат.). — Б.пр. ↑

[10] Варена кожа (лат.). — Б.пр. ↑

[11] Ретиарий — един от видовете гладиатори, които са били въоръжени с тризъбец и мрежа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

*Диви ноци — диви ноци!
Ако бях с тебе тук,
дивите ноци щяха
да бъдат нашия лукс!*

Емили Дикинсън
(превод Цветан
Стоянов)

*И всеки ден наново изпълнявам своя
безполезен
дълг, докосвам я и тук, и там —
аз мястото си знам.
Целувам отворената ѝ уста и хваля
красотата ѝ,
а хората ме наричат в очите предател.
Ленард Коен*

Бедрото на *магьосницата* се красеше от изкусна, приказно сложна и цветиста татуировка, която изобразяваше в подробности ивичеста риба с ярки цветове.

Nil admirari^[12], помисли си вещерът. Nil admirari.

* * *

— Не мога да повярвам на очите си — каза Лита Нейд.

За онова, което се беше случило и че се бе случило така, както се беше случило, бе виновен само той и никой друг. Край пътя към вилата

на магьосницата имаше градина и той не издържа на съблазънта да откъсне една от растящите в лехите фрезии. Помнеше аромата, който доминираше в парфюма ѝ.

— Не мога да повярвам на очите си — повтори застаналата на вратата Лита. Беше му отворила сама, тромавият портиер го нямаше. Може би имаше почивен ден.

— Дошъл си, предполагам, за да ми се скараш заради ръката на Мозаик. И ми носиш цвете. Бяла фрезия. Влизай, че ще произведеш сензация и целият град ще се напълни със слухове. Мъж с цвете на прага ми! Най-старите не помнят да са виждали такова нещо.

Беше облякла свободна черна рокля от коприна и шифон, по която и при най-малкото движение на въздуха пробягваха леки вълни. Вещерът стоеше, гледаше, стиснал фрезията в протегнатата си ръка, опитваше се да се усмихне, но не можеше. *Nil admirari*, не спираше да си повтаря наум максимата, която помнеше от Оксенфурт, университета, в който я беше прочел на табела над входа към катедрата по философия.

— Не ми се карай. — Тя взе фрезията от пръстите му. — Ще оправя ръката на момичето веднага щом се прибере. Безболезнено. Може би даже ще се извиня. Ще се извиня пред теб. Само не ми се карай.

Той поклати глава и отново се опита да се усмихне. Не се получи.

— Интересно — тя приближи фрезията до лицето си и впи в него нефритените си очи, — дали ти е позната символиката на цветята? И техният таен език? Знаеш ли какво означава тази фрезия и напълно съзнателно ли ми предаваш посланието ѝ? Или си взел това цвете напълно случайно, а посланието е... Подсъзнателно?

Nil admirari.

— Но това няма значение. — Тя се приближи съвсем близо до него. — Или защото ясно, съзнателно и целенасочено ми сигнализираш какво искаш... Или скриваш желанието, което издава подсъзнанието ти. И в двата случая трябва да ти благодаря. За цветето. И за онова, което ми казва то. Благодаря. Ще ти се отблагодаря. С подарък или по някакъв друг начин. Ето това шнурче... Дръпни го. Посмело.

Какво правя, помисли си той, докато дърпаше. Плетеното шнурче плавно се изниза през поредицата от дупки. До самия край. И после коприната и шифонът се стекоха от Лита като вода и меко се свлякоха около глезените ѝ. Той затвори за миг очи, голотата ѝ го поразил като внезапно припламване на светлина. Какво правя, мислеше си той, докато я прегръщаше през шията. Какво правя, мислеше той, докато усещаше вкуса на кораловото червило на устните ѝ. Онова, което правя, е абсолютно лишено от смисъл, мислеше той, докато внимателно я насочваше към скрина във вътрешния двор и я настаняваше върху малахитовия плот.

Ухаеше на фрезия и кайсии. И на още нещо. Може би мандарина. Или ветивер.

Това продължи известно време, но след това скринът започна доста силно да се клатушка. Корал го прегръщаше силно и нито за миг не изпусна фрезията. Ароматът на цветето не потискаше нейния аромат.

— Ентусиазмът ти ме ласкае. — Тя откъсна устните си от неговите и едва тогава отвори очи. — И много ме радва. Но нали знаеш, че имам и легло?

* * *

Наистина имаше легло. Огромно. Просторно като палубата на фрегата. Тя го поведе натам и той я последва, без да може да ѝ се нагледа. Тя не поглеждаше назад. Не се и съмняваше, че той върви след нея. Че той без колебание ще отиде там, където тя го отведе. Без да отваря очи.

Леглото беше огромно, с балдахин, с копринени чаршафи и сатенени завивки.

Използваха цялото легло, буквално цялото, във всяко едно отношение. Всеки цал от него. Всяка педя от чаршафите. И всяка гънка на завивките.

* * *

— Лита...

— Можеш да ме наричаш Корал. Но сега не говори.

Nil admirari. Аромат на фрезия и кайсия. Рижа коса, разпиляна по възглавницата.

* * *

— Лита...

— Можеш да ме наричаш Корал. И можеш да ми направиш същото още веднъж.

* * *

Бедрото на Лита се красеше от изкусна, приказно сложна и цветиста татуировка, която изобразяваше в подробности ивичеста риба с ярки цветове и огромни плавници с триъгълна форма. Тези рибки се наричат скалари, богатите и снобите новобогаташи обикновено ги държат в аквариуми и езерца. Гералт, а и не само той, винаги свързваше тези рибки със снобизма и претенциозната помпозност. Затова се изненада, че Корал беше избрала точно такава, а не друга татуировка. Изненадата му не продължи дълго, скоро беше заменена от разбиране. Външно Лита Нейд изглеждаше млада, да, съвсем млада. Но татуировката беше направена по време на истинската ѝ младост. В онези години, когато донесените от морето рибки скалари все още бяха рядка атракция, богатите не бяха много, парвенютата още не се бяха появили и малцина можеха да си позволят аквариуми. Татуировката ѝ беше като метрика, мислеше си Гералт, докато галеше с пръсти скаларията. Интересно, че Лита и досега я носи, вместо да я премахне с магия. Но, мислеше си той, докато прехвърляше ласките си към отдалечените от рибата райони, това е приятен спомен за младостта. Не е лесно да се лишиш от подобен сувенир. Дори да е остарял и станал тривиален.

Той се надигна на лакът и започна внимателно да търси по тялото ѝ други, не по-малко носталгични белези. Не намери. Не беше и разчитал да открие, просто му се прииска да провери. Корал въздъхна.

Очевидно ѝ бяха омръзнали абстрактните и далеч не толкова ефективни странствания на ръката му, затова я хвана и целенасочено я насочи към едно конкретно място, единственото правилно според нея. И много добре, помисли си Гералт, като привлече магьосницата към себе си и зарови лице в косите ѝ. Като се замислиш, това е просто някаква си ивичеста риба. Като че ли няма по-важни неща, на които да обърнеш внимание. За които си заслужава да се мисли.

* * *

Може и модели на платноходи, въртяха се в главата на Корал хаотични мисли, докато тя с усилие се опитваше да успокои дишането си. Може и фигурки на войничета, може и да ловят риба на изкуствена стръв. Но онова, което има значение... Което наистина има значение... Това е как ме прегръщат.

Гералт я прегърна. Така, сякаш обятията му бяха целият свят.

* * *

В първата нощ спаха малко. И даже когато Лита се унасяше, на вечерата му беше трудно да заспи. Тя го прегръщаше през кръста толкова силно, че той едва успяваше да диша, а кракът ѝ се прехвърляше през бедрото му.

През втората нощ вече не се държеше толкова собственически. Не го притискаше към себе си и не го прегръщаше толкова силно, както преди. Явно вече не се страхуваше, че на сутринта ще избяга.

* * *

— Нещо се замисли. Лицето ти е твърде сурово и мрачно. Каква е причината?

— Обмислям... Хм... Натурализма на нашата връзка.

— Кое по-точно?

— Нали ти казах кое. Натурализма.

— Мисля, че използва думата „връзка“? Това понятие всъщност притежава изумителна изразителност. Струва ми се, че си получил пристъп на посткоитална тъга. Едно напълно естествено състояние всъщност, присъщо на всички висши същества. Дори аз, вещерю, усещам някаква странна сълза в окото... Добре де, добре. Шегувам се.

— Примами ме... Като самец.

— Какво?

— Примами ме. Като насекомо. С фрезийно-кайсиево-магически феромони.

— Сериозно ли говориш?

— Не се сърди. Моля те, Корал.

— Не се сърдя. Напротив. След известни размишления трябва да призная, че си прав. Да, това е натурализъм в най-чист вид. Само че е станало точно обратното. Ти ме омагьоса и съблазни. От пръв поглед. Натуралистично и анималистично изтанцува пред мен мъжкия брачен танц. Подскачаше, потропваше, переше опашка...

— Не е вярно.

— ... Переше опашка и потрепваше с крила, като тетрев. Чуруликаше и кудкудякаше...

— Не съм кудкудякал.

— Кудкудякаше.

— Не!

— Да. Прегърни ме.

— Корал!

— Какво?

— Лита Нейд... Това не е истинското ти име, нали?

— Истинското е много тромаво за произнасяне.

— Така ли?

— Опитай се да произнесеш бързо: Астрид Литнейд Асгеиррфиннбьорнсдотир.

— Разбрах.

— Съмнявам се.

* * *

— Корал.

— А?

— А Мозаик? Откъде се появи това прозвище?

— Знаеш ли какво не обичам, вещерю? Въпросите за други жени. И особено когато онзи, който ги задава, лежи до мен в леглото. И ме разпитва, вместо да се съсредоточи върху онова, върху което всъщност лежи ръката му. Не си се осмелявал да правиш нещо подобно, докато си бил в леглото с Йенефер.

— А аз не обичам да се споменават определени имена. Особено когато...

— Да спра ли?

— Не съм казвал такова нещо.

Корал го целуна по рамото.

— Когато тя попадна в училището, името ѝ беше Аик, фамилията не помня. Не само че името ѝ беше странно, ами страдаше и от загуба на пигментацията на кожата. Бузите ѝ бяха обсипани със светли петна, които всъщност приличаха на мозайка. Излекуваха я, разбира се, още след първия семестър, една магьосница не може да има петна. Но обидното прозвище остана. И бързо престана да бъде обидно. Тя си го хареса. Но стига за нея. Да поговорим за мен. Хайде.

— Какво хайде?

— Говори за мен. Каква съм аз? Красива, нали? Хайде, кажи ми!

— Красива. Рижа. И луничава.

— Не съм луничава. Махнах луничките с магия.

— Не всичките. За някои си забравила. Забелязах ги.

— Къде ги... Ах... Ами да. Наистина. Луничава съм. И каква още?

— Сладка.

— Каква?

— Сладка. Като вафла с мед.

— Не ме лъжеш, нали?

— Погледни ме. Право в очите. Виждаш ли в тях дори сянка от неискреност?

— Не. И това ме притеснява повече от всичко.

* * *

— Седни на ръба на кревата.

— Защо?

— Искам да се разплатя.

— За какво?

— За луничките, които си забелязал там, където ги забеляза. За старателността и точното... разузнаване. Искам да се разплатя и отблагодаря. Може ли?

— Давай тогава.

* * *

Вилата на магьосницата, както почти всички сгради в тази част на града, имаше тераса, от която се разкриваше гледка към морето. Лита обичаше да седи там с часове и да наблюдава корабите на рейд, за което използваше наблюдателна тръба с прилични размери, поставена на статив. Гералт, макар и да не споделяше увлечението ѝ по морето и онова, което плава по него, обичаше да стои заедно с нея на терасата. Седеше до нея, любуваше се на лицето ѝ, на рижите ѝ къдрици, наслаждаваше се на аромата на фрезия и кайсия.

— Погледни онзи галеон, който хвърля котва — отбеляза Корал. — Със синия кръст на флага. Това е „Гордостта на Цинтра“, вероятно пътува до Ковир. А онзи ког там е „Алке“ от Цидарис, сигурно превозва кожи. А ей там е „Тетида“, транспортен холк с товароподемност двеста лаца^[13], каботажен, пътува между Керак и Настрогем. Ето, погледни, на рейд излиза новиградската шхуна „Пандора Парви“, красив, красив кораб. Погледни в окуляра. Ще видиш...

— Аз виждам и без тръбата. Мутант съм.

— Ах, да. Забравих. О, ей там е галерата „Фушия“, трийсет и две гребла, може да носи на борда си четиридесет лаца товар. А онзи красив тримачтов галеон е „Вертиго“, отплавал е от Лан Ексетер. А там, по-нататък, с пурпурния флаг, е реданският галеон „Албатрос“, три мачти, дължина сто и двавет фута... О, там, виж, виж, вдига платна и излиза в морето пощенският клипер „Ехо“, познавам капитана му, той обядва при Равенга, когато идва тук. И погледни още, вдигнал всичките си платна, пристига галеон от Повис...

Вещерът отметна косите от гърба на Лита. Бавно, една след друга, разкопча всички кукички и плъзна роклята от раменете на магьосницата. След това ръцете и вниманието му напълно се съсредоточиха върху двата галеона с вдигнати платна. Галеони, каквито не можеха да се видят по никои морски пътища, рейдове, портове и в регистрите на Адмиралтейството.

Лита не възрази. И не откъсна очи от окуляра на наблюдателната тръба.

— Държиш се като някое петнайсетгодишно момче — каза след известно време тя. — Сякаш ги виждаш за пръв път.

— За мен винаги е за пръв път — неохотно си призна той. — А наистина петнайсетгодишен не съм бил никога.

* * *

— Родом съм от Скелиге — каза му тя по-късно, в леглото. — Морето ми е в кръвта. Обичам го.

Той не каза нищо и тя продължи:

— Понякога си мечтая да поема на плаване. Сама. Да вдигна платната и да изляза в морето... Далече-далече, отвъд хоризонта. Където има само вода и небе. Ще ме пръска солената пяна на вълните, вятърът ще роши косите ми с истинска мъжка нежност. И ще съм сама, съвсем сама, безкрайно сама сред чуждата и враждебна стихия. Самота сред непознатото море. Не мечтаеш ли за това?

„Не, не мечтая — помисли си той. — Изживявам го всеки ден.“

* * *

Дойде денят на лятното слънцестоене, а след него вълшебната нощ, най-кратката в годината, през която в горите разцъфтяват цветовете на папратите и натъркани със змийски език голи момичета танцуват по мокрите от росата поляни.

Кратка нощ, която прелита за едно мигване на окото.

Безумна нощ, озарена от мънии.

* * *

На сутринта след слънцестоенето той се събуди сам. В кухнята го чакаше закуска. И не само.

— Добро утро, Мозаик. Прекрасно време, нали? Къде е Лита?

— Имаш свободен ден — отвърна тя, без да го поглежда. — Моята неповторима господарка ще бъде заета. До късно. За времето, което прекарахте... в удоволствия, се събраха много пациентки.

— Пациентки?

— Тя лекува безплодие. И други женски болести. Не знаеше ли? Е, сега вече знаеш. Хубав ден.

— Почакай, не си отивай. Бих искал...

— Не знам какво би искал — прекъсна го тя. — Но това изобщо не е добра идея. По-добре въобще да не разговаряш с мен. Прави се, че изобщо ме няма тук.

— Корал няма да те наранява повече, обещавам ти. Освен това я няма тук и няма да ни види.

— Тя вижда всичко, което пожелае да види, достатъчни са ѝ само няколко заклинания и артефакти. И не се залъгвай, че имаш някакво влияние над нея. За това ще ти е необходимо нещо повече от... — Тя посочи спалнята. — Моля те, не произнасяй пред нея името ми. Дори между другото. Защото тя ще ми го припомни. Дори да е след година, но ще ми го припомни.

— Ако се отнасят така с теб... Не можеш ли просто да си тръгнеш?

— И да отида къде? — Тя изду устни. — В тъкачната фабрика? В шивашката работилница? Или направо в бардака? Нямам си никого. И съм никоя. И ще си остана никоя. Само тя може да промени това. Ще изтърпя всичко... Само не добавяй нищо допълнително, ако можеш. В града — стрелна го за миг с поглед тя — срещнах твоя приятел. Онзи поет, Лютичето. Той пита за теб. Безпокои се.

— Успокои ли го? Обясни ли му, че съм в безопасност? Че нищо не ме заплашва.

— Защо да го лъжа?

— Тоест?

— Ти не си в безопасност. Ти си тук, с нея, а тъгуваш за онази, другата. Дори когато си близък с нея, мислиш само за това. И тя го знае. Но играе тази игра, понеже я забавлява, а ти се преструваш добре, просто адски убедително. Помисли си какво ще се случи, когато се издадеш?

* * *

— И днес ли ще нощуваш при нея?

— Да — потвърди Гералт.

— Вече цяла седмица мина, нали знаеш?

— Четири дни.

Лютичето прокара пръсти по струните на лютнята и изсвири ефектно глисандо. Огледа се. Отпи от чашата, изтри пяната от носа си.

— Знам, че не ми е работа — каза той с непривичен за него рязък и твърд тон. — Знам, че не бива да се меся. Знам, че не обичаш да ти се месят. Но в някои случаи, Гералт, не бива да мълча. Корал, ако искаш да знаеш мнението ми, е една от онези жени, които постоянно и на видно място трябва да носят предупредителна табела. С надпис: „Гледай, но не пипай!“. Подобни на онези в зоопарка или терариума, където държат гърмящите змии.

— Знам.

— Тя си играе с теб, за нея ти си развлечение.

— Знам.

— И по най-обикновения на света начин си отмъщаваш на Йенефер, която не можеш да забравиш.

— Знам.

— Тогава защо?

— Не знам.

* * *

Вечер се разхождаха. Понякога в парка, понякога се изкачваха на хълма, който се издигаше над пристанището, понякога просто ходеха до Пазара за подправки.

Ходиха и в локала „Natura Regum“. Няколко пъти. Фебус Равенга беше извън себе си от радост, по негово нареждане сервитьорите им угаждаха по всякакъв начин. Гералт най-после узна вкуса на калкана в карамелизирано мастило на сепия. Както и на гъшите крачета в бяло вино, и на телешкия джолан със зеленчуци. Наистина в началото — но за кратко — му пречеше досадното и неприкрито любопитство на другите гости в залата. После, по примера на Лита, той се научи да не му обръща внимание. Виното от местната изба много помогна.

Връщаха се късно във вилата. Корал хвърляше роклята си още в коридора и вече гола се отправяше към спалнята.

Той вървеше след нея. Гледаше. Обичаше да я гледа.

* * *

— Корал?

— Какво?

— Говори се, че винаги можеш да видиш онова, което поискаш. Като използваш заклинания и артефакти.

— Това са слухове — надигна се тя на лакът и го погледна в очите. — Май ще се наложи да извъртам пак стави. Това би трябвало да отучи езика да разпространява слухове.

— Моля те...

— Пошегувах се — прекъсна го Лита. Но в гласа ѝ нямаше и капка веселие.

— И какво е това нещо — тя замълча за миг, — което би искал да видиш? Или ти е нужно предсказание? Колко ще живееш? Кога и как ще умреш? Кой кон ще спечели Третогорския приз? Кого ще посочи за йерарх на Новиград избирателната колегия? С кого е в момента Йенефер?

— Лита!

— Какво те интересува?

Той ѝ разказа за откраднатите мечове.

* * *

Проблесна мълния. И миг след това с грохот се изтърколи гръм.

Фонтанът тихичко бълбукаше, коритото му миришеше на мокри камъни. Мраморната девойка се беше вкаменила в танцувална поза, мокра и блестяща.

— Статуята и фонтанът — побърза да обясни Корал — не са признак на любовта ми към претенциозния кич или на склонността ми да следвам снобската мода. Те имат по-конкретна цел. Статуята представлява самата мен. В миниатюра. Когато бях дванайсетгодишна.

— Кой би могъл тогава да предположи, че ще станеш такава красавица.

— Това е много важен за мен магически артефакт. Самият фонтан, по-точно водата, ми служи за дивинации. Нали знаеш какво е дивинация?

— В общи линии.

— Кражбата на оръжията ти се е случила преди около десетина дни. За разчитане и анализ на събития от миналото, дори такива, които са се случили много отдавна, най-добър и надежден метод се явява онейромантията, но за нея е нужно да се притежава сравнително редкият талант на ясновидец, какъвто аз нямам. Сортилегията, или клеромантията, със сигурност няма да ни помогне, също както и пиромантията или аеромантията, които са по-ефективни при отгатването на съдбите на хората, при условие че има нещо, което да принадлежи на тези хора: коса, нокти, части от облеклото или нещо подобно. За предмети, в нашия случай мечове, това е неприложимо. Затова — Лита отметна от челото си един риж кичур — остава дивинацията. Тя, както сигурно знаеш, позволява да се виждат и предсказват бъдещи събития. Ще ни помогнат стихииите, защото вече започна сезонът на бурите. Ще комбинираме дивинация с церауноскопия. Ела тук. Хвани ме за ръката и не я пускай. Наведи се и погледни във водата, но в никакъв случай не се докосвай до нея. Концентрирай се. Мисли за мечовете си! Интензивно си мисли за тях!

Той я чу как рецитира заклинание. Водата в коритото на фонтана реагира веднага, с всяка фраза от изричаната формула тя се вълнуваше и пенеше все повече и повече. От дъното започнаха да се издигат големи мехури.

Водата се успокои и помътня. После съвсем се избистри.

От дълбините гледаха тъмни теменужени очи. Над раменете падаха мастиленочерни къдри, блестяха, отразяваха светлината като паунови пера, виеха се и се вълнуваха при всяко движение...

— За мечовете — напомни Корал тихо и ядно. — Трябва да мислиш за мечовете.

Водата се завихри и чернокосата жена с теменужените очи изчезна във вихъра. Гералт тихо въздъхна.

— За мечовете — изсъска Корал. — Не за нея.

Тя произнесе поредното заклинание под проблеснала мълния. Статуята във фонтана засия с млечна светлина и водата отново се успокои и стана прозрачна. И тогава той видя.

Своя меч. Докосващата го ръка. Пръстените на пръстите.

... от метеорит. Добре балансиран, тежестта на острието е равна на тежестта на ефеса...

Вторият меч. Сребърен. Същата ръка.

... стоманената сърцевина, обкована със сребро... По цялата дължина на острието са изрисувани рунически символи...

— Виждам ги — звучно прошепна той и стисна ръката на Лита. — Виждам мечовете ми... Всъщност...

— Замълчи. — Тя му отвърна с още по-силно стискане. — Мълчи и се концентрирай.

Мечовете изчезнаха. Вместо тях той видя черна гора. Каменен дворец. Скали, една от скалите...

... огромна, извисяваща се над останалите, висока и стройна... Изваяна от ветровете в чудновата форма...

Водата се разпени.

Прошарен мъж с благородни черти на лицето, облечен в черен кадифен кафтан и жилетка от златен брокат, опрял двете си ръце на трибуна от червено дърво.

— Предмет номер десет — обявява гръмко той. — Абсолютно уникална, невероятна находка, два вещерски меча...

Голям черен котарак се върти на място, опитва се да достигне с лапа поклащация се над него медальон, окачен на верижка. Златният овален медальон е инкрустиран с емайл, син делфин *pageant*.

Река тече между дървета, под балдахин от корони и надвиснали над водата клони. На един от клоните неподвижно стои жена с дълга тясна рокля.

Водата се разпени за миг и почти веднага отново се успокои.

Той видя море от трева, безкрайна, достигаща до хоризонта равнина. Видя я отгоре, като от птичи полет... Или от върха на хълм. Хълм, от който се спускаше редица от неясни фигури. Когато обръщаха главите си, той виждаше неподвижни лица, слепи мъртви очи. Те са мъртви, осъзна внезапно Гералт. Това е парад на мъртъвци...

Пръстите на Лита отново стиснаха ръката му. Като клещи.

Проблесна мълния. Внезапен порив на вятъра разбърка косите им. Водата в коритото се развълнува, забълбука, разпени се, надигна се вълна, огромна като стена. И се хвърли право към тях. И двамата отскочиха от фонтана, Корал се спъна, той я подхвана. Гръмна гръм.

Магьосницата изкрещя заклинание, махна с ръка. В цялата къща пламнаха светлини.

Водата в коритото, която допреди миг кипеше във водовъртеж, сега беше гладка, спокойна, раздвижвана единствено от лениво ромолящите струйки на фонтана. А по тях двамата, макар че само миг по-рано ги бе връхлетяла истинска вълна, нямаше и капка вода.

Гералт дишаше тежко. Изправи се.

— Това, накрая... — каза той, докато помагаше на магьосницата да стане. — Тази, последната картина... Хълмът и редицата... от хора... Не разпознах... Представа нямам какво може да е това...

— Аз също — отвърна тя с някак чужд глас. — Но това не беше твоето видение. Този образ беше предназначен за мен. Аз също нямам представа какво би могъл да означава. Но имам странното усещане, че не е нещо хубаво.

Гръмотевиците спряха. Бурята отминаваше. Към сушата.

* * *

— Шарлатанство са всички тези дивинации — повтори Лютичето, докато настройваше лютнята си. — Измамни халюцинации за наивници. Силата на внушението, нищо повече. Ти си мислел за мечовете — и си видял мечове. Какво още се предполага, че си видял? Процесия от мъртъвци? Ужасна вълна? Скала с чудновата форма? А каква?

— Като огромен ключ — замисли се вешерът. — Или хералдически кръст, със само три стълба...

Трубадурът се замисли. После потопи пръст в бирата и нарисува нещо върху масата.

— Прилича ли на това?

— Ха. Даже много.

— Дявол да ме вземе. — Лютичето удари по струните, като привлече вниманието на цялата таверна. — Гъска да ме стъпче дано! Ха-ха, приятелю Гералт! Колко пъти си ме спасявал от беди? Колко пъти си ми помагал? Колко неща си направил за мен? Безброй! Какво пък, сега е мой ред. Какво пък, може би заедно с мен наистина ще откриеш прочутото си оръжие.

— А?

Лютичето стана.

— Госпожа Лита Нейд, твоето последно завоевание, която се ползва със заслужено уважение като забележителна магьосница и ненадмината ясновидка, в своята дивинация ясно, точно и без никакво съмнение показва място, което аз знам. Да вървим при Феран. Веднага. Той трябва да ни уреди аудиенция, като използва тайните си връзки. И да ти издаде пропуск за излизане от града по законен начин, за да се избегне конфронтацията с онези хетери от караулното. Ще направим едно малко пътешествие. Малко и, общо взето, недалеч.

— Къде?

— Разпознах скалата от видението ти. На езика на професионалистите това се нарича карстово образувание. А местните я наричат Грифона. Забележителност, дори знак за ориентиране, водещ до местонахождението на лицата, които може наистина да знаят нещо за мечовете ти. Мястото, където ще отидем, се нарича Равелин. Това говори ли ти нещо?

---

[12] Не се учудвай на нищо (лат.). — Б.пр. ↑

[13] Лащ — стара мярка за тежест, равна на 3000 литра. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ОСМА

Не само неговата изработка, не само занаятчийското изкуство определя ценността на вещерския меч. Подобно на загадъчните елфически или гномски остриета, чиито тайни са загубени, загадъчната сила на вещерския меч е свързана с ръката и усещанията на вещера, който го притежава. И именно благодарение на тайнството на магията той е ефективен против Тъмните сили.

Пандолфо
Фортегера, „Трактат за
хладното оръжие“

Ще ви разкрия една малка тайна. За вещерските мечове. Глупост е това, че в тях има някаква тайна сила. И че са толкова страхотно оръжие, че няма по-добро от него. Всичко това е фикция, измислено е, за да плаши. Знам го от много сигурен източник.

Лютичето, „Половин
век поезия“

Веднага разпознаха скалата, наричана Грифон. Виждаше се отдалеч.

* * *

Мястото, към което се бяха насочили, се намираше горе-долу по средата между Керак и Цидарис, малко встрани от свързващия двата града път, виещ се сред гори и скалисти пущинаци. Пътуването отне известно време, което убиха в разговори. Главно в изпълнение на Лютичето.

— Хората говорят — разправяше поетът, — че използваните от вещерите мечове имат магически свойства. Като оставим настрана измислицата за предизвикването на импотентност, за което не може да става и дума. Вашите мечове не са обикновени. Ще кажеш ли нещо по този повод?

Гералт удържа кобилата. Отегчилата се при престою си в конюшната Плотка искаше да препуска в галоп.

— Разбира се, ще кажа. Нашите мечове са необикновени.

— Говори се — Лютичето се направи, че не е забелязал подигравката, — че магическата сила на вашето вещерско оръжие, смъртоносно за чудовищата, с които се борите, идва от стоманата, от която са изковани мечовете. От този материал, тоест от рудата, добивана от паднали от небето метеорити. Как е възможно това? Метеоритите не са магически обекти в края на краищата, те са естествени и научно обяснени. Откъде се взима тази магия?

Гералт погледна към небето, тъмнеещо на север. Изглеждаше, че се задава поредната буря. И че здравата може да подгизнат.

— Ако добре си спомням — отговори той с въпрос, — ти си изучил всичките седем свободни изкуства?

— И получих диплома *summa cum laude*.^[14]

— А слушал ли си лекциите на професор Линденброг в рамките на влизания в квадривиума^[15] курс по астрономия?

— Старият Линденброг, с прякор Угарката? — засмя се Лютичето. — Че как! Още ми е пред очите как се чеше по задника и почуква с показалката по картите и глобусите, докато мърмори монотонно. *Sphera Mundi*, въъ, *subdividitur*^[16] на четири Елементарни плана: План на Земята, План на Водата, План на Въздуха и План на Огъня. Земята заедно с Водата образува земното кълбо, което, въъ, е обградено от Въздуха, или *Aer*. Над въздуха, въъ, се простира етерът, *Aether*, Огненият въздух *vel*^[17] Огъня. Над огъня са Тънките сидерални небеса, *Firmamentum*^[18] със сферичен характер. Над нея са *Erratica Sydera*, блуждаещите звезди, и *Fixa Sydera*, неподвижните звезди...

— Не знам — изсумтя Гералт — на какво да се възхищавам повече: на таланта ти за маймунджилъци или на паметта ти. Връщам се към интересуващата ни тема: метеоритите, които нашият уважаем Угарката е описвал като падащи звезди, *Sydera Cadens* или нещо такова, се откъсват от небосклона и политат надолу, за да се забият в нашата добра стара земя. По пътя си те проникват през всички останали планове, тоест плоскостите на елементите, а също и на параелементите, защото като че ли и те съществуват. Както е добре известно, елементите и параелементите са наситени с мощна енергия, източник на мощна магия и свръхестествени сили, и когато ги пронизват, метеоритите поглъщат тази енергия и я съхраняват в себе си. Стоманата, в която претопяват метеорита, а също остриетата, които изковават от тази стомана, съдържат силата на елементите. Тя е магическа. И мечът е магически. *Quod erat demonstrandum*^[19]. Схвана ли?

— Разбира се.

— Тогава го забрави. Това са глупости.

— Какво?

— Глупости. Измишльотини. Метеорит не се намира под всеки храст. Повече от половината от мечовете, използвани от вещерите, са направени от стомана, извлечена от магнетитови руди. Самият аз съм ползвал такива. Те са също толкова добри, колкото и падналите от небето и наситени със сидеритни елементи. Няма абсолютно никаква разлика. Но това да си остане между нас, Лютиче, много те моля. Не го разказвай на никого.

— Как така? Трябва да си трая? Не можеш да искаш това от мен. Какъв е смисълът да знаеш нещо, ако не можеш да се похвалиш с него?

— Моля те. Предпочитам да ме смятат за свръхестествено същество, въоръжено със свръхестествен меч. Такъв ме наемат и като на такъв ми плащат. Обикновеността е посредственост, а посредствеността е евтина. Така че, моля те, дръж си езика зад зъбите. Обещавах ли?

— Така да бъде. Обещавам.

* * *

Веднага разпознаха скалата, наричана Грифон. Виждаше се отдалеч. Всъщност с малко въображение можеше да се асоциира с дългата шия и главата на грифон. Но — както отбеляза Лютичето — повече приличаше на грифа на лютня или друг струнен инструмент.

Грифонът, както се оказа, беше самотна скала, извисяваща се над гигантски карстов извор. Изворът, спомни си Гералт от разказите, се наричаше Елфическата крепост; заради доста правилната форма се предполагаше, че това са руини на древни здания, със стени, кули и всичко останало. Само че тук никога не бе имало крепост, елфическа или някаква друга, тези форми на скалите бяха дело на природата — дело, което, трябва да се признае, беше впечатляващо.

— Там, долу — рече Лютичето, изправил се на степената. — Виждаш ли? Това е нашата цел. Равелин.

И това название беше извънредно точно^[20], карстовите възвишения образуваха триъгълник с удивително странна форма, подаващ се пред Елфическата крепост като бастион. Във вътрешността на този триъгълник се издигаше здание, наподобяващо форт. Обкръжено от нещо като огромен укрепен лагер.

Гералт си спомни за слуховете за Равелин. И за лицето, което живееше в Равелин.

Свърна от пътя.

Зад първото ограждение водеха няколко пътища, всичките охранявани от въоръжени до зъби стражи — по пъстрите и разнообразни дрехи лесно можеше да се отгатне, че са наемници. Задържа ги още първият пост. Макар Лютичето гръмка да обясняваше, че имат уговорена аудиенция и да подчертаваше добрите си отношения с ръководството, им беше наредено да слязат от конете и да чакат. Доста продължително. Гералт вече започваше да става нетърпелив, когато най-накрая от външността на заграждението се появи върлинест човек и им каза да го последват. Скоро се изясни, че върлината ги води по обиколен път, към задната част на комплекса, от центъра на който се разнасяше бучене и музика.

Преминаха по мостче. Веднага след него лежеше човек, безумно шарещ около себе си с ръце. Лицето му беше окървавено и толкова подпухнало, че очите му почти не се виждаха. Той дишаше тежко и с всяко издишване от носа му излизаха кървави мехури. Съпровождащата ги върлина не обърна ни най-малко внимание на

лежащия, така че Гералт и Лютичето също се направиха, че не го забелязват. Намираха се на територия, където не биваше да се проявява излишно любопитство. Не се препоръчваше човек да си навира носа в делата на Равелин — в Равелин любопитните носове обикновено се разделяха със собствениците си и оставаха там, където са ги наврели.

Върлината ги поведе през кухнята, където готвачите се мятаха като попарени. Кипяха котли, в които, както забеляза Гералт, се варяха раци, омари и лангусти. В казаните се извиваха змиорки и мурени, в тенджери се задушаваша миди. В огромни тигани цвъртеше месо. Слугите слагаха готовата храна в купи и подноси, за да я изнесат в коридора.

Следващото помещение беше пропито с ароматите на женска парфюмерия и козметика. Пред редица огледала, непрестанно бърборейки, се разкрасяваха десетина жени в различни стадии на neglije, включително и пълно. Тук Гералт и Лютичето запазиха каменни лица и не позволиха на очите си да шарят прекалено.

В следващата стая ги подложиха на грижлив оглед. Неговите изпълнители се отличаваха със сериозен външен вид и професионално поведение и решителност. Конфискуваха стилета на Гералт. На Лютичето, който никога не беше носил оръжие, му взеха гребена и тирбушона. Но след кратък размисъл му оставиха лютнята.

— Пред негово преподобие има столове — инструктираха ги накрая. — Седнете на тях. Седнете и не ставайте, докато негово преподобие не нареди. Не прекъсвайте негово преподобие, когато говори. Не говорете, докато той не каже, че може. А сега влезте. През тази врата.

— Преподобие? — промърмори Гералт.

— Някога е бил свещеник — прошепна поетът. — Но не се бой, не е придобил лоши навици. Подчинените трябва да се обръщат по някакъв начин към него, а той мрази да му викат „шефе“. Ние няма нужда да го титулуваме.

Когато влязоха, нещо им прегради пътя. Беше огромно като планина и вонеше на мускус.

— Как си, Микита? — поздрави Лютичето планината.

Нареченият Микита гигант, очевидно телохранител на преподобния шеф, беше метис, резултат на кръстоска между огре и джудже. Резултатът беше плешиво джудже с ръст доста над седем

стъпки, съвсем без шия, с виеща се брада, стърчащи като бивници на глиган зъби и ръце до коленете. Не се срещаха често подобни хибриди, смяташе се, че тези видове са доста различни генетично — същество като Микита не можеше да се появи по естествен път. Тук не беше минало без помощта на изключително силна магия. Магия, която всъщност е забранена. Носеха се слухове, че мнозина магьосници пренебрегват тази забрана. Гералт лично беше виждал доказателства за тези слухове.

В съответствие с действащия тук протокол седнаха на два плетени стола. Гералт се огледа. В най-далечния ъгъл на стаята, на голям шезлонг, две разсъблечени девойки се занимаваха една с друга. Заниманията им наблюдаваше, докато хранеше кучето си, дребен, невзрачен, прегърбен и с нищо незабележителен човек със свободни шарени дрехи и фес. След като нахрани кучето с последния къс омар, мъжът избърса ръцете си и се обърна.

— Здравсти, Лютиче — каза той и седна пред тях на нещо, наподобяващо трон, но изплетено от клони. — Моите уважения, господин Гералт от Ривия.

Преподобният Пирал Прат, който беше смятан — не без основание — за ръководител на организираната престъпност в целия район, изглеждаше като пенсиониран търговец на текстил. На пикник на пенсионирани търговци на текстил не би се набивал на очи и на никого не би му хрумвало, че е извън бранша. Поне ако се гледа отдалеч. Взирането по-отблизо позволяваше да се забележат в Пирал Прат неща, нехарактерни за търговците на текстил. Стара избледняла рана от удар с нож върху скулата. Недобра и зловеща гримаса на тънките устни. Светли, жълтеникави очи, неподвижни като на питон.

Дълго време никой не прекъсваше мълчанието. Някъде иззад стената долиташе музика, чуваше се глъчка.

— Радвам се да ви видя и приветствам и двамата — каза най-накрая Пирал Прат. В гласа му ясно се долавяше старата и нездрава любов към евтиния и лошо дестилиран алкохол. — На теб особено се радвам, певецо. — Преподобният се усмихна на Лютичето. — Не сме се виждали от сватбата на моята внучка, която ти така украси с изпълнението си. Тъкмо си мислех за теб, понеже поредната ми внучка нещо напират да се омъжва. Вярвам, че заради старото ни приятелство и този път няма да ми откажеш. Е? Ще пееш ли на сватбата? Няма да

ме караш да те моля толкова дълго, колкото предишния път, нали? И няма да се наложи... да те убеждавам?

— Ще пея, ще пея — побърза да го успокои Лютичето, леко пребледнял.

— А днес — продължи Прат, — предполагам, наминаваш да се поинтересуваш как съм със здравето? Хич не ми е добре здравето.

Лютичето и Гералт се сдържаха от коментар. Огороджуджето вонеше на мускус. Пирал Прат въздъхна тежко и обясни:

— Имам язва на стомаха и анорексия, разкошната трапеза вече не е за мен. Откриха ми и болест на черния дроб и ми забраниха да пия. Докарах си и дископатия, както на шийните, така и на кръстните прешлени, така че край с лова и с другите екстремни спортове. За лекарства и лечение отиват куп пари, които преди това обикновено харчех за хазартни игри. Виж, пищялката ми още става, но колко труд трябва да се положи, за да стане! Повече грижи, отколкото удоволствие... И какво ми остава? А?

— Политиката?

Пирал Прат се засмя така, че му се разтърси чак пискюлът на феса.

— Браво, Лютиче. Както винаги, точно в целта. Политиката, о, да, това е точното нещо за мен. Отначало нямах интерес към нея. Отначало исках да се занимавам с проституция и да инвестирам в публични домове. Навъртах се сред политиците и познавах мнозина от тях. Убедих се, че е по-добре да си имаш работа с курви, защото курвите поне имат някаква чест и някакви принципи. От друга страна, от бардака не се управлява толкова добре, колкото от кметството. А ми се искаше да управлявам, ако не целия свят, то поне областта. Една древна мъдрост гласи: ако не можеш да ги унищожиш, присъедини се към тях...

Той помълча и погледна към шезлонга, като изопна шия.

— Не се преструвайте, момичета! — извика. — Не се преструвайте! Хайде, повече жар! Хмм... За какво говорех?

— За политиката.

— А, да. Ами политиката си е политика, а на теб, вещерю, са ти откраднали прочутите мечове. Не е ли това причината, поради която имам честта да ви приветствам?

— Това е.

— Откраднати мечове — поклати глава Прат. — Болезнена загуба, предполагам? Ясно, че е болезнена. И незаменима. Ха, винаги съм казвал, че Керак гъмжи от крадци. Местните хора, както всички знаят, крадат при най-малка възможност всичко, което не е заковано здраво с пирони. А за в случай че е заковано, носят със себе си лост.

Той направи кратка пауза и попита:

— Надявам се, че се води разследване? Феран дьо Летенхоф се труди? Но ще ви кажа истината в очите, господа. Не бива да се очакват чудеса от Феран. Без да се обиждаш, Лютиче, но щеше да е по-добре твоят роднина да е счетоводител, отколкото следовател. У него няма нищо, освен книги, кодекси, параграфи, устави и онези негови доказателства, доказателства и още веднъж доказателства. Като в онзи виц за козата и зелката. Не го ли знаете? Веднъж затворили заедно една коза и една зелка. На сутринта от зелката няма и следа, а на козата изпражненията зелени. Но няма доказателства и няма свидетели, затова делото е закрито: *causa finita*. Не искам да съм лош пророк, вещерю Гералт, но делото за кражбата на твоите мечове може да има подобен завършек.

Гералт и този път се въздържа от коментар.

— Първият меч — Пирал Прат потърка брадичката си с обсипаната си с пръстени ръка — е стоманен. Стомана от сидеритова руда, получена от метеорит. Изкован в Махакам, в работилниците на джуджетата. Обща дължина — четиридесет и половина цала, дължина на самото острие — двайсет и седем и една четвърт. Прекрасно балансиран: тежестта на острието е точно равна на тежестта на ефеса, цялото оръжие тежи под четиридесет унции. Ръкохватката и гардът са направени простичко, но елегантно. И вторият меч, същият по дължина и тежест, сребърен. Частично, разбира се. Стоманената сърцевина е обкована със сребро, острието е също стоманено, чистото сребро е твърде меко, за да може да се наточи добре. На ефеса и по цялата дължина на острието има рунически знаци и символи, които моите езиковеди не можаха да разчетат, но несъмнено са магически.

— Точно описание. — Лицето на Гералт беше като камък. — Сякаш си виждал мечовете.

— Точно така, виждал съм ги. Донесоха ми ги и ми предложиха да ги купя. Посредникът, защитаващ интересите на настоящия притежател, лице с безупречна репутация и личен мой познат,

гарантира, че мечовете са придобити законно, намерени във Фен Карн, древния некропол в Соден. Във Фен Карн са намерени безброй скъпоценности и артефакти, така че по принцип нямаше никакви основания за съмнение. Но аз си имах своите подозрения. И не купих мечовете. Слушаш ли ме, вещерю?

— Целият съм в слух. В очакване на извода. И подробностите.

— Изводът е следният: нещо срещу нещо. Подробностите струват пари. На информацията има етикет с цена.

— Ама виж — възмути се Лютичето, — аз при теб заради старата ни дружба, с приятел в беда...

— Работата си е работа — прекъсна го Пирал Прат. — Както казах, информацията, с която разполагам, си има цена. Ако искаш да узнаеш нещо за съдбата на мечовете, вещерю от Ривия, трябва да си платиш.

— И каква е цената на етикета?

Прат измъкна изпод дрехата си голяма златна монета и я подаде на огрожджудето. Онзи я счупи между пръстите си без никакви усилия, сякаш държеше бисквитка. Гералт поклати глава.

— Сцена на равнище панаирен театър — процеди той. — Ти ми даваш половината монета, а някой някога, може би след няколко години, ще се появи с другата половина. И ще пожелае да изпълня негово желание. Кое то аз трябва да изпълня безпрекословно. Няма да го бъде. Ако това е цената, нямаме сделка. *Causa finita*. Да вървим, Лютиче.

— Не те ли интересува връщането на мечовете?

— Не чак толкова.

— Подозирах това. Но си струваше да опитам. Ще направя още едно предложение. Този път няма да приема отказ.

— Да вървим, Лютиче.

— Ще излезеш — кимна Прат, — но през другата врата. Ей онази. След като се съблечеш по долни гащи.

На Гералт му се струваше, че контролира лицето си. Явно не беше така, защото огрожджудето изведнъж изрева предупредително и тръгна към него, като вдигна лапи и се разсмърдя двойно по-силно.

— Това е някаква подигравка! — заяви гръмко Лютичето; когато беше с вещера, той винаги беше храбър и дързък. — Подиграваш ни

се, Пирал. Така че се сбогуваме и си тръгваме. През вратата, от която дойдохме. Не забравяй кой съм аз! Тръгваме!

— Не мисля — поклати глава Пирал Прат. — Това, че не си особено умен, вече сме го установили. Но си достатъчно умен, за да не се опитваш да си тръгнеш сега.

За да подчертае важността на думите на шефа си, огрожджуджето им показва стиснатия си юмрук. С размерите на диня. Гералт мълчеше. Той вече от доста време се вглеждаше в гиганта в търсене на чувствително място, където би могъл да го изрита. Защото изглеждаше, че няма да мине без ритник.

— Е, добре. — Прат успокои с жест телохранителя си. — Ще направя малка отстъпка, за да покажа добрата си воля и желанието си за компромис. Днес тук се е събрал целият местен елит на промишлеността, търговията, финансите, политиката, дворянството, духовенството, даже един принц, инкогнито. Обещах им зрелище, каквото още не са виждали, а вещер по гащи със сигурност не са виждали. Но нека това бъде малката отстъпка: ще излезеш гол до кръста. В замяна на това ще получиш обещаната информация, и то веднага. Освен това, като бонус...

Пирал Прат взе от масата лист хартия.

— Като бонус, двеста новиградски крони. За вещерския пенсионен фонд. Ето, това е чек на предявителя, на банка Джианкарди, може да се осребри във всеки от филиалите. Какво ще кажеш?

— Защо питаш? — присви очи Гералт. — Нали вече даде да се разбере, че не мога да откажа.

— Добре си ме разбрал. Казах, че това е предложение, на което не може да се откаже. Но мисля, че е взаимно изгодно.

— Лютиче, вземи чека. — Гералт разкопча и свали куртката си. — Говори, Прат.

— Не прави това. — Лютичето пребледня още повече. — Нима не знаеш какво те очаква там, зад тази врата?

— Говори, Прат.

— Както вече споменах — преподобният се намести удобно върху трона си, — аз отказах да купя мечовете от посредника. Но тъй като това беше човек, когото добре познавам и на когото се доверявам, предложих друг, много печеливш начин да ги обърне в пари. Посъветвах настоящия им притежател да ги продаде на търг. В

аукционната къща на братя Борсоди, в Новиград. Това е най-големият и най-авторитетен сред колекционерите търг, където идват от цял свят любители на антиквариата, антиките, редките произведения на изкуството, уникалните изделия и всякакви куриози. За да се сдобият с някой шедьовър за колекцията си, тези чудаци надуват цените като обезумели, разни екзотични чудеса пристигат при Борсодите понякога за невероятни суми. Никъде не могат да се продадат по-скъпо.

— Говори, Прат. — Вещерът съблече ризата си. — Слушам те.

— Търговете в къщата на Борсодите се провеждат веднъж на тримесечие. Следващият ще бъде на петнайсети юли. Крадецът непременно ще се появи там с мечовете ти. Ако имаш късмет, можеш да си ги върнеш, преди да бъдат обявени за продажба.

— И това е всичко?

— Това не е никак малко.

— Самоличността на крадеца? Или на посредника?

— Самоличността на крадеца ми е неизвестна — отсече Прат. — А посредника няма да го издам. Това са интереси, задължения, правила, които са важни. Бих изгубил репутацията си. Дадох ти достатъчно много за това, което искам от теб. Изведи го на арената, Микита. А ти ела с мен, Лютиче, да гледаме. Какво чакаш, вещерю?

— Както разбирам, трябва да изляза без оръжие? Не стига че гол до кръста, но и с голи ръце?

— Обещах на гостите си — Прат обясняваше бавно, като на дете — нещо, което никой досега не е виждал. Вещер с оръжие вече са виждали.

— Ясно.

Озова се на арената, на пясъка, в кръг, образуван от забити в земята греди, залят от блещукащата светлина на множество фенери, закрепени на железни прътове. Чуваше викове, аплодисменти и подсвирквания. Виждаше над арената лица, отворени усти, възбудени погледи.

Срещу него, на другия край на арената, нещо се раздвижи. И скочи.

Гералт едва успя да събере китките си в Знака Хелиогроп. Заклинанието спря и отблъсна атакуващия звяр. Публиката закрепя в един глас.

Двукрак гущер, наподобяващ виверн, но по-малък от него, с размерите на голямо куче. Само че главата му беше по-голяма от тази на виверна. Имаше далеч по-голяма паст. И много по-дълга опашка с край, тънък като бич. Гущерът я размахваше енергично, като смяташе пясъка и плющеше по гредите. Той наведе глава и пак се хвърли срещу вещера.

Гералт беше готов, удари го със Знака Аард и отскочи. Но гущерът успя да го перне с върха на опашката си. Публиката отново закрепця. Жените започнаха да пищят. Вещерът усещаше, че на голото му рамо расте и набъбва цицина с дебелината на колбас. Вече знаеше защо са му наредили да се съблече. И беше разпознал врага си. Това беше вигилозавър, специално отгледан, магически мутирал гущер, използван за охрана и защита. Работата не изглеждаше никак добре. Вигилозавърът смяташе арената за място, което е длъжен да охранява. За него Гералт беше натрапник, който трябва да бъде обезвреден. А при необходимост и унищожен.

Вигилозавърът обходи краищата на арената, като съскаше яростно. И атакува вещера прекалено бързо за Знак. Той отскочи ловко от зъбатата паст, но не успя да избегне удара с опашка. Усети как край предишната подутина израства нова.

Знакът на Хелиотроп отново блокира атакуващия вигилозавър. Гущерът размаха свистяща опашка. Гералт долови промяната в свистенето миг преди края на опашката да го удари по гърба. Болката го заслепи, потече кръв. Зрителите подивяха.

Знаците отслабваха. Вигилозавърът кръжеше около него толкова близо, че вещерът едва успяваше да отскача. Удаде му се да избегне два удара на опашката, но третият го застигна — отново по лопатката и отново с острия край. Кръвта се лееше на ручей по гърба му.

Публиката бучеше, зрителите деряха гърла и подскачаха. Един от тях се наведе над перилата, за да вижда по-добре, като се хвана за железния прът на фенера. Прътът се строши и падна върху арената. Заби се в пясъка, а фенерът се стовари върху главата на вигилозавъра и от него лумна пламък. Гущерът го отби, като прати наоколо каскада от искри, и започна да търка глава в гредите, ограждащи арената. Гералт моментално оцени възможността. Той измъкна пръта от пясъка и след кратка засилка подскочи и заби желязото в главата на гущера. Прътът проби черепа и излезе от другата му страна. Вигилозавърът започна да

се мята, като размахваше хаотично предните си лапи в опити да се избави от пронизалото мозъка му желязо. Нелепите скокове приключиха с удар в гредите и той заби зъби в дървото. Продължи да се гърчи конвулсивно, като риеше пясъка и мяташе опашка. Накрая замря.

Стените трепереха от възторжени викове и аплодисменти.

Гералт излезе от арената по спуснатата надолу стълба. Възторжените зрители го обкръжиха от всички страни. Някой го потупа по подутото рамо, Гералт с усилие се сдържа да не го измлати по зъбите. Млада жена го целуна по бузата. Друга, още по-млада, избърса кръвта от гърба му с батистена кърпичка, която веднага разтвори и показа на приятелките си. Още една, значително по-стара, свали огърлицата от сбръчканата си шия и се опита да му я даде. Изражението на лицето му я накара да се скрие в тълпата.

Засмърдя на мускус: през тълпата, като кораб през водорасли, си проправяше път огрождуджето Микита. Той заслони с тялото си Гералт и го изведе навън.

Повиканият медик го прегледа и му направи няколко шева. Лютичето беше много блед. Пирал Прат беше спокоен. Сякаш нищо не се е случило. Но лицето на вещера отново говореше много, затова той побърза с обяснението.

— Между другото — каза той, — този прът беше предварително изпилен и наточен, той падна на арената по моя заповед.

— Благодаря, че падна толкова бързо.

— Гостите бяха на седмото небе. Дори кметът Копенрат беше доволен, направо сияеше, а този кучи син не е лесно да го задоволиш, постоянно криви нос, унил като бордей в понеделник сутрин. Мястото на градски съветник ми е в кърпа вързано. А може да се издигна още повече, ако... А не искаш ли да участваш и след седмица, Гералт? С подобен спектакъл?

— Само ако — вещерът размърда яростно болящото го рамо — вместо вигилозавър на арената бъдеш ти, Прат.

— Шегаджия, ха, ха. Чу ли какъв шегаджия е, Лютиче?

— Чух — потвърди поетът, като гледаше гърба на Гералт и скърцаше със зъби. — Но това не беше шегата, беше казано сериозно. Аз също толкова сериозно те информирам, че нямам намерение да пея на сватбата на внучката ти. След подобно отношение към Гералт можеш

да забравиш за това. Същото се отнася и за други възможни случаи, включително кръщавки и погребения. В това число и твоето.

Пирал Прат го погледна и в змийските му очи нещо припламна.

— Не проявяваш уважение, певецо — процеди той. — Отново не проявяваш уважение. Нуждаеш се от лекция на тази тема. От урок...

Гералт се приближи и застана пред него. Микита изръмжа и вдигна юмрук, засмърдя на мускус. Пирал Прат го спря с жест.

— Излагаш се, Прат — рече бавно вещерът. — Имахме сделка, класическа, според задължения и правила, които са важни. Твоите гости останаха доволни от спектакъла, ти придоби авторитет и перспективи да получиш мястото на градски съветник. Аз получих необходимата информация. Нещо срещу нещо. Двете страни са удовлетворени, сега трябва да се разделим без съжаление и гняв. Вместо това ти минаваш към заплахи. Излагаш се. Да вървим, Лютиче.

Пирал Прат леко пребледня. След това им обърна гръб.

— Исках — каза той през рамо — да ви поканя на вечеря. Но явно вие бързате. Тогава всичко хубаво. И се радвайте, че ви оставям да напуснете Равелин безнаказано. За недостатъчно уважение обикновено наказвам. Но вас няма да ви задържам.

— Това е много разумно.

Прат се обърна.

— Какво?

Гералт го погледна в очите.

— Не си особено умен, макар че мислиш обратното. Но си достатъчно умен, за да не се опитваш да ме спреш сега.

* * *

Едва бяха минали карстовия извор и достигнаха първите крайпътни тополи, когато Гералт спря коня и наостри уши.

— Преследват ни.

— Проклетие! — изскърца със зъби Лютичето. — Кой? Главорезите на Прат?

— Няма значение кой. Препускай с всички сили към Керак. Скрий се при братовчед ти. Още рано сутринта отиди с чека в банката. По-късно ще се срещнем в „Под рака и змиорката“.

— А ти?

— Не се безпокой за мен.

— Гералт...

— Стига си дрънкал, просто пришпори коня. Хайде, лети!

Лютичето го послуша, наведе се в седлото и подкара коня в галоп. Гералт се обърна и спокойно зачака.

От тъмнината се появиха конници. Шестима.

— Вещерът Гералт?

— Аз съм.

— Ще дойдеш с нас — изхриптя най-близкият. — Само че без глупости, ясно ли е?

— Пусни поводите, защото ще те нараня.

— Без глупости! — Конникът отдръпна ръката си. — И без насилие. Ние сме представители на реда и закона. Не сме никакви бандити. Тук сме по заповед на принца.

— Какъв принц?

— Ще разбереш. Последвай ни.

Тръгнаха. Не беше ли споменал Прат за някакъв принц, който гостувал инкогнито в Равелин? Нещата не се развиваха по най-добрия начин. Контактите с принцове рядко бяха приятни. И почти никога не свършваха добре.

Не пътуваха много. Само до миришеща на дим кръчма със светещи прозорци, разположена на кръстопътя. Влязоха в почти празна зала, ако не се смятат няколко късно вечерящи търговци. Входът към пристройката се охраняваше от двамина със сини наметала, подобни по цвят и кройка на носените от ескорта на Гералт. Влязоха вътре.

— Ваша милост...

— Излезте. А ти седни, вещерю.

Седналият зад масата човек беше в същото наметало като войниците си, само че по-богато ушито. Лицето му беше скрито под качулка. Не искаше да го разпознаят. Кандилото на масата осветяваше само Гералт, загадъчният принц се криеше в сянката.

— Видях те на арената у Прат — каза той. — Наистина впечатляващо зрелище. Този скок и ударът отгоре, засилен от тежестта на цялото тяло... Желязото, макар че това беше просто някакъв прът, мина през черепа на дракона като през масло. Мисля, че ако това беше

например бойна рохатина или копие, би пробило и ризница, а може би дори ламарина... Как мислиш?

— Вече е късна нощ. Никак не мисля, спи ми се.

Човекът в сянката се засмя.

— Тогава да не губим време. И да преминем към същността. Ти си ми нужен, вещерю. За вещерска работа. И нещата така странно се подреждат, че аз също съм ти нужен. Може би дори повече. Аз съм Ксандер, принц на Керак. Желая, и то много силно, да стана Ксандер Първи, крал на Керак. Но в момента, за мое съжаление и за нещастие на страната, крал е моят баща, Белоун. Старецът още е в пълните си сили и може да управлява, пу, да не чуе дяволът, още двацет години. Нямам нито време, нито желание да чакам толкова дълго. Пфу! Дори и да изчакам, изобщо не съм сигурен, че аз ще стана крал, дъртият може всеки момент да назначи друг приемник на трона, той има богата колекция от потомци. И точно сега се кани да зачене поредния — на празника Ламас е планирал кралска сватба с помпозност и разкош, които страната му не може да си позволи. Той, скъперникът, който ходи по нужда в парка, за да не развали емайла на нощното гърне, дава за сватбата планина от злато. Опустошава хазната. Аз ще бъда подобър крал. Проблемът е, че искам да стана крал веднага. Колкото се може по-бързо. И затова си ми нужен ти.

— Сред услугите, които оказвам, не фигурират дворцови преврати. И цареубийства. А вероятно точно това има предвид ваша милост.

— Аз искам да бъда крал. За да мога да стана, баща ми трябва да престане да бъде. И моите братя трябва да бъдат успешно отстранени.

— Цареубийство плюс братоубийство. Не, милостиви принце. Трябва да откажа. Съжалявам.

— Не е вярно — промърмори принцът от тъмнината. — Не съжаляваш. Засега. Но ще съжалиш, обещавам ти.

— Нека ваша милост има предвид, че е безсмислено да ме заплашва със смърт.

— Кой говори за смърт? Аз съм кралски син и принц, а не убиец. Говоря за избор. Или моята милост, или немилост. Ако направиш това, което искам, ще се наслаждаваш на моята милост. И повярвай ми, тя ще ти е много нужна. Особено сега, когато те чака процес и присъда за финансови машинации. Обещавам ти, че ще прекараш близките

няколко години с весло на някоя галера. Ти май си мислеше, че всичко е свършило? Че твоето дело е закрито, че тази вещица Нейд, която по свой каприз ти позволява да я чукаш, е отзовала обвинението и всичко е скрито-покрито? Греша. Алберт Шмулка, жупанът от Ансегис, е написал признание. Това признание те обвинява.

— Това признание е фалшиво.

— Трудно ще бъде да се докаже.

— Трябва да се доказва вина, а не невинност.

— Добра шега. Наистина е смешно. Но аз не бих се смял на твое място. Виж това. Това — принцът хвърли на масата връзка книжа — са документи. Заверени показания, признания на свидетели. Градчето Чизмар, нает вещер, убита левокрота. На фактурата пише седемдесет крони, реално са платени петдесет и пет, разликата е поделена наполовина с местния чиновник. Селището Сотонин, гигантски паяк. Убит, съгласно сметката, за деветдесет, а фактически, според показанията на старейшината, за шейсет и пет. В Тибергиен убита харпия, във фактурата сто крони, в действителност платени седемдесет. И твоите предишни подвизи и машинации: вампирът от замъка Петерщайн, който не го е имало изобщо, а е струвал на бургграфа кръгло хиляда орена. Върколакът от Гуамез, сто крони за това, че уж ще му свалиш магията и по вълшебен начин ще го направиш отново човек, много подозрителна работа, защото това е твърде евтино за подобно размагъосване. Ехинопсът, или по-скоро онова, което си отнесъл на старейшината в Мартинделкампо и си нарекол ехинопс. Гулите от гробището край градчето Зграген, които са стрували на местните власти осемдесет крони, макар че никой не е виждал труповете, защото са били изядени, ха-ха, от други гули. Какво ще кажеш, вещерю? Това са доказателства.

— Милостивият принц греша — възрази спокойно Гералт. — Това не са доказателства. Това са изфабрикувани клевети, при това неумело изфабрикувани. Никога не са ме наемали в Тибергиен. За селището Сотонин дори не съм чувал. Всички сметки отгук са явни фалшификати и това няма да е трудно да се докаже. А убитите от мен в Зграген гули, ха-ха, наистина бяха изядени от други гули, защото гулите, ха-ха, имат именно такива навици, а не други. И оттогава насам никой не безпокои останките на погребаните в това гробище

мъртъвци, защото оцелелите гули избягаха оттам. Останалите твърдения от тези книжа дори не искам да ги коментирам.

— Въз основа на тези книжа — принцът сложи ръка върху документите — ще започне съдебен процес срещу теб. Той ще трае дълго. Дали доказателствата ще се окажат истински? Кой знае? Каква ще бъде окончателната присъда? А на кого му пука? Това е без значение. Важното е смрадта, която ще се разнесе. И която ще се носи след теб до края на дните ти. Някои хора са се гнусили от теб, но са били принудени да те търпят, защото ти си по-малкото зло, убиец на чудовища, които ги застрашават. Някои не са те понасяли, защото си мутант, изпитвали са отвращение и омерзение към теб като към нечовешко същество. Други панически са се бояли от теб и са те ненавиждали заради собствения си страх. Всичко това ще потъне в забрава. Славата на ловък убиец и репутацията на зъл вълшебник ще бъде отвята като пух на вятъра, ще бъдат забравени отвращението и страхът. Ще те помнят само като алчен крадец и мошеник. Тези, които вчера са се бояли от теб или от твоите заклинания, които при вида ти са се обръщали да се изплюят през рамо или са посягали към амулетите си, утре ще се кикотят и ще ръгат приятелите с лакът. Виж, идва Гералт, този жалък шарлатанин и измамник! Ако не се заемеш с работата, която ти предлагам, аз ще те унищожа, вещерю. Ще разруша репутацията ти. Ако не ми направиш услуга. Решавай. Да или не?

— Не.

— Не си мисли, че някой ще ти помогне. Феран дьо Летенхоф или червенокосата вещица любовница. Следователят няма да застраши собствената си кариера, а на вещицата Капитулът ще ѝ забрани да се намесва в углавно дело. Никой няма да ти помогне, когато съдебната машина те хване между зъбците си. Наредих ти, решавай. Да или не?

— Не. Окончателно не, милостиви принце. Този, който се крие в пристройката, може да излезе.

За учудване на Гералт принцът се разсмя. И удари с длан масата. Изскърца врата и от съседното помещение на пристройката се появи фигура. Разпознаваема, въпреки тъмнината.

— Спечели баса, Феран — каза принцът. — Обади се утре на секретаря ми за печалбата.

— Благодаря, милостиви принце — каза с лек поклон Феран дьо Летенхоф, кралският следовател, — но аз гледах на баса само в

символичен план. За да подчертая колко много съм сигурен в мнението си. Не съм имал предвид ни най-малко парите...

— Парите, които ти спечели — прекъсна го принцът, — за мен също са само символ, също както и удареният върху тях печат на Новиградския монетен двор и профилът на управляващия монарх. Знайте също, знайте и двамата, че аз също спечелих. Намерих това, което смятах за безвъзвратно изгубено. А именно вярата в хората. Гералт от Ривия, Феран беше абсолютно сигурен в твоята реакция. А аз, признавам си, го смятах за наивен. Бях уверен, че ще се огънеш.

— Всички печелят по нещо — рече кисело Гералт. — А аз?

— Ти също — успокои го принцът. — Разкажи му, Феран. Обясни му за какво става въпрос.

— Негова милост, присъстващият тук принц Егмунд — поясни следователят — реши за момент да се представи за Ксандер, по-малкия си брат. А също, символично, и за останалите си братя, претендиращи за престола. Принцът подозираше, че Ксандер или някой друг сред сродниците му иска да получи трона, като си послужи с намиращия се под ръка вещер. Затова ние решихме... да инсценираме нещо такова. И сега знаем, че ако в действителност се случи нещо подобно... Ако някой наистина ти направи такова недостойно предложение, ти няма да го приемеш заради милостта на принца. И няма да се поддадеш на заплахи или шантаж.

— Разбирам — кимна вещерът. — Прекланям се пред вашия талант. Принцът успя прекрасно да се вживее в ролята. В това, което благоволи да каже за мен, в мнението, което имаше за мен, не усетих никаква актьорска игра. Напротив. Усещах абсолютна искреност.

— Маскарадът си имаше своята цел — прекъсна неловкото мълчание Егмунд. — Целта е постигната и нямам намерение да ти давам повече обяснения. А полза ще има и за теб. Финансова. Имам намерение наистина да те наема. И да заплатя за услугите ти. Кажете ми, Феран.

— Принц Егмунд — каза следователят — се опасява от атентат срещу баща му, крал Белоун, който може да се извърши по време на планираната на празника Ламас кралска сватба. На принца ще му бъде по-спокойно, ако за безопасността на баща му се грижи... например някой вещер. Да, да, не ме прекъсвай, ние знаем, че вещерите не работят като охранители или телохранители, че целта на тяхното

съществуване е защитата на хората от магически чудовища, свръхестествени и неестествени...

— Така е по книгите — прекъсна го нетърпеливо принцът. — В живота какво ли не се случва. Вещерите ги наемат за защита на кервани, минаващи през пустини или пущинаци, гъмжащи от чудовища. Понякога обаче керваните са нападани не от чудовища, а от обикновени разбойници и вещерите нямат нищо против да се разправят с тях. Имам основания да смятам, че по време на сватбата кралят може да бъде нападнат от... василиски. Ще се заемеш ли със защитата му от василиски?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали спектакълът не продължава. И дали всъщност не съм обект на следваща провокация. От страна на някой от другите братя, например. Актьорският талант едва ли е рядкост в семейството.

Феран изсумтя. Егмунд удари с юмрук по масата.

— Не прекалявай — отсече той. — И не се самозабравяй. Питам те, ще се захванеш ли с това? Отговаряй!

— Бих могъл да се заема със защитата на краля от хипотетичните василиски — кимна Гералт. — За съжаление, в Керак ми откраднаха мечовете. Кралските служби все още не могат да попаднат на следите на крадеца и вероятно не са напреднали много в тази посока. Без мечовете си не мога да защитавам никого. Така че съм принуден да откажа по обективни причини.

— Ако наистина става въпрос само за мечовете, няма да има проблем. Ще ги намерим. Нали, господин следовател?

— Безусловно.

— Сам виждаш. Кралският следовател го потвърди безусловно. Така че какво решаваме?

— Първо трябва да получа мечовете. Безусловно.

— Упорит човек си. Добре, така да бъде. Искам да отбележа, че твоите услуги ще бъдат заплатени, и те уверявам, че няма да ме намериш за стиснат. Относно другите ти ползи, от някои от тях ще се възползваш веднага, в знак на моята добра воля. Съдебния ти процес можеш да го смяташ за закрит. Там има много формалности, а бюрокрацията не може да бърза, но ти вече можеш да се смяташ за

личност, свободна от подозрения и притежаваща пълна свобода на придвижване.

— Безкрайно благодаря. А свидетелствата и фактурите? Левокротата от Чизмар, върколакът от Гуамез? И документите? Тези, които послужиха на негова милост принца за... театрален реквизит?

— Документите — Егмунд го погледна в очите — временно остават у мен. На сигурно място. Безусловно.

* * *

Когато се върна, камбаната на крал Белоун вече биеше полунощ.

Корал, трябва да ѝ се признае, при вида на гърба му запази спокойствие и присъствие на духа. Тя умееше да се владее. Дори гласът ѝ не се измени. Почти не се измени.

— Кой ти направи това?

— Вигилозавър. Един такъв гущер...

— Гущерът ти сложи шевовете? Позволяваш на гущер да те шие?

— Шевовете ги сложи медик. А гущерът...

— По дяволите, гущерът! Мозаик! Скалпел, ножици, пинсета! Игла и кетгут^[21]! Еликсир Пулелум! Отвара от алое! *Unguentum ortolani!*^[22] Тампони и стерилни салфетки. И приготви пластир с мед и синап! По-живо, момиче!

Мозаик действаше с удивително добро темпо. Лита започна операцията. Вещерът седеше и страдаше мълчаливо.

— На медиците, които не владеят магия — процеди магьосницата, докато слагаше поредния шев, — обаче би трябвало да им забранят да практикуват. Да преподават в университетите — да. Да зашиват труповете след аутопсия — да. Но не бива да ги допускат при живи пациенти. Ала ние никога няма да доживеем това, всичко върви в обратната посока.

— Не само магията лекува — рискува да изкаже мнението си Гералт. — А все някой трябва да лекува. Специализираните магове лечители са една шепа, а обикновените магьосници не искат да лекуват. Нямаат време или смятат, че не си струва.

— Правилно смятат. Последниците от пренаселването може да са фатални. Какво е това? С което се занимаваш?

— Вигилозавърът беше маркиран с това. Беше закачено за кожата му.

— Откъсна го като законен трофей?

— Откъснах го, за да ти го покажа.

Корал разгледа овалната месингова пластина с размерите на детска длан. И щампованите на нея символи.

— Интересно стечение на обстоятелствата — каза тя, докато лепеше пластир на гърба му. — Като се има предвид, че ти самият се каниш да поемеш нататък.

— Каня се? А, да, забравих. Твоите събратья и техните планове относно моята личност. Тези планове вече конкретизирани ли са?

— Именно. Получих съобщение. Молят те да отидеш в замъка Рисберг.

— Молят ме, колко трогателно. Замъкът Рисберг. Седалището на прочутия Ортолан. Както разбирам, не мога да откажа на тази молба.

— Не те съветвам. Молят те да отидеш спешно. Като се имат предвид раните ти, кога ще можеш да тръгнеш?

— Като се имат предвид травмите ми, кажи ти. Медичке.

— Ще ти кажа. По-късно... Но сега... Няма да те има известно време, ще ми липсваш... Как се чувстваш сега? Ще можеш ли... Това е всичко, Мозаик, приключихме. Иди си в стаята и не ни безпокой. Какво означаваше тази усмивка, госпожичке? Да ти я запечатам ли върху устните за постоянно?

---

[14] С най-висок успех (лат.). — Б.пр. ↑

[15] Название на корпуса от точните науки в средновековната система на образование: аритметика, геометрия, астрономия и музика. Заедно с тривиума (граматика, диалектика и риторика) са образували седемте свободни изкуства. — Б. пр. ↑

[16] Сферата на света се разделя (лат.). — Б.пр. ↑

[17] Или (лат.). — Б.пр. ↑

[18] Опора (лат.). — Б.пр. ↑

[19] Кое и трябваше да се докаже (лат.). — Б.пр. ↑

[20] От итал. *ravellino* — крепостно съоръжение във формата на триъгълник. — Б.пр. ↑

[21] Първите използвани в хирургията конци, добивани от черва на животни. — Б.пр. ↑

[22] Мазило ортолани (лат.). — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

ЛЮТИЧЕТО, „ПОЛОВИН ВЕК ПОЕЗИЯ“ (ФРАГМЕНТ ОТ ЧЕРНОВА, КОЯТО НЕ Е ВЛЯЗЛА В ОФИЦИАЛНОТО ИЗДАНИЕ)

Честно казано, вещерът ми е много задължен. С всеки ден все повече и повече.

Посещението при Пирал Прат в Равелин, завършило, както знаете, бурно и кърваво, все пак роди някакви плодове. Гералт попадна на следите на крадеца, похитил мечовете му. Това отчасти е и моя заслуга, тъй като аз благодарение на съобразителността ми насочих Гералт към Равелин. А на следващия ден точно аз, а не някой друг, осигурих на Гералт ново оръжие. Не можех да го гледам беззащитен. Ще кажете, че един вещер никога не е беззащитен? Че това е обучен във всякакъв вид бой мутант, който е два пъти по-силен и десет пъти по-бърз от нормален човек. Който натръшква за миг по земята трима въоръжени бандити с дъбова бъчварска летва? Че в допълнение към това владее магия, своите Знаци, с които се защитава напълно задоволително? Така е. Но мечът си е меч. Колко пъти ми е повтарял, че без меч се чувства гол. И аз му намерих меч.

Прат, както вече знаете, в знак на благодарност даде на мен и на вещера определена сума пари, не твърде щедра, както обикновено. На следващата сутрин отидох с чека във филиала на банка Джианкарди, както пожела Гералт. Дадох чека на касата.

Стоя и се оглеждам. И виждам, че някой ме наблюдава внимателно. Дама, не възрастна, но не и твърде млада, облечена елегантно, с вкус. Свикнал съм с втренчените женски погледи, мъжествената ми, хищническа красота ме прави неотразим за много жени.

Внезапно тя се приближава до мен, представя се като Етна Асидер и ми казва, че ме познава. Каква изненада, мен всички ме знаят, славата ми се носи напред, където и да отида.

— Научих, уважаеми поете — казва тя, — за неприятното приключение, с което се е сблъскал вашият приятел, вещерът Гералт от

Ривия. Знам, че е изгубил оръжието си и спешно му трябва ново. Освен това знам колко трудно се намира добър меч. Случи се така, че на мое разположение има такъв меч. Остана ми от покойния ми съпруг, боговете да успокоят душата му. Дойдох в банката точно за да му направят оценка — за какво ѝ е меч на една вдовица? Оцениха го и са готови да го вземат на консигнация. А на мен парите ми трябва спешно, нали съм задължена да платя дълговете на покойния ми мъж, иначе кредиторите ще ме изядат. Затова...

След тези думи жената разгръща бродирано копринено покривало и аз виждам меч. Чудо, да ви кажа. Лек като перце. С изящна и елегантна ножница, ръкохватката обвита в гущерова кожа, позлатен ефес, увенчан с яспис с размера на гълъбово яйце. Вадя го от ножницата и не вярвам на очите си. На острието, малко над предпазителя, гравирано слънце. И до него надпис: „Без причина не вади, без чест не прибирай“. Значи, острието е изковано в Нилфгард, във Виролед, в града, чиито оръжейни работилници са прославени по цял свят. Докоснах острието с възглавничката на пръста ми — като бръснач, ви казвам.

Е, аз не съм някой балък, не реагирам по никакъв начин, гледам равнодушно как банковите чиновници се суетят, а някакво женище полира месинговите дръжки.

— Банка Джианкарди — казва жената — оцени меча на двеста крони. На консигнация. Само че ако ми платите в брой, ще ви го дам за сто и петдесет.

— Охо! — отвърщам аз. — Сто и петдесет, това са много пари. С тях къща можеш да си купиш. Макар и малка. И то в предградията.

— Ах, господин Лютиче — започва тя да чупи ръце и да рони сълзи. — Вие се подигравате с мен. Жесток човек сте, не пожалвате бедната вдовица. Но нямам друг изход. Ще ви го дам за сто.

И ето така, скъпи мои, аз реших проблема на вещера.

Връщам се в кръчмата „Под рака и змиорката“, Гералт вече седи там пред яйца с бекон, ха, очевидно рижата вещица пак го е гощавала на закуска със сирене и зелен лук. Приближавам се и — бум, меча на масата! Той едва не се задави. Хвърли лъжицата, вади меча от ножницата, гледа. Лицето му каменно. Но аз вече съм свикнал с мутацията му, знам, че лицето му не изразява никакви емоции. Колкото

и да е развълнуван и щастлив, нищо от това няма да се забележи външно.

— Колко даде за него?

Искаше ми се да му кажа, че не е негова работа, но навреме си спомних, че го платих с неговите пари. Така че си признах. Той ми стисна ръката, но не каза нито дума и изражението на лицето му не се промени. Такъв си е той. Простосърдечен, но честен.

И ми каза, че заминава. Сам.

— Бих искал — изпревари той възраженията ми — да останеш в Керак. И внимателно да слушаш и наблюдаваш.

Разказа ми за случилото се предишния ден, за нощния си разговор с принц Егмунд. И през цялото време си играеше с мечка както дете с новата си играчка.

— Нямам намерение да служа на принца — завърши накрая той. — Нито да участвам в кралската сватба през август като телохранител. Егмунд и братовчед ти са сигурни, че скоро ще заловят крадеца, който открадна мечовете ми. Не споделям оптимизма им. И това ми дойде тъкмо навреме. Ако имаше мечовете ми, Егмунд можеше да ме изнуди. Предпочитам сам да проследя крадеца в Новиград, през юли, в началото на търга у Борсодови. Върна ли си мечовете, повече в Керак няма да ме видят. А ти, Лютиче, си дръж устата затворена. За онова, което ни разказа Прат, не бива да разбира никой. Никой. Включително братовчед ти.

Заклех се, че ще мълча като гроб. И той ме изгледа странно. Сякаш не ми вярваше.

— Само че всичко може да се случи — продължи той, — така че трябва да имам резервен план. Затова бих искал най-вече да науча повече за Егмунд и неговите братя и сестри, за всички възможни претенденти за трона, за самия крал, за всички кралски роднини. Искам да знам за намеренията и заговорите им. Кой кого поддържа, кои фракции са най-активни и така нататък. Ясно ли е?

— Доколкото разбирам — отвърнах аз, — ти не желаеш да въвлечаш Лита Нейд в тази история. И смятам, че постъпваш правилно. Червенокосата красавица сигурно има пълна информация по интересуващите те въпроси, но е твърде тясно свързана с местната монархия, за да се реши да разделя на две лоялността си — това първо. Второ, не ѝ казвай, че скоро ще изчезнеш и повече няма да се

появяваш тук. Тъй като реакцията ѝ може да е яростна. Магьосниците, както сам си се убедил, не обичат, когато някой изчезва. Що се отнася до останалото, можеш да разчиташ на мен — обещах аз. — Ще си държа очите и ушите отворени и ще ги насочвам към правилната посока. С местната кралска фамилия вече съм запознат и съм се наслушал на клюки. Милостивият крал Белоун е наплодил многочислено потомство. Сменял е жените доста често и с лекота, още щом си набележи някоя нова, старата своевременно напуска този свят, по някакво странно стечение на обстоятелствата внезапно ѝ се появява някоя нелечима болест и медицината се оказва безсилна. Така че в момента кралят има четирима законни синове, всеки от различна майка. Многобройните дъщери не влизат в сметката, тъй като те не могат да претендират за трона. Не броя и множеството копелета. Но трябва да се отбележи, че всички важни постове в Керак се заемат от съпрузите на дъщерите, братовчед ми Феран е изключение. А извънбрачните синове управляват търговията и промишлеността.

Вещерът като че ли слушаше внимателно.

— Четиримата синове от съпругеското ложе — продължих да разказвам аз — са следните по старшинство. Първородният, не му знам името, забранено е да се произнася в двора, замина след караница с баща си и следите му се изгубиха. Оттогава никой не го е виждал. Вторият, Елмер, го държат под стража, той е душевноболен, пияница, това като че ли е държавна тайна, но целият Керак го знае. Реалните претенденти са Егмунд и Ксандер. Те се мразят и Белоун ловко се възползва от това, държи и двамата в състояние на постоянна несигурност относно това кой ще го наследи, понякога демонстративно дава обещания на този или онзи фаворит, включително и на някои от копелетата. Сега по къшетата се шепне, че е обещал да предаде короната на сина, който ще му роди новата жена, онази, за която официално ще се ожени в Ламас. Но двамата с братовчеда Феран — продължих аз — смятаме, че това са празни обещания, с помощта на които старият негодник смята да вкара младичката девойка в леглото си. Така че Егмунд и Ксандер са единствените реални претенденти за трона. И ако ще има държавен преврат, той ще бъде направен от някой от двамата. Запознах се с тях чрез братовчед ми. И двамата са... с такова впечатление останах... хлъзгави като лайно в майонеза. Ако разбираш какво имам предвид.

Гералт потвърди, че разбира, че той също е останал с такова впечатление, когато разговарял с Егмунд, но не можел да го изрази толкова красиво с думи.

След това се замисли дълбоко.

— Скоро ще се върна — каза най-накрая той. — А ти действай тук и наблюдавай внимателно.

— Преди да се сбогуваме — казах аз, — бъди приятел, разкажи ми повече за ученичката на твоята магьосница. Онази зализаната. Тя е същинска розова пъпка, трябва малко да се поработи над нея и ще разцъфне великолепно. Мисля да се заема с нея...

Изведнъж лицето му се промени. Той така удари с юмрук по масата, че чашите подскочиха.

— Дръж си лапите по-далеч от Мозаик, музикантче — така се обърна към мен, без капчица уважение. — Избий си го от главата. Нима не знаеш, че на ученичките на магьосниците им е строго забранен и най-невинният флирт? И за най-малкото подобно провинение Корал ще я сметне за недостойна за по-нататъшно обучение и ще я върне обратно в училището, а това ужасно компрометира ученичките и им носи голям срам, чувал съм за самоубийства по този повод. Корал не разбира от шеги. Тя няма чувство за хумор.

Исках да го посъветвам да се опита да погъделичка с кокоше перо цепката на задника ѝ, тази процедура лекува и най-намусените. Но не казах нищо, защото го познавах. Той не понасяше да говорят непредпазливо за жените му. Даже онези, с които прекарваше само една нощ. Така че се заклев в честта си, че невинността на зализаната адептка е зачеркната от дневния ред и че дори няма да флиртувам с нея.

— Ако толкова те е напънало — рече по-весело той на прощаване, — знай, че в местния съд срещнах една дама адвокат. Изглежда, че на всичко би се съгласила. Можеш нея да поухажваш.

Хубава работа. Аз, какво, да прекарам самото правосъдие?

Но пък от друга страна...

ИНТЕРЛЮДИЯ

До достопочтената Лита Нейд
Керак, Горен град
Вила „Цикламен“
Замък Рисберг, 1 юли 1245 р. R.

Скъпа Корал!

Надявам се, че писмото ми те заварва в добро здраве и добро разположение на духа. И че всичко се развива според желанията ти.

Бързам да ти съобщя, че вестерът, който нарича себе си Гералт от Ривия, най-после се появи в нашия замък. Веднага след пристигането си, не повече от час след това, той се прояви като дразнещо непоносим и успя да отвори от себе си абсолютно всички, включително и почитаемия Ортолан, човекът, който представлява въплъщение на дружелюбието и е доброжелателен към всички. Оказа се, че мненията, които циркулират за този субект, изобщо не са преувеличени, а антипатията и враждебността, с които го посрещат навсякъде, си имат своите дълбоки корени. И все пак трябва да му се признае едно нещо и аз ще бъда първият, който ще го направи, *sine ira et studio*^[23]. Този субект се оказва професионалист във всяко едно отношение и относно квалификацията си заслужава пълно доверие. Няма никакво съмнение, че той ще изпълни онова, което му е възложено, или ще загине, докато се опита да го изпълни.

Следователно целта на нашия проект може да се смята за постигната, най-вече благодарение на теб, скъпа Корал. Благодарим ти за усилията и завинаги ще съхраним тази благодарност в сърцата си. Отделно моята лична благодарност на стар приятел, който не е забравил какво ни

свързва и по-добре от всички останали разбира принесената от теб жертва. Разбирам колко силно си страдала от близостта на този субект, който в същността си е конгломерат от пороците, които ненавиждаш. Породените от дълбоките комплекси цинизъм, язвителна и интровертна натура, неискрен характер, примитивен ум, посредствен интелект, чудовищно високомерие. Да не говорим за това, че има неприятни ръце и неподдържани нокти. Спирам да те дразня, скъпа Корал, в края на краищата знам, че мразиш такива неща. Но, както вече казах, дойде краят на твоите страдания, беди и вълнения, вече нищо не стои на пътя ти, тъй като отношенията ти с този субект бяха прекратени и всякакви контакти с него са прекъснати. Това позволява да се сложи край и да се даде отпор на всички клеветнически приказки, разпространявани от злите езици, които непрекъснато се опитват да представят твоето несъмнено престорено благоразположение към вещера като някакъв евтин роман. Но стига вече, това са празни приказки.

Ще съм най-щастливият човек на света, скъпа Корал, ако ме посетиш в Рисберг. Излишно е да ти казвам, че е достатъчна само една твоя дума, едно кимване, една усмивка, за да се втурна стремглаво към теб.

С дълбоко уважение,

Пинети

П.П. Злите езици, за които вече споменах, предполагат, че благоразположението ти към вещера се дължи на желанието ти да подразниш колежката ни Йенефер, която като че ли все още е увлечена по него. Наивността и невежеството на тези интриганти са достойни за съжаление. На всички е известно, че Йенефер поддържа пламенни отношения с някакъв млад предприемач от гилдията на бижутерите, а за вещера и мимолетната любовна афера с него ѝ пука толкова, колкото и за ланшния сняг.

---

[23] Без гняв и пристрастие, объективно (лат.). — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

До достопочтения Алджернън Гуинкамп
Замък Рисберг
Ex urbe Kerack,
die 5 mens. Jul. anno 1245 p. R.

Скъпи Пинети,

Благодаря ти за писмото, отдавна не си ми писал, явно е нямало за какво и не е било нужно.

Развълнувана съм от загрижеността ти за здравето и настроението ми, както и за това, че всичко се развива според желанията ми. С радост искам да ти съобщя, че всичко се развива точно така, както трябва да се развие, влагам огромно старание в това, а всеки, както е известно, сам е кормчия на кораба си. Аз познавам моя курс, водя кораба с твърда ръка през рифовете и шкваловете, с високо вдигната глава, когато наоколо бушува буря.

Що се отнася до здравето, не ме е подвеждало всъщност. Физическото — както обикновено, психичното също, отскоро, след като получих онова, което ми липсваше от толкова дълго време. До каква степен ми е липсвало, разбрах чак след като спря да ми липсва.

Радвам се, че вашият проект, който изискваше участието на вещера, се развива успешно и се гордея със скромното ми участие в него. Но ти напразно се огорчаваш, скъпи Пинети, като смяташ, че то е било свързано със самопожертвувания, страдания, беди и безпокойства. Не беше чак толкова зле. Гералт наистина е същински конгломерат от пороци. Но забелязах в него, *sine ira et studio*, и достойнства. И то немалко, уверявам те; мнозина биха се смутили, ако узнаят за тях. И много биха му завидели.

Що се отнася до сплетните, слуховете, нашепванията и интригите, за които пишеш, скъпи Пинети, всички ние сме свикнали с тях и знаем как да се справим с това. Рецептата е проста: не им обръщай внимание. Сигурно си спомняш слуховете за теб и Сабрина Глевисиг в онези времена, когато нас двамата като че ли нещо ни свързваше? Аз просто не им обръцах внимание. Сега ти предлагам да постъпиш по същия начин.

Bene Vale^[24],

Корал

П.П. Много съм заета. В близко бъдеще не ни се очертава възможност за среща.

---

[24] Всичко най-добро (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Из различни страни скитат те, но вкусът им и чувството им за хумор навсякъде са еднакви. Това означава, че не признават никаква власт, човешка или божествена, че не уважават никакви закони и правила, че не смятат за нужно да се подчиняват на нищо и на никого и се считат за безнаказани. Тъй като по природа са шарлатани, живеят от гадателство, мамят обикновените хора, служат като шпиони, продават подправени амулети, фалшиви лекарства, настойки и наркотици, занимават се и със сутенъорство, тоест отвеждат разхождащи се девойки за утеха на онези нечестивци, които плащат. Когато са в нужда, не се срамят да просят милостиня, но обикновени кражби не допускат, на сърце са им злодеянията и измамите. Заблуждават наивните хора, че ги защитават, като убиват чудовищата, но отдавна вече е доказано, че го правят за собствено удоволствие, защото за тях убийството е основно развлечение. Докато се подготвят за деянията си, творят по някое магьосническо заклинание, за да замъглят очите на гледащите. Благочестивите свещеници веднага разобличават фокусите и ловкостта на ръцете им и посрамват тези дяволски слуги, наричани вещиери.

Аноним, „Монструм
или описание на вещиера“

Рисберг не изглеждаше страшен, нито даже впечатляващ. Обикновен замък, каквито имаше много, със средни размери, изкусно вграден в стръмен планински склон, сгъшен в скалата, със светли стени, които контрастираха на вечнозелената смърчова гора, с извисяващи се над върховете на дърветата покриви на две четириъгълни кули, едната по-висока от другата. Обграждащата замъка стена не беше твърде висока, както се оказа отблизо, и беше увенчана с бойници, а разположените по ъглите и над портата кули имаха по-скоро декоративна, отколкото защитна функция.

Виещият се около хълма път пазеше следи от интензивно използване. Защото го използваша, и то доста интензивно. На вечерта му се налагаше често да изпреварва коли, карети, самотни ездачи и пешеходци. Много пътешественици се движеха и в противоположната посока, откъм замъка. Гералт предполагаше, че това са пилигрими. И щом излезе от гората, се оказа, че е бил прав.

На плоския връх на хълма, под външната стена, се ширеше построено от дърва, тръстика и слама градче — цял комплекс от малки и големи сгради и навеси, заобиколен от дървена ограда и заградени места за коне и добитък. Оттам се носеше глъчка и се забелязваше доста оживено движение, като на панаир или базар. Защото това наистина беше панаир, базар, огромен пазар, само че тук се търгуваха не птици, риба или зеленчуци. Предлаганата под замъка Рисберг стока беше магия: амулети, талисмани, билки, опиати, филтри, отвари, екстракти, дестилати, тамян, благовония, сиропи, прахчета и мазила с най-различно приложение, заредени с магия предмети, инструменти, украшения и дори детски играчки. Този асортимент привличаше в града тълпи от купувачи. Имаше ли търсене, имаше и предлагане, и търговията, както се виждаше, вървеше с пълна сила.

Пътят се разклони. Вещерът пое по онова разклонение, което водеше към портата на замъка, далеч не толкова натоварено, колкото онова, по което посетителите се отправяха към пазара. Премина по калдъръмената пътека към портата, оградена от специално подредени тук менхири, които бяха малко по-високи от конник. Скоро го посрещна сводеста арка, характерна повече за дворец, отколкото за замък, с декоративни пиластри и фронтон. Медальонът на вечерта силно затрепери. Плотка изцвили, тропна по калдъръма с подкова и спря на място.

— Име и цел на посещението.

Той вдигна глава.

Гръмотевичният, отекващ, но несъмнено женски глас сякаш излезе от отворената уста на изобразената върху тимпана глава на харпия. Медальонът трепереше, кобилата цвилеше. Гералт почувства странен натиск върху слепоочията си.

— Име и цел на посещението — разнесе се отново от отвора в релефа. Малко по-силно от преди.

— Гералт от Ривия, вещер. Очакват ме.

Главата на харпията издаде тръбен звук. Магията, която блокираше входа, изчезна, в същия миг беше прекратен и натискът върху слепоочията, и кобилата потегли напред без подсещане. Копитата затропаха по калдъръма.

Мина през портата и излезе в покрит с арки външен двор. Към него веднага се завтекоха двама прислужници, момчета в практично кафяво облекло. Единият се зае с коня, другият пое ролята на водач.

— Оттук, господине.

— При вас винаги ли е така? Такова стълпотворение? Там, край замъка.

— Не, господине. — Слугата му хвърли изненадан поглед. — Само в сряда. Сряда е пазарен ден.

Картуш с барелеф, вероятно също магически, украсяваше последната арка. Той изобразяваше пастта на амфисбена. Арката беше преградена с декоративна и солидна на вид решетка, която обаче плавно се вдигна под лекото побутване на слугата.

Вътрешният двор заемаше доста по-голяма площ. И едва оттук можеше правилно да се оцени замъкът. Оказваше се, че гледката отвън силно заблуждава.

Рисберг беше доста по-голям, отколкото изглеждаше на пръв поглед. В дълбока дъга, изкопана в планинския склон, беше разположен комплекс от сгради, мрачни и грозни, каквито обикновено не се срещат в архитектурата на замъците. Приличаха на фабрика и вероятно беше точно така. От тях стърчаха димоотводни и вентилационни тръби. Миришеше на пушек, сяр и амоняк, усещаше се лекото потреперване на земята, което свидетелстваше за работата на някакви подземни машини.

Мърморенето на слугата отвлече вниманието на Гералт от фабричния комплекс. Защото те трябваше да тръгнат в друга посока — към кулата на замъка, онази по-ниската, която се издигаше над сграда от по-класически, дворцов тип. Вътре също беше като в класически дворец — миришеше на прах, дърво, восък и стари вещи. Беше светло — под тавана вяло, като риби в аквариум, плаваха оградени от светъл ореол магически сфери, стандартното осветление в жилищата на магьосниците.

— Здравей, вещерю.

Посрещнаха го двама магьосници. Той ги познаваше, макар и не лично. Йенефер му бе показала веднъж Харлан Цара и Гералт го помнеше, защото беше едва ли не единственият магьосник, който си бръснеше главата до голо. А Алджернън Гуинкамп, наричан Пинети, вещерът си спомняше от Оксенфурт. От академията.

— Добре дошъл в Рисберг — приветства го Пинети. — Радваме се, че благоволи да ни посетиш.

— Подигравате ли ми се? Не съм тук по своя воля. За да ме накара да дойда, Лита Нейд ме вкара в затвора...

— Но после те изкара от него — прекъсна го Цара. — И щедро те възнагради. Компенсира дискомфорта с голяма, ммм, благосклонност. Казват, че поне седмица си бил в много добри... отношения с нея.

Гералт с огромни усилия успя да се съдържи да не го цапардоса по мутрата. Пинети сигурно го забеляза.

— *Рах*^[25] — вдигна ръка той. — *Рах*, Харлан. Няма да се караме. Нека се въздържим от спорове и сарказъм. Знаем, че Гералт е предубеден спрямо нас, което се усеща във всяка негова дума. Знаем и защо е така, знаем как го измъчи историята с Йенефер. И реакцията на обществото към тази история. Не можем да го променим. Но Гералт е професионалист, ще съумее да се издигне над това.

— Ще съумее — съгласи се хладно Гералт. — Въпросът е дали ще поиска. Хайде да се залавяме за работа. Защо съм тук?

— Нужен си ни — отвърна сухо Цара. — Точно ти.

— Точно аз. И с какво съм заслужил тази висока чест? Или вече са започнали да се страхуват от мен?

— Ти си прочут, Гералт от Ривия — каза Пинети. — Постъпките и подвизите ти са известни навсякъде и са признати за завладяващи и

достойни за възхищение. На нашето възхищение, както сам разбираш, не можеш да разчиташ сериозно, ние не се стремим твърде да показваме възхищение, особено към такива като теб. Но умеем да признаваме професионализма и да уважаваме опита. Фактите говорят сами за теб. Ти, смея да заявя, си изтъкнат... хм...

— Е?

— Елиминатор. — Пинети намери с лекота думата, очевидно отдавна си я беше приготвил. — Онзи, който отстранява заплашващите хората зверове и чудовища.

Гералт не каза нищо. Той чакаше.

— Освен това нашата цел, целта на магьосниците, е благосъстоянието и безопасността на хората. Така че можем да говорим за общи интереси. Случайните недоразумения не бива да ни пречат. Това ни разясни наскоро стопанинът на този замък. Който е чувал за теб. И иска лично да се запознаете. Той го пожела.

— Ортолан.

— Архимагистър Ортолан. И най-близките му съратници. Ще му бъдеш представен. По-късно. Слугата ще ти покаже стаята ти. Можеш да се освежиш след пътуването. Да отдъхнеш. Скоро ще те повикаме.

* * *

Гералт мислеше. Припомняше си всичко, което някога бе чувал за архимагистър Ортолан, жива легенда според всеобщото мнение.

* * *

Ортолан беше жива легенда. Личност с изключителни заслуги в областта на магията.

Той беше обсебен от популяризирането ѝ. За разлика от повечето магьосници, смяташе, че ползите и изгодите от свръхестествените сили трябва да са обществена собственост и да служат за подобряване на общото благосъстояние, комфорта и всеобщото щастие. Всеки човек, мечтаеше Ортолан, трябва да има неограничен безплатен достъп до магически лекарства и еликсири. Вълшебните амулети,

талисмани и всякакви други атрефакти трябва да са всеобщо достъпни и безплатни. Телепатията, телекинезата, телепортацията и телекомуникацията трябва да са достъпни за всички граждани. За да постигне това, Ортолан непрекъснато откриваше по нещо. Тоест правеше изобретения. Някои от които бяха също толкова легендарни, колкото и самият той.

Действителността болезнено попари мечтите на стария магьосник. Нито едно от изобретенията му, предназначени за разпространение и демократизиране на магията, не излезе от стадия на опитния образец. Всичко, което измисляше Ортолан, онова, което би трябвало да бъде просто, се оказваше чудовищно сложно. Онова, което би трябвало да бъде масово, се оказваше дяволски скъпо. Но Ортолан не падеше духом. Фиаското, което би обезкуражило някой друг, го вдъхновяваше за по-нататъшни усилия. Които водеха към поредното фиаско.

Подозираха — на самия Ортолан, разбира се, такава мисъл изобщо не му минаваше през ума — че причина за неуспехите на изобретателя е най-обикновен саботаж. Не ставаше дума, поне не единствено, за обичайната завист на магьосническото братство, за нежеланието да се популяризира магьосническото изкуство, което магьосниците предпочитаха да виждат единствено в ръцете на елита — тоест техните собствени. По-скоро се страхуваха от изобретенията с военен и смъртоносен характер. И с право. Както всеки изобретател, така и Ортолан имаше периоди на увлечения по взривоопасни и запалителни материали, бомбарди, бронирани колесници, самопали, самобои и отровни газове. Условието за просперитет, смяташе старецът, е всеобщият мир между народите, а мирът се постига чрез въоръжаването. Най-надеждният метод да се избегнат войните е заплахата от страшни оръжия; колкото по-страшно е оръжието, толкова по-надежден и дълготраен е мирът. Тъй като Ортолан не беше свикнал да чува възражения, скритите в неговата изобретателска група саботьори проваляха страшните му изобретения. Практически нито едно от тях не видя бял свят. Изключение стана печално известният, станал обект на множество анекдоти, ядромет. Това беше разновидност на телекинетичния арбалет, с голяма кошница, пълна с оловни топчета. Ядрометът, както предполагаше името му, можеше да мята ядрата в целта, и то на серии. Прототипът, за всеобщо изумление, излезе извън

стените на Рисберг и дори беше изпробван в някаква битка. Само че с печален резултат. На въпрос за ефективността на оръжието изпробващият го стрелец си позволи да отговори, че ядрометът е като тъщата му. Тежък, противен, абсолютно безполезен и не заслужава нищо друго, освен да бъде удавен в реката. Старият магьосник не се смути, когато му предадоха думите. Ядрометът е играчка, заяви той, имал къде по-перспективни разработки, за масово унищожение. Той, Ортолан, ще осигури мир на човечеството дори ако заради това се наложи да унищожи половината човечество.

* * *

Стената на стаята, в която го заведоха, беше покрита от огромен гоблен, шедьовър на тъкаческото изкуство, аркадийска „зеленина“. Разваляше го зле измито петно, което напомняше някаква голяма сепия. Някой, помисли си вещерът, очевидно съвсем неотдавна беше оповръщал тъкаческия шедьовър. Зад разположената в средата на стаята дълга маса седяха седем души.

— Магистър Ортолан — Пинети се поклони леко, — позволете ми да ви представя Гералт от Ривия. Вещерът.

Външният вид на Ортолан не изненада Гералт. Предполагаше се, че той е най-старият от всички живи магьосници. Може и да беше истина, а може би не, но Ортолан действително изглеждаше най-стар от всички магьосници. Което беше още по-странно, защото не кой да е, а точно той беше изобретателят на прочутия алраунов дестилат — еликсирът, който магьосниците използваха, за да спрат процеса на стареене. Самият Ортолан, когато най-накрая усъвършенствал формулата на надеждно действащата магическа течност, не получил особена полза от нея, защото вече бил доста стар. Еликсирът предотвратявал стареенето, но не подмладявал. Затова Ортолан, макар и да вземал препарата, продължавал да си изглежда стар — особено на фона на събратята си, почтените магьосници, изглеждащи като мъже в разцвета на силите си, и очуканите от живота магьоснички, които изглеждаха като девойки. Сияещите от младост и красота магьоснички и леко прошарените магьосници, чиито истински рождени дати се губеха в мъглата на времето, пазеха еликсира на Ортолан като зеницата

на очите си, а понякога дори отричаха съществуването му. Но бяха убедили самия Ортолан, че еликсирът е широко достъпен, така че човечеството е практически безсмъртно и в резултат на това, абсолютно щастливо.

— Гералт от Ривия — повтори Ортолан и подръпна с ръка кичур от бялата си брада. — Разбира се, разбира се, чували сме. Дефенсор, както казват, защитник, който носи на хората спасение от Злото. От всяко чудовищно зло, достойно за предпазване и антидот.

Гералт придоби скромно изражение на лицето и се поклони.

— Разбира се, разбира се... — продължи магьосникът, като не спираше да подръпва брадата си. — Знаем, знаем. Не щадиш силите си при защитата на хората, момче, не ги щадиш. И старанията ти наистина са достойни за уважение, занаятът ти е достоен за уважение. С радост те приветстваме в нашия замък, радваме се, че съдбата те доведе тук. Защото, макар и да не го знаеш, ти се върна като птица в гнездото си... Истината казвам, като птица. Радваме ти се и мислим, че и ти се радваш. А?

Гералт се чудеше как да се обръща към Ортолан. Магьосниците не познаваха учтивата форма на обръщение и не я очакваха от другите. Но не знаеше дали това се отнася и за белокосия и белобрад старец, който освен това беше жива легенда. Затова вместо да отговори, той отново се поклони.

Пинети представи един по един останалите седящи на масата магьосници. Гералт познаваше някои от тях. По слухове.

Челото и бузите на Аксел Еспарза, известен повече като Аксел Сипаничавия, всъщност бяха обсипани с белези от шарка и се говореше, че не ги премахва напук на всички. Леко прошареният Майлс Третевей и малко по-прошареният Стуко Зангенис гледаха вечерта с умерен интерес. Бирута Икарти, блондинка със сравнително приятна външност, изглеждаше малко по-заинтригувана. Тарвикс Сандовал, широкоплещест, с фигура по-скоро на рицар, отколкото на магьосник, гледаше встрани, към гоблена, сякаш и той беше забелязал петното и размишляваше върху това как се е появило и кой е виновникът.

Най-близкото до Ортолан място заемаше като че ли най-младият сред присъстващите, Сорел Дегерлунд, с дълга коса и някак женствена красота.

— Ние също приветстваме прославения вешер, защитник на хората — каза Бирута Икарти. — Радваме се да го видим, защото ние тук, в замъка, под ръководството на архимагистър Ортолан, се трудим за благото на хората, за да може животът им да е по-безопасен и лек. За нас това също е главна цел — да правим добро на хората. Възрастта на архимагистъра не позволява твърде продължителна аудиенция. Затова те питам, Гералт от Ривия: имаш ли някаква молба към нас? Има ли нещо, което можем да направим за теб?

— Благодаря на архимагистър Ортолан — поклони се отново Гералт. — И на вас, уважаеми. И тъй като сте решили да ме питате... Да, има нещо, което бихте могли да направите за мен. Можете ли да ми обясните... това. Това нещо. Изтръгнах го от вигилозавъра, който убих.

Той постави на масата овална плочка с размера на детска длан. Върху която се виждаха релефни знаци.

— RISS PSREP Mk IV/002 025 — прочете на глас Аксел Сипаничавия. И предаде плочката на Сандовал.

— Мутацията е създадена тук, при нас, в Рисберг — каза с крива усмивка Сандовал. — В отдела за псевдовлечуги. Гуцер пазач. Модел четвърти, серия втора, екземпляр двайсет и пети. Остарял модел, отдавна правим подобрения. Какво още има да се обяснява?

— Той казва, че е убил вигилозавъра — намръщи се Стуко Зангенис. — Става дума не за обяснения, а за иск. Рекламациите, вешерю, се приемат за разглеждане само от законните купувачи, които представят документ за покупката. Единствено въз основа на удостоверението за покупка ние осигуряваме сервиз и отстраняваме недостатъците...

— Гаранционният срок на тези модели отдавна е изтекъл — додаде Майлс Третевей. — Той не покрива дефекти, възникнали вследствие на неправилно използване или неспазване на инструкциите за експлоатация. Ако продуктът се използва неправилно, Рисберг не носи отговорност за това. Никаква отговорност.

— А за това — Гералт извади от джоба си и хвърли на масата друга плочка — отговорност носите ли?

Втората плочка приличаше по форма и размери на първата, но беше потъмняла и покрита с петна. Релефният надпис беше покрит с мръсотия, но символите все още можеха да се прочетат:

Надвисна продължително мълчание.

— Идаран от Уливо — изрече най-накрая Пинети изненадващо тихо и изненадващо неуверено. — Ученик на Алзур. Не съм си и помислял...

— Откъде го взе, вещерю? — Аксел Сипаничавия се пресегна през масата. — Откъде попадна у теб?

— Питаш, сякаш не знаеш — отвърна Гералт. — Откъртих го от бронята на твартата, която убих. А тя беше убила най-малко двайсет души в онзи район. Най-малко — според мен са били много повече. Мисля, че е убивала години наред.

— Идаран... — промърмори Тарвикс Сандовал. — А преди него Маласпина и Алзур...

— Но това не сме ние — каза Зангенис. — Не сме ние. Не е Рисберг.

— Девети експериментален модел — замислено добави Бирута Икарти. — Бета-версия. Дванайсети...

— Дванайсети екземпляр — продължи Гералт, не без яд в гласа. — А колко общо бяха? Колко са били направени? Аз, разбира се, няма да получа отговор на това чия е отговорността, защото не сте вие, не е Рисберг, ръцете ви са чисти и искате да ви повярвам. Но поне ми кажете, вие го знаете със сигурност, още колко такива бродят из горите и убиват хора? Още колко трябва да бъдат намерени? И убити. Исках да кажа: елиминирани.

— Какво е това, какво е това? — внезапно се оживи Ортолан. — Какво имаш там? Покажи! Ах...

Сорел Дегерлунд се наведе към ухото на възрастния мъж и дълго му шепна нещо. Майлс Третевей му шепнеше от другата страна, като му показваше плочката. Ортолан дръпна брадата си.

— Убил? — закрещя внезапно той с тъничък гласец. — Вещерът? Убил е гениалното творение на Идаран? Убил го е? Унищожил го е, без да се замисля?

Вещерът не се стърпя. Изсумтя. Уважението към възрастта и белите коси внезапно го напусна. Изсумтя отново. А после се разсмя. Искрено и неудържимо.

Вкаменените лица на седящите зад масата магьосници вместо да го възпрат, го развеселиха още повече. „По дяволите — помисли си той, — не мога да си спомня кога за последно се смях така. Като че ли в Каер Морхен, да, в Каер Морхен. Когато гнилата дъска под Весемир се продъни и той падна в клозета.“

— И ще ми се смее, сополанкото! — крещеше Ортолан. — Реве като магаре! Келеш неразумен! Като си помисля, че го защитавах, когато другите го осъждаха! И какво, казвах, като е разлюбил малката Йенефер? И че малката Йенефер го обича? На сърцето не може да се заповядва, оставете и двамата на мира!

Гералт спря да се смее.

— А ти какво направи, най-глупав от всички касапи? — продължаваше да крещи добрият старец. — Какви ги свърши? Разбираш ли какъв шедьовър, какво чудо на генетиката си унищожил? Не, не, как ще го разбере профан като теб с малкия си мозък! Как ще разбереш идеите на гениалните хора! Такива като самия Идаран и като Алзур, неговия учител, които бяха надарени с изключителен гений и талант! Които изобретяваха и творяха за доброто на човечеството, а не заради печалбата, не се кланяха на нечестивия мамон, не за удоволствие, не за забавление, а заради прогреса и всеобщото благополучие! Но какво разбираш ти от това? Нищо не разбираш, нищо, нищо, нито капка! И още ще ти кажа — захриптя Ортолан, — че с това глупаво убийство опозори делото на бащите си! Защото Козимо Маласпина, а след него и ученикът му Алзур, самият Алзур, са създали вещерите. Те откриха тези мутации, благодарение на които се появи възможността за създаването ти. Благодарение на които ти съществуващ, благодарение на които бродиш по света, неблагоприятно. Трябва да пазиш труда на Алзур и труда на приемниците му, а не да го разрушаваш! Ой... Ой...

Старият магьосник внезапно млъкна, заклати глава и тежко застана.

— Искам на гърнето — капризно рече той. — Искам на гърнето. Бързо! Сорел! Мило момче!

Дегерлунд и Третевей скочиха от местата си, помогнаха на стареца да стане и го изведоха от стаята.

След известно време се изправи Бирута Икарти. Хвърли красноречив поглед към вещера и излезе, без да каже нито дума.

Последваха я Сандовал и Зангенис, без въобще да поглеждат Гералт. Аксел Сипаничавия се изправи, скръсти ръце на гърдите си. Дълго време гледа Гералт. Дълго и неодобрително.

— Грешка беше да те каним тук — каза най-накрая той. — Знаех си. Само че се надявах, че поне ще се опиташ да имитираш добри маниери.

— Грешка беше, че приех поканата ви — отвърна студено Гералт. — Знаех си. Но се надявах да получа отговор на въпросите си. Колко други номерирани шедьоври бродят на свобода? Още колко такива изключителни творения са създали Маласпина, Алзур и Идаран? Колко такива е създал почтеният Ортолан? Още колко чудовища с вашите плочки трябва да убия? Аз, вещерът, пазителят и антидотът? Не получих отговор и добре разбирам защо. Що се отнася до маниерите ми, майната ти, Еспарза.

Сипаничавия излезе и трясна вратата зад гърба си. Толкова силно, че от стената се посипа мазилка.

— Предполагам, че не съм направил добро впечатление — рече разсъдливо вещерът. — Но и не съм разчитал, че ще създам, затова не съм разочарован. Но предполагам, че това не е всичко, нали? Толкова усилия бяха положени, за да ме докарате тук... И това очевидно е недостатъчно? Ами в такъв случай... Там, във вашето предградие, ще се намери ли някое заведение, където може да се пийне? И мога ли вече да си вървя?

— Не — отвърна Харлан Цара. — Не можеш да си вървиш.

— Защото това очевидно е недостатъчно — потвърди Пинети.

* * *

Стаята, в която го заведоха, не беше типичното помещение, в което магьосниците приемаха посетители. Обикновено — Гералт беше запознат с този обичай — магьосниците устройваха приемите си в зали с много официален декор, често груб и потискащ. Немислимо беше магьосник да отведе някого в личната си стая, което би могло да даде информация за характера, вкусовете и предпочитанията му, най-вече за природата и спецификата на практикуваната от него магия. Но този път беше различно. Стените на стаята бяха украсени с

многобройни гравюри и акварели, всичките с еротичен и дори порнографски характер. На рафтовете се кипреха модели на ветроходи, които радваха окото с точността на детайлите. Мънички корабчета в бутилки гордо носеха миниатюрните си, издути от вятъра платна. Многобройните шкафове и витрини бяха пълни с фигурки на войничета, конници и пехота в различни формации. Срещу входа, зад стъкло, висеше препарирана кафява пъстърва. Със солидни за пъстърва размери.

— Сядай, вещерю — каза Пинети и веднага стана ясно, че той е домакинът тук. Гералт седна, без да отмества поглед от препарираната пъстърва. Приживе рибата сигурно бе тежала поне петнайсет фунта. Ако това не беше много добра гипсова имитация.

— От подслушване — Пинети прокара ръка във въздуха — ще ни защити магията. Така че можем да говорим свободно и най-накрая да обсъдим реалните причини, поради които те повикахме тук, Гералт от Ривия. Пъстървата, която толкова те заинтригува, бе уловена на блесна в река Аенточка, тежеше четиринайсет фунта и девет унции. Беше пусната жива обратно, в кабинета ми се намира копието ѝ, създадено чрез магия. А сега се съсредоточи, моля те, върху онова, което ще ти кажа.

— Готов съм. За всичко.

— Интересува ни дали имаш опит с демони...

Гералт повдигна вежди. За това не беше подготвен. А до съвсем скоро смяташе, че вече нищо не може да го изненада.

— А какво представлява демонът? Според вашите разбирания?

Харлан Цара се намръщи и се дръпна. Пинети го успокои с поглед.

— В оксенфуртския университет — каза той — има катедра по свръхестествени явления. Там често канят магистрите по магия да изнасят лекции. Включително и такива за демоните и демонизма, като се засягат много аспекти на това явление като физическия, метафизическия, философския и нравствения. Но на теб може би е излишно да ти го обяснявам, защото сам си слушал тези лекции. Спомням си те, макар че като външен слушател обикновено седеше на последния ред в аудиторията. Така че да се върнем отново към въпроса за твоя опит по отношение на демоните. А ти бъди така добър да

отговориш. Без философствания, ако е възможно. И без престорена изненада.

— В изненадата ми — отвърна сухо Гералт — няма капчица преструване, тя е съвсем истинска, до болка. Как да не се изненадвам, когато за опит в общуването с демони питат мен, простия вещер, простия предпазител и още по-простия антидот. А въпросите ги задава магистър по магия, който е преподавал в университета демонология и нейните аспекти.

— Отговори на въпроса.

— Аз съм вещер, не съм магьосник. Което означава, че по отношение на демоните моят опит не може да се сравнява с вашия. Слушал съм лекциите ти в Оксенфурт, Гуинкамп. Онова, което беше важно в тях, достигаше и до последния ред в аудиторията. Демоните са същества от други светове, не от нашия. От Елементалните планове... измерения, плоскости, пространства-време или както там ги наричат. За да придобиете опит в контактите с тях, вие трябва да призовете демон, тоест да го извлечете насилствено от неговия план. Това може да се направи само с помощта на магия...

— Не магия, а гоеция — прекъсна го Пинети. — Разликата е от решаващо значение. И не ни обяснявай нещо, което вече знаем. Отговори на зададения въпрос. Вече трети път те моля. Сам се изненадвам на търпението си.

— Отговарям на въпроса: да, имам опит с демоните. Два пъти ме наемаха, за да ги... елиминирам. Справих се с два демона. С един, който се беше вселил във вълк. И с друг, който бе овладял човек.

— Успешно си се справил.

— Справих се. Не беше толкова лесно.

— Но изпълнимо — намеси се Цара. — Каквото и да твърдят. А твърдят, че демоните не могат да се унищожат.

— Не съм казвал, че някога съм унищожавал демон. Убих един вълк и един човек. Интересуват ли ви подробностите?

— Много.

— В случая с вълка, който преди това посред бял ден разкъсал и изял единайсет души, действах заедно с един свещеник, мечът и магията победиха заедно, рамо до рамо. Когато след дълга борба най-после убих вълка, намиращият се в него демон се изтръгна на свобода във вид на голяма светеща сфера. И унищожих голяма част от гората,

като поваляше дърветата в редици. На мен и свещеника не обърна внимание, изкореняваше гъсталака в другата посока. А после изчезна, сигурно се е прибрал в своето измерение. Свещеникът настояваше, че заслугата е негова, че е изгонил демона на онзи свят чрез екзорсизъм. Но въпреки това си мисля, че демонът си отиде просто защото му беше омръзнало.

— А вторият случай?

— Той беше интересен. Убих обладания човек — продължи след кратка пауза той. — И нищо. Никакви впечатляващи специални ефекти. Никаква сфера, полярно сияние, мълнии, торнадо, дори смрад нямаше. Нямам представа какво се е случило с демона. Убитият беше изследван от свещеници и магьосници, ваши събратя. Не намериха нищо и нищо не изясниха. Тялото беше изгорено, защото започна напълно нормален процес на разлагане, а беше такава жега...

Той замълча. Магьосниците се спогледаха с каменни изражения на лицата.

— В такъв случай, доколкото разбирам — каза най-накрая Харлан Цара, — има само един правилен начин за борба с демони. Да се убие, да се унищожи енергуменът, тоест обладаният от демон човек. Подчертавам, човек. Трябва да го убиеш веднага, без да чакаш и без да се колебаеш. Да забиеш меч с всички сили. И край. Това ли е вещерският метод? Вещерското майсторство?

— Не ти се получава добре, Цара. Не те бива. За да обидиш както трябва някого, не стига само непреодолимо желание, ентузиазъм и усърдие. Трябва и майсторство.

— *Рах, рах* — отново прекрати спора Пинети. — Нашата цел е просто да установим фактите. Ти ни каза, че си убил човека, това са твои думи. Вашият вещерски кодекс забранява да убивате хора. Убил си, както твърдиш, енергумена, човека, който е бил обладан от демон. След това, тоест след убийството на човека, отново цитирам думите ти, не са се наблюдавали никакви впечатляващи ефекти. Откъде тази увереност, че това не е бил...

— Стига — прекъсна го Гералт. — Престани, Гуинкамп, тези алюзии не водят доникъде. Искате факти? Моля, ето ви фактите. Убих, защото беше необходимо. Убих, за да спася живота на другите. А разрешение за това тогава получих от властите. Дадох ми го набързо, като при това беше изразено с доста помпозни думи. Жизнена

необходимост, обстоятелства, изискващи използването на незаконни отбранителни действия, принасяне в жертва на един заради спасяването на мнозина, реална и непосредствена опасност. Факт е, че беше реална и наистина беше непосредствена. Съжалявам, че не можяхте да видите тоя бесния в действие, да видите какви ги натвори и на какво беше способен. Знам малко за философските и метафизическите аспекти на демоните, но физическият им аспект е наистина впечатляващ. Способен е да ви изненада, повярвайте на думите ми.

— Вярваме — потвърди Пинети, след като се спогледа с Цара. — Много даже ти вярваме. Защото също сме виждали подобни неща.

— Не се и съмнявам — изкриви устни вещерът. — Не се съмнявах и в Оксенфурт, докато слушах лекциите ти. Личеше си, че познаваш материята. Теоретичната подготовка наистина ми помогна тогава, при вълка и човека. Знаех какво е това. И двата случая имаха идентична същност. Как се изрази, Цара? Метод? Майсторство? Ами това си беше магьоснически метод и майсторството също беше магьосническо. Някакъв маг призовал демона чрез заклинание, изкарал го насила от неговия план с очевидното намерение да го използва за магьосническите си цели. На това се основава демоничната магия.

— Гоеция.

— На това се основава гоецията: да призовеш демона, да го използваш, а след това да го пуснеш. Така е на теория. А на практика става така, че магьосникът, вместо да освободи демона, след като го е използвал, го привързва по магичен начин към тялото на някой носител. Към тялото на вълк, например. Или на човек. Защото магьосници от сорта на Алзур и Идаран обичат да експериментират. Да наблюдават какво ще започне да прави демонът в чуждата кожа, за да се измъкне на свобода. Защото магьосниците от сорта на Алзур са болни извратеняци, на които им прави удоволствие и се развличат, като гледат убийствата, извършвани от демона. Случвало се е, нали?

— Всякакви неща са се случвали — бавно изрече Харлан Цара. — Глупаво е да се обобщава и е долно да се порицава. Да ти припомня ли за вещерите, които не се гнусяха да грабят? Не отказваха да извършват платени убийства? Трябва ли да ти припомням за

психопатите, които носеха медальона с котешка глава и които също се развличаха със сцените на убийства?

— Господа. — Пинети вдигна ръка, за да възпре вещера, който се канеше да отговори. — Това не е заседание на градския съвет, не бива да спорите и да си припомняте един на друг всички пороци и недостатъци. Вероятно най-разумно е да признаем, че никой не е съвършен, всички имат пороци, а недостатъците не са чужди дори на небесните същества. Вероятно. Дайте да се съсредоточим върху непосредствения проблем, който се нуждае от решение.

— Гоецията — започна след продължително мълчание Пинети — е забранена, тъй като този процес е изключително опасен. Самото призоваване на демона не изисква, за съжаление, нито кой знае какви познания, нито кой знае какви магически способности. Достатъчно е да притежаваш някой от некромантските гримоари, а с тях е пълно на черния пазар. Домораслият гоет може да се смята за късметлия, ако призованият от него демон просто се изтръгне, освободи се и избяга. Мнозина са свършвали разкъсани на парчета. Защото призоваването на демони или каквито и да било други същества от елементалните и параелементалните планове е строго забранено и се наказва сурово. Съществува система за контрол, която гарантира спазването на забраната. Само че има едно място, което остава извън контрол.

— Замъкът Рисберг. Разбира се.

— Разбира се. Рисберг не може да се контролира. Системата за контрол на гоецията, за която говорех, в края на краищата е създадена точно тук. В резултат на проведените тук експерименти. Благодарение на тестовете, проведени тук, системата продължава да се усъвършенства. Тук се провеждат и други изследвания, изпълняват се и други експерименти. От съвсем различен характер. Изследват се различни неща и феномени, вещерю. Различни неща се правят. Невинаги легални и невинаги морални. Целта оправдава средствата. Такъв надпис може да се закачи тук, над вратата.

— Но под този надпис — додаде Цара — трябва да се добави: „Каквото се появи в Рисберг, си остава в Рисберг“. Експериментите се провеждат под наблюдение. Всичко се контролира.

— Очевидно не всичко — отвърна с горчивина Гералт. — Тъй като нещо е избягало.

— Нещо избяга. — Пинети запази спокойствие. — В момента в замъка има осемнайсет магистри. И поне петдесет ученици и адепти. Единствено чистите формалности отделят повечето от тези, вторите, от степента магистър. Страхуваме се, че... Имаме основания да смятаме, че на някой от тази голяма група му се е прищяло да се поразвлече с гоеция.

— Но не знаете кой?

— Не знаем. — На Харлан Цара и окото му не мигна. Но вещерът знаеше, че той лъже.

— През май и началото на юни — магьосникът не изчака да види дали ще има и други въпроси — в околностите на замъка бяха извършени три масови убийства. В околностите, тоест тук, в Погорие, най-близо на дванайсет, а най-далеч на двайсет мили от Рисберг. Всеки път са се случвали в горски селища, населени с дървосекачи и други горски работници. Били са избити всички жители, нито един не е бил оставен жив. Огледът на труповете ни убеди, че тези убийства могат да бъдат извършени само от демон. По-точно от енергумена, носител на демона. Демон, който е бил призван тук, в замъка.

— Имаме проблем, Гералт от Ривия. И трябва да го решим. И се надяваме, че ти ще ни помогнеш.

---

[25] Мир (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

*Преместването на материя е изкусно,
изящно
и фино нещо, затова преди телепортация
настоятелно се препоръчва облекчаване и
изпразване на пикочния мехур.*

Джофри Монк,
„Теория и практика на
употреба порталите за
телепортация“

Плотка, както обикновено, пръхтеше и се запираше още при вида на чергата, с пръхтенето изразяваше своя страх и протест. Не ѝ харесваше, когато вещерът увива главата ѝ. Още по-малко ѝ харесваше онова, което следваше скоро след това. Гералт изобщо не се учудваше от поведението на кобилата. Той също не обичаше това нещо. Разбира се, не му идваше да пръхти, но не се въздържа да изрази неодобрението си в друга форма.

— Наистина ме учудва — незнайно за кой път се зачуди Харлан Цара — твоето отвращение към телепортацията.

Вещерът не се включи в дискусията. Цара не беше и очаквал това.

— Прехвърляме те — продължи той — вече повече от седмица и всеки път физиономията ти е такава, сякаш отиваш на ешафода. Мога да разбера, че за обикновените хора преместването на материя все още е нещо страшно и необяснимо. Но мислех, че ти, вещерю, вече си свикнал с магията. Това не са времената на първите портали на Джофри Монк! Сега телепортацията вече е нещо обичайно и напълно безопасно. Телепортите са безопасни. А телепортите, отворени от мен, са отявлено безопасни.

Вещерът въздъхна. Случвало му се беше неведнъж и два пъти да вижда резултатите от действието на безопасните телепорти, беше участвал в сортирането на останките на хора, използвали телепорти. Затова беше наясно, че приказките за безопасните телепортали са подобни на твърденията: моето куче не хапе, моят син е добро дете, този бигос^[26] е пресен, ще ти върна парите най-късно вдругиден, ношувах у една приятелка, сърцето ми е изпълнено с любов към родината и... отговори на няколко въпроса и веднага ще те пуснем.

Но нямаше друг изход или алтернатива. В съответствие с разработения в Рисберг план, задачата на Гералт беше всекидневно патрулиране в района на Погорие и разположените там селища, колонии, махали и къщи — местата, където Пинети и Цара се опасяваха, че ще има нови нападения на енергумена. Тези селища бяха разхвърляни из цялото Погорие, понякога доста далеч едно от друго. На Гералт му се наложи да признае и приеме факта, че успешното патрулиране не би било възможно без помощта на магическото телепортиране.

В помощ на конспирацията Пинети и Цара създадоха порталите на края на комплекса Рисберг, в голямо, празно и нуждаещо се от ремонт помещение, в което миришеше на плесен, паяжините се лепяха за лицето, а топчетата от изсъхнали миши екскременти хрущяха под ботушите. При активиране на заклинанието върху някоя от покритите с влага и мръсотия стени се появяваше огнен светещ контур на врата — или по-скоро порта — зад която се кълбеше непрозрачно опалово сияние. На Гералт му се налагаше да пришпорва кобилата със завързани очи в това сияние — и тогава ставаше неприятно. Притъмняваше пред очите, след което вече не можеше да се види, чуе или усети нищо, освен студ. Вътре в черното небитие, сред тишината, безформното и безвремието студът беше единственото, което можеше да се почувства, всичко останало телепортът го изключваше и загасваше. За щастие, само за част от секундата. Прехвърлянето приключваше, реалният свят пламваше пред очите, а цивилният от ужас кон потропваше с копита върху твърдата почва на реалността.

— Конят се бои, това е разбираемо — каза му за пореден път Цара. — Но твоят страх, вещерю, е напълно ирационален.

Страхът никога не е ирационален, въздържа се да отбележи Гералт. Освен в случаите на психично разстройство. Това беше едно от

първите правила, на които учеха малките вещици. Добре е да изпитваш страх. Ако те е страх, значи има от какво да се боиш и ще бъдеш нащрек. Страхът не е нужно да се преодолява. Само не бива да му се поддаваш. И си струва да се учиш от него.

— Днес къде? — попита Цара, като отвори лакираната кутия, в която държеше пръчката си. — В кой район?

— Сухите скали.

— Постарай се да се добереш до Яворка преди залез-слънце. Ще те приберем оттам, аз или Пинети. Готов ли си?

— За всичко.

Цара започна да маха във въздуха с ръка и пръчка, сякаш дирижира оркестър, на Гералт даже му се стори, че чува музика. Магьосникът напевно рецитираше заклинание, звучащо като стихотворение. На стената засветиха огнени линии, образуващи сияещ правоъгълник. Вещерът изруга под нос, успокои трепкация медальон, смушка кобилата с пети и я застави да пристъпи в млечното нищо.

* * *

Чернота, тишина, безформеност, безвремие. Студено. И изведнъж просветване и разтърсване, тропот на копита по твърдата земя.

* * *

Престъпленията, в които магьосниците подозираха енергумена, обладания от демон, се извършваха в околностите на Рисберг, в безлюден район, наречен Тукайско погорие, ивица от обрасли с древни гори хълмове, отделящи Темерия от Бруге. Названието на ивицата, както разправяха едни, се дължеше на легендарен герой на име Тукай или, както твърдяха други, на нещо съвсем различно. Тъй като в района нямаше други хълмове, беше прието да се казва просто Погорие и това съкратено наименование също фигурираше на много карти.

Погорие се простираше на около сто мили дължина и между двайсет и трийсет мили ширина. Западната част се характеризираше с интензивно използване на гората и производство на горска продукция. Там се сечаха дървета, развиваха се производствата и занаятите, свързани с използването на гората. На безлюдни места се създаваха селища, колонии, махали и лагери, където хората се занимаваха с горски неща, постоянно или временно, устроени или както им падне, в големи, средни, малки и съвсем малки стопанства. Понастоящем, по оценката на магьосниците, имаше около петдесет такива селища.

В три от тях бяха станали касапници, от които не беше оцелял никой.

* * *

Сухите скали, група обкръжени от гъсти гори ниски варовикови хълмове в самия западен край на Погорие, бяха западната граница на района за патрулиране. Гералт вече беше идвал тук, той позна мястото. На края на гората беше построена пещ за изпичане на варовика. Крайният продукт от това изпичане беше негасена вар. Пинети, когато бяха тук заедно, му обясни за какво е нужна тази вар, но Гералт не бе слушал внимателно и беше забравил. Някаква си там вар — това беше доста далеч от сферата на неговите интереси. Но край пещта работеха доста хора, за които същата тази вар беше основа на съществуването. Беше му възложено да защитава тези хора. И само това имаше значение.

Работниците го познаха, един му помахаша с шапка. Той отговори на поздрава. „Аз си върша работата — помисли си. — Правя това, което трябва. За което ми плащат.“

Насочи Плотка към гората. Имаше пред себе си половин час път по горската пътека. Около миля го делеше от следващото селище. То се наричаше Плохачова просека.

* * *

За един ден вещерът изминаваше между седем и десет мили — в зависимост от района, при това посещаваше от няколко до двайсетина селища и до залез-слънце се добираше до определеното място, от което един от магьосниците го телепортиреше обратно в замъка. На следващия ден всичко се повтаряше, но вече патрулиреше в друг район на Погорие. Гералт избираше мястото на патрулиране на случаен принцип, като избягваше рутината и схемите, които можеха да направят появата му предсказуема. Въпреки това работата се оказа доста еднообразна. Вещерът обаче не се притесняваше от еднообразието, беше свикнал с него заради професията си; в повечето случаи само търпението, настойчивостта и последователността гарантираха успешното ловуване на чудовища. Впрочем до момента — и това не беше без значение — никой никога не беше имал желание да плати за неговото търпение, настойчивост и последователност толкова щедро, колкото магьосниците от Рисберг. Нямаше основания да се оплаква, трябваше просто да си върши работата.

Дори и да не вярва особено в успеха.

* * *

— Веднага след пристигането ми в Рисберг — обърна той внимание на магьосниците — вие ме представихте на Ортолан и на всички магове с висш ранг. Дори и да се предположи, че виновният за практикуването на гоеция и за масовите убийства не е бил сред тези магове с висш ранг, новината за присъствието на вещер в замъка трябва да се е разнесла. Вашият престъпник, ако има такъв, веднага ще разбере защо е нужно това, веднага ще се стаи, ще прекъсне всякаква дейност. Напълно. Или ще изчака да си тръгна и тогава ще я възобнови.

— Ще инсценираме, че си тръгваш — каза Пинети. — Понататъшното ти пребиваване в замъка ще бъде тайно. Не се притеснявай, съществува магия, която ще гарантира секретността на това, което трябва да остане в тайна. Повярвай ми, ще можем да използваме тази магия.

— В такъв случай ежедневното патрулиране, вашата задача, има смисъл?

— Има. Върши си работата, вечерю. Не се безпокой за останалото.

Гералт си обеща тържествено да не се безпокои. Но съмнения имаше. И не се доверяваше напълно на магьосниците. Той си имаше свои подозрения.

Но не възнамеряваше да ги разкрива.

* * *

На Плохачова просека бодро удряха брадви и скърцаха триони, миришеше на прясна дървесина и борова смола. С активното изстребване на гората тук се занимаваше дървесекачът Плохач с голямото си семейство. По-възрастните членове на семейството сечаха и режеха, по-младите отсичаха клоните от дънерите на повалените дървета, най-малките носеха сухи клонки. Плохач видя Гералт, заби секирата си в един пън, избърса челото си.

— Здравейте. — Вещерът се приближи. — Как е при вас? Наред ли е всичко?

Плохач го изгледа продължително и навъсено.

— Зле е — обади се най-накрая.

— Защо?

Плохач мълча дълго.

— Откраднаха ми трион — изръмжа той най-накрая. — Откраднаха ми трион! Как ви се струва? За какво яздите из сечищата, господине, а? А Торквил със своите за какво се мъкне из гората, а? Уж патрулирате, а? А крадат триони!

— Ще се заема с това — гладко излъга Гералт. — Ще се заема с тази работа. Всичко хубаво.

Плохач се изплю.

* * *

На следващата просека, този път Дубкова, всичко беше наред, никой не беше застрашавал Дубкова и като че ли не бяха откраднали

нищо. Гералт дори не спря Плотка. Той се насочи към съседното селище. Наричано Варилня.

* * *

Придвижването между селищата ставаше по горски пътища, разрити от колелата на каруците. Гералт често се натъкваше на впрягове, както натоварени с горска продукция, така и празни, пътуващи, за да бъдат натоварени. Срещаше групи пешаци, движението беше удивително активно. Дори в дълбините на гората рядко беше напълно безлюдно. Над папратите, като гръб на нарвал над морските вълни, изведнъж се появяваше задницата на жена, навела се да бере плодчета или други горски дарове. Между дърветата понякога с рязка походка сновеше нещо, по контури и облик наподобяващо зомби, но всъщност се оказваше старец, търсец гъби. Понякога нещо с бесни викове разкъсваше храсталака — това бяха деца, утеха за дървосекачите и въглищарите, въоръжени с лъкове, направени от клони и върви. Изумително беше колко вреда може да се нанесе на природата с толкова примитивно оборудване. И беше плашеща мисълта, че някога тази орда ще порасне и ще се сдобие с професионално оборудване.

* * *

Селището Варилня, където също цареше тишина и нищо не пречеше на работата и не заплашваше работещите, беше получило толкова оригиналното си наименование заради факта че тук се вареше поташ, полезен за производството на стъкло и сапун продукт. Поташът, както обясниха на Гералт магьосниците, се получавал от дървесна пепел, каквато имало много в района. Гералт вече беше посещавал — и се канеше да посети и днес — намиращите се наблизо селища на въглищари. Най-близкото се наричаше Дъбровец и пътят към него минаваше край голямо струпване на огромни многовековни дъбове. Дори по пладне, при безоблачно небе, под дъбовете винаги падаше мрачна сянка.

Точно при тези дъбове почти преди седмица Гералт беше срещнал за първи път констабъл Торквил и неговия отряд.

* * *

Когато изскочиха в галоп иззад дъбовете и го обкръжиха от всички страни, със зелените си маскировъчни униформи и с дълги лъкове на гърбовете, Гералт първоначално ги взе за Лесничеите, членовете на прочутата доброволна паравоенна формация, наричащи себе си Пазителите на гората и занимаващи се с ловуване на не-хора, главно елфи и дриади, и убиването им по изтънчени начини. Случваше се Лесничеите да обвинят скитащите се из гората в заговор с не-хората или търговия с тях, като и за двете неща ги заплашваше линчуване, а доказването на невинността беше трудно. Неочакваната среща при дъбовете се оказа толкова опасна, че Гералт въздъхна с дълбоко облекчение, когато научи, че зелените конници са пазители на реда в изпълнение на своите задължения. Командирът им — мургав тип с пронизващ поглед — който се представи като констабъл на служба при съдебния пристав на Горс Велен, рязко и настойчиво поиска Гералт да съобщи какъв е, и когато вещерът го направи, пожела да види вещерския знак. Медальонът с озъбения вълк не само че беше признат за задоволително доказателство, но и предизвика възхищение сред пазителите на реда. Уважението, както се оказа, се разпространи и върху самия Гералт. Констабълът слезе от коня, помоли вещера да стори същото и го покани на разговор.

— Аз съм Франс Торквил. — Констабълът свали маската на неприветлив професионалист и се оказа спокоен и разсъдлив човек. — А ти си Гералт от Ривия. Същият този Гералт от Ривия, който преди месец в Ансегис спаси от смърт жена и дете, като уби чудовище човекоядец.

Гералт стисна устни. За щастие, вече беше успял да забрави за Ансегис, за чудовището с бронята и за човека, умрял по негова вина. Това дълго го беше измъчвало, докато най-накрая не беше убедил себе си, че е направил всичко възможно, че е спасил двамина, а чудовището повече няма да убие никого. Сега всичко се върна.

Франс Торквил като че ли не забеляза сянката, която пропълзя по лицето на вещера при неговите думи. А дори и да я беше забелязал, това не го притесни.

— Излиза, вещерю — каза той, — че ние с теб се мъкнем по една и съща причина из тези гъсталаци. От пролетта из Тукайско погорие започнаха страшни неща, много тежки произшествия. И на това трябва да се сложи край. След касапницата в Каблонки посъветвах маговете от Рисберг да наемат вещер. Явно са ме послушали, макар че не обичат съветите.

Констабълът свали шапката си и я почисти от игличките и семената. Шапката му беше със същия фасон като на Лютичето, само че от филц с по-лошо качество. И перото му беше не на чапла, а на фазан.

— От доста време охранявам реда и закона в Погорие — каза той, гледайки Гералт в очите. — Без да се хваля, доста злодеи съм хванал, доста сухи клони съм украсил с тях. Но това, което става тук напоследък... Срещу него трябваше да се привлече някой като теб. Такъв, който разбира от заклинания и от чудовища и който няма да се уплаши нито от чудовище, нито от упир, нито от дракон. Чудесно, ще патрулираме заедно и ще охраняваме хората. Аз — срещу моята скромна заплата, ти — срещу парите на магьосниците. Интересно, колко ли ти плащат за тази работа?

„Петстотин новиградски крони, преведени авансово в банковата ми сметка — помисли си Гералт, но нямаше намерение да му го казва. — За толкова купиха услугите и времето ми магьосниците от Рисберг. Петнайсет дни от моето време. А след още петнайсет дни, независимо от това какво ще се случи, ще ми преведат още толкова. Щедро. Повече от задоволително.“

— Е, сигурно не плащат малко. — Франс Торквил бързо разбра, че няма да дочака отговор. — Могат да си го позволят. Ще ти кажа едно нещо: колкото и да плащат, не е твърде много. Защото това е мръсна работа, вещерю. Отвратителна, черна и протиеестествена. Злото, което вилня тук, е дошло от Рисберг, залагам си главата. Магьосниците някак са забъркали нещо с магията си. Защото тяхната магия е като чувал със змии: колкото и да го завързваш, накрая ще изпълзи нещо отровно оттам.

Констабълът погледна въпросително към Гералт, но осъзна, че вещерът няма да му разкаже нищо, никакви подробности за договорката си с магьосниците.

— Те запознаха ли те с детайлите? Разказаха ли ти какво се случи в Чиси, в Каблонки и Роговизна?

— Донякъде.

— Донякъде — повтори Торквил. — Три дни след Белетейн — селището Чиси, убити девет дървосекачи. Средата на май — селището на резачите в Каблонки, дванайсет убити. Началото на юни, Роговизна, колония от въглищари. Петнайсет жертви. Ето къде е „донякъде“ понастоящем, вещерю. Защото това не е краят. Залагам си главата, че не е краят.

Чиси, Каблонки, Роговизна. Три масови убийства. Това не е някакъв си случаен срив в работата, не е демон, който се е измъкнал и е избягал, без калпавият гоет да успее да се справи с него. Това е умишлено планирана акция. Някой трикратно е вселил демон в носител и три пъти го е изпратил да убива.

— Много неща съм виждал. — Мускулите върху скулите на констабъла започнаха да играят силно. — Не един бой, не един труп и не два. Нападения, грабежи, бандитски набези, кръвно отмъщение, разчистване на сметки, дори една сватба, след която изнесоха шестима покойници, включително и жениха. Но да режеш сухожилия, а после да убиваш осакатените? Да сваляш скалпове? Да прегризваш гърла със зъби? Да изкормваш жертвите, докато са живи, и да им изваждаш червата? И, най-най-накрая, да строиш пирамиди от отрязаните глави? С кого си имаме работа тук, питам? Това не ти ли го казаха магьосниците? Не ти ли обясниха защо им трябва вещер?

За какво им беше необходим на магьосниците от Рисберг вещер? Толкова необходим, че да го принудят чрез шантаж да работи за тях? Нали магьосниците биха могли да се справят сами с всеки демон и всеки носител, и то без особени усилия? *Fulmen sphaericus*^[27], *Sagitta Aurea*^[28] — ето две магии от многото, с които може да се порази енергумен от далечина сто крачки, и е съмнително, че ще оцелее след това. Но не, магьосниците искат вещер. Защо? Отговорът е прост — този, който е станал енергумен, е магьосник, събрат, колега. Един от колегите от братството призовава демони, позволява им да се вселят в него и отлита, за да убива. Правил е това вече три пъти. Но един

магьосник никак не бива да мята в колега кълбовидни мълнии или да го пронизва със златна стрела. Против колегата е нужен вещер.

Той не можеше и не искаше да разкаже за това на Торквил. Не можеше и не искаше да му казва това, което е казал на магьосниците в Рисберг. И на което те реагираха с пренебрежение. Като на някаква баналност.

* * *

— Все пак вие с това се занимавате. Все пак се развличате с тази, както я наричате, гоеция. Призовавате тези същества, измъквате ги от техните измерения, иззад затворени врати. Със същата неизменна песен: ние ще ги контролираме, ще ги подчиним, ще ги накараме да ни слушат, ще ги впрегнем в работа. Със същото неизменно оправдание: ще узнаем тайните им, ще ги накараме да разкрият загадките си и благодарение на това мощта на магията ни ще нарасне многократно, ще лекуваме и изцеляваме, ще ликвидираме болестите и природните бедствия, ще направим света по-добър, а човека — по-щастлив. И непременно ще се окаже, че това е лъжа, че вие сте загрижени изключително за собствената си сила и власт.

Цара явно напираше да възрази, но Пинети го спря.

— Що се отнася до съществата зад затворени врати — продължи Гералт, — тези, които за удобство наричаме демони, несъмнено вие знаете за тях същото, което и ние, вещерите. Това, което ние сме изяснили отдавна, и то е написано във вещерските протоколи и хроники. Демоните никога, за нищо на света няма да ви издадат никакви свои тайни. Те никога няма да ви позволят да ги впрегнете в работа. Ще ви позволят да ги призовете и да ги доведете в нашия свят само за едно нещо — те искат да убиват. Защото това им харесва. И вие го знаете. Но им давате тази възможност.

— Да преминем от теорията към практиката — каза Пинети след продължително мълчание. — Мисля, че в протоколите и хрониките на вещерите е написано нещо и за това. И ние очакваме от теб, вещерю, не трактати на тема морал, а практически решения.

* * *

— Приятно ми беше да се запознаем. — Франс Торквил протегна ръка на Гералт. — Време е за работа, за патрулиране. Да се служи, да се защитават хората. Затова сме тук.

— Затова.

Когато вече беше на седлото, констабълът се наведе.

— Обзалагам се — каза тихо той, — че това, което ще ти кажа сега, ти е добре известно. Но аз все пак ще ти го кажа. Бъди внимателен, вещерю. Бъди нащрек. Не искаш да говориш, но и аз знам някои неща. Магьосниците като нищо са те наели, за да оправиш онова, което те са забъркали, да изчистиш гадостите, които те са натворили. Но ако нещо се обърка, ще търсят изкупителна жертва. И ти си много подходящ за целта.

* * *

Небето над гората започна да тъмнее, внезапен вятър зашумя в короните на дърветата. Разнесе се далечен гръм.

* * *

— Ако не е буря, ще е порой — каза Франс Торквил при следващата им среща. — През ден бури и дъждове. И като резултат всички следи са заличени, как да ги търсиш. Удобно, нали? Като по поръчка. Това също ми мирише на магия, от Рисберг по-конкретно. Говори се, че магьосниците могат да управляват времето. Да призовават магически вятър, а обикновения така да го омагьосват, че да духа накъдето си поискат. Да подгонват облаците, да предизвикват дъжд или градушка и дори буря да разразят по поръчка. Когато им е изгодно. Например за да заличат следите. Какво ще кажеш, Гералт?

— Магьосниците умеят много неща, факт — отвърна Гералт. — Времето винаги са умеели да го управляват, още от Първото приземяване, което, както смятат, не е завършило с катастрофа само

благодарение на заклинанията на Ян Бекер. Но може би не си струва да ги обвиняваме за всички бедствия и катастрофи. В края на краищата ти говориш за природни явления, Франс. Просто сезонът е такъв. Сезонът на бурите.

* * *

Гералт пришпори кобилата си. Слънцето вече клонеше към заниз, а преди смрачаване беше планирал да посети още няколко селища. Най-близо беше колонията на въглищарите, разположена на поляна на име Роговизна. Когато беше там за първи път, го съпровождаше Пинети.

* * *

Мястото на касапницата, за учудване на вещера, вместо да се окаже унило и безлюдно, всъщност беше доста оживено, тук кипеше работа.

Въглищарите — те наричаха себе си саждари — работеха върху строителството на нова жижна, съоръжение за получаване на дървени въглища. Жижната имаше формата на купол, построен от дървета — не някакво безформено струпване, а структура, издигната внимателно и прецизно. Когато Гералт и Пинети пристигнаха на поляната, завариха въглищарите да покриват тази структура с мъх и грижливо да я посипват с почва. Втората жижна, построена по-рано, вече работеше, тоест димеше интензивно. Цялата поляна беше изпълнена с лютив за очите дим, остра миризма на смола атакуваше ноздрите.

— Колко отдавна... — Вещерът се изкашля. — Колко отдавна, казваш, се случи...

— Точно преди месец.

— А хората си работят тук, сякаш нищо не е станало?

— Дървните въглища — поясни Пинети — се радват на огромно търсене. Само въглищата позволяват при изгаряне да се получи температура, достатъчна за разтопяване на метала. Металургичните пещи в Дориан и Горс Велен не биха могли да функционират без

въглища, а металургията е най-важният и най-бързо развиващият се отрасъл на промишлеността. Благодарение на това търсене въглищарството е доходна професия, а икономиката, вещерю, не търпи празнота. Убитите въглищари ги погребяха ей там, виждаш ли могилата? Пясъкът е още свеж и жълт. А на тяхно място дойдоха нови. Жижните димят, животът продължава.

Слязоха от конете. Въглищарите не им обръщаха внимание, бяха твърде заети. Ако някой се интересува от тях, това бяха само няколко жени и деца, които тичаха между колибите.

— Че как — отгатна Пинети въпроса, който вещерът не беше задал. — Сред погребаните под могилата също имаше деца. Три. Три жени. Девет мъже и юноши. Последвай ме.

Минаха между редиците от сушашо се дърво.

— Няколко мъже — каза магьосникът — са били убити на място, разбили са им главите. Останалите са ги обезвредили и обездвижили, и са им прерязали с нещо остро сухожилията на краката. На мнозина, включително и на всички деца, освен това са им счупили ръцете. Прерязани гърла, изкормени коремни, отворени гръдни клетки. Одирали са им кожата от гърбовете, скалпирали са ги. Една от жените...

— Достатъчно. — Вещерът гледеше черните петна кръв, които все още се виждаха върху брезовите пънове. — Достатъчно, Пинети.

— Трябва да знаеш с кого... с какво си имаш работа.

— Вече знам.

— Още една последна подробност. Не излизат телата. На всички убити са им били отрязани главите. И са натрупани на пирамида, тук, точно на това място. Главите са били петнайсет, а телата тринайсет. Две тела са изчезнали. — Магьосникът направи кратка пауза и продължи: — Почти по същия начин са се разправили с жителите в две други селища: Чиси и Каблонки. В Чиси са загинали девет души, а в Каблонки — дванайсет. Ще те заведа там утре. Днес ще минем още през Нова Смоларна, не е далеч. Ще погледаш производството на дървесна смола и катран. Ако ти се наложи да смажеш нещо с катран, ще знаеш откъде се е взел.

— Имам въпрос.

— Да?

— Необходимо ли беше непременно да прибегвате до изнудване? Не вярвахте, че ще дойда по своя воля в Рисберг?

— Мненията се разделиха.

— Да ме вкарат в затвора в Керак, а после да ме пуснат, но да продължават да ме заплашват със съд — чия беше тази идея? Кой го измисли? Корал, нали?

Пинети го погледна. Гледа го дълго.

— Вярно е — призна си той най-накрая. — Това беше нейна идея. И неин план. Да те приберат, после да те освободят, да те заплашват. И в края на краищата да стане така, че преследването да бъде прекратено. Тя направи това веднага след отпътуването си, досието ти в Керак вече е чисто като сълза. Имаш ли още въпроси? Не? Тогава да вървим в Нова Смоларна, да се полюбуваш на катрана. После ще отворим телепортал и ще се върнем в Рисберг. Искане ми се вечерта да се разходя до моята рекичка с въдица. Мушиците се роят, пъстървата ще яде... Ходил ли си някога на риболов, вещерю? Харесва ли ти риболовът?

— Ловя, когато ми се дояде риба. Винаги нося със себе си връв.

Пинети мълча дълго.

— Връв — изрече той най-накрая със странен тон. — Въженце с късчета оловни тежести. И множество кукички. На които се нанизват червеи.

— Да. Защо?

— Нищо. Просто така попитах.

* * *

Вещерът отиваше към Сошница, още едно селище на възглищари, когато гората изведнъж утихна. Млъкнаха сойките, някой преряза като с нож граченето на гаргите, внезапно престана да кълве кълвачът. Гората застина в ужас.

Гералт подкара кобилата в галоп.

---

[26] Полско национално ястие от зеле и месо. — Б.пр. ↑

[27] Кълбовидна мълния (лат.). — Б.пр. ↑

[28] Златна стрела (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Смъртта е нашият вечен другар... Тя стои винаги от лявата ни страна, на половин метър от нас... Смъртта е нашият единствен мъдър съветник. Винаги когато усещаш, както става обикновено, че всичко се е обърнало наопаки и те очаква гибел, обърни се към смъртта си и я попитай дали е така. Смъртта ще ти каже, че не си прав; че нищо извън нейното докосване няма истинско значение. Твоята смърт ще ти каже: „Още не съм те докоснала“.

Карлос Кастанеда,
„Пътуване към Икстлан“
(превод Юлия
Бучкова-Малеева)

Жижната в Сошница беше построена недалеч от сечището, въглищарите използваха дървесните отпадъци след изсичането на дърветата. Овъгляването беше започнало съвсем наскоро, от връхната част на купола, като от кратер на вулкан, се издигаше стълб от жълтеникав и много смрадлив дим. Мирисът на пушек не успяваше да притъпи надвисналата над поляната воня на смърт.

Гералт скочи от коня. И извади меча си.

Първия труп, без глава и крака, забеляза до жиждната, кръвта беше опръскала купчината пръст. Малко по-нататък лежах още три тела, обезобразени до неузнаваемост. Кръвта се беше просмукала в горския пясък, като оставяше тъмни петна.

По към средата на поляната, край оградения с камъни открит огън, лежах още два трупа — на мъж и жена. Гърлото на мъжа беше разкъсано до такава степен, че се виждаха шийните прешлени. Горната

част на тялото на жената беше просната върху огъня, в пепелта, и беше омазана с каша от преобърнатото котле.

Малко по-нататък, до нарязаните и подредени дърва, лежеше дете, момче, може би на около пет години. Тялото му беше разкъсано.

Някой или по-скоро нещо го беше хванало за двете крачета и го беше разчекнало на две.

Видя следващия труп — коремът му беше разпорен и червата се бяха проточили навън. В цялата си дължина, около един сажан дебели черва и повече от три сажена тънки. Равномерната им лъскава, розово-синкава линия се простираше от трупа до заслона, построен от иглолистни клонки, и изчезваше във вътрешността му.

Вътре, на примитивно сламено легло, лежеше по гръб слаб мъж. Веднага биеше на очи, че той не е тукашен. Богаташките му дрехи бяха целите в кръв, направо бяха подгизнали. Но вещерът не забеляза кръвта да блика, струи или изтича от някой от основните кръвоносни съдове.

Гералт го позна, въпреки покритото със засъхнала кръв лице. Това беше онзи същият дългокос, строен и леко женствен красавец, Сорел Дегерлунд, който му беше представен по време на аудиенцията при Ортолан. Само че тогава беше облечен, както и останалите магьосници, с парадно наметало и бродирана куртка, седеше между останалите магьосници на масата и гледаше вещера, също като останалите, със зле прикрита враждебност. А сега лежеше в безсъзнание в навеса на въглищарите, целият в кръв, а около китката на дясната му ръка беше намотано човешко черво. Издърпано от разпорения корем на трупа, който лежеше на десетина крачки от него.

Вещерът преглътна слюнката си. „Дали пък да не го посека, докато е в безсъзнание? Това ли очакват Пинети и Цара? Да убия енергумена? Да ликвидирам гоета, който се развлича с призоваване на демони?“

От размишленията го изтръгна стон. Сорел Дегерлунд явно идваше в съзнание. Той надигна главата си, простена и отново се отпусна назад. После седна и се огледа със замаян поглед. Щом видя вещера, зяпна. Погледна към изцапания си с кръв корем. Вдигна ръката си. Видя какво държи в нея. И започна да крещи.

Гералт погледна към купения от Лютичето меч с позлатения предпазител. После към тънката шия на магьосника. Към изпъкналата

върху нея вена.

Сорел Дегерлунд откъсна и захвърли настрани прилепналото към ръката му черво. Престана да крещи, само простенваше, тресеше го. Надигна се, първо на четири крака, после се изправи. Излезе от навеса, огледа се, нададе вой и понечи да побегне. Вещерът го хвана за яката, задържа го на място и го събори на колене.

— Какво... тук... — промърмори Дегерлунд, като трепереше целият. — Какво е това... Какво се е... случило тук?

— Мисля, че сам знаеш какво.

Магьосникът преглътна звучно.

— Как... Как съм попаднал тук? Нищо... Нищо не помня... Нищо не помня! Нищо!

— Трудно мога да ти повярвам.

— Инвокация... — Дегерлунд се хвана за лицето. — Призовах го... Той се появи. В пентаграма, в тебеширения кръг... И влезе. Влезе в мен.

— Очевидно не за пръв път, а?

Дегерлунд заплака. Някак театрално, не можеше да се отърси от усещането Гералт. Съжали, че не е успял да се добере до енергумена, преди демонът да го е напуснал. Това съжаление, даваше си сметка Гералт, не беше съвсем рационално; той знаеше колко опасна може да бъде схватката с демон и би трябвало да се радва, че я е избегнал. Но не се радваше. Защото тогава поне щеше да знае как да постъпи.

„Защо точно аз се оказах тук“, помисли си той. Защо не беше Франс Торквил със своя отряд? Констабълът нямаше да изпита никакви колебания или съмнения. Обляният в кръв, стиснал в ръка червата на жертвата си магьосник веднага щеше да получи примка на шията си и щеше вече да се клати на първия срещнат клон. На Торквил нямаше да му пречат неувереността и съмненията. Той нямаше да се замисли върху това, че женственият слабичък магьосник не е способен да се разправи толкова жестоко с всичките тези хора, и то за толкова кратко време, че окървавените му дрехи да не успеят да изсъхнат или да се вкоравят. Не беше способен да разкъса дете с голи ръце. Не, Торквил нямаше да има никакви съмнения.

„А аз имам.“

Пинети и Цара бяха убедени, че такъв проблем няма да се появи.

— Не ме убивай... — захленчи Дегерлунд. — Не ме убивай, вещерю... Аз повече няма... Никога повече...

— Млъкни.

— Кълна се, че никога няма...

— Млъкни. Дойде ли достатъчно на себе си, за да използваш магия? Да извикаш тук магьосниците от Рисберг?

— Имам сигил... Аз... Мога да се телепортирам в Рисберг.

— Не сам. Заедно с мен. И никакви фокуси. Не се опитвай да ставаш, остани на колене.

— Трябва да стана. А ти... За да се телепортираш, трябва да застанеш до мен. Много близо.

— Така ли? Хайде, какво чакаш. Вади амулета.

— Не е амулет. Нали казах, че е сигил.

Дегерлунд разтвори окървавената куртка и ризата си. На слабите му гърди имаше татуировка: два пресичащи се кръга. Кръговете бяха осеяни с различни по големина точки. Татуировката напомняше леко на схемата с орбити на планети, на която Гералт се беше възхищавал в университета в Оксенфурт.

Магьосникът напевно произнесе заклинание. Кръговете засветиха в синьо, а точките в червено. И започнаха да се въртят.

— Сега. Застани по-близо.

— По-близо?

— Още по-близо. Притисни се плътно до мен.

— Тоест как?

— Притисни се към мен и ме прегърни.

Гласът на Дегерлунд се промени. Воднистите му очи проблеснаха грозно, а устните му се изкривиха злобно.

— Да, така е добре. Здраво и нежно, вещерю. Сякаш съм твоята Йенефер.

Гералт осъзна какво ще се случи. Но вече не можеше нито да отблъсне Дегерлунд, нито да го удари по главата с дръжката на меч, нито да му пререже гърлото с острието. Просто нямаше време.

В очите го удари опалесциращ блясък. За части от секундата потъна в черно небитие. В пронизващ хлад, в тишина, безформеност и безвремие.

* * *

Приземиха се твърдо, подът от каменни плочи сякаш изскочи срещу тях. Ударът ги раздели. Гералт дори не успя да се огледа както трябва. Усети силна воня, мирис на мръсотия, смесена с мускус. Огромни и могъщи лапи го сграбчиха под мишниците и за шията, дебели пръсти с лекота обхванаха бицепсите му, твърди като желязо нокти се впиха до болка в нервите му, в раменния сплит. Цялото му тяло се вцепени и той изпусна меча от безчувствената си ръка.

Пред себе си видя гърбушко с противно, обсипано с язви лице и череп, покрит с редки снопчета твърда коса. Гърбушкото, стъпил на разкрачените си криви крака, се целеше в него с огромен самострел, по-точно с арбалет, направен от два разположени един над друг стоманени лъка.

И двата насочени срещу Гералт четиригранни накрайника на стрелите имаха ширина поне два цала и бяха остри като бръснач.

Сорел Дегерлунд застана пред него.

— Както сигурно вече си разбрал — каза той, — не се озовахме в Рисберг. Попаднахме в моята обител и убежище. Мястото, където заедно с моя учител провеждаме експерименти, за които не знаят в Рисберг. Аз, както сигурно знаеш, съм Сорел Алберт Амадор Дегерлунд, *magister magicus*. Аз, както може би още не знаеш, съм онзи, който ще ти донесе болка и смърт.

Като отнесени от вятъра бяха изчезнали престореният ужас и неискрената паника, изчезнали бяха всички преструвки. Всичко, което вещерът бе видял там, на поляната на въглищарите, беше фалшиво. Пред увисналия в парализиращата хватка на възлестите лапи Гералт вече стоеше един съвсем различен Сорел Дегерлунд — тържествуващ, изпълнен с гордост и високомерие. Сорел Дегерлунд, озъбен в злорада усмивка. Усмивка, която караше вещерът да мисли за сколопендри, промъкващи се през процепа под вратата. За разкопани гробове. За бели червеи, които се гърчат в трупове. За тлъсти конски мухи, които мърдат с крачета в купа с чорба.

Магьосникът пристъпи по-близо. В ръцете си държеше стоманена спринцовка с дълга игла.

— Излъгах те като някое пале, там, на поляната — процеди през зъби той. — Оказа се наивен като дете, вещерю Гералт от Ривия! И въпреки че инстинктът не те подведе, ти не ме уби, тъй като не беше сигурен. Защото си добър вещер и добър човек. Да ти разкажа ли, добри вещерю, кои са добрите хора? Това са онези, на които съдбата не е дала шанс да се възползват от благото да станат лоши. Или онези, които са получили този шанс, но са били твърде глупави, за да се възползват от него. Няма значение към коя група принадлежиш ти. Позволи да те измамят, попадна в капан, от който, уверявам те, жив няма да се измъкнеш.

Той вдигна спринцовката. Гералт почувства убождането и след него остра болка. Пронизваща болка, която замъгляваше погледа, парализираше цялото тяло, болка, която беше толкова ужасна, че той с огромни усилия се удържа да не изкрещи. Сърцето му започна да бие лудо и тъй като обичайният му ритъм беше четири пъти по-бавен, отколкото при нормален човек, това беше много неприятно усещане. Пред очите му притъмня, светът наоколо започна да се върти, размаза се и избледня.

Влачеха го, светлината на магическите сфери танцуваше по грубите стени и тавана. Една от мярналите се стени, цялата покрита с кървави петна, беше окичена с оръжия, той видя широки закривени ятагани, огромни сърпове, пики, брадви, боздугани. По всичките имаше следи от кръв. Това са използвали в Чиса, Каблонки и Роговизна, осъзна той. С това са избили въглищарите в Сошница.

Съвсем се вцепени, изобщо престана да чувства, не усещаше дори могъщата хватка на влаещите го лапи.

— Бууех-хррр-ееех-хее! Буеее-еехе!

Не разбра веднага, че чува радостен смях. Ситуацията явно забавляваше онези, които го влачеха.

Вървящият отпред гърбушко с арбалета си подсвиркваше.

Гералт беше на косъм да изгуби съзнание.

Тръснаха го грубо върху един стол с висока облегалка. Най-накрая успя да види онези, които го бяха довели тук, раздирайки мишниците му с лапите си.

Веднага си спомни за огромното огрождудже Микита, телохранителя на Пирал Прат. Тези двамата напомняха малко за него, в краен случай можеха да минат за близки роднини. На ръст бяха

колкото Микита, воняха по същия начин, също нямаха вратове, от устите им стърчаха същите зъби като на глиган. Само че Микита беше плешив и брадат, а тези двамата нямаха бради, маймунските им устни се криеха над черна челюст, а върху теметата на яйцевидните им глави се кипреше нещо, наподобяващо сплъстени кълчища. Очичките им бяха малки и кървясали, ушите големи, заострени и ужасно космати.

По дрехите им се забелязваха следи от кръв. А дъхът им беше такъв, сякаш дни наред се бяха хранили само с чесън, лайна и развалена риба.

— Буууе-хее! Буууе-ххррр-хеее-хее!

— Буе, Банг, стига сте се смели, залавяйте се за работа и двамата. Пащор, излез. Но остани наблизо.

Двамата гиганти излязоха, като шляпаха с големите си крака. Гърбушкото на име Пащор забърза след тях.

В полезрението на вечерата се появи Сорел Дегерлунд. Облечен, измит, сресан и женствен. Придърпа си един стол, седна насреща, зад гърба му имаше маса, отрупана с книги и гримоари. Той гледаше вечерата и се усмихваше неприятно. Същевременно си играеше с медальон, като го поклащаше на златната верижка, окачена на палеца му.

— Вкарах ти — рече невъзмутимо той — екстракт от отрова на бели скорпиони. Неприятно е, нали? Не можеш да помръднеш ни ръка, ни крак, нито даже пръста си! Нито да примигнеш, нито слюнката си да преглътнеш. И това още е нищо. Скоро ще започнат неконтролируеми движения на очните ябълки и нарушаване на зрението. След това ще почувстваш силни мускулни спазми, може би дори ще се разкъсат междуребрените ти сухожилия. Няма да можеш да контролираш скърцането на зъбите си, няколко зъба със сигурност ще се строят. После ще започне силно слюнкоотделяне и накрая затруднено дишане. Ако не ти дам противоотрова, ще се задушиш. Но не се притеснявай, ще ти дам. Този път ще оживееш. Макар да си мисля, че скоро ще съжалиш за това, че си оживял. Ще ти обясня за какво става дума. Имаме време. Но първо искам да погледам как посиняваш.

Той помълча малко и продължи:

— Наблюдавах те тогава, в последния ден на юни, на аудиенцията. Държа се високомерно с нас. С нас, хората, които сме сто

пъти по-добри от теб, и на малкия ни пръст не можеш да стъпиш. Играта с огъня те развлича и възбужда, видях го. Още тогава реших да ти докажа, че от играта с огъня можеш да се изгориш, а намесата в делата на магията и магьосниците има също толкова болезнени последици. Скоро ще се убедиш в това.

Гералт искаше да се размърда, но не можеше. Крайниците и тялото му бяха вкочанени и напълно безчувствени. В пръстите на ръцете и краката се усещаха неприятни бодежи, лицето му се беше вцепенило напълно, устните бяха като зашита. Той виждаше все по-зле, някаква мътна слуз покриваше очите му и го заслепяваше.

Дегерлунд кръстоса крак връз крак, поклащайки медальона. На него имаше знак, герб от син емал. Гералт не можеше да го разгледа. Виждаше все по-зле. Магьосникът не лъжеше, замъгленото му зрение бързо се влошаваше.

— Разбираш ли, работата е там — мързеливо продължи Дегерлунд, — че планирам да се изкача високо в магьосническата йерархия. За тези ми намерения и планове разчитам на Ортолан, който ти е познат от посещението в Рисберг и онази незабравима аудиенция.

Гералт имаше усещането, че езикът му се подува и изпълва цялата уста. Страхуваше се, че това не е само усещане. Отровата на белите скорпиони беше смъртоносна. Самият той никога не се беше сблъсквал с нея, не знаеше какви последствия може да има върху организма на вещер. Сериозно обезпокоен, той вложи всичките си сили в борба с разрушителния токсин. Ситуацията не беше от най-добрите. Явно не можеше да очаква спасение от никъде.

— Преди няколко години — Сорел Дегерлунд се опиваше от звука на гласа си — станах асистент на Ортолан. На този пост ме назначи Капитулът и ме утвърди изследователският съвет на Рисберг. Аз трябваше, също като моите предшественици, да шпионирам и саботирам опасните идеи на Ортолан. Поста получих не само благодарение на магьосническия си талант, но и заради красотата и личното ми обаяние. Капитулът назначаваше на стареца такива асистенти, които му харесваха.

Може и да не го знаеш, но във времената, когато Ортолан е бил млад, в магьосническите среди се ширело женомразството и на мода била мъжката дружба, която често прераствала в нещо повече, и даже много повече. Случвало се е младият ученик или адепт да няма друг

избор, освен да се подчинява на старшия и в това отношение. На някои това не им допадало особено, но търпели заради всеобщото добро. А на други дори им харесвало. Към последните принадлежал, както може би се досещаш, Ортолан. Момчето, което завинаги запазило птичия си прякор, след опита със своя наставник през целия си дълъг живот било, както казват поетите, ентузиаст и привърженик на благородната мъжка дружба и благородната мъжка любов. Прозата, както сам знаеш, определя това по-кратко и по-ясно.

В крака на магьосника се отърка със силно мъркане голям черен котарак с настръхнала като четка опашка. Дегерлунд се наведе и го погали, като разклати пред муцунката му медальона. Котаракът недоволно го перна с лапа. Извърна се, давайки ясно да се разбере, че тази игра му е скучна, и се зае да облизва козината на гърдите си.

— Както вероятно си забелязал — продължи магьосникът, — аз съм необикновено красив, случвало се е жените да ме наричат ефеб. Разбира се, обичам и жени, но против педерастията, по принцип, не съм имал и нямам нищо против. При едно условие: ако ще се занимавам с нея, тя трябва да помага в развитието на кариерата ми.

Мъжката ми привързаност към Ортолан не изискваше особени жертви, старецът отдавна е преминал онази граница на възрастта, в която можеш, и онази, в която искаш. Но аз се постарях да си мислят друго. Да си мислят, че той напълно си е изгубил ума по мен. Че няма нищо, което да откаже на красивия си любовник. Че знам кодовете му, че имам достъп до тайните му книги и тайните записки. Че той ми подарява артефакти и талисмани, които по-рано не е показвал на никого. И че ме учи на забранени заклинания. Включително гоеция. И ако до неотдавна корифеите на Рисберг ме пренебрегваха, сега изведнъж започнаха да ме почитат, израснах в очите им. Повярваха, че аз правя онова, за което самите те мечтаеха. И че съм постигнал успех.

Знаеш ли какво е това трансхуманизъм? Какво е видообразуване? Дивергентно видообразуване? Интрогресия? Не? Не трябва да се срамуваш, аз също не знам точно. Но всички си мислят, че зная много. Че под ръководството и опеката на Ортолан провеждам изследвания върху усъвършенстването на човешкия род. С благородната цел да го заякча и развия. Да подобря качеството на хората, да ликвидирам болестите и недъзите, да премахна стареенето, дрън, дрън, дрън. Това е целта и задачата на магията. Да върви по пътя на старите майстори:

Маласпина, Алзур и Идаран. Гении на хибридизацията, мутацията и генетическата модификация.

Черният котарак се появи отново и обяви присъствието си с мяукане. Той скочи на коленете на магьосника, протегна се, замърка. Дегерлунд го галеше ритмично. Котаракът мъркаше все по-силно, показваше ноктите си с наистина тигрови размери.

— Ти, разбира се, знаеш какво е това хибридизация, защото това е поредното наименование на кръстосването. Процесът за получаване на мелези, хибриди, копелета, както искаш, така ги наречи. В Рисберг експериментират активно с това, вече са произведени безброй странности, призраци и чудовища. Малцина от тях намериха широка практическа употреба, например паразеугълът за почистване на градските сметища, парадятелът, който изтрива дървесните вредители, или мутиралата гамбузия, която яде личинките на маларийния комар. Или вигилозавърът, гуцерът пазител, с чието убийство се похвали по време на аудиенцията. Но те ги считат за дреболии, за отпадни продукти. Онова, от което се интересуват в действителност, е хибридизацията и мутацията на хора и хуманоиди. Това нещо е забранено, но Рисберг плюе на забраните. А Капитулът си затваря очите. Или по-вероятно е потънал в блажено и тъпо неведение.

Маласпина, Алзур и Идаран, както е документирано, са взимали като основа дребни и обикновени твари, за да направят от тях гигантски вии, паяци, кашчеи и дявол знае още какво. Но какво, се пита тук, пречи да се вземе малък и обикновен човек и да бъде превърнат в титан, в някой силен и способен да работи по два часа на ден, който не се разболява и в прекрасна форма ще доживее до сто години? Известно е, че те са искали да го направят, и явно са го направили, явно са постигнали успех. Но тайната на своя хибрид отнесли със себе си в гроба. Дори Ортолан, който е посветил живота си на техните трудове, не е постигнал много. Буе и Банг, които те доведоха тук, видя ли ги? Те са хибриди, резултат от магическа кръстоска между огрета и тролове. Точният стрелец Пащор? Не, той се е появил, да речем, като напълно естествен ефект от кръстосването между грозна жена с уродлив мъж. Но Буе и Банг, ха, те са излезли директно от епруветките на Ортолан. Ще попиташ: на кого са му нужни такива изроди, по дяволите, за какво са създали подобни неща? Ха, доскоро самият аз не знаех. Докато не видях как се разправиха с

дървосекачите и въглищарите. Буе може с една ръка да откъсне главата от шията. Банг разчеква дете на две като печено пиле. А ако им дадеш малко остри инструменти, ха! Тогава могат да устроят такава касапница, че свят да ти се завие. Ако питаш Ортолан, той ще отговори, че уж хибридизацията е начин за отстраняване на наследствени заболявания, ще дрънка за увеличаване на устойчивостта срещу инфекциозни заболявания, такива старчески дрънканици. Аз си знам моето. И ти си знаеш своето. Такива екземпляри като Буе и Банг, както и онова, от което си свалил плочката на Идаран, стават само за едно: да убиват. И това е добре, защото на мен ми трябваша точно инструменти за убиване. А в своите собствени способности и възможности в това отношение изобщо не бях уверен. Напрасно, както се оказа по-късно.

Но магьосниците от Рисберг продължаваха да кръстосват, мутират и модифицират генетически от сутрин до здрач. И имат многобройни лични постижения, насъздадоха такива хибриди, че свят да ти се завие. И всичко това, според тях, са полезни хибриди, които ще облекчат човешкото съществуване и ще го направят по-приятно. Ето например те са на една крачка от създаването на жена с идеално равен гръб, която ще може да се чука отзад и същевременно ще има място, където да оставиш чашата си с шампанско и да наредиш пасианс.

Но да се върнем *ad rem*^[29], тоест към академичната ми кариера. Не можех да се похваля с особени успехи, затова се наложи да създам илюзия за успехи. Получи се лесно.

Знаеш ли, че съществуват и други светове, различни от нашия, достъпът до които е бил отрязан след взаимното проникване на сферите? *Universa*, наричана планове на стихииите и парастихииите? Населена със същества, наричани демони? Постиженията на Алзур *et consortes*^[30] показват, че те са имали достъп дори до тези планове и същества. Че са могли да призовават тези същества и да ги подчиняват, че са призовавали демони и са се сдобили с техните тайни и знания. Мисля, че това са глупости и измислици, но всички им вярват. Какво да се прави, когато вярата е толкова силна? За да покажа, че съм се доближил до разкриването на тайната на старите майстори, аз трябваше да убедя Рисберг, че мога да призовавам демони. Ортолан, който някога всъщност успешно е практикувал гоеция, не искаше да ме

научи на това изкуство. Позволи си да даде оскърбително ниска оценка на моите магически способности и ме посъветва да не забравям къде ми е мястото. Какво пък, заради кариерата си ще го запомня. За известно време.

Черният котарак, на когото му омръзна да го гаят, скочи от коленете на стопанина си. Изгледа студено вечерта със златистите си, широко отворени очи. И си тръгна, навирил опашка.

Гералт дишаше все по-трудно, усети засилващото се треперене на тялото, което не можеше да контролира по никакъв начин. Ситуацията не беше от най-добрите и само две обстоятелства му вдъхваха надежда за благополучен изход. Първо, беше още жив, а докато живееш, се надяваш, както казваше наставникът му Весемир в Каер Морхен.

Второ, обнадеждаващ фактор бяха раздутото его и високомерието на Дегерлунд. Изглежда, магьосникът още от ранна възраст се беше влюбил в собствените си думи и очевидно това беше любов за цял живот.

— Щом не можеш да практикувам гоеция — разказваше Сорел, докато продължаваше да поклаща медальона и да се наслаждава на собствения си глас, — трябваше просто да се престорят, че я практикувам. Да симулирам. Известно е, че призованият чрез гоеция демон често се отскубва и започва да сее унищожение. Ами ние го посяхме. Няколко пъти. Заличихме изцяло няколко селища. А те повярваха, че е бил демонът.

Ужасно ще се изненадаш, ако разбереш колко са лековерни. Веднъж отрязах главата на един пленен мъж и чрез биоразложим кетгут прикрепих на нейно място главата на голям козел, като замаскирах шевовете с пластир и боя. После го представих на учените ми колеги като териоцефал, резултат от крайно сложен експеримент в областта на създаването на хора с животински глави, експеримент, който, за съжаление, е имал само частичен успех, тъй като образецът не е оцелял. И те, представи си, ми повярваха. Още повече израснах в очите им! Все още чакат да направя такъв, който да оживее. А аз продължавам да поддържам вратата им, като от време на време пришивам по някоя глава върху обезглавен труп.

Малко се отклоних. За какво говорех? А, да, за заличените селища. Както се очакваше, господарите на Рисберг решиха, че това е

дело на демони или обсебените, които те управляват. Но аз направих грешка, престарах се. Заради едно дърварско селище никой нямаше да се развълнува, обаче ние изклахме няколко. Работеха основно Буе и Банг, но и аз се включих според възможностите си.

В онова първото селище, Кисах или нещо такова, не се представих твърде добре. Когато видях какви ги вършат Буе и Банг, ми се догади, опръсках цялото си наметало. Наложих се да го изхвърля. Чудесно вълнено наметало, обшито със сребриста норка, струваше почти сто крони. Но после тръгна все по-добре. Първо, започнах да се обличам както трябва, с работнически дрехи. Второ, тези акции започнаха да ми харесват. Оказа се, че е доста приятно да откъснеш нечий крак и да гледаш как кръвта пръска от чуканчето. Или да извадиш нечий очи. Или да изкараш от разпорения корем димящите вътрешности... Ще бъда кратък. Заедно с днешните стават почти петдесет от различен пол и възраст.

Рисберг разбра, че трябва да ме спре. Но как? Те все още вярваха в силите ми на гоец и се страхуваха от демоните ми. Освен това се бояха да не разстроят безумно влюбения в мен Ортолан. Затова решението трябваше да станеш ти. Вещерът.

Гералт дишаше плитко. И оптимизмът му растеше. Вече виждаше много по-добре, треперенето утихна. Той беше защитен от повечето известни токсини — за щастие, отровата на белия скорпион, смъртоносна за обикновения човек, не се оказа изключение. Симптомите, които първоначално изглеждаха опасни, с течение на времето отслабваха и изчезваха, организъмът на вещера беше способен, както се оказваше, доста бързо да неутрализира отровата. Дегерлунд или не знаеше това, или самонадеяно го беше пренебрегнал.

— Разбрах, че искат да те изпратят срещу мен. Не крия, че малко се уплаших, чувал съм доста неща за вещерите и специално за теб. Изтичах задъхан при Ортолан, спаси ме, любими учителю. Любимият учител първо ме сгълча и се разфуча, че е било отвратително, тъй да се каже, да се убиват дървари, що за безобразие е това и да ми бъде за последен път. Но после ме посъветва как да подхожда към теб и как да те примамя в капан. Как да те заловя с помощта на телепортационните сигили, които самият той беше татуирал на мъжественото ми тяло преди няколко години. Само че ми забрани да те убивам. Да не си помислиш, че е от добрина. Трябват му очите ти. По-точно става дума

за *tapetum lucidum*, онзи специален слой тъкан във вътрешността на окото ти, който усилва и отразява насочената към фоторецепторите светлина, за да можеш, също като котка, да виждаш нощем и в тъмнина. Последната *idée fixe* на Ортолан беше да даде на цялото човечество способността да вижда като котка. В подготовката си за тази благородна цел той възнамерява да имплантира твоя *tapetum lucidum* в някоя следваща мутация, създадена от него, но *tapetum* за трансплантацията трябва да бъде взет от жив донор.

Гералт предпазливо размърда пръстите и дланта си.

— Ортолан е етичен и милосърден магьосник, след отстраняването на очните ти ябълки той, в неизчерпаемата си доброта, възнамерява да ти запази живота. Смята, че е по-добре да си сляп, отколкото мъртъв, освен това потреперва при мисълта за болката, която ще причини на твоята любима Йенефер от Венгерберг, към която изпитва голяма и странна в неговия случай привързаност. На всичкото отгоре Ортолан вече е близо до създаването на регенеративна магическа формула. След няколко години ще можеш да се обърнеш към него и той ще ти възстанови очите. Радваш ли се? Не? И правилно. Какво? Искаш да ми кажеш нещо ли? Говори, слушам те.

Гералт се престори, че мърда с усилие устните си. Всъщност не се налагаше да се преструва. Дегерлунд стана от стола и се наведе над него.

— Нищо не разбирам — намръщи се той. — В края на краищата малко ме интересува какво искаш да ми кажеш. А виж, аз имам да ти кажа още нещо. Знай, че многобройните ми таланти включват и ясновидство. Виждам напълно ясно, че когато Ортолан върне на теб, ослепения, свободата, Буе и Банг ще те очакват. И тогава вече ще попаднеш в моята лаборатория, този път завинаги. Ще ти направя вивисекция. Основно за забавление, но онова, което е вътре в теб, също ме интересува донякъде. И когато приключи, ще разфасовам трупа, ако трябва да използвам терминологията на месарите. Ще изпращам останките ти парче по парче в Рисберг като предупреждение, нека видят какво очаква враговете ми.

Гералт събра всичките си сили. Не бяха кой знае колко.

— Що се отнася до самата Йенефер — магьосникът се наведе още по-ниско, вещерът почувства ментовия му дъх, — мен, за разлика от Ортолан, мисълта за страданията ѝ ме радва неизмеримо. Затова ще

отрежа онова парче от теб, което е ценяла най-силно, и ще го пратя във Венгерб...

Гералт сви пръстите си в Знак и докосна лицето на магьосника. Сорел Дегерлунд си пое рязко дъх и падна в стола. Захриптя. Очите му хлътнаха навътре в черепа, главата му увисна на рамото. Верижката на медальона се изплъзна от омекналите му пръсти.

Гералт скочи — по-точно се опита да скочи, но успя единствено да падне от стола на пода и главата му се озова точно пред обувките на Дегерлунд. Пред носа му лежеше изпуснатият от магьосника медальон. На златния овал се виждаше делфин *pageant*, изработен от син емайл. Гербът на Керак. Нямаше време да се изненадва или чуди. Дегерлунд започна силно да хърка, стана ясно, че всеки момент ще се освести. Знакът на Сомна беше подействал, но слабо и за кратко, вещерът беше твърде отслабен от действието на отровата.

Той се изправи, като се държеше за стола, и събори книгата и свитъците на пода.

В стаята влезе Пащор. Гералт дори не се опита да направи Знак. Грабна от масата обвит в кожа и месинг гримоар и мушна с него гърбушкото в гърлото. Пащор размаха ръце и седна на пода, като изпусна арбалета. Вещерът отново го удари. И щеше да потрети, но инкунабулът се изплъзна от непослушните му пръсти. Той грабна поставената върху книгите гарафа и я разби в главата на Пащор. Гърбушкото, омазан с кръв и вино, не отстъпи. Той се хвърли върху Гералт без дори да се отръска от парчетата стъкло.

— Буеее! — закрещя той, като сграбчи вещера през коленете. — Баанг! При мен! При мен...

Гералт грабна от масата друг гримоар, тежък, с обвивка, инкрустирана с парчета от човешки череп. Халоса гърбушкото така, че наоколо се разлетяха парчета кости.

Дегерлунд захриптя, опита да повдигне ръката си. Гералт разбра, че се кани да направи заклинание. Приближаващият се тропот на тежки крака му подсказа, че Буе и Банг идват. Пащор лазеше по пода, опипваше с ръка наоколо, търсеше арбалета.

Гералт видя меча си на масата и го грабна. Олюля се, едва не падна. Хвана Дегерлунд за яката и опря острието в гърлото му.

— Сигилът ти! — изкрещя в ухото му. — Телепортирай ни оттук!

Буде и Банг, въоръжени с ятагани, се сблъскаха на вратата и се заклешиха на прага. Никой не искаше да отстъпи място на другия. Дървената рамка запращя.

— Телепортирай ни! — Гералт сграбчи Дегерлунд за косата и дръпна главата му назад. — Хайде! Или ще ти прережа гърлото!

Буде и Банг изхвърчаха от вратата заедно с рамката. Пащор намери арбалета и го вдигна.

Дегерлунд разгърна с треперещи ръце ризата си, извика заклинанието, но още преди да ги обгърне мракът, се изтръгна от ръцете на вещера и го отблъсна назад. Гералт го сграбчи за дантеления маншет и се опита да го придърпа към себе си, но в този миг порталът се задейства и всички сетива, включително осезанието, изчезнаха. Той почувства как някаква стихийна сила го придърпва и го разтърсва като вихър. Почувства парализиращ студ. За миг. Един от най-дългите и неприятни мигове в живота му.

Стовари се на земята с трясък. По гръб.

Отвори очи. Наоколо цареше пълен мрак. Непрогледна тъма. „Ослепял съм — помисли си той. — Нима си изгубих зрението?“

Не беше го изгубил. Просто нощта беше непрогледно тъмна. Неговият *tapetum lucidum*, както го беше нарекъл Дегерлунд, заработи, улови всичката светлина, която можеше да бъде уловена при тези условия. След малко вече можеше да вижда около себе си някакви дървета, храсти и треволяци.

А когато се разнесоха облаците, над главата си видя звезди.

---

[29] На предмета (лат.). — Б.пр. ↑

[30] И партньори (лат.). — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

На следващия ден

Трябваше да им го признае: строителите от Финдетан си знаеха работата и не бяха мързеливи. Макар Шевлов да ги беше виждал да работят много пъти, той с интерес наблюдаваше как за пореден път сглобяват сонетка. Трите съединени греди образуват кула, във връхната част на която е закрепено колело. През колелото е прекарано въже, привързано към масивно обковано парче дърво, наричано на професионален език „баба“. Като подвикват в ритъм, строителите дърпат въжето, повдигайки „бабата“ към горната част на кулата, а после я отпускат внезапно, „бабата“ пада с голяма скорост върху намиращия се отдолу стълб и го забива дълбоко в земята. Достатъчни са три-четири удара на „бабата“, за да се забие стълбът на нужната дълбочина. Строителите за миг разглобяваха сонетката, товареха частите ѝ на каруца, а междувременно един от тях се изкатерваше по стълба към горната част на пръта и заковаваше емайлирана табелка с герба на Редания — сребърен орел на червено поле.

Благодарение на Шевлов и неговия свободен отряд, както и на сонетките и обслужващия ги персонал, намиращата се в пределите на кралство Редания провинция Приречие днес разшири територията си. И то значително я разшири.

Приближи се майсторът строител, като бършеше чело с шапката си. Потеше се, макар да не беше работил изобщо, освен ако за работа не се смяташе непрекъснатото ругаене. Шевлов знаеше какво ще го попита майсторът, защото всеки път питаше едно и също.

— Сега накъде, господин командир?

— Ще ви покажа. — Шевлов обърна коня си. — След мен.

Коларите шибнаха с камшиците си воловете, талигите на строителите вяло потеглиха към върха на хълма по размякналата се от вчерашната буря земя. Скоро стигнаха до следващия прът, украсен с червена табела с нарисувани лилии. Стълбът вече беше завлечен в храстите, отрядът на Шевлов се беше погрижил за това. Набитите

ръчно темерийски стълбове се вадеха и веднага се махаха оттам. Набитите със сонетката редански стълбове не можеха да се извадят толкова лесно от земята.

Той махна с ръка, за да покаже посоката на строителите. Няколко стаяния^[31] на юг. До края на селото.

Ездачите от отряда на Шевлов вече бяха събрали на площада жителите на селото — ако няколкото колиби и навеси бяха достойни да се нарекат така — и препускаха наоколо, вдигайки прах, напиреха с конете към пешеходците. Ескайрак, винаги импулсивен, не щадеше камшика. Други се носеха покрай къщите. Лаеха кучета, жени плачеха, деца викаха.

Към Шевлов се приближиха трима конници. Слабият като клечка Ян Малкин, по прякор Върлината, Просперо Басти, повече известен като Спери. И Айлеах Мор-Дху, известна като Фрига, на сива кобила.

— Събрахме ги, както наредихте — каза Фрига, като бутна назад рисовия си калпак. — Цялото село.

— Нека ги успокоят.

Успокоиха събраните, не без помощта на камшици и пръчки. Шевлов се приближи.

— Как се нарича тая дупка?

— Воля.

— Пак ли Воля? Капка фантазия нямат наглеците. Води строителите по-нататък, Спери. Покажи им къде трябва да забият стълба, че пак ще объркат.

Спери извири, конят се хвърли напред. Шевлов отиде при събраните на площада. Фрига и Върлината застанаха от двете му страни.

— Жители на Воля! — Шевлов се изправи в стремената. — Слушайте какво ще ви кажа! По волята и указа на Негово величество, милостиво управляващия крал Визимир, ви съобщавам, че от сега нататък тази земя, чак до пограничния стълб, принадлежи на кралство Редания, а Негово величество крал Визимир е ваш монарх и господар! На него трябва да се кланяте, да бъдете послушни и да плащате данък. А с рентата и данъците сте закъснели! По заповед на краля сте длъжни веднага да платите дълга! На присъстващия тук митар от хазната.

— Как да стане? — извика някой от тълпата. — Как да платя? Ние вече дадохме своето!

— Вече ни одраха кожата!

— Одрали са ви я темерийските митари. Незаконно, защото тук вече не е Темерия, а Редания. Ей до онези стълбове.

— Но едва до вчера — нададе вой някой от селяните — тук беше Темерия! Как така! Ние платихме, както наредиха...

— Нямате право!

— Кой? — изкрещя Шевлов. — Кой каза това? Имам право! Изпълнявам кралския указ! Ние сме кралска армия! Казвам, че който иска да остане тук и да върти стопанство, трябва да плати данъка, до последния грош! Непокорните ще бъдат прогонени! Платили сте на Темерия? Явно се считате за темерийци! Тогава се махайте оттук, там, зад границата! Но само с онова, което можете да носите с двете си ръце, защото имуществото и добитъка принадлежат на Редания!

— Грабеж! Това е грабеж и насилие! — извика здрав мъжага с буйна коса, като пристъпи напред. — Вие не сте кралска армия, а разбойници! Нямате право...

Ескайрак подкара коня си към него и го изплющя с камшика. Викацията падна. Останалите бяха успокоени с дървените дръжки на пиките. Отрядът на Шевлов умееше да се оправя със селяните. Бяха пресекли границата преди седмица и вече бяха умиротворили много селища.

— Някой препуска. — Фрига посочи с плетения камшик. — Това не е ли Фиш?

— Същият. — Шевлов заслони с длан очите си. — Кажи да свалят изродката от талигата и да я доведат тук. А ти вземи две момчета, обходете околностите. Ако има самотни колиби по поляните и сечищата, трябва да им се покаже на кого ще плащат вече. А ако някой възрази, знаете какво да правите.

Фрига се усмихна вълчо, зъбите ѝ проблеснаха. Шевлов изпита съчувствие към селяните, които тя щеше да посети. Макар че съдбата им малко го вълнуваше.

Погледна към слънцето. „Трябва да побързаме — помисли си. — До обед трябва да свалим още няколко темерийски стълба. И да поставим няколко наши.“

— Ти, Върлина, ела с мен. Да посрещнем гостите.

Гостите бяха двама. Единият носеше сламена шапка, мощната му челюст, изпъкналата брадичка, както и цялото лице бяха покрити с

черна няколкодневна четина. Вторият беше човек с мощно телосложение. Истински гигант.

— Фиш.

— Господин сержант.

Шевлов изсумтя. Йавил Фиш ненапразно намекваше за отдавнашното им познанство, от времената на съвместната им служба в редовната армия. Шевлов не обичаше да си спомня за тези времена. Не искаше да си спомня нито за Фиш, нито за службата, нито за мизерната заплата на подофицерите.

— Гледам — Фиш кимна към селото, откъдето се чуваха вопли и плач, — че свободният отряд работи. Наказателна експедиция, а? Ще палиш ли селото?

— Дали ще го паля, или не, си е моя работа.

„Няма“, помисли си той. Със съжаление, защото Шевлов обичаше да пали селата, на отряда също му харесваше. Но нямаше заповед. Бяха им наредили да поправят границата, да съберат данък от селяните. Онези, които откажеха, да прогонят, но плячката да не пипат. Тя щеше да послужи на новите заселници, които щяха да пристигнат тук. От север, където даже в предградията мястото не стигаше.

— Изродката я хванах — каза той. — Каквато беше уговорката. Вързана е. Хич не беше лесно, ако знаех, щях да поискам повече. Но се договорихме за петстотин, значи остава петстотин.

Фиш кимна, гигантът се приближи, предаде на Шевлов две кесии. На предната част на ръката му беше татуирана змия, увита около острието на стилет. Шевлов познаваше тази татуировка.

Появи се още един конник от отряда, който водеше пленницата. На главата на изродката беше нахлузен чувал, който стигаше до коленете ѝ и беше увързан с въже така, че да обхване и ръцете ѝ. Изпод чувала стърчаха боси крака, тънки като пръчки.

— Какво е това? — посочи Фиш. — Скъпи господин сержант? Петстотин новиградски крони май са твърде много за котка в торба.

— Торбата е безплатно — студено отвърна Шевлов. — В комплект с един добър съвет. Не я развързвай и не поглеждай вътре.

— Защо?

— Опасно е. Ще те ухапе. А може и да те урочаса.

Гигантът издърпа пленницата на седлото. Спокойната до този момент изродка започна да се мята, да ритва с крака, започна да вие под

чувала. Но нищо не се получи, чувалът беше завързан надеждно.

— Откъде да знам — каза Фиш, — че получавам онова, за което плащам? Ами ако е първото момиче, което ти е попаднало пред очите? Може дори да е от това село.

— В измама ли ме подозираш?

— Съвсем не, съвсем не — побърза да си върне думите назад Фиш и за това му помогна видът на Върлината, който поглаждаше закачената на седлото брадва. — Вярвам ти, Шевлов. Знам, че думата ти тежи. Пък и в края на краищата се познаваме, нали? От добрите стари времена...

— Бързам, Фиш. Службата зове.

— Довиждане, сержанте.

— Интересно за какво им е — каза Върлината, докато ги изпращаше с поглед. — Тая изродка. Не попита ли?

— Не съм — отвърна студено Шевлов. — Защото за такива неща никога не се пита.

Той донякъде съчувстваше на изродката. Съдбата ѝ не го вълнуваше особено, но се досещаше, че изобщо няма да е щастлива.

---

[31] Стаяние — старополска мярка за дължина, равна на 2,5 мили. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

В един свят, където смъртта е ловец, няма време за съжаления или съмнения. Има време единствено за решения. Не е важно какви са решенията. Нищо не може да бъде по-сериозно или по-малко сериозно от нещо друго. В един свят, където смъртта е ловец, няма малки или големи решения. Има само решения, които воинът взема пред лицето на неизбежната си смърт.

Карлос Кастанеда,
„Колелото на времето“
(превод Нели
Константинова)

На кръстопътя имаше пътеуказател, стълб със забити дъски, показващи четирите посоки на света.

* * *

Утрото го завари там, където беше паднал, след като порталът го беше изхвърлил; на мократа от росата трева, в храстите край някакво блато или езерце, гъмжащо от птици, чието бръщолевене и крякане го разбуди от тежкия и изморителен сън. През нощта беше изпил вещерския еликсир, който винаги носеше предвидливо със себе си, в сребърно шишенце, прибрано в пришития към колана тайник. Еликсирът, наричан Вилга, се считаше за панацея против всякакъв вид отравяния, инфекции и последствията от всякакви отрови и токсини. Вилгата беше спасявала Гералт повече пъти, отколкото можеше да си спомни, само че изпиването на настойката никога не беше имало

такива последствия, както сега. В продължение на цял час след приема ѝ той се бореше с гърчове и невероятно силни пориви за повръщане, защото беше наясно, че не може да си позволи да повърне. Накрая, макар и да спечели борбата, умореният Гералт потъна в дълбок сън. Който можеше и да е последствие от съвместното действие на скорпионовата отрова, еликсира и използването на телепортация.

Що се отнася до пътуването, той не беше сигурен какво точно се е случило; не знаеше как и защо създаденият от Дегерлунд портал го е изхвърлил тук, в тази блатиста пустош. Съмняваше се, че магьосникът го е направил умишлено, по-скоро беше станала обикновена телепортационна авария — нещо, от което се беше страхувал през цялата седмица. Беше слушал много за подобни произшествия, а и беше виждал няколко с очите си — вместо да изпрати пътника там, където трябва, порталът го прехвърляше на съвсем различно, случайно избрано място.

Когато дойде на себе си, в дясната си ръка държеше меч, а в лявата стискаше парче плат, което на сутринта разпозна като маншет на риза. Платът беше срязан гладко, като с нож. По него не се виждаха никакви следи от кръв, очевидно телепортът не беше прерязал ръката, а само ризата на магьосника. Гералт съжали, че е само ризата.

Най-ужасната авария на портал, която завинаги го отблъсна от телепортирането, Гералт беше видял в началото на вещерската си кариера. Сред новобогаташите, богатите и златната младеж тогава беше на мода да се телепортират от място на място и някои магьосници им предоставяха това развлечение срещу баснословни суми. Веднъж — точно когато вещерът беше там — любителят на телепортацията се появи през портала разрязан на две по вертикала. Приличаше на отворена кутия на контрабас. После всичко се разпадна и разпиля. След този случай увлечението по телепортацията значително намаля.

„В сравнение с нещо такова — помисли си той — приземяването в блатото си е просто разкош.“

Все още не възвърнал пълните си сили, той чувстваше замайване и гадене. Но нямаше време за почивка. Гералт знаеше, че порталите оставят следи, магьосниците можеха да проследят пътя на телепорта. Ако беше станала авария обаче, както подозираше вещерът, проследяването му щеше да бъде почти невъзможно. Въпреки това не

беше разумно да остава твърде дълго в непосредствена близост до мястото на приземяване.

Гералт закрачи забързано, за да се сгрее и освести. Всичко започна с мечовете, мислеше си той, докато шляпаше из локвите. Как се беше изразил Лютичето? Поредица от неудачни съвпадения и нещастни случаи? Първо изгубих мечовете си. Не минаха и три седмици, и изгубих и коня си. Останалата в Сошница Плотка най-вероятно щяха да я изядат вълците, освен ако някой не я намери и присвои. Мечовете, коня. А после какво? Страшно е да си помисли човек.

След едночасово бродене из блатото той се озова на по-сух терен, а след два часа излезе на утъпкан път. Половин час по-късно стигна до кръстопът.

* * *

На кръстопътя имаше пътеуказател, стълб с наковани дъски, показващи четирите посоки на света. Всичко беше нацвъкано от прелитащите птици и нагъсто осеяно с дупки от стрели. Очевидно всеки, който минаваше оттук, се смяташе за задължен да стреля по пътеуказателя с арбалет. Така че, за да прочете надписите, човек трябваше да се приближи съвсем близо.

Вещерът се приближи. И разчете посоките. На дъската, която сочеше на изток — според местоположението на слънцето — пишеше Хипира, противоположната сочеше към Тегмонд. Третата дъска показваше пътя към Финдетан, а четвъртата не се знаеше накъде, защото някой беше замазал надписа със смола. Въпреки това Гералт знаеше приблизително накъде води.

Телепортът го беше изхвърлил в междуречието, което се образуваше от двете русла на реката Понтар. Южното разклонение заради размерите си даже беше получило собствено име от картографите — в много карти фигурираше под името Ембла. Разположената между двете русла съвсем мъничка страна се наричаше Емблония. Или поне някога се бе наричала така. Отдавна не ѝ викаха Емблония. Кралството беше прекратило съществуването си преди около половин век. И за това си имаше причини.

Повечето познати на Гералт кралства, княжества и други форми на организация на властта и обществото се развиваха достатъчно добре, ако се разглеждат по същество. Вярно, че системата понякога накуцваше, но функционираше. В повечето социални общества управляващата класа управляваше, вместо само да краде и да редува хазартните игри с проституция. Само незначителна част от социалния елит се състоеше от хора, които смятаха, че хигиена е името на проститутка, а гонорея е птица от семейство чучулигови. Само малка част от работниците и селяните бяха идиоти, които живееха само заради днешния ден и днешната водка, и с ограничения си ум не можеха да възприемат нещо толкова непонятно като утрешния ден и утрешната водка. Свещениците, в по-голямата си част, не изнудваха хората за пари и не се домогваха до малолетните, а си стояха в храмовете, посвещавайки се на опитите да разгадаят неразгадаемите загадки на вярата. Психопатите, изродите, злодеите и идиотите не се допускаха в политиката и на отговорни длъжности в правителството и администрацията, а се занимаваха с разрушаването на личния си живот. Селските глупаци си седяха в селата, при хамбарите, и не се опитваха да се правят на народни трибуни. Така беше в повечето страни.

Но кралство Емблония не принадлежеше към мнозинството. То се отнасяше към малцинството по всички гореизброени признаци. И по много други.

Затова започна да запада. И накрая изчезна. За това се погрижиха могъщите му съседи Темерия и Редания. Въпреки политическата си некомпетентност Емблония притежаваше едно определено богатство. Тя се намираше в алувиалната долина на река Понтар, която в продължение на векове по време на разливите отлагаше тук тиня. Заради тези наноси се беше образувала плодородна, благодатна за селско стопанство почва. При управлението на емблонските власти прекрасната почва скоро започна да се превръща в обрасла крайбрежна пустош, на която можеха да се засадят много малко неща, а още по-малко да се приберат. Междувременно Темерия и Редания отчетоха значително увеличение на населението си и земеделското производство придоби първостепенно значение. Почвата на Емблония силно ги привличаше. Двете разделени от река Понтар кралства, без да се церемонят, си поделиха Емблония и изтриха името ѝ от картата.

Частта, анексирана от Темерия, нарекоха Понтария, а частта, която се падна на Редания, стана Приречие. На плодородните почви се настаниха тълпи от заселници. Под надзора на ефективни управници, в резултат на прилагането на разумно сеитбообращение и отводняване, регионът, макар и малък, скоро се превърна в истински селскостопански рог на изобилието.

Не след дълго започнаха конфликтите. Колкото по-голяма реколта даваха понтарските алувиални почви, толкова по-яростни бяха те. Договорът, определящ границата между Темерия и Редания, съдържаеше клаузи, които позволяваха по-свободна интерпретация, а приложените към него карти бяха безполезни, тъй като картографите не си бяха свършили работата както трябва. Самата река също внесе своята лепта — след продължителния дъждовен период тя промени коритото си и го премести на разстояние от две до три мили. И така рогът на изобилието се превърна в ябълката на раздора. На преден план излязоха планове за династически бракове и алианси, започна обменът на дипломатически ноти, митнически и търговски войни. Увеличиха се пограничните конфликти, кръвопролитие то изглеждаше неизбежно. Накрая се стигна и до него. А след това то се превърна в редовна практика.

При странстванията си в търсене на работа, Гералт по принцип се стараше да избягва районите, в които често избухваха въоръжени стълкновения, защото на такива места се работеше трудно. След един-два сблъсъка с редовната армия, наемниците или мародерите, селяните започваха да твърдят, че вилнеещите в района върколак, стрига, трол под моста или вихт от могилата не представляват чак такъв проблем и че не си струва да се харчат пари за вещер. Че е по-добре парите да се изразходват спешно за възстановяване на изгорената от армията колиба или за купуването на нови кокошки в замяна на онези, които войниците са откраднали и изяли. По тази причина Гералт не беше добре запознат с районите в Емблония или, според по-късните карти, с Понтария и Приречие. Нямаше никаква представа кое от посочените на стълба населени места е най-близко и в коя посока трябва да поеме на кръстопътя, за да може по най-бързия начин да се прости с безлюдната пустош и да се добере до някаква цивилизация.

Реши да потегли към Финдетан, на север. Горедолу в тази посока се намираше Новиград, до който трябваше да се добере, и то не

по-късно от петнайсети юли, ако искаше да си върне мечовете.

След час бърз ход се натъкна точно на онова, което толкова силно искаше да избегне.

* * *

В непосредствена близост до сечището имаше селскостопанска ферма, покрита със слама колиба и няколко кошари. За това, че там се твори нещо нередно, свидетелстваше силният кучешки лай и яростните крясъци на домашни птици. Виковете на дете и женски плач. Ругатните...

Той се приближи, като проклинаше наум лошия си късмет и скрупулите си.

Във въздуха хвърчаха пера, един от въоръжените мъже привързваше към седлото уловената птица. Втори военен налагаше с пръчка гърчещия се на земята селянин. Друг се бореше с жена в разкъсана рокля и вкопченото в нея момче.

Без да се церемони, Гералт отиде и хвана вдигнатата ръка с пръчката, изви я назад. Военният нададе вой. Гералт го блъсна в стената на кошарата. Сграбчи за яката втория, издърпа го от жената и го тласна към оградата.

— Марш оттук — отсече той. — Веднага.

Бързо издърпа меча си, за да покаже на всички, че трябва да се отнесат със съответната сериозност към случващото се. И да си дадат ясна сметка за възможните последици от неуместното си поведение. Единият от военните се разсмя гръмко. Втори последва примера му, сграбчи дръжката на меча си.

— Ти на кого вдигаш ръка, скитнико? Смъртта ли си търсиш?

— Марш оттук, казах.

Военният, който връзваше птицата, се обърна. И се оказа жена. Симпатична, ако не се смятат злобно присвитите очи.

— Да не би животът да не ти е мил? — Жената умееше, както се оказа, да присвива устните си още по-злобно. — Или може би си умствено изостанал? Да броиш ли не можеш? Ще ти помогна. Ти си един, а ние сме трима. Значи сме повече. Значи трябва още сега да ни

обърнеш гръб и да се ометеш оттук с пълна скорост. Докато още имаш крака.

— Марш оттук. Няма да повтарям.

— Аха. Значи трима за теб са нищо. А дванайсет?

Наоколо затропаха копита. Вещерът се огледа. Девет въоръжени конници. Насочили към него пики и копия.

— Ти! Палавнико! Меча на земята!

Той не се подчини. Отскочи към кошарата, за да успее поне да защити гърба си.

— Какво става, Фрига?

— Тоя заселник ни се опъна — изсумтя наречената Фрига жена. — Каза, че няма да плаща данък, защото вече е платил, дрън, дрън, дрън. Захванахме се да му наливаме ум в главата и изведнъж отнякъде довтаса този белокосият. Явно е някакъв благороден рицар, защитник на бедните и угнетените. Сам-самичък, а ни скача.

— Скоклив, значи? — засмя се един от конниците, докато напираше към Гералт с коня си и го заплашваше с копието. — Да видим как ще ни подскача.

— Хвърли меча — нареди конникът, който носеше шапка с пера, очевидно командирът. — Мечът на земята!

— Да го намушкам ли, Шевлов?

— Остави, Спери.

Шевлов гледаше вещера от височината на седлото си.

— Няма да хвърлиш меча, нали? — рече оценяващо той. — Голям си куражлия, а? Смелчага? Стридите ги ядеш с черупките? И пиеш терпентин? Пред никого не падаш на колене? И никой не може да те възпре да защитиш невинно страдащите? Толкова ли си чувствителен към несправедливостта? Сега ще проверим. Върлина, Лигенза, Флокет!

Военните веднага разбраха главатаря си, явно имаха опит в тази работа, бяха практикували процедурата. Скочиха от седлата. Единият опря нож в гърлото на заселника, другият сграбчи жената за косата, третият хвана детето. Момчето започна да крещи.

— Мечът на земята! — каза Шевлов. — Хайде! Иначе... Лигенза! Прережи гърлото на мъжа.

Гералт хвърли меча. Веднага го обкръжиха, притиснаха го към дъските. Насочиха оръжията си към него.

— Аха! — Шевлов скочи от коня. — Получи се! Големи проблеми си имаш, защитнико на селяните — добави сухо той. — Устройваш ни тук представление, диверсия подготвяш против кралската служба. За такова провинение имам право да те арестувам и да те предам на съда.

— Да го арестуваме? — намръщи се онзи, когото нарекоха Лигенза. — Да си създаваме излишни неудобства? Въжето на врата и на клона! И готово.

— Или да го посечем на място!

— А аз — каза друг от конниците — съм го виждал и преди. Това е вещер.

— Какъв е?

— Вещер. Магьосник, който убива чудовища за пари.

— Магьосник? Пу, пу! Да го убием, че ще ни омагьоса.

— Млъкни, Ескайрак. Говори, Трент. Къде си го виждал и при какви обстоятелства?

— В Марибор беше. При тамошния градоначалник, който го беше наел да убие някакви твари. Не помня какви. Но го запомних заради белите коси.

— Ха! Щом така ни се нахвърли, значи някой го е наел против нас!

— Вещерите са против чудовищата. Той защитава хората от чудовищата.

— Аха! — Фрига бутна към тила си шапката от рисова кожа. — Нали ви казах! Защитник! Видял как Лигенза поучава селянина с пръчката, а Флокет се канеше да изнасили жената...

— И веднага ви прецени? — изсумтя Шевлов. — Че сте чудовища? Тогава ви е провървяло. Шегувам се. Защото според мен работата е проста. Докато служих в армията, съм чувал за тях, за вещерите, нещо съвсем различно. Може да ги наема всеки, за шпионаж, за защита и дори за тайни убийства. За тях казваха: котки. Този тук Трент го е виждал в Марибор, в Темерия. Значи темерийци са го наели заради нас, заради тези погранични стълбове. Предупреждаваха ме във Финдетан за темерийските наемници, награда ми обещаха за заловените. Така че ще го отведем вързан във Финдетан, ще го предадем на коменданта и наградата е наша. Хайде

де, вържете го! Какво чакате? Страхувате ли се? Няма да се съпротивлява. Знае какво ще направим тогава със селяните.

— Че кой ще го пипне, мамка му? Щом е магьосник.

— Пу, пу, да не ни е уроки.

— Глупави страхливци — изкрещя Фрига, докато развързваше вървите на дисагите. — Заешки души! Аз ще го направя, щом никой от вас няма топки!

Гералт се остави да го вържат. Реши да бъде послушен. Засега.

По горския път пристигнаха две теглени от волове талиги, натоварени със стълбове и детайли от някакви дървени конструкции.

— Някой да отиде за дърводелците и митаря — нареди Шевлов. — Кажете им да се връщат. Достатъчно стълбове набиха, стига засега. Ние ще си починем. Разходете се наоколо, вижте дали има нещо да нахраним конете. И ние да хапнем.

Лигенза вдигна меча на Гералт и започна да го разглежда. Шевлов го грабна от ръцете му. Претегли го, замахна, завъртя го като мелница.

— Провървя ви — каза той, — че дойдохме навреме. Щеше да ви види сметката, на теб, на Фрига и Флокет. За вещерските мечове се носят легенди. Най-добрата стомана, многократно закалявана и кована, отново закалявана и кована. Като същевременно е обработвана и с магия. Заради това мечовете имат нечувана сила, издръжливост и острота. Вещерското острие, ви казвам, реже желязо и ризници като ленено платно, а всички останали остриета троши като макарони.

— Не може да бъде — каза Спери. Както на мнозина от останалите, и по неговите мустаци имаше капки каймак от млякото, което бяха намерили в колибата и бяха изпили до дъно. — Не може да ги троши като макарони.

— И аз не мога да си го представя — додаде Фрига.

— Трудно — подкрепи я Върлината — би повярвал човек.

— Нима? — Шевлов зае защитна позиция. — Нека се изправи някой срещу мен, да проверим. Хайде де, няма ли желаещи? Няма? Защо изведнъж се умълчахте?

— Добре. — Ескайрак пристъпи напред и извади меча си. — Аз ще застана. Какво толкова. Да видим... Да се сразим, Шевлов.

— Да се сразим. Едно, две... Три!

Мечовете се удариха със звънтене. Напуканият метал простена жаловито. Фрига чак приседна, когато отчупено от острието парче изсвистя покрай слепоочието ѝ.

— Ах, мамка му! — каза Шевлов, като гледаше недоверчиво острието, счупено на няколко сантиметра над позлатения предпазител.

— А на моето няма и драскотина! — Ескайрак вдигна меча си. — Ха, ха, ха! Нито драскотина! Дори следа няма!

Фрига се разсмя като момиче. Лигенза блееше като козел. Останалите ревяха от смях.

— Вещерски меч? — пръхтеше Спери. — Трошал другите като макарони? Самият ти си макарон, мамка ти!

— Това... — Шевлов сви устни. — Това е някакъв боклук, мамка му. Гадост някаква... А ти...

Той захвърли остатъка от меча, втренчи поглед в Гералт и го посочи с пръст обвинително.

— Ти си мошеник. Шарлатанин и мошеник. На вещер се правиш, а такъв фалшификат... Такова менте, мамка му, вместо истинско острие носиш? Интересно колко ли добри хора си измамил? На колко бедняци и последния грош си взел, измамнико? О, всичките си грехове ще признаеш във Финдетан, там старейшината ще те накара да се изповядаш!

Той въздъхна шумно, изплю се, тупна с крак.

— На конете! Да се махаме оттук!

Потеглиха със смях, песни и подсвирквания. Селянинът и семейството му ги изпратиха с мрачни погледи. Гералт видя, че устните им помръдват. Не беше трудно да се досети каква съдба и какви провали в живота пожелават на Шевлов и отряда му.

Дори и в най-смелите си мечти селянинът не можеше да предположи, че пожеланията му ще бъдат изпълнени с абсолютна точност. И че това ще се случи толкова скоро.

* * *

Стигнаха до кръстопътя. Пътят, който водеше на запад и минаваше през клисурата, беше изровен от колела и копита — по него явно бяха поели талигите с дърводелците. Натам се отправи и отрядът.

Гералт вървеше зад коня на Фрига, вързан с въже, прикрепено към лъка на седлото ѝ.

Конят на водещия отпред Шевлов изцвили и се вдигна на задните си крака.

На склона на клисурата нещо внезапно припламна, подпали се и бързо се превърна в млечнобяла опалесцираща сфера. Сферата изчезна и на нейно място се появи странна група. Няколко прегърнати, преплетени фигури.

— Какво, по дяволите? — изруга Върлината и се приближи до Шевлов, който успокояваше коня си. — Какво е това?

Групата се раздели. На четири фигури. Слаб, дългокос и малко женствен мъж. Двама дългоръки великани с криви крака. И гърбато джудже с голям арбалет, съставен от два стоманени лъка.

— Буех-ххееее-ехххх-хе! Буех-хееехе!

— На оръжие! — изрева Шевлов. — На оръжие, момчета!

Изщрака първо едната, а после и втората тетива на големия арбалет. Улученият в главата Шевлов загина на място. Върлината падна от седлото и за миг остана втрещен в корема си, през който беше преминала стрелата.

— Бий! — Отрядът като един изтегли мечовете си. — Бий!

Гералт нямаше намерение просто да чака резултата от срещата. Той сви пръстите си в Знака Игни и прогори стегналото китките му въже. Дръпна Фрига за колана и я свали на земята. После сам скочи на седлото.

Нещо проблесна ослепително, конете зацвилиха, изправиха се на задните си крака и започнаха да бият във въздуха с предните си копита. Неколцина ездачи изпопадаха и закрепяха, стъпкани от конете. Сивата кобила на Фрига също се уплаши много, но вещерът успя да я удържи. Фрига скочи на крака, подрипна и се вкопчи в юздата и поводите. Той я отблъсна с удар на юмука си и подкара кобилата в галоп.

Приведен над шията на коня, не видя как Дегерлунд разгонва конете и ослепява ездачите чрез поредица от магически мълнии. Как ревящите Буе и Банг атакуват нападалите ездачи, единият с брадва, а другият с широк ятаган. Не видя бликналата кръв, не чу виковете на убитите.

Не видя как умира Ескайрак, а след него и Спери, които Банг разпори като риби. Не видя как Буе събори Флокет заедно с коня и как

после го издърпа изотдолу. Но пронизителният крясък на Флокет, наподобяващ петел, който го колят, още дълго звуча в ушите му.

Докато не свърна от пътя и не влезе в гората.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

За приготвянето на махакамска картофена супа е нужно следното: ако е лято, то събери пачи крак, през есента — лимонки. Ако е зима или ранна пролет, вземи пълна шепа сушени гъби. Налей вода в тенджерка, накисни ги за през нощта. Сутринта ги посоли, сложи вътре половин лук, остави ги да поврат. Прецеди ги, но не изхвърляй бульона, прелей го в друг съд, но внимавай да не попаднат вътре песъчинките, които винаги се утаяват на дъното на тенджерата. Свари картофки, нарежи ги на кубчета. Вземи голямо парче тлъст бекон, нарежи го и го запържи. Нарежи половин чиния лук, метни го в разтопената мас от бекона и го запържи, докато не започне да загаря. Вземи голямо гърне и изсипи всичко вътре, не забравяй и нарязаните гъби. Залей с гъбения бульон, добави вода колкото трябва, залей на вкус с брашяна закваска — а как да направиш тази закваска, е написано на друго място. Изчакай да кипне, посоли, подправи с пипер и майорана по вкус и желание. Украси с разтопена сланина. Застройката със сметана е въпрос на вкус, но знай, че това противоречи на джуджешката ни традиция, човешка мода е картофената супа да се застройва със сметана.

Елеонора Рундурин-
Пигот, „Махакамско
готварско съвършенство,
точна наука за правилното
варене и приготвяне на

ястия от месо, риба и зеленчуци, подправянето на различни сосове, печенето на кексове, варенето на мармалади, приготвянето на студени меса, туршии, вина, водки и различни полезни кулинарни тайни, необходими на всяка добра и пестелива домакиня“

Както почти всички пощенски станции, така и тази се намираше на кръстопът, на пресечката на два пътя. Сграда с дъсчен покрив и подпрян с колове навес, прилепена към нея конюшня, дървена барака — всичко това сред снежнобели брези. Празно. Никакви признаци за посетители или гости.

Измъчената сива кобила се препъваше, движеше се вдървено и накуцваше с наведена почти до земята глава. Гералт я поведе за юздата и предаде поводите на слугата. Конярят изглеждаше около четиридесетгодишен и се беше прегърбил под тежестта на годините. Той поглади кобилата по шията, погледна дланта си. Изгледа Гералт от главата до петите и се изплю в краката му. Гералт кимна и въздъхна. Не се изненада. Знаеше, че е виновен, че я е преуморил с галопирането си, и то по пресечена местност. Искаше да се отдалечи колкото се може по-бързо от Сорел Дегерлунд и главорезите му. Знаеше, че това е слабо извинение, самият той нямаше добро мнение за хората, които докарваха конете си до такова състояние.

Слугата се отдалечи, като водеше кобилата и мърмореше нещо под носа си. Не беше трудно да се досети човек какво си мърмори и какво си мисли. Гералт въздъхна, бутна вратата и влезе в станцията.

Вътре миришеше приятно и вечерът осъзна, че не е ял повече от денонощие.

— Коняре нямаме — предупреди го пощаджията, който се появи иззад тезгяха. — А най-близкият вестносец ще се появи чак след два

дни.

— Бих хапнал нещо. — Гералт погледна към гредите и дъските на високия таван. — Ще си платя.

— Нищо няма.

— Хей, хей, господин пощаджия — раздаде се глас от ъгъла на стаята, — може ли така да посрещате пътника?

Зад масата в ъгъла седеше джудже. Със светла коса и светла брада, облечено в бродирана куртка в цвят бордо, украсена с месингови копчета отпред и на ръкавите. Бузите му бяха червендалести, а носът голям. Гералт беше виждал понякога на пазара необичайни по форма картофи с леко розовеещ оттенък на луковицата. Носът на джуджето имаше точно такъв цвят. И форма.

— На мен ми предложиха картофена супа. — Джуджето измери пощаджията със строг поглед изпод гъстите си вежди. — Нали няма да ми кажеш, че жена ти е приготвила само една купа от нея? Обзалагам се, че има достатъчно и за новодошлия. Седни, пътнице, ще пиеш ли бира?

— С удоволствие, благодаря. — Гералт седна, извади една златна монета от тайника в колана си. — Но ми позволи да те почерпя, добри ми човече. Въпреки измамната ми външност аз не съм скитник или бедняк. Вещер съм. Свърших една работа, затова дрехите ми са износени и изглеждат одърпани. За което се извинявам. Две халби бира, пощаджия.

Бирата веднага се появи на масата.

— Жена ми ей сега ще донесе картофената супа — изръмжа пощаджията. — И не се сърдете. При мен винаги трябва да има готова храна. Ако пристигне някой пътуващ големец, кралски вестonosец или пощенската служба... Ако нямам достатъчно и няма какво да предложи...

— Добре, добре... — Гералт вдигна халбата. Той познаваше много джуджета, знаеше какви са обичаите им на масата и любимите им тостове. — За успеха на правото дело!

— И за гибелта на кучите синове! — додаде джуджето, като чукна халбата му със своята. — Хубаво е да пия с човек, който познава обичаите и правилата. Аз съм Адарио Бах. По принцип е Адарион, но всички ме наричат Адарио.

— Гералт от Ривия.

— Вещерът Гералт от Ривия. — Адарио Бах избърса пяната от мустаците си. — Чувал съм името ти. Обикалял си доста, нищо чудно, че познаваш обичаите. А аз, разбираш ли, дойдох от Цидарис с куриерската карета, дилижанса, както го наричат на юг. И чакам да се прехвърля на дилижанса, който пътува от Дориан към Редания, до Третогор. Така, ето я и нашата картофена супа. Да видим как е. Най-хубавата картофена супа, да знаеш, правят нашите жени в Махакам, такава никъде няма да опиташ. С гъста закваска от черен хляб и ръжено тесто, с гъби, със силно запържен лучец...

Картофената супа на станцията се оказа превъзходна, в нея имаше достатъчно гъби и добре запържен лук, и ако отстъпваше по нещо на махакамската версия, то Гералт така и не разбра по какво, защото Адарио Бах ядеше бързо, мълчаливо и без коментари.

Внезапно пощаджията погледна през прозореца и реакцията му накара Гералт също да погледне.

Пред станцията се появиха два коня, и двата в още по-лошо състояние от това на трофейното животно на Гералт. А ездачите бяха трима. По-точно двама ездаци и една ездачка. Вещерът внимателно огледа помещението.

Вратата изскърца. В станцията влезе Фрига. След нея Лигенза и Трент.

— Конете... — Пощаджията млъкна, щом забеляза меча в ръката на Фрига.

— Досетил си се — рече тя. — Точно конете ни трябва. Три. Така че се размърдай и веднага ги изкарай от конюшните.

— Конете не са...

И този път пощаджията не можа да завърши изречението си. Фрига скочи към него и острието ѝ проблесна пред очите му. Гералт се изправи.

— Хей!

Тримата се обърнаха към него.

— Това си ти — процеди през зъби Фрига. — Ти, проклет скитнико.

На бузата ѝ се виждаше синина, на мястото, където я беше ударил.

— Всичко стана заради теб — изплю се тя. — Шевлов, Върлината, Спери... Всички са убити, целият отряд. А мен ти,

негоднико, свали от седлото, открадна ми коня и избяга като страхливец. Сега ще си разчистя сметките с теб.

Тя беше ниска, доста дребничка. Но това не можа да излъже вещера. Той знаеше, че в живота е като в пощата — дори най-гадното съдържание се намира в доста прилична опаковка.

— Това е пощенска станция! — развика се иззад тезгяха пощаджията. — Тя се намира под кралска защита!

— Чухте ли? — попита тихо Гералт. — Пощенска станция. Махайте се оттук.

— Теб, белококо негоднико, все още не те бива в математиката — изсъска Фрига. — Пак ли ще трябва да ти помагам в броенето? Ти си сам, а ние сме трима. Това означава, че сме повече.

— Вие сте трима — вещерът ги огледа, — а аз съм сам. Но въпреки това не сте повече. Това е един вид математически парадокс и изключение от правилата.

— Което означава?

— Което означава, че трябва да се разкарате оттук, и то бързо. Докато все още сте в състояние да го направите.

Той улови проблясък в окоото ѝ и веднага разбра, че тя е от онези бойци, които в битка могат да нанесат удар на съвсем различно място от онова, в което гледат. Фрига вероятно се беше научила на този номер съвсем наскоро, защото Гералт без особени усилия успя да избегне убийствения удар с меч. Надхитри я с кратко извъртане и я подсече с ритник по лявото коляно, който я запрати към тезгяха. Тя се блъсна с трясък в дъските.

Лигенза и Трент сигурно бяха виждали Фрига в действие, защото провалът ѝ ги накара да застинат със зяпнали усти. Достатъчно дълго, за да успее вещерът да грабне метлата, която беше забелязал по-рано в ъгъла. Трент получи първо удар в лицето с брезовите пръчки, после по главата с дръжката. Гералт тикна метлата под крака му и го изрита в свивката на коляното.

Лигенза се освести, измъкна меча си и скочи, като замахна силно с него. Гералт избегна удара с полуизвъртане, после направи пълно завъртане, изпъна лакътя си и позволи на инерцията да го засили право в гърлото на Лигенза, който изхъхри и падна на колене. Докато падаше, Гералт изтръгна меча от ръката му и го хвърли отвесно нагоре. Мечът се заби в гредите и остана да стърчи там.

Фрига нападна отдолу, Гералт едва успя да избегне удара с финт. Удари я в ръката, с която държеше меча, хвана я за лакътя, извъртя го, халоса я през краката с дръжката на метлата и я метна към тезгяха. Последва силен трясък.

Към него се хвърли Трент, Гералт го удари с метлата в лицето веднъж, втори, трети път, много бързо. Последва удар с дръжката по едното слепоочие, после по другото и накрая, със замах, по врата. После пъкна дръжката между краката му, извърна се, сграбчи ръката му и я изви, изтръгна от нея меча и го хвърли нагоре. Оръжието се заби в гредите и остана да стърчи там. Трент отстъпи назад, спъна се в една пейка и падна. Гералт реши, че повече няма смисъл да го бие.

Лигенза се беше изправил, но стоеше неподвижно, с отпуснати ръце, и гледаше нагоре, към забитите в гредите мечове, които се намираха далеч от обхвата му. Фрига атакува. Завъртя острието на меча като мелница, финтира, нанесе удар със замах. Стилът ѝ вършеше работа за кръчмарски сбивания, в тълпата, при лошо осветление. На вечеря не му пречеше нито осветлението, нито липсата на такова, а стилът ѝ му беше до болка познат. Острието на Фрига прониза въздуха, а финтът ѝ я завъртя така, че вечерът се озова зад гърба ѝ. Тя изкрещя, когато той мушна дръжката на метлата под ръката ѝ и усуканата ѝ става. Грабна меча от пръстите ѝ и я отблъсна от себе си.

— Мислех да го задържа. — Гералт погледна острието. — Като компенсация за усилията. Но размислих. Няма да нося бандитско оръжие.

Той подхвърли оръжието нагоре. Острието се заби в гредите, затрепери. Зъбите на бледата като пергамент Фрига проблеснаха иззад изкривените ѝ устни. Тя се приведе и с едно бързо движение измъкна кама от ботуша си.

— А това вече — каза Гералт, като я гледаше право в очите — е много глупава идея.

Откъм пътя се дочу тропот на копита, пръхтене на коне, дрънкане на оръжия. Пред станцията изведнъж се появиха много ездачи.

— На ваше място — обърна се вечерът към тримата — щях да седна на пейката в ъгъла. И да се престоря, че ме няма тук.

Вратата се отвори с трясък, зазвънтяха шпори и в помещението влязоха войници с шапки от лисича кожа и къси черни куртки със

сребърни ширити. Водеше ги мустакат мъж с червен колан.

— Кралска служба! — обяви той, отпуснал юмука си върху затъкнатия в колана му боздуган. — Вахмистър Ковач, втори ескадрон на първа бандерия от въоръжените сили на милостиво управляващия крал Фолтест, владетел на Темерия, Понтария и Махакам. В преследване на реданска банда.

Седналите на пейката в ъгъла Фрига, Трент и Лигенза изключително съсредоточено гледаха върховете на обувките си.

— Границата беше прекосена от коварна група редански грабители, наемническа сган и обирджии — продължи вахмистър Ковач. — Разбойниците повалят граничните стълбове, палят, грабят, измъчват и убиват поданиците на краля. След сблъсъците с кралската армия избягаха срамно, крият се по горите, търсят възможност да прекосят границата. Може да са се появили наблизко. Предупреждавам, че всяка оказана им помощ, предоставяне на информация или какъвто и да е вид подкрепа ще бъде разглеждана като измяна и наказана с обесване. Виждали ли сте тук някакви непознати? Новодошли? Имам предвид подозрителни? И трябва да ви кажа, че за издаването на бандитите или оказването на помощ при залавянето им се полага награда. Сто орена. Господин пощаджия?

Пощаджията сви рамене, прегърби се, промърмори нещо и започна да чисти тезгяха, като се приведе ниско над него.

Вахмистърът се огледа и с подрънкване на шпорите се приближи до Гералт.

— Ти си... А! Теб като че ли съм те виждал вече. В Марибор. По белите коси те познах. Ти си вещер, нали? Ловец и убиец на най-различни чудовища. Нали?

— Точно така.

— Значи, нямам нищо против теб и професията ти е благородна — каза вахмистърът, след което погледна към Адарио Бах. — Господин джуджето също е извън подозрение, сред грабителите не са забелязани никакви джуджета. Но за да спазя протокола, трябва да попитам: Какво търсите в станцията?

— Дойдох с дилижанса от Цидарис и чакам да се прехвърля на друг. Времето минава бавно, седим си тук с господин вещера, разговаряме и превръщаме бирата в урина.

— Прехвърляне, значи — повтори вахмистърът. — Ясно. А вие двамата? Какви сте? Да, вие, вас питам!

Трент отвори уста. Примигна. И промърмори нещо.

— Какво? Какво? Стани! Кой си ти?

— Оставете го, господин офицер — рече спокойно Адарио Бах. — Това е моят слуга, аз го наех. Глупав е, пълен идиот. По рождение. За щастие, по-малките му братя и сестри са нормални. Майка им най-после успя да разбере, че когато е бременна, не бива да пие вода от локвите пред инфекциозната болница.

Трент отвори още по-широко устата си, наведе глава, застана и замуча. Лигенза също замърмори и направи движение, сякаш искаше да се изправи. Джуджето отпусна ръка на рамото му.

— Седни, момче. И мълчи, мълчи. Познавам теорията за еволюцията, знам от какво същество е произлязъл човекът, не е необходимо непрекъснато да ми го напомняш. И вие му простете, господин командир. Той също е мой слуга.

— Добре... — Вахмистърът отново се огледа подозрително. — Слуги, значи. Щом казвате... А тя коя е? Младото момиче, облечено в мъжки дрехи? Хей! Стани, искам да те огледам. Коя си ти? Отговаряй като те питат!

— Хе-хе, господин командир — засмя се джуджето. — Тя ли? Тя е блудница, момиче с леко поведение. Наех я в Цидарис, за да я чукам. Като имаш задник под ръка, пътят не е толкова тягостен, това всеки философ може да ви потвърди.

— О, да — подсмихна се вахмистърът. — Не можах да я разпозная от пръв поглед. Сега вече виждам. Тя е наполовина елфка.

— Твоя е наполовина! — озъби му се Фрига. — Наполовина от нормалното!

— Тихо, тихо... — успокои я Адарио Бах. — Не се сърдете, полковник. Такава свадлива блудница ми се падна.

В помещението дотича войник, за да докладва. Вахмистър Ковач се изправи.

— Бандата е била забелязана! — обяви той. — Впускаме се в преследване! Извинете ни за причинените неудобства. Служба!

Той излезе, последван от войниците. След малко от двора се разнесе тропот на копита.

— Извинете ме за това представление — каза след кратко мълчание Адарио Бах на Фрига, Трент и Лигенза, — простете ми за случайно изречените думи и просташките жестове. Всъщност не ви познавам, не ме интересувате и никак не ви харесвам, но не харесвам и бесилките. Видът на обесени хора с поклащащи се крака ужасно ме потиска. Затова си позволих и тези джуджешки фриволности.

— Дължите живота си на джуджешките фриволности — каза Гералт. — Би трябвало да благодарите на джуджето. Видях ви в действие там, в селския двор, знам що за птици сте. Не бих си мръднал и пръста във ваша защита, не бих могъл, а и не бих искал да изиграя такова представление, каквото устрои тук господин джуджето. И сигурно вече щяхте да висите, и тримата. Така че се махайте оттук. И ви съветвам да изберете посока, противоположна на онази, която избраха вахмистърът и ездачите му.

— Нищо от това няма да получите — отрязва ги той, щом видя погледите им, насочени към забитите в гредите мечове. — Без тях няма да се изкушавате толкова силно да грабите и измъчвате. Тръгвайте!

— Доста ми беше нервно — въздъхна Адарио Бах, след като вратата се затвори зад тримата. — По дяволите, ръцете ми още треперят. А на теб?

— Не. — Гералт се усмихна на спомените си. — Аз съм леко... недъгав в това отношение.

— Върви им на някои — усмихна се джуджето. — Дори недъзите им са от полза. Още по една бира?

— Не, благодаря — поклати глава Гералт. — Трябва да потеглям. Озовах се — как да се изразя — в ситуация, в която се налага да побързам. И не е твърде разумно да се задържам дълго на едно място.

— Да, усетих го. И няма да задавам въпроси. Но знаеш ли какво, вещерю? Някак си изгубих всякакво желание да оставам в тая станция и да чакам цели два дни за дилижанса. Първо, скуката ще ме убие. Второ — онова момиче, което натупа с метлата, ми хвърли много странен поглед на прощаване. Очевидно не е от онези, които можеш безнаказано да пошляпваш по задника и да наричаш блудница. Може да се върне. А аз предпочитам да не съм тук, когато това се случи. Затова дали не можем да пътуваме заедно?

— С удоволствие. — Гералт отново се усмихна. — С добър спътник пътуването не е толкова тягостно, това ще го потвърди всеки

философ. Стига пътищата ни да съвпадат. Аз отивам в Новиград. Трябва да съм там преди петнайсети юли. Непременно преди петнайсети.

Трябваше да стигне в Новиград най-късно на петнайсети юли. Настоя за това, когато магьосниците го наеха, купиха две седмици от времето му. *Няма проблем* — казаха Цара и Пинети, докато го гледаха високомерно. — *Няма проблем, вещерю. Ще се озовеш в Новиград, преди да успееш да се огледаш. Ще те телепортираме направо на главната улица.*

— Преди петнайсети, а? — Джуджето подръпна брадата си. — Днес е девети. Нямаме много време, тъй като си е доста път. Но може и да има начин да успееш.

Той се изправи, свали от гвоздея и сложи на главата си островърха широкопола шапка. Метна на гърба си торба.

— Ще ти обясня, докато вървим. Да тръгваме, Гералт от Ривия. Защото тази посока е най-добрата и за мен.

* * *

Вървяха бързо, може би дори твърде бързо. Джуджетата, които при нужда и за удобство могат да използват всякакъв превоз и да яздят всякакво животно, определено предпочитаха да вървят пеша, бяха пешеходци по призвание. Едно джудже може да извърви трийсет мили на ден, толкова, колкото изминава човек на кон, като същевременно носи товар, който човек дори не би могъл да повдигне. Да вървят в крачка с джудже без товар бе извън възможностите на хората. И на вечерите. Гералт го беше забравил и след известно време се принуди да помоли Адарио да забави ход.

Вървяха по горски пътечки, а понякога и без път. Адарио знаеше пътя, ориентираше се добре в терена. В Цидарис, обясни той, живее семейството му, доста многобройно, затова твърде често има семейни тържества като сватби, кръщенета, погребения или бдения. Според обичаите на джуджетата неприсъствието на тези празненства можеше да се оправдае единствено с нотариално заверено свидетелство за смърт, живите членове на семейството не можеха да не се явят на

тържеството. Затова Адарио познаваше отлично маршрута до Цидарис и обратно.

— Нашата цел — обясни той, докато вървеше — е село Вягърно, което се намира на брега на Понтар. Във Вягърно има пристан, там често хвърлят котва баржи и лодки. Ако извадим късмет, ще си намерим транспорт. Трябва да стигна до Третогор, затова ще слеза на Жеравния остров, ти ще трябва да продължиш още малко, след три или четири дни ще бъдеш в Новиград. Това е най-бързият път, повярвай ми.

— Вярвам ти. Адарио, моля те, върви малко по-бавно. Да не би работата ти да е свързана с ходене? Да не си разносвач?

— Миньор съм. В меден рудник.

— Ама разбира се. Всяко джудже е миньор. И работи в мините на Махакам. Стои с кирката в забоя и добива руда.

— Ти си жертва на стереотипите. След малко ще кажеш, че всяко джудже ругае грозно. А след няколко питиета налита на всеки човек с брадвата си.

— Не, няма да го кажа.

— Мината ми не се намира в Махакам, а в Медянка, близо до Третогор. И не стоя в забоя да копая руда, а свиря на валдхорна в миньорския оркестър.

— Интересно.

— Интересното — засмя се джуджето — е нещо съвсем друго. Забавно съвпадение. Едно от коронните изпълнения в репертоара на нашия оркестър се нарича „Марш на вещерите“. Звучи така: тара-рара, бум, бум, умта-умта, рим-цим-цим, папарара-тара-рара, тара-рара, бум-бум-бум...

— Откъде ви хрумна това име, по дяволите? Някога виждали ли сте маршируващи вещери? Къде? Кога?

— В интерес на истината — леко се изчерви Адарио Бах, — това е просто малко преаранжиран „Парад на атлетите“. Но всички миньорски оркестри свирят някакъв „Парад на атлетите“ или „Марш на старите другари“. Ние искахме да сме по-оригинални. Тара-рара, бум, бум!

— Дай по-бавно, че ми излезе душицата!

* * *

В гората беше съвсем безлюдно. Съвсем различно беше на сечищата и горските поляни, през които често минаваха. Там кипеше работа. Косяха сено, събираха го с гребла и го трупаха на копи. Джуджето поздравяваше косачите с весели викове и те му подвикваха в отговор. Или пък не.

— Това ми напомни — посочи Адарио работниците — за още един марш на нашия оркестър. Той се нарича „Сенокос“. Често го свирим, особено в летния сезон. И пеем. Имаме поет в групата, който добре реди римите, така че можем да пеем дори *a capella*. Звучи така:

*Селяни косят тревата,
жени сеното носят.
Поглеждат в небесата,
от дъжд се опасяват.
На хълма сме изправени,
от дъжда да охраняваме.
Пишките размахваме,
облаците гоним!*

— И *da capo*! Добре се марширува с това, нали?

— По-бавно, Адарио!

— Не може по-бавно! Това е маршова песен! С маршов ритъм и такт!

* * *

На хълма се белееха останки от стена, виждаха се също руини на сграда и характерната кула.

Точно по кулата Гералт разпозна храма. Не можеше да си спомни на какво божество се кланяха тук, но беше чувал разни неща. Преди много години тук бяха живели жреци. Говореше се, че когато вече никой не можел да търпи алчността, покварата и разюздаността им,

местните жители изгонили жреците и ги прокудили дълбоко навътре в гората, където, носи се слух, те се заели с покръстването на горските духове. Със същия печален резултат.

— Старият Ерем — каза Адарио. — На прав път сме и темпото ни е добро. Довечера ще стигнем до Боров бент.

Потоъкът, по чийто бряг вървяха, в горната си част бълбукаше над камъните и речните прагове, а в долната се разливаше широко, като образуваше голямо езеро. Причина за това беше дървеният бент, който преграждаше руслото. Около бента се вършеше някаква работа, суетяха се група хора.

— Ето че пристигнахме в Боров бент — каза Адарио. — Конструкцията, която виждаш там долу, е самият бент. Използват я, за да може дървеният материал от сечището да плава надолу. Самата река не е плавателна, твърде е плитка. Трупите се пускат във водата, след това вдигат бента. Надига се голяма вълна, която носи дърветата. Така се транспортира суровият дървен материал за въглища. А въглищата...

— Са нужни за топенето на желязо — довърши Гералт. — А металургията е най-важният и най-бързо развиващ се отрасъл. Знам. Неотдавна ми го обясни един магьосник. Който разбира от въглища и металургия.

— Нищо чудно, че разбира — изсумтя джуджето. — Капитулът на магьосниците има голям дял в компаниите, които влизат в промишления център до Горс Велен, а няколко фабрики и леярни са изцяло тяхна собственост. Магьосниците печелят много от металургията. Както и от други отрасли. Може и да е заслужено, в края на краищата повечето технологии са разработени от тях. Но биха могли да зарежат лицемерието и да признаят, че магията не е благотворителност, не е филантропска служба на обществото, а предприемачество, ориентирано към печалба. Но защо ти ги приказвам тези неща, ти сам го знаеш. Да вървим, там има една малка кръчма, ще откънем. И вероятно ще се наложи да останем през нощта, защото слънцето залязва.

* * *

Кръчмата трудно можеше да се нарече така, но в това нямаше нищо чудно. В нея обслужваха дървосекачите и салджиите от бента, които не се интересуваха къде пият, стига да имаше какво да се пие. Барака с надупчен сламен покрив, поддържан от колове, няколко маси и пейки, сковани от небрежно рендосани дъски, каменно огнище — по-голям разкош местното общество не изискваше и не очакваше, достатъчни бяха наредените покрай стената бъчви, от които кръчмарят наливаше бира, а понякога и наденичката, която кръчмарката, ако имаше желание и настроение, беше готова да препече върху въглените срещу допълнително заплащане.

Гералт и Адарио също нямаха особени претенции, тъй като бирата беше прясна, от току-що отворена бъчва, и няколко комплимента бяха достатъчни, за да убедят кръчмарката да им препече кървавица с лук. След цял ден ходене из горите, за Гералт тази кървавица не отстъпваше по вкус на телешкия джолан със зеленчуци, глиганската плешка, калкана в мастило и другите шедьоври на главния готвач на локала „Natura Rerum“. Макар че, честно казано, локалът му липсваше.

— Интересно — Адарио привика с жест кръчмарката и поръча още бира. — Известна ли ти е съдбата на този пророк?

Преди да седнат на масата, те разгледаха покрития с мъх голям камък, който стоеше до един вековен дъб. Издяланите върху обраслата му повърхност букви съобщаваха, че точно на това място, в деня на празника на света Бирка, през годината 1133 *post Resurrectionem*^[32], пророкът Лобода изнесъл проповед пред своите ученици, аobeliskът в памет на това събитие поставил през 1200 година Спиридон Апс, галантериен майстор от Ринда, магазин на Малкия пазар, високо качество, ниски цени, заповядайте при нас.

— Знаеш ли — Адарио остърга остатъка от кървавица от тигана — историята на този Лобода, така наречен пророк? Имам предвид истинската история.

— Никаква не знам. — Вещерът обра тигана си с късче хляб. — Нито истинската, нито измислената. Не съм се интересувал.

— Тогава слушай. Всичко се случило преди сто години, като че ли скоро след датата, изсечена на този камък. Сега, както знаеш много добре, дракони почти не се срещат, освен в необитаемите планини, сред пустошта. В онези времена се срещали по-често и създавали

много проблеми. Драконите разбрали, че пасящите стада са отлична закусвалня, където можеш да се наядеш до насита и то без особени усилия. За щастие на фермерите дори най-огромната гадина се ограничавала с един-два пира на тримесечие, но ядъла толкова, че представлявала заплаха за животновъдството, особено когато се привързвала към определена местност. Веднъж един огромен дракон си харесал едно село в Каедвен. Долитал, изяждал няколко овце, две или три крави, за десерт си хващал малко шарани в езерото. Накрая издишвал огън, подпалвал някой хамбар или сеновал и отлитал.

Джуджето отпи от бирата и се оригна.

— Селяните се опитали да подплашат дракона, пробвали различни капани и трикове, но напразно. За техен късмет точно по това време в намиращия се наблизо Бан Ард пристигнал със своите ученици същият този Лобода, който тогава вече бил известен, прославен пророк с много последователи. Фермерите го помолили за помощ и за тяхна изненада той не отказал. Когато драконът отново долетял, Лобода отишъл на пасището и започнал екзорсизъм. Драконът първо го опекар с огън, като патица. После го глътнал. Просто го глътнал. И отлетял към планината.

— Това ли е краят?

— Не. Слушай по-нататък. Учениците на пророка плакали, скърбели, а после наели ловци. От нашите, джуджешките, които имали опит с драконовите дела. Цял месец вървели по следите му. Стандартна процедура; следвали купчините екскременти, оставени от дракона. А учениците коленичели пред всяка купчинка, със силен плач ровели в нея и вадели останките на учителя си. Накрая събрали всичко, или поне така смятали, а то всъщност представлявало доста безразборна колекция от не съвсем чисти кости — човешки, кравешки и овчи. Това нещо сега лежи в храмов саркофаг в Новиград. Като чудотворна реликва.

— Признай си, Адарио, тая история си я измисли. Или доста я поукраси.

— Защо смяташ така?

— Защото често общувам с един поет. И той, когато му се наложи да избира между истинската версия за събитията и онази, която е по-привлекателна, той винаги избира втората, която допълнително украсява. Всякакви обвинения във връзка с това той

опровергава с помощта на софизъм: ако нещо не съответства изцяло на истината, то не означава задължително, че е лъжа.

— Досещам се кой е този поет. Лютичето, естествено. А историята има право на съществуване.

— Историята — усмихна се вещерът — е връзка, обикновено невярна, между събития, в повечето случаи несъществени, които са ни представени от историци, предимно идиоти.

— Веднага разпознавам и автора на този цитат — ухили се Адарио Бах. — Висогота от Корво, философ и етик. Както и историк. Да се върнем към пророка Лобода... Както вече казах, историята си е история. Но съм чувал, че в Новиград свещениците понякога вадят мощите на пророка от саркофага и ги дават на вярващите да ги целуват. Аз, ако някога се окажа там, бих се въздържал от целувките.

— Ще се въздържа — обеща Гералт. — И тъй като стана дума за Новиград...

— Не се притеснявай — прекъсна го джуджето, — ще успееш. Ще станем на разсъмване и бързо ще се доберем до Вятърно. Ще си намерим някаква лодка и ще пристигнеш навреме в Новиград.

„Надявам се — помисли си вещерът. — Надявам се.“

---

[32] След свързването (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Хората и животните принадлежат към различни видове, а лисиците се намират между тях. Мъртвите и живите странстват по различни пътища, пътищата на лисиците лежат между тях. Божествата и чудовищата бродят по различни пътища, а лисиците ходят между божествата и чудовищата. Пътищата на светлината и мрака не се събират и не се пресичат никога; духовете на лисиците бродят някъде по средата. Безсмъртните и демоните вървят по собствените си следи — духовете на лисиците са някъде между тях.

Джи Юн, учен от
времето на династията
Цин

През нощта премина буря.

След като се наспах в сеното на тавана на обора, те излязоха по изгрев-слънце в прохладното, макар и слънчево утро. Поеха по утъпканата пътека, покрай габъри, блатисто торфище и влажни ливади. След един час бързо ходене се добраха до някакви постройки.

— Вятърно — посочи Адарио Бах. — Ето го пристана, за който ти говорех.

Приблжиха се до реката, подухна ги ободряващ вятър. Излязоха на дървения пристан. Реката тук имаше широк разлив, голям като езеро, почти не се виждаше течението, бягащо някъде надалеч. От брега превиваха клони над водата върби, лози и елхи. Навсякъде плаваха, издавайки различни звуци, множество птици, най-различни видове патици и гмурци. Като се вписваше в пейзажа и без да плаши цялото това пернато сборище, по водата грациозно се плъзгаше

корабче. Едномачтово, с едно голямо платно отзад и няколко триъгълни отпред.

— Вярно го е казал някой някога — рече Адарио Бах, докато наблюдаваше гледката. — Че има три най-красиви зрелища на света. Кораб с пълни плътна, бягащ в галоп кон и такова... гола жена в леглото.

— Танцуваща жена — усмихна се вещерът. — Танцуваща, Адарио.

— И така да е — съгласи се джуджето. — Танцуваща и гола. А този кораб, трябва да признаеш, добре изглежда във водата.

— Това не е кораб, а платноходче.

— Това е шлюп — уточни приближилият се възпълничък тип с лосев дублет. — Шлюп, господа. Кое то лесно може да се познае по такелажа. Голям грот, стаксел и два кливера на форсагите. Класика.

Параходчето — шлюпът — се приближи плътно към пристана, така че те можеха да разгледат фигурата на носа. Скулптурата, вместо стандартната едрогърда жена, сирена, дракон или морска змия, изобразяваше плешив старец със закривен нос.

— Проклятие — промърмори под нос Адарио Бах, — този пророк преследва ли ни, или какво?

— Шейсет и четири фута дължина — продължаваше да обяснява ниският тип с глас, изпълнен с гордост. — Обща площ на платната три хиляди и триста фута. Това, господа, е „Пророк Лобода“, съвременен шлюп от ковирски тип, построен в новиградска корабостроителница и пуснат по вода преди по-малко от година.

— Както се вижда — изкашля се Адарио Бах, — този шлюп ви е добре познат. Знаете много за него.

— Знам за него всичко, защото съм негов собственик. Виждате ли флага на флагщого? На него е изобразена ръкавица. Това е емблемата на моята фирма. Разрешете да се представя: аз съм Кевенард ван Флит, предприемач в сферата на висококачествените кожи.

— Радваме се да се запознаем. — Джуджето стисна протегнатата му ръка, като внимателно се вгледа в предприемача. — Възхищавам се на кораба, той е толкова красив и бърз. Просто ми е чудно да го видя тук, при Вятърно, в разлива, далеч от основния понтарски фарватер.

Чудно е също, че корабът е на вода, а вие, собственикът, сте на сушата. Да нямате никакви проблеми?

— О, не, не, никакви проблеми — заяви предприемачът в сферата на висококачествените кожи, според Гералт твърде бързо и неестествено. — Попълваме тук запасите си, нищо повече. А в пустошта, така се получи, ни доведоха сложни обстоятелства. Защото когато бързаш да спасиш някого, не обръщаш внимание на пътя. А нашата експедиция е спасителна...

— Господин Ван Флит — прекъсна го приближаващ се човек, под чиито крачки пристанът се разтресе. — Не влизайте в подробности. Не мисля, че господата се интересуват от тях. Или че би трябвало да се интересуват.

Хората, които пристигнаха заедно с него на пристана в посока откъм селото, бяха петима. Този, който беше заговорил, беше със сламена шапка и се отличаваше с масивна, почерняла от многодневна четина челюст и издадена напред брадичка. На брадичката имаше вдлъбнатина, която я караше да изглежда като миниатюрен задник. Съпровождаше го висок тип, същински гигант, и ако се съди по облеклото и изражението му, никак не глупав. Третият, нисък, набит и загорял, по всички признаци, включително вълнената шапка и обещата на ухото, беше мореплавател. Останалите двама, несъмнено моряци, носеха сандъци с провизии.

— Не мисля — продължи човекът с брадичката, — че тези хора, които и да са те, трябва да знаят нещо за нас, за това какво правим тук и за други наши лични дела. Тези господа, естествено, разбират, че нашите лични дела не засягат никого, още повече случайно срещнати и напълно непознати ни лица.

— Може би не напълно непознати — вметна гигантът. — Господин джуджето наистина не го познавам, но белите коси на уважаемия господин издават какъв е той. Гералт от Ривия, предполагам? Вещерът? Нали не греша?

„Започвам да ставам популярен — помисли си Гералт, като скръсти ръце на гърдите. — Твърде популярен. Може би да си боядисам косите? Или да се подстрижа до голо като Харлан Цара?“

— Вещер! — искрено се изуми Кевенард ван Флит. — Истински вещер! Какъв късмет! Уважаеми господа! Това наистина е дар от небесата!

— Прочутият Гералт от Ривия! — повтори гигантът. — Провървя ни, че се срещнахме с него сега, в нашата ситуация. Той ще ни помогне да се измъкнем...

— Твърде много дрънкаш, Кобин — прекъсна го онзи с брадичката. — Твърде прибързано и твърде много.

— Вие какво, господин Фиш — възмути се търговецът на кожа. — Нима не виждате каква възможност ни се предоставя? Помощ от някого като вещера...

— Господин Ван Флит! Оставете това на мен. Аз имам по-голям опит в общуването с такива като този тук.

Настъпи тишина, в която типът с брадичката измерваше вещера с поглед.

— Гералт от Ривия — каза той най-накрая. — Унищожител на чудовища и свръхестествени същества. Унищожител, бих казал, легендарен. Бих казал така, ако вярвах в легенди. И къде са вашите знаменити вещерски мечове? Нещо не ги виждам.

— Нищо чудно, че не ги виждаш — каза Гералт. — Защото те са невидими. Какво, не си ли слушал легендите за вещерските мечове? Непосветените не могат да ги виждат. Те се появяват, когато изрека заклинание. Когато възникне необходимост. Ако възникне. Защото мога да се оправям доста добре и без мечове.

— Вярвам ти. Аз се казвам Йавил Фиш. Държа в Новиград фирма за оказване на различни услуги. Това е моят партньор, Петру Кобин. А това е Пудлорак, капитан на „Пророк Лобода“. И известният ви вече уважаем Кевенард ван Флит, собственик на този кораб. Виждам, вещерю — продължи Йавил Фиш, като се оглеждаше, — че стоиш тук, на пристана в единственото селище в околност поне двайсет мили. За да се добереш оттук до някое цивилизовано място, трябва да бродиш дълго из гората. Струва ми се, че би бил доволен да отплаваш от тази пустош, като се качиш на нещо, което плава по водата. А „Пророкът“ тъкмо тръгва към Новиград. И може да вземе на борда си пътници. Теб и твоя спътник джуджето. Така ли е?

— Продължавайте, господин Фиш. Слушам ви внимателно.

— Нашият платноход, както виждаш, не е някаква речна лодка, за курс с него трябва да се плати, и то не евтино. Не ме прекъсвай. Не би ли искал да ни вземеш под защитата на своите невидими мечове? Можем да броим ценните ти вещерски услуги — имам предвид

ескортирането и охраната по време на курса оттук до самия новиградски рейд — като заплащане за пътуването. Интересно на колко оценяваш своите вещерски услуги?

Гералт го погледна.

— С разследване или без?

— Какво?

— Във вашето предложение са скрити хитрости и уловки — отговори спокойно Гералт. — Ако ми се наложи да ги разкривам, ще ги оценя по-високо. Ако знам истината, ще бъде по-евтино.

— Твоето недоверие буди известни подозрения — отговори студено Фиш. — Защото измамникът винаги очаква измама. Както се казва: на крадеца му пари под краката. Искаме да те наемем като ескорт. Това е доста лесна и лишена от сложности задача. Какви уловки може да се крият в нея?

— Ескортирането — това е приказка за деца. — Гералт не наведе поглед. — Измислена в движение и съшита с бели конци.

— Така ли смяташ?

— Така смятам. Защото господин ръкавичкарят намекна за някаква спасителна експедиция, а ти, господин Фиш, рязко му затвори устата. Преди малко твоят партньор говореше за ситуация, от която трябва да се измъкнете. Така че, ако ще работим заедно, моля без извъртания: каква е тази експедиция и кого бързате да спасите? Защо е тази тайнственост? И от какво трябва да се измъкнете?

— Ще обясним това — изпревари Фиш Ван Флит. — Всичко ще ви обясним, господин вещерю...

— Но на борда — рязко го прекъсна мълчалият до момента капитан Пудлорак. — Стига сме се мотали на кея. Вятърът е попътен. Да отплаваме оттук, уважаеми господа.

* * *

След като хвана вятъра в платната, „Пророк Лобода“ стремително се понесе по широкия разлив, като взе курс към главния фарватер и лавираше между островите. Въжетата пращяха, гикът поскърцваше, флагът с ръкавицата на флагцока бодро плющеше.

Кевенард ван Флит удържа на обещанието си. Веднага щом шлюпът се отдели от пристана на Ветрена, той повика заинтересованите страни на носа на кораба и започна с обясненията.

— Предприетата от нас експедиция — заговори той, като поглеждаше към мрачния Фиш — има за цел освобождаването на похитено дете. Ксимена де Сепулведа, единствената дъщеря на Бриана де Сепулведа. Сигурен съм, че името ви е много добре известно. Щавене на кожа, работилници за мокра обработка и изработка, а също така и кожухарство. Огромна годишна продукция, огромни пари. Ако видите дама с красива и скъпа шуба, може с увереност да се каже, че кожата е от тази фирма.

— И дъщеря ѝ е била отвлечена? За откуп?

— Ами не. Няма да повярвате, но... Момичето е похитено от чудовище. Лисица. Имам предвид върколачка. Виксена.

— Прав сте — изрече вещерът студено. — Няма да повярвам. Лисиците, или виксените, похищават само децата на елфи.

— Връзва се, връзва се, точно — промърмори Фиш. — Защото, колкото и да е невероятно, най-голямото кожарско предприятие в Новиград се управлява от не-човек. Бреаин Диарбай ап Муиг е чистокръвна елфка. Вдовица на Якуб де Сепулведа, от когото е наследила цялото му имущество. На роднините не им се удаде нито да оспорят завещанието, нито да постигнат обявяването на смешния брак за недействителен, макар че той противоречи на обичаите и божиите закони...

— Да не се отклоняваме от темата — прекъсна го Гералт. — Да не се отклоняваме, моля. И така, вие твърдите, че тази кожарка, чистокръвна елфка, ви е възложила да откриете похитената ѝ дъщеря?

— За бальци ли ни взимаш? — намръщи се Фиш. — Искаш да ни хванеш в лъжа? Много добре знаеш, че елфите, ако лисица им открадне детето, никога не се опитват да го върнат. Отричат се от него и забравят за него. Смятат, че е било предназначено за лисицата.

— Бриана де Сепулведа — намеси се Кевенард ван Флит — също отначало се преструваше. Тъгуваше, но по елфически, тайно. Наглед като камък, очите ѝ сухи... *Va'esse deireádh aep eigeán, va'esse eigh faidh'ar*, повтаряше, което на техния език означава...

— Нещо приключва, нещо започва.

— Точно. Но това не е нищо повече от глупави елфически дрънканици, нищо не приключва, какво и защо трябва да приключва? Бриана отдавна живее сред хората, по нашите закони и обичаи тя е не-човек само по кръв, в сърцето си вече е почти човек. Елфическите суеверия и вярвания са силни, разбира се, Бриана може за пред другите елфи да демонстрира спокойствие, но тайно тъгува по дъщеря си, това е очевидно. Би дала всичко, за да върне единственото си дете, независимо дали от лисица, или не... Прав сте, господин вещер, тя за нищо не е молила, не е искала помощ. Въпреки това ние решихме да ѝ помогнем, не можехме да гледаме отчаянието ѝ. Цялата търговска гилдия солидарно се бръкна и финансира експедицията. Аз предложих „Пророка“ и моето собствено участие, така постъпи и търговецът Парлаги, с когото скоро ще се запознаете. Но тъй като ние сме делови хора, а не търсачи на приключения, се обърнахме за помощ към уважаемия Йавил Фиш, познат ни като умен и умел човек, който не се бои от риска, попадал е в сложни ситуации и е известен със своите знания и опит...

— Известният със своя опит уважаем Фиш — Гералт погледна към споменатия — не си е направил труда да ви уведоми, че спасителната експедиция няма смисъл и предварително е обречена на провал. Виждам две обяснения за това. Първо: уважаемият Фиш си няма никаква представа в какво ви е забъркал. Второ, което е по-вероятно: уважаемият Фиш е получил аванс, достатъчно добър, за да ви разкара малко из пущинака и да се върнете с празни ръце.

— Твърде лесно отправяте обвинения! — Кевенард ван Флит спря с жест Фиш, който се готвеше да възрази рязко. — И бързате да предскажете провала. А ние, търговците, винаги мислим позитивно...

— Похвален начин на мислене. Но в дадения случай няма да помогне.

— Защо?

— Дете, похитено от агуара, не може да се върне — спокойно обясни Гералт. — Абсолютно невъзможно е. И работата не е в това, че няма да намерите детето, тъй като лисиците имат изключително потаен начин на живот. И дори не е в това, че агуарата няма да ви позволи да си върнете детето — а тя не е противник, който може да се подценява в схватка, както в лисичи, така и в човешки облик. Работата е там, че похитеното дете престава да бъде дете. В похитените от лисица

момичета стават промени. Те самите се превръщат в лисици. Агуарите не се размножават. За продължаване на рода те похищават децата на елфи и ги превръщат в лисици.

— Техният лисичи род — успя най-накрая да си каже приказката Фиш — трябва да изчезне. Трябва да изчезнат всички тези върколаци. Наистина лисиците рядко досаждат на хората. Крадат само елфически рожби и вредят само на елфите, което само по себе си е хубаво, защото колкото повече вреда на не-хората, толкова повече полза за истинските хора. Но тази лисица е чудовище, а чудовищата трябва да се изкоренят, да стане така, че всички те да изчезнат, целият им род да загине. Ти нали точно от това живееш, вещерю, за това си предназначен. Затова, надявам се, няма да ни упрекнеш, че се стремим към унищожаване на чудовищата. Впрочем, струва ми се, че това са излишни приказки. Искаше разяснения — получи ги. Вече знаеш за какво те наемат и против кого... От кого трябва да ни защитаваш.

— Вашите разяснения — спокойно каза Гералт — са мътни, без да се обиждате, като пикня от болен пикочен мехур. А благородната цел на вашата експедиция е също толкова съмнителна, колкото невинността на девойка на сутринта след селски празник. Но това си е ваша работа. Моята работа е да ви обясня, че единственият начин да се защитиш от агуара, е да стоиш по-далеч от нея. Господин Ван Флит?

— Да?

— Връщайте се вкъщи. Експедицията е безсмислена, време е да си дадете сметка за това и да я прекратите. Това е всичко, което мога да ви посъветвам като вещер. Съветът е безплатен.

— Но вие няма да слезете, нали? — промърмори Ван Флит, леко пребледнял. — Господин вещер? Ще останете с нас? И ако нещо... Ако нещо се случи, ще ни защитавате? Съгласете се... В името на боговете, съгласете се...

— Ще се съгласи, ще се съгласи — изсумтя Фиш. — Ще плава с нас. Защото кой друг ще го измъкне от тази пустош? Не се паникьосвайте, господин Ван Флит. Няма от какво да се боите.

— Да бе, да! — развика се кожарят. — Наиграхте се! Забъркахте ни в интрига, а сега се правите на герой? Аз искам да се добера здрав и цял до Новиград! Нуждаем се от защита тук и сега, докато сме в беда... Докато ни заплашва...

— Нищо не ни заплашва. Не се плашете като жена. Отидете си в каютата като вашето другарче Парлаги. Напийте се там двамата с ром — куражът ви веднага ще се върне.

Кевенард ван Флит почервеня, след това пребледня. После намери с поглед Гералт.

— Стига извъртания — каза той решително, но спокойно. — Време е да разкрием истината. Господин вещер, тази млада лисичка е вече тук, при нас. Тя е в ахтерпика. Господин Парлаги я охранява.

Гералт поклати глава.

— Не го вярвам. Отнели сте от агуарата дъщерята на кожарката? Малката Ксимена?

Фиш се изплю зад борда. Ван Флит се почеса по тила.

— Не се получи точно така — промърмори той най-накрая. — По погрешка при нас попадна друга... Също лисичка, но друга... Похитена от съвсем друга виксена. Господин Фиш я купи... От войници, които откраднали момичето от лисицата с хитрост. Отначало мислехме, че това е Ксимена, но променена... Обаче Ксимена беше на седем години и беше светлокоса, а тази е на дванайсет и тъмнокоса...

— Макар и да не е тази, която трябва — изпревари Фиш вещера, — ние я взехме. Защо елфическа рожба да расте при още по-лошо чудовище? А в Новиград може да се продаде в зоопарка, в края на краищата това е нещо уникално, дивачка, полулисица, криела се е в гората сред лисиците... Зоопаркът ще даде куп пари за нея...

Вещерът му обърна гръб.

— Господин капитан, карайте към брега!

— Спокойно, спокойно — изръмжа Фиш. — Дръж курса, Пудлорак. Не ти командваш тук, вещерю.

— Господин ван Флит — каза Гералт, игнорирайки го, — обръщам се към здравия ви разум. Момичето трябва незабавно да бъде освободено и оставено на брега. В противен случай ви очаква гибел. Агуарата няма да се откаже от детето. И със сигурност ще тръгне по следите ви. Единственият начин да се предотврати това, е да ѝ се върне момичето.

— Не го слушайте — каза Фиш. — Не му позволявайте да ви обърка. Ние плаваме по река, в широк разлив. Какво може да ни направи някаква си лисица?

— И имаме вещер за защита — добави иронично Петру Кобин. — Въръжен с невидими мечове! Прочутият Гералт от Ривия няма да се уплаши от една лисица!

— Не знам, не знам — промърмори предприемачът, като прехвърляше поглед от Фиш към Гералт и към Пудлорак. — Господин Гералт! В Новиград няма да се скъпя за наградата ви, ще заплатя за труда ви с лихвата... Стига само да ни защитите...

— Ще ви защитя, разбира се. По единствения възможен начин. Капитане, към брега.

— Да не си посмял! — Фиш преbledня. — Нито крачка към ахтерпика, иначе ще съжаляваш! Кобин!

Петру Кобин искаше да хване Гералт за яката, но не успя, защото се намеси спокойният и мълчалив до момента Адарио Бах. Джуджето изрита здравата Кобин в свивката на крака. Кобин падна на колене. Адарио Бах подскочи към него и със замах заби юмрук бъбрека му, а после и отстрани по главата. Гигантът падна на палубата.

— Е, и какво като е голям? — Джуджето изгледа останалите. — Само грохотът е по-силен, когато пада.

Фиш държеше ръката си на дръжката на ножа, но я махна, когато Адарио Бах го погледна. Ван Флит стоеше с отворена уста. Както и капитан Пудлорак и останалият екипаж. Петру Кобин изстена и отлепи глава от дъските на палубата.

— Продължавай да си лежиш — посъветва го джуджето. — Не ме впечатляват нито туловището ти, нито татуировката на Стурефорс върху него. Случвало ми се е да срещам и по-грамадни здравеняци от теб, както и такива, които са лежали в много по-тежки затвори. Така че не се опитвай да станеш. Действай, Гералт.

После той се обърна към останалите:

— Ако у вас възникнат някакви съмнения, то аз и вещерът ви спасяваме живота. Господин капитан, към брега. И спуснете лодка във водата.

Вещерът се спусна по стъпалата на трапа, дръпна една, после друга врата. И застина. Адарио Бах зад гърба му изруга. Фиш също изруга. Ван Флит застана.

Проснатата на леглото слаба девойка имаше стъквени очи. Тя беше полугола, от кръста надолу — напълно гола, с непристойно

разкрасени крака. Шията ѝ беше извита по неестествен начин. И още по-непристоен.

— Господин Парлаги... — успя да изтръгне от себе си Ван Флит.
— Вие какво... Какво направихте?

Седящият над момичето плешив тип ги погледна. Размърда глава, сякаш не ги виждаше, сякаш се опитваше да намери мястото, откъдето до него достигаше гласът на предприемача.

— Господин Парлаги!

— Крещеше... — промърмори типът, като разтърси двойната си брадичка и издиша алкохолни пари. — Започна да крещи...

— Господин Парлаги...

— Искях да я успокоя... Просто исках да я успокоя.

— Убили сте я — констатира Фиш. — Просто сте я убили!

Ван Флит обхвана главата си с ръце.

— И сега какво?

— Сега — отговори делово джуджето — сме здраво прецакани.

* * *

— Казвам ви, няма никакви поводи за безпокойство! — Фиш удари с юмрук по релинга. — Ние сме в река, в разлив. Бреговете са далеч. Дори и лисицата да тръгне по следите ни, което е съмнително, по вода нищо не ни заплашва.

— Господин вещер? — изплашено вдигна поглед ван Флит. — Какво ще кажете?

— Агуарата ще тръгне по следите ни — повтори търпеливо Гералт. — В това няма никакво съмнение. Ако нещо е съмнително, то е осведомеността на господин Фиш, когото във връзка с това бих помолил да пази мълчание. Нещата стоят по следния начин, господин ван Флит: ако бяхме освободили младата лисица и я бяхме оставили на брега, щеше да има шанс агуарата да ни остави. Обаче стана това, което стана. И сега единственото ни спасение е бягството. Истинско чудо е, че не се е добрала до нас по-рано, правилно казват, че на глупаците им върви. Но не си струва да продължаваме да изкушаваме съдбата. Вдигнете платната, капитане. Всичките, които имате.

— Може да сложа дори и марсела — каза замислено капитанът.
— Вятърът е благоприятен...

— Само че... — прекъсна го Ван Флит. — Господин вещер? Ще ни защитавате ли?

— Ще бъда честен, господин Ван Флит. С удоволствие бих ви оставил. Заедно с този Парлаги, само при мисълта за който вътрешностите ми се обръщат. Който там, долу, се е напил като пън над трупа на детето, което е убил.

— Аз също съм склонен да ви зарежа — вметна Адарио Бах, гледайки нагоре. — Защото, перифразирайки думите на господин Фиш за не-хората: колкото повече беди се струпат върху идиотите, толкова по-добре за разумните.

— Бих оставил Парлаги и вас на милостта на агуарата. Но кодексът ми забранява това. Вещерският кодекс не ми позволява да действам по собствената си воля. Не бива да изоставям заплашени от смърт.

— Вещерското благородство! — изсумтя Фиш. — Като че ли никой не е чувал за вашите подлости! Но идеята да се разкараме бързо я подкрепям. Слагай всички парцали, Пудлорак, излизай на фарватера и давай с всички сили!

Капитанът даде заповедите си, моряците се засуетиха около такелажа. Самият Пудлорак тръгна към носа. След като се замисли за момент, Гералт, заедно с джуджето, се присъедини към него. Ван Флит, Фиш и Кобин се караха на ахтердека.

— Господин Пудлорак?

— Да?

— Откъде идва името на кораба? И тази доста необичайна фигура на носа? Може би е искана помощта на свещениците за спонсорство?

— Шлюпът е пуснат по вода като „Мелюзина“ — сви рамене капитанът. — С подходяща за името фигура на носа. После са сменили и едното, и другото. Някои предполагат, че наистина става въпрос за спонсориране. Според други новиградските свещеници постоянно са обвинявали господин Ван Флит в ерес и богохулство, така че той искал да им се... Искал е да им се хареса.

„Пророк Лобода“ режеше вълните с носа си.

— Гералт?

— Какво, Адарио?

— Тази лисица... Тоест агуара... От това, което съм чувал, тя може да променя формата си. Може да се появява като жена, но също така може и да приема облика на лисица. Май като върколак, а?

— По друг начин. Върколаците, мечколаците, плъхолаците и подобните на тях са териантропи — хора, способни да се превръщат в животно. Агуарата е анетрион. Животно, по-точно същество, способно да приема човешки облик.

— А нейните способности? Чувал съм невероятни истории... Агуарата като че ли е способна...

— Надявам се — прекъсна го вещерът — да пристигнем в Новиград, преди агуарата да ни покаже на какво е способна.

— А ако...

— По-добре да минем без ако.

Изви се вятър. Платната заплющяха.

— Небето потъмнява — отбеляза Адарио Бах. — И като че ли в далечината дочувам гръмотевици.

Слухът не беше излъгал джуджето. Минаха само няколко секунди и прогърмя отново. Този път чуха всички.

— Приближава се буря! — извика Пудлорак. — В разлива вятърът ще ни обърне с фалшкила нагоре! Трябва да избягаме, да се скрием, да се заслоним! Към платната, момчета!

Той изблъска рулевия и сам застана на щурвала.

— Дръжте се! Дръжте се всички!

Небето над десния бряг стана черно-синьо. Изведнъж връхлетя вихър, разклати гората на крайбрежния склон, разтърси я. Короните на огромните дървета се разлюляха, превиха се почти до земята под неговия напор. Понесоха се купчини от листа и цели клони, дори някои по-едри. Проблесна ослепително и почти в същия миг се разнесе оглушителният трясък на гръм. След него, почти веднага, удари втори гръм. И трети.

След миг лисна дъжд, съпроводен от нарастващ шум. Зад стената от вода вече не можеше да се види нищо. „Пророк Лобода“ се люлееше и танкуваше върху вълните, като постоянно се накланяше силно. На всичкото отгоре започна и да трещи. На Гералт му се струваше, че трещи всяка дъска. Всяка от тях сякаш живееше собствен живот и се движеше напълно независимо от другите. Появи се опасението, че

шлюпът просто ще се разпадне. Вещерът си внуши, че това е невъзможно, че корабът е предвиден за плаване в още по-бурни води, че те са само в река, а не в океана. Повтаряше си това, докато плюеше вода и конвулсивно стискаше корабното въже.

Трудно беше да се прецени колко продължи това. Но накрая клатенето спря, поривите на вятъра утигнаха, а бушуващият порой отслабна, превърна се в дъжд, после в ръмене. Сега вече можеха да видят, че маневрата на Пудлорак е успяла. Капитанът беше скрил шпюпа зад висок горист остров, където вятърът беше по-слаб. Дъждовният облак, изглежда, се отдалечаваше, бурята отстъпваше.

От водата се надигаше мъгла.

* * *

От подгизналата шапка на Пудлорак се стичаше вода по лицето му. Въпреки това капитанът не сваляше шапката си. Навярно никога не я сваляше.

— Проклятие! — Той избърса капка вода от носа си. — Къде ни отнесе? Това някакъв ръкав ли е? Или крайречно езеро? Водата е почти неподвижна...

— Но течението ни носи. — Фиш се изплю във водата и погледна плюнката си. Вече не беше със сламената шапка, сигурно вятърът я беше отнесъл. — Течението е слабо, но го има — повтори той. — В пролив между островите сме. Дръж курса, Пудлорак. В края на краищата трябва да ни изведе на фарватера.

— Фарватерът — капитанът се наведе над компаса — явно е на север. Значи, трябва да попаднем в десния ръкав. Не в левия, а в десния...

— Къде виждаш ръкави? — попита Фиш. — Има само един път. Дръж курса, ти казвам.

— Но нали имаше два ръкава — настояваше Пудлорак. — Макар че може и да ми е влязла вода в очите. Или тази мъгла. Добре, нека да ни носи течението. Само че...

— Какво пак?

— Компасът. Посоката изобщо не е тази... Не, не, наред е. Не видях добре. Върху стъклото е покапало от шапката. Плаваме.

— Плаваме.

Мъглата ту се сгъстяваше, ту се разреждаваше, вятърът напълно утихна. Стана много топло.

— Водата — отбеляза Пудлорак. — Не усещате ли? Някак по-различно вони. Къде сме?

Мъглата пак се разсея, започнаха да се виждат гъсто обрасли брегове, осеяни с изгнилите дънери на дървета. Мястото на боровете, елите и тисовете, растящи на островите, тук бе заето от храстовидни брези и високи, конусовидни в основата си блатни кипариси. Дънерите на кипарисите бяха оплетени от лианите на кампсиси, техните ярки червени цветове бяха единственото, което оживяваше гнилозелената блатна растителност. Водата беше покрита с водна леща и пълна с водорасли, така че „Пророкът“ ги разбутваше с носа си и ги мъкнеше след себе си като шлейф. Водата беше мътна, с неприятна миризма на гнилоч, от дъното ѝ се вдигаха огромни мехури. Пудлорак продължаваше да стои на щурвала.

— Тук може да има плитчини — обезпокои се той изведнъж. — Ей, там! Един с лот на носа!

Плаваха, увлечени от слабото течение, все така сред блатен пейзаж. И воня на гнилоч. Морякът на носа монотонно подвикваше, съобщавайки дълбочината.

— Господин вещер. — Пудлорак се наведе над компаса и почука по стъклото. — Погледнете тук.

— Какво?

— Мислех, че стъклото ми е запотено... Но ако стрелката не е полудяла, плаваме на изток. Тоест — връщаме се. Там, откъдето дойдохме.

— Но това е невъзможно. Нас ни носи течението. Реката...

Той млъкна.

Над водата се извисяваше огромно, частично изкоренено дърво. На един от клоните стоеше жена с дълга, тясна рокля. Тя стоеше неподвижно и ги гледаше.

— Щурвалът — каза тихо вещерът. — Щурвалът, капитане. Към другия бряг. По-надалеч от това дърво.

Жената изчезна. А по клона се плъзна едра лисица, мярна се и изчезна в гъсталака. Животното изглеждаше черно, само върхът на пухкавата му опашка беше бял.

— Намерила ни е. — Адарио Бах също я беше забелязал. —
Лисицата ни е намерила...

— Проклятие...

— Млъквайте и двамата. Не създавайте паника.

Продължаваха да плават. От сухите дървета на брега ги наблюдаваха пеликани.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Сто двадесет и седем години по-късно

— Ей там, зад хълма — посочи с камшика си търговецът, — е вече Ивало, госпожичке. Половин стаяние, не повече, за нула време ще стигнеш. А аз обръщам на изток по кръстопътя, към Марибор, значи, ще се наложи да се сбогуваме. Бъди здрава и нека боговете да те водят и пазят по пътя.

— И вас да ви пазят, добри господине. — Нимуе скочи от фургона, взе вързопчето си и останалите вещи, след което направи неумел реверанс. — Много благодаря, че ме взехте с каруцата. Там, в гората... Много благодаря...

Тя преглътна слюнката си при спомена за черната гора, в дълбините на която я беше довел пътят преди два дни. При спомена за огромните, страховити дървета с прекършени стволове, сплетени в навес над пустия път. Пътят, на който изведнъж се беше оказала самсамичка. При спомена за обзелото я в този момент чувство за опасност. И за желанието да се обърне назад и да побегне. Да се върне вкъщи. Да се откаже от глупавата мисъл за самостоятелното пътешествие по света. Да изхвърли от главата си тази неуместна идея.

— Остави, няма за какво да благодариш — засмя се търговецът. — Да помогнеш по пътя си е човешко. Всичко хубаво!

— Всичко хубаво и на вас! Щастлив път!

Нимуе постоя малко на кръстопътя, загледана в каменния стълб, гладко полиран от дъждовете и ветровете. „Сигурно стои тук отдавна — помисли си тя. — Кой знае, може би повече от сто години? Може би този стълб помни Годианата на Кометата? Армиите на кралете на Севера, настъпващи към Брена за битката с Нилфгард?“

Както правеше всеки ден, повтори научения наизуст маршрут. Като магьосническа формула. Като заклинание.

Вирва, Гуадо, Сибел, Бруге, Кастерфурт, Мортара, Ивало, Дориан, Анхор, Горс Велен.

Градчето Ивало напомняше отдалеч за себе си. С шум и воня.

Гората свършваше при кръстопътя; по-нататък, до най-първите постройки, имаше само голо сечище със стърчащи пънове, което се точеше далеч, до самия хоризонт. Отвсякъде се вдигаше дим, имаше наредени димящи железни варели за изгаряне на дървесни въглени. Миришеше на дървесна смола. Колкото повече се приближаваше градчето, толкова повече нарастваше шумът — странно металическо дрънчене, от което земята под краката забележимо се тресеше.

Нимуге навлезе в града и ахна от смайване. Източник на шума и тресенето беше най-странната машина, която тя някога беше виждала. Гигантски тумбест меден котел с огромно колело, което се привеждаше в движение от лъцящо от смазка бутало. Машината съскаше, пръскаше кипяща вода и кихаше пара, а в някакъв момент издаваше свистене — толкова зловещо и пронизващо, че Нимуге чак приседна. Въпреки това девойката бързо се овладя, даже се приближи и с любопитство се вгледа в ремъците, с помощта на които буталата на адската машина привеждаха в движение триони, режещи дърветата с невероятно темпо. Би понаблюдавала още, но я заболяха ушите от шума и свистенето на трионите.

Тя премина по мостчето — реката под него беше мътна и вонеше противно, носеше стружки, кора и купчини пяна. Самото градче Ивало, в което беше навлязла, смърдеше като огромен клозет, в който, на всичкото отгоре, някой се беше заел да пече на огън вмирисано месо. На Нимуге, която беше прекарала последната седмица из поля и гори, започна да не ѝ стига въздухът. Градчето Ивало, с което приключваше поредният етап от маршрута ѝ, беше предвидено от нея като място за почивка. Сега тя знаеше, че няма да се задържи тук повече, отколкото е необходимо. И че няма да запази добри спомени за Ивало.

На пазара, както обикновено, тя продаде кошница гъби и лечебни корени. Всичко мина бързо, Нимуге вече беше добила навик, знаеше какво се търси и при кого да отиде със стоката си. По време на сделките се правеше на глупачка, благодарение на което нямаше проблеми с продажбите — търговците през глава се опитваха да праметнат наивницата. Заработваше малко, но бързо. А скоростта имаше значение.

Единственият в околността източник на чиста вода беше кладенец на тесния площад и за да напълни манерката си, на Нимуге ѝ

се наложи да виси на дълга опашка. Придобиването на провизии за по-нататъшното пътуване мина по-леко. Привлечена от аромата, девойката си купи от една сергия няколко пирожки с пълнеж, който обаче при вглеждане отблизо ѝ се стори подозрителен. Седна при една млекарна, за да изяде тези пирожки, докато те поне в някаква степен бяха годни за употреба, без да нанесат сериозни вреди на здравето. Защото не изглеждаше, че още дълго ще са в такова състояние.

Насреща беше кръчмата „Под зелената...“. Откъртената долна дъска на табелата превръщаше наименованието в загадка и интелектуално предизвикателство. Нимуе прекара известно време в опити да разгадае какво друго, освен жаба и салата може да бъде зелено. От размислите ѝ я изтръгна гръмка дискусия, водена на стъпалата на кръчмата от посетителите ѝ.

— „Пророк Лобода“, казвам ви — убеждаваше един от тях останалите. — Този бриг от легендите. Корабът призрак, който преди повече от сто години изчезнал заедно с целия си екипаж. Който после се появявал в реката, когато трябвало да се случи някакво нещастие. Появявал се с упири на палубата, мнозина са го виждали. Казват, че ще остане призрак, докато някой не намери скелета. Е, най-накрая са го намерили.

— Къде?

— В Приустието, в крайречното езеро, насред блатата, в самото сърце на тресавището, което пресушаваха. Целият бил обрасъл в блатна тиня. И мъх. Когато изстъргали всичките тези водорасли и мъх, се показал надпис „Пророк Лобода“.

— А съкровища? Намерили ли са съкровища? Там трябва да е имало съкровище, в трюма. Намерили ли са го?

— Кой знае. Разправят, че свещениците взели скелета. Уж като реликва.

— Ама че глупости — изсумтя друг. — Вярват в приказки, като децата. Намерили някакво старо корито, а те вече — кораб призрак, съкровища, реликви. Врели-некипели са това, казвам ви, легенди, глупави слухове и женски дрънканици. Ей, ти там, момиче! А ти коя си? Чия си?

— Своя собствена. — Нимуе вече се беше научила да отговаря на подобни въпроси.

— Отметни си косата, покажи си ухото! Че приличаш на елфически изтърсак. А ние тук не щем елфически мелези.

— Оставете ме на мира, с нищо не ви преча. А и скоро тръгвам на път.

— Ха! И накъде?

— В Дориан. — Нимуре също така се бе научила да съобщава като своя цел само поредния етап и никога, абсолютно никога да не разкрива крайната цел на пътешествието, защото това предизвикваше само бурно веселие.

— Хо-хо! Дълъг път те чака!

— Затова и сега си тръгвам. Ще ви кажа само, любезни господа, че „Пророк Лобода“ не е карал никакви съкровища, легендата не съобщава нищо за това. Корабът е изчезнал и е станал скитник, защото е бил прокълнат, а шкиперът му не се е вслушал в един умен съвет. Вещерът, който е бил там, ги е посъветвал да се върнат назад, да не вкарват кораба в разклоненията на реката, докато той не махне проклятието. Четох за това...

— Още имаш мляко по устните — рече първият посетител, — а толкова умна? Ти трябва да метеш стаята, да си гледаш тенджерите и да переш бельото, ето какво. Начетена се извъдила, вижте я нея!

— Вещер! — изсумтя трети. — Приказки, нищо повече от приказки!

— Щом си толкова умна — намеси се още един, — сигурно знаеш и за нашата Сойчена гора. Какво, не знаеш ли? Тогава ще ти кажем: в Сойчена гора спи нещо зло. Но веднъж на няколко години се пробужда и горко му на онзи, който минава през гората. А твоят път, ако наистина отиваш в Дориан, е право през Сойчена гора.

— А там останала ли е изобщо някаква гора? Нали вече сте изсекли всичко в околността, само голи пънове са останали.

— Гледайте я каква е умница, нагла сополанка. Гората е, за да се сече, нали така? Каквото сме отсекли — отсекли, каквото е останало — останало. А в Сойчена гора и дървосекачите се боят да ходят, такъв ужас е там. Сама ще видиш, когато навлезеш в нея. Ще се изпуснеш в гащите от страх!

— Тогава най-добре да тръгвам.

Вирва, Гуадо, Сибел, Бруге, Кастерфурт, Мортара, Ивало, Дориан, Анхор, Горс Велен.

Аз съм Нимуе верх Вледир ап Гвин.
Отивам в Горс Велен. В Аретуза, в училището за магьоснички на
остров Танед.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Едно време можехме. Можехме да правим илюзорни вълшебни острови, да показваме на многохилядните тълпи летящи в небето дракони. Можехме да създадем образ на огромна войска, която се приближава към градските стени, и всички жители на града виждаха тази армия еднакво, до последната подробност на екипировката и гербовете на знамената. Но това го можеха великите, недостижими лисици от древността, които платиха за това си чудотворство с живота си. Като цяло, оттогава сме много деградирали — вероятно поради постоянната си близост до човеците.

Виктор Пелевин,
„Върколашки
метаморфози“
(превод Иван
Тотоманов)

— В каква каша ни забърка, Пудлорак! — беснееше Йавил Фиш. — Къде на майната си ни закара! Колко време се влачим из тези протоци! Чувал съм за тия блата, страшни неща съм чувал! Тук загиват хора и кораби! Къде е реката? Къде е фарватерът? Защо...

— Ама млъкни най-после, дявол да те вземе! — не издържа капитанът. — Къде е фарватерът, къде е фарватерът! На майната си, ето къде! За умен ли се мислиш? Ами моля, ето ти възможност да блеснеш! Пак сме на кръстопът. Накъде да поемем, о, мъдрецо? Наляво, по течението? Или да поемем по десния проток?

Фиш изсумтя и обърна гръб на капитана. Пудлорак хвана щурвала и насочи шлюпа към левия проток.

Морякът с лота извика. Миг по-късно още по-силно извика Кевенард ван Флит.

— Отдалечи се от брега, Пудлорак! — изръмжа Петру Кобин. — Дясно на борд! По-далеч от брега! По-далеч от брега!

— Какво има?

— Змии! Ти какво, не ги ли виждаш? Змии!

Адарио Бах изруга.

Левият бряг гъмжеше от змии. Влечугите се извиваха между камъните и водораслите, пълзяха по полупотопените дънери, висяха, съскайки, от надвисналите над водата клони. Гералт видя мокасини, гърмящи змии, ярари, бумсланги, дабои, зелени отровници, шумящи пепелянки, африкански усойници, черни мамби и други, които не му бяха познати.

Целият екипаж на „Пророка“ побягна в паника от левия борд, като крещеше на различни гласове. Кевенард ван Флит изтича на кърмата и се сви, треперещ, зад гърба на вещера. Пудлорак завъртя щурвала и шлюпът започна да променя курса си. Гералт отпусна ръка на рамото му.

— Не бива — каза той. — Следвай предишния курс. Не се отклонявай към десния бряг.

— Ама змиите... — Пудлорак показва клона, към който се приближаваха, целият окичен със съскащи гадини. — Ще нападнат по палубата...

— Няма никакви змии! Дръж курса! По-далеч от десния бряг.

Вантите на гротмачтата закачиха надвиснал клон. Няколко змии се увиха около въжетата, други, включително две мамби, паднаха на палубата. Надигнаха глави и със съскане нападнаха хората, които се бяха събрали край десния борд. Фиш и Кобин побягнаха към носа, моряците с крясъци се хвърлиха към кърмата. Един скочи във водата и изчезна в нея, преди да успее да извика. На повърхността се появиха кървави мехурчета.

— Жиритва! — Вещерът посочи вълните и отдалечаващия се тъмен силует. — За разлика от змиите, истинска.

— Мразя влечуги — извика Кевенард ван Флит, като трепереше зад вещера. — Мразя змии...

— Никакви змии няма. И не е имало. Това е илюзия.

Моряците се развикаха, започнаха да търкат очи. Змиите изчезнаха. Както от палубата, така и от брега. От тях не остана и следа.

— Какво... — ахна Петру Кобин. — Какво беше това?

— Илюзия — каза Гералт. — Агуарата ни настигна.

— Тоест?

— Лисицата. Създава илюзии, за да ни уплаши. Интересно кога ли е започнало всичко. Бурята като че ли беше истинска. Но ръкавите бяха два, капитанът правилно ги видя. Агуарата е скрила единия под илюзията и е подправила показанията на компаса. Създаде е също така и илюзията със змиите.

— Вещерски дрънканици! — изсумтя Фиш. — Елфически суеверия! Суеверия! Че откъде лисицата ще има такива способности? Да скрие протока, да подправи компаса? Да покаже змии там, където такива няма? Глупости! Казвам ви, че всичко идва от водата! Отровили са ни изпаренията, отровните блатни газове и миазми! Това е причината за виденията...

— Това са илюзии, създадени от агуарата.

— За глупаци ли ни смяташ? — изрева Кобин. — Илюзии? Какви илюзии? Това си бяха истински змии! Всички ги видяхме, нали? Съскането чухте ли? Аз дори усетих вонята, която лъхаше от тях!

— Това беше илюзия. Змиите не бяха истински.

Вантите на „Пророка“ отново се закачиха в надвисналите клони.

— Това е илюзия, нали? — каза един от моряците и протегна ръката си. — Халюцинация? Тази змия не е истинска?

— Не! Спри!

Увисналата от клона огромна усойница издаде вледеняващо кръвта съскане, нападна мълниеносно и впи зъби в шията на моряка веднъж, после още веднъж. Мъжът закрепва пронизително, залитна, падна и започна да се гърчи, като ритмично удряше с глава в палубата. На устните му изби пяна, от очите му рiekна кръв. Беше мъртъв, преди да успеят да изтичат до него.

Вещерът покри тялото му с платно.

— По дяволите, хора! — рече той. — Бъдете внимателни! Не всичко тук е мираж.

— Внимание! — извика морякът на носа. — Внимание! Пред нас има водовъртеж! Водовъртеж!

Речното корито отново се раздели на две. Левият ръкав, по който ги носеше течението, вреше и кипеше в ужасен водовъртеж. Над въртящия се пръстен се издигаше пяна като в кипяща супа. Във водния вихър се въртяха, появяваха се и изчезваха пънове, клони и дори едно цяло дърво с разклонена корона. Морякът с лота избяга от носа, другите започнаха да викат. Пудлорак стоеше спокойно. Завъртя щурвала и насочи шлюпа надясно, към по-спокойния ръкав.

— Уф — рече той и си избърса челото. — Тъкмо навреме! Лошо ни се пишеше, ако този водовъртеж ни беше уловил. Здравно щеше да ни повърти.

— Водовъртежи! — закрещя Кобин. — Жиритви! Алигатори! Пиявици! Не са нужни никакви илюзии, тези блата и без това са пълни с ужасии, с влечуги и всякакви отровни гадости! Лошо, лошо, много лошо, че се изгубихме тук. Тук безброй...

— Кораби са загинали — довърши Адарио Бах, като посочи настрани. — И това си е чистата истина.

Край десния бряг се виждаше заседнал в блатото, прогнил и разрушен, обрасъл с водорасли и мъх, оплетен с лиани кораб. Всички го гледаха, докато слабото течение пренасяше „Пророка“ покрай него.

Пудлорак сбута Гералт с лакът.

— Господин вещер — тихо каза той, — компасът продължава да се държи странно. Стрелката показва, че сме променили курса си от изток на юг. Ако това не са лисичи трикове, значи лошо ни се пише. Тези блата никой не ги е изследвал, но е известно, че се простират на юг от фарватера. Което означава, че се носим към самото сърце на тресавището.

— Но ние дрейфуваме — отбеляза Адарио Бах. — Вятър няма, носи ни течението. Течение, свързано с реката, с фарватера на Понтар...

— Не е задължително — поклати глава Гералт. — Чувал съм за тези речни разливи. В тях посоката на движение на водата се променя. В зависимост от прилива и отлива. И не забравяйте за агуарата. Това също може да е илюзия.

Бреговете бяха все така гъсто обрасли с блатен кипарис, появиха се и тумбести блатни растения с разраснала се във формата на луковица долна част. Имаше много изсъхнали, мъртви дървета. От безжизнените им стебла и клони висяха като плътни гирлянди

тиландсии, проблясващи сребристо под слънцето. На клоните се бяха притаили чапли и следяха „Пророка“ с немигащи очи.

Стоящият на носа моряк извика.

И този път я видяха всички. Тя отново бе застанала на един надвиснал над реката клон, изправена и неподвижна. Без никой да го принуждава, Пудлорак завъртя щурвала и насочи шлюпа към левия бряг. Лисицата внезапно излая силно и пронизително. Излая отново, докато „Пророкът“ преминаваше покрай нея.

По клона бързо премина и се скри в гъсталака огромна лисица.

* * *

— Това беше предупреждение — каза вещерът, когато глъчката на борда утихна. — Предупреждение и предизвикателство. А най-вече настояване.

— Да освободим момичето — рече замислено Адарио Бах. — Естествено. Но ние не можем да я освободим, защото е мъртва.

Кевенард ван Флит застана, притиснал ръце към слепоочията си. Мокър, мръсен и изплашен, той вече не приличаше на търговец, който може да си позволи да притежава кораб. Приличаше на дребен крадец, заловен да краде сливи.

— Какво ще правим? — простена той. — Какво ще правим?

— Аз знам — внезапно се обади Йавил Фиш. — Ще вържем мъртвото момиче в бъчва и ще го хвърлим зад борда. Лисицата ще се забави, за да оплаче кутрето. Ще спечелим време.

— Срамота, господин Фиш. — Гласът на кожаря внезапно се втвърди. — Не подобава така да се постъпва с тялото на мъртвец. Не е по човешки.

— А тя какво, човек ли е била? Елфка, че и наполовина животно. Казвам ви, бъчвата е добра идея...

— Такава идея — рече Адарио Бах, като провлачваше думите — може да хрумне само на пълен идиот. И ще доведе до смъртта на всички ни. Ако виксената разбере, че сме убили момичето — същото чака и нас.

— Ние не сме убивали кутрето — намеси се Петру Кобин преди поаленелият от гняв Фиш да успее да реагира. — Не сме ние! Парлаги

го направи. Той е виновен. Ние сме чисти.

— Правилно — потвърди Фиш, като се обръщаше не към Флит и вещера, а към Пудлорак и моряците. — Парлаги е виновен. Нека лисицата на него да отмъщава. Ще го натоварим в лодка заедно с трупа и нека плават. А ние междуременно...

Кобин и няколко моряци подкрепиха идеята с одобрителни викове, но Пудлорак веднага попари ентузиазма им.

— Няма да го позволя — каза той.

— Нито пък аз. — Кевенард ван Флит пребледня. — Господин Парлаги може и да е виновен, може и наистина да заслужава наказание за стореното. Но да го изоставим, да го предадем на смърт? В никакъв случай.

— Неговата смърт или нашата! — извика Фиш. — Е, какво да правим? Вещерю! Ще ни защитиш ли, ако лисицата се качи на борда?

— Ще ви защитя.

Възцари се тишина.

„Пророк Лобода“ се носеше по зловонната, изпускаща мехури вода, като влачеше след себе си опашка от водорасли. От клоните ги наблюдаваха чапли и пеликани.

* * *

Съгледвачът извика предупредително. След миг вече всички крещяха. Докато гледаха изгнилия, претърпял корабокрушение кораб. Същият, който бяха видели час по-рано.

— Плаваме в кръг — потвърди джуджето. — Движим се в затворен кръг. Лисицата ни е хванала в капан.

— Имаме само един изход. — Гералт посочи към левия ръкав и бушуващия в него водовъртеж. — Да преплаваме през него.

— През този гейзер? — изрева Фиш. — Ти съвсем ли откачи? Та той ще ни потроши!

— Ще ни потроши — потвърди Пудлорак — или ще ни преобърне. Или ще ни натика в блатото и ще свършим като онзи кораб. Погледнете как размята онова дърво. Ясно е каква ужасна сила има.

— Разбира се. Вижда се. Заради това най-вероятно е илюзия. Мисля, че това е поредната илюзия на агуарата.

— Най-вероятно? Ти си вещер, а не можеш да кажеш със сигурност?

— Ако беше някоя по-слаба илюзия, щях да я разпозная. Но тази е необичайно силна. Все пак ми се струва...

— Струва ти се. Ами ако грешиш?

— Нямаме друг избор — рече Пудлорак. — Или през водовъртежа, или ще продължим да обикаляме в кръг...

— Докато не умрем — додаде Адарио Бах. — Докато не изпукаме всичките.

* * *

Мятащото се във водовъртежа дърво размахваше клоните си като ръце на удавник. Фунията бучеше, кипеше, бушуваше и пръскаше пяна. „Пророкът“ се разтресе и рязко подскочи напред, засмукан от водовъртежа. Носеното от водата дърво се блъсна в борда му, пръсна пяна. Шлюпът започна да се клати и върти все по-бързо и по-бързо.

Всички се разкрещяха.

И изведнъж всичко утихна. Водата се успокои, изглади се като стъкло. „Пророк Лобода“ спокойно се понесе между обраслите с растителност брегове.

— Прав се оказа, Гералт — прочисти гърлото си Адарио Бах. — Това беше илюзия.

Пудлорак дълго гледа вещера. Без да каже нито дума. Накрая свали шапката си. Главата му се оказа плешива, гола като яйце.

— Прехвърлих се на речните кораби — изхриптя най-накрая той, — защото жена ми така искаше. В реката, казваше тя, е по-безопасно. По-безопасно, отколкото в морето. Няма да се притеснявам толкова, казваше тя, всеки път, когато поемаш на път.

После си сложи отново шапката, поклати глава и стисна здраво щурвала.

— Това ли беше всичко? — простена изпод кокпита Кевенард ван Флит. — Нима вече сме в безопасност?

Никой не отговори на въпроса му.

* * *

Водата беше покрита с водна леща и водорасли. По брега започнаха да преобладават блатните кипариси, от мочурищата и крайбрежните плитчини стърчаха колената им, височината на някои достигаше почти цял сажени. На затревените островчета се препичаха костенурки. Квакаха жаби.

Този път първо я чува, преди да я видят. Силен, рязък лай, сякаш скандираше някаква заплаха или предупреждение. Тя се появи в лисичия си облик на брега, на ствола на едно повалено изсъхнало дърво. Залая, вирнала муцуна към въздуха. Гералт улови в гласа ѝ странни нотки, разбра, че освен заплаха в него има и заповед. Но тя не заповядваше на тях.

Водата под дърветата изведнъж се разпени и от нея изскочи чудовище, огромно, цялото покрито със зелено-кафяв рисунък от изпъкнали люспи. Забълбука, започна да пляска във водата и по заповед на лисицата се насочи право към „Пророка“.

— Това също ли е... — Адарио Бах преглътна слюнката си. — Също ли е илюзия?

— Не съвсем — отвърна Гералт. — Това е водяной! — извика той на Пудлорак и моряците. — Тя е омагьосала водяной и го е пратила срещу нас! Канджите! Грабвайте канджите!

Твартата се появи в непосредствена близост до кораба и те видяха плоска глава, покрита с водорасли, изпъкнали рибешки очи, конични зъби в зейналата пасть. Чудовището яростно се блъсна в борда веднъж, втори път и целият „Пророк“ се разтресе. Когато дотичаха с канджите, то избяга, гмурна се и само след миг изплува с плясък зад кърмата, до перката на руля. Захапа го със зъби и дръпна така, че дървото изпращя.

— Ще счупи руля! — крещеше Пудлорак, докато се опитваше да удари чудовището с канджата. — Ще счупи руля! Дърпайте фала, вдигнете перката! Прогонете гадината от руля!

Водянойт гризеше и дърпаше руля, без да обръща внимание на виковете и ударите с канджите. Рулят изпращя и в зъбите на чудовището остана парче дърво. Дали защото реши, че това е достатъчно, или защото заклинанието на лисицата изгуби силата си, но той се гмурна и изчезна.

От брега се дочу лаят на агуарата.

— Какво още? — развика се Пудлорак, като размахваше ръце. — Какво още ще ни направи? Господин вещер!

— Богове... — ридаеше Кевенард ван Флит. — Простете ми, че не вярвах във вас... Простете ни, че убихме момичето! Спасете ни, богове!

Внезапно почувстваха лекия повеи на вятъра по лицата си. Печално увисналият до този момент гафел на „Пророка“ се размърда и заскърца.

— Отпред се разширява! — извика от носа Фиш. — Там, ето там! Широка равна вода! Това със сигурност е реката! Насочи кораба натам, капитане! Натам!

Ръкавът започна да се разширява, зад зелената стена от тръстики се появи нещо като широко водно пространство.

— Успяхме! — възкликна Кобин. — Ха! Победихме! Измъкнахме се от блатата!

— Първи белег! — извика морякът с лота. — Пъърви белег!

— Завърти руля! — извика Пудлорак, блъсна настрани рулевия и сам изпълни собствената си команда. — Плитчина!

„Пророк Лобода“ обърна носа си към кипарисовите колена.

— Къде отиваш? — изкреця Фиш. — Какво правиш? Към разширението плавай! Натам, натам!

— Не бива! Там има плитчина! Ще заседнем! Ще доплаваме до разширението по ръкава, тук е по-дълбоко!

Отново чуха лая на агуарата, но не я видяха.

Адарио Бах подръпна Гералт за ръкава.

На трапа, който идваше откъм трюма, се появи Петру Кобин, който влачеше за яката едва държация се на краката си Парлаги. Вървящият след тях моряк носеше момичето, увито в наметало. Останалите четирима моряци застанаха като стена пред вещера. Държаха в ръцете си брадви, копия, железни куки.

— Така значи, уважаеми! — изхриптя високият. — Ние искаме да живеем. Време е най-накрая да направим нещо.

— Оставете детето — процеди през зъби Гералт. — Пусни търговеца, Кобин.

— Не, господине — поклати глава морякът. — Трупът и търговецът отиват зад борда, това ще задържи чудовището. Тогава ще

успеем да избягаме.

— Ти само не се меси — изхриптя вторият. — Нямаме нищо против теб, но не се опитвай да заставаш на пътя ни. Защото тогава лошо ти се пише.

Кевенард ван Флит се сви до борда, заплака и извърна глава. Пудлорак също покорно извърна поглед, сви устни, беше очевидно, че няма да реагира на бунта на екипажа си.

— Това е правилният начин. — Петру Кобин побутна Парлаги напред. — Търговецът и мъртвата лисица зад борда, това е единственото ни спасение. Отстъпи, вещерю! Хайде, момчета! Хайде, момчета, хвърлете ги в лодката!

— Коя лодка? — попита тихо Адарио Бах. — Онази ли?

Далеч от „Пророка“, прегърбен на пейката в лодката, гребеше Йавил Фиш, в посока към водното разширение. Гребеше бързо, веслата пореха водата и разкъсваха водораслите.

— Фиш! — закрещя Кобин. — Негоднико! Мръсен кучи син!

Фиш се обърна, сгъна ръката си в лакътя, показа им среден пръст, след което отново се хвана за греблата.

Но не стигна далеч.

Пред очите на екипажа, лодката от „Пророка“ внезапно подскочи върху гейзер от вода, всички видяха пляскащата по реката опашка и озъбената паст на огромен крокодил. Фиш полетя зад борда, заплува с писъци към брега, към зелените корони на кипарисовите дървета. Крокодилът го следваше, но разположените нагъсто кипарисови колена забавиха преследването. Фиш доплува до брега, рухна по лице върху лежащия там голям камък. Но това не беше камък.

Гигантската кайманова костенурка раззина паст и захапа ръката на Фиш малко над лакътя. Фиш нададе вой, замята се, запляска в калта. Крокодилът изскочи и го захапа за крака. Фиш изрева.

За миг не беше ясно кое от влечугите ще завладее Фиш, костенурката или крокодилът. Но в края на краищата и за двамата остана по нещо. В челюстите на костенурката остана ръката със стърчащата от кървавото месо бяла кост. Другата част от Фиш отнесе крокодилът. На мръсната повърхност на водата остана само голямо червено петно.

Гералт се възползва от вцепенението на екипажа. Той грабна от ръцете на моряка мъртвото момиче и отиде на носа. До него застана

Адарио Бах, въоръжен с канджа.

Но нито Кобин, нито който и да е друг от моряците не се опита да им попречи. Напротив, всички бързо отстъпиха към кърмата. Бързо. Едва ли не в паника. Лицата им внезапно се покриха със смъртна бледност. Сгушеният до борда Кевенард ван Флит ридаеше, обхванал с ръце скритата между коленете си глава.

Гералт се огледа.

Дали Пудлорак се беше заблял, или повреденият от водноя рул не слушаше, но шлюпът се насочи право към надвисналите клони и се навря между дънерите на повалените дървета. Агуарата веднага се възползва от това. Скочи на носа, ловко, меко и безшумно. В облика на лисица. По-рано, когато я беше видял на фона на небето, тя му се беше сторила черна, синьо-черна. Сега беше друга. Кожата ѝ беше тъмна, а крайчето на опашката снежнобяло, но в оттенъците на кожата, особено на главата, преобладаваше сивота, характерна по-скоро за корсак, отколкото за сребърна лисица.

Тя се промени, израсна, превърна се във висока жена. С лисича глава. С остри уши и издължена муцуна. В устата ѝ, когато я отвори, проблеснаха остри кучешки зъби.

Гералт се наведе, постави тялото на момичето на палубата, отстъпи крачка назад. Агуарата нададе пронизителен вой, затрака със зъби, приближи се до трупа. Парлаги закрепця, размаха отчаяно ръце, изтръгна се от Кобин и скочи зад борда. Потъна веднага.

Ван Флит плачеше. Кобин и моряците, все така пребледнели, се скупчиха около Пудлорак. Той свали шапката си.

Медальонът на шията на вещиера се тресеше силно, вибрираше, трепереше. Агуарата се наведе над момичето, като издаваше странни звуци, нещо между мърморене и съскане. Внезапно надигна глава и оголи зъби. Заръмжа глухо, в очите ѝ проблесна пламък. Гералт не помръдна.

— Виновни сме — каза той. — Получи се много зле. Но нека не става по-лошо. Не мога да ти позволя да причиниш вреда на тези хора. Няма да го допусна.

Лисицата се изправи, поела момичето в ръце. Огледа събралите се хора. След това впери поглед в Гералт.

— Ти застана на пътя ми — рече тя с лаещ, но изразителен глас, като изговаряше бавно всяка дума. — Защити ги.

Той не отвърна нищо.

— В ръцете ми е моята дъщеря — завърши тя. — Това е важно от живота ви. Но ти се изправи в тяхна защита, белокози. Ще се върна за теб. Някога. Когато вече ще си забравил. И няма да ме очакваш.

Тя скочи бързо на планшира и оттам на едно паднало дърво. След което изчезна в зеленината.

В последвалата тишина се чуваха само хлипанията на Ван Флит.

Вятърът утихна, стана задушно. Тласкан от течението, „Пророк Лобода“ се измъкна от клонака и се понесе по средата на ръкава. Пудлорак избърса очите и челото си с шапката.

Разнесе се викът на съгледвача. След него се развикаха Кобин и останалите моряци. Зад гъсталака от тръстика и див ориз внезапно се показаха колиби със сламени покриви. Всички видяха накачените да съхнат мрежи. Жълтият пясък на плаж. Пристан. А по-нататък, зад дърветата на носа, широкото течение на реката под синьото небе.

— Река! Река! Най-послед!

Викаха всички. Моряците, Петру Кобин, Ван Флит. Само Гералт и Адарио Бах не се присъединиха към хора.

Мълчеше дори Пудлорак, който стискаше здраво щурвала.

— Какво правиш? — развика се Кобин. — Къде ни откарваш? Към реката давай! Натам! Към реката!

— Не се получава. — В гласа на капитана се долавяше отчаяние и безсилие. — Намираме се в безветрие, корабът почти не слуша руля, а течението става все по-силно. Дрейфуваме, то ни влачи, носи ни обратно в ръкава. В блатото.

— Не!

Кобин изруга. И скочи зад борда. Заплува към брега.

След него наскочаха всички моряци, всичките, Гералт не успя да спре никого. Адарио Бах с усилие удържа на място готовия да скочи Ван Флит.

— Синьо небе — каза той. — Златист пясък. Река. Твърде е красиво, за да е истина. Значи не е.

Внезапно образът примигна. Изведнъж там, където допреди малко се виждаха рибарски къщички и златист плаж, а зад носа проблясваше река, вещерът за секунда зърна паяжина от лиани, които висяха до самата вода от клоните на мъртви дървета. Блатисти брегове,

покрай които стърчаха кипарисови колена. Черна, изпускаща мехури дълбока вода. Море от водорасли. Безкраен лабиринт от протоци.

За миг видя онова, което скриваше прощалната илюзия на агуарата.

Плуващите изведнъж започнаха да крещят и да се суетят във водата. Един след друг започнаха да изчезват в нея.

Петру Кобин изскочи на повърхността, като крещеше и се опитваше да си поеме дъх, целият покрит с гърчещи се, тлъсти ивичести пиявици. После изчезна отново под водата и повече не се появи.

— Гералт!

Адарио Бах придърпа с кука лодката, която беше оцеляла след сблъсъка с крокодила. И сега се носеше до борда на кораба. Джуджето скочи в нея и пое от ръцете на Гералт все още вцепенения Ван Флит.

— Капитане!

Пудлорак им помаха с шапката си.

— Не, господин вещер! Няма да изоставя кораба, ще го откарам до пристанището, каквото и да ми струва! Ако ли не, ще легна заедно с него на дъното! Прощавайте!

„Пророк Лобода“ се понесе спокойно и величествено, навлезе в ръкава и се скри в него.

Адарио Бах си плю на дланите, наведе се и се хвана за греблата. Лодката се понесе стремително напред.

— Накъде?

— Към синята вода, която видяхме, зад плитчината. Реката е там. Сигурен съм. Ще гребем към фарватера, ще срещнем някой кораб. Ако пък не ни се получи, ще гребем чак до Новиград.

— Пудлорак...

— Ще се справи. Ако му е писано.

Кевенард ван Флит хленчеше. Адарио гребеше.

Небето притъмня. Някъде в далечината се чу протяжен гръм.

— Буря иде — каза джуджето. — Ще подгизнем, по дяволите.

Гералт изсумтя. А после започна да се смее. От душа, искрено. И заразително. Само след миг вече се смееха и двамата.

Адарио гребеше със силни, равномерни движения. Лодката се носеше по водата като стрела.

— Гребеш така — каза Гералт, като бършеше избилите от смеха сълзи, — сякаш цял живот само с това си се занимавал. А пък аз си мислех, че джуджетата си нямат представа нито от платна, нито от плаване.

— Жертва си на стереотипите.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Четири дни по-късно

Аукционната къща на братя Борсоди се намираше на площада до улица Главна, която всъщност беше главната пътна артерия на Новиград, свързваща пазара с Храма на Вечния огън. В началото на своята кариера братята търгуваха с коне и овце, тогава притежаваха само един навес в предградията. Четиридесет и две години по-късно аукционната къща се помещаваше във впечатляваща триетажна сграда в най-престижния район на града. Бизнесът все така си оставаше в ръцете на семейството, но експонатите, които се предлагаха на търг, вече бяха скъпоценни камъни, предимно диаманти, както и произведения на изкуството, антики и колекционерски предмети. Търговете се провеждаха веднъж на три месеца, обикновено в петък.

Днес аукционната зала беше препълнена почти до пръсване. По преценка на Антея Дерис присъстваха поне сто души.

Шумът и говорът утихнаха. Аукционерът зае мястото си на масата. Абнер де Наварет.

Както обикновено, той изглеждаше прекрасно в черния си кадифен кафтан и златната брокатена жилетка. На благородството на външността и лицето му можеха да завидят принцове, а на осанката и маниерите му — аристократите. За никого не беше тайна, че Абнер де Наварет всъщност е аристократ, прогонен от семейството си заради пиянство, разврат и поквара. Ако не беше семейство Борсоди, Абнер де Наварет щеше да е принуден да проси. Но Борсодите се нуждаеха от аукционер с излъчването на аристократ. А в това отношение никой от кандидатите не можеше да се мери с Абнер де Наварет.

— Добър вечер, дами и господа — каза аукционерът. Гласът му беше кадифен като кафтана му. — Добре дошли в къща „Борсоди“, на поредния тримесечен аукцион на произведения на изкуството и антикварни ценности. Предмет на днешния търг е колекцията, с която благоволихте да се запознаете в нашата галерия и която представлява сбирка от уникални предмети, изключително от частни собственици.

Голяма част от присъстващите, смея да заявя, са наши постоянни посетители и клиенти, които са запознати с правилата на нашия дом и действащите по време на аукциона условия. При пристигането на всички присъстващи бяха връчени брошурки с правилата. Затова смятам, че всички са информирани за правилата ни и последиците от нарушаването им. Затова нека започнем без повече бавене.

Предмет номер едно: нефритена статуетка, групова, изобразяваща нимфа... хм... с три фавна. Изработена според нашите експерти от гноми, преди около сто години. Първоначална цена двеста крони. Виждам двеста и петдесет. Това ли е всичко? Някой ще предложи ли повече? Не? Продадено на господина с номер трийсет и шест.

Двамата чиновници на съседната маса записваха грижливо резултатите от продажбите.

— Предмет номер две: „Aen N’og Mab Taedh’morс“, сборник от елфически приказки и поетични притчи. Богато илюстриран. В идеално състояние. Начална цена петстотин крони. Петстотин и петдесет от господин търговеца Гофмайер. Шестстотин от господин съветника Дрофус. Господин Гофмайер, шестстотин и петдесет. Това ли е всичко? Продаден за шестстотин и петдесет крони на господин Гофмайер от Хирундум.

Номер три: инструмент от слонова кост във форма... хм... яйцевидна и продълговата, служещ за... хм... вероятно за масаж. Отвъдморски произход, възраст неизвестна. Първоначална цена сто крони. Виждам сто и петдесет. Двеста от дамата с маската, номер четиридесет и три. Двеста и петдесет от дамата с воала, номер осем. Никой ли няма да даде повече? Триста от госпожа аптекаршата Форштеркранц. Триста и петдесет! Никой ли няма да даде повече? Продадено за триста и петдесет крони на дамата с номер четиридесет и три.

Предмет номер четири: „Antidotarius magnus“, уникален медицински трактат, издаден от университета в Кастел Гропиан в годината на основаването му. Първоначална цена осемстотин крони. Виждам осемстотин и петдесет. Деветстотин от доктор Онезорг. Хиляда от уважаемата Марти Содергрэн. Това ли е всичко? Продадено за хиляда крони на почитаемата госпожа Содергрэн.

Предмет номер пет: „Liber de naturis bestiarum“, рядко издание, подвързана с букови дъсчици, богато илюстрирана...

Предмет номер шест: „Момиче с котенце“, портрет, масло върху платно, цинтрийска школа. Първоначална цена...

Предмет номер седем: камбана с дръжка, месинг, джуджешка изработка, възрастта на находката е трудно да се определи, но несъмнено е древна. Надписът с джуджешки руни гласи: „Защо звъниш, глупако“. Искана цена...

Предмет номер осем: маслени и темперни бои върху платно, художник неизвестен. Шедьовър. Моля, обърнете внимание на необичайната хроматика, играта на отънъци и динамиката на светлината. Атмосферата на полумрак и благородният колорит на величествено предадената горска природа. А в централната част, в загадъчните светлосенки, моля, забележете, главния герой на творбата: елен по време на разгонване. Първоначална цена...

Предмет номер девет: „Ymago mundi“, известна още и под заглавието „Mundus novus“. Книгата е необичайно рядка, Университетът в Оксенфурт притежава само един екземпляр, всички останали са в частни ръце. Подвързана в позлатена козя кожа. Идеално състояние. Първоначална цена хиляда и петстотин крони. Уважаемият Виме Вивалди дава хиляда и шестстотин. Преподобният Прохаска дава хиляда шестстотин и петдесет. Хиляда и седемстотин от дамата в дъното на залата. Хиляда и осемстотин от господин Вивалди. Хиляда осемстотин и петдесет от преподобния Прохаска. Хиляда деветстотин и петдесет, господин Вивалди. Две хиляди крони, браво, преподобни Прохаска. Две хиляди и сто от господин Вивалди. Кой ще даде повече?

— Тази книга е безбожна, съдържа еретически безсмислици! Трябва да бъде изгорена! Искам да я купя, за да я запаля! Две хиляди и двеста крони!

— Две хиляди и петстотин! — изграчи Виме Вивалди, докато поглаждаше бялата си поддържана брада. — Ще дадеш ли повече, благочестиви пушачо?

— Възмутително! Тук Мамон триумфира над праведността! Езичниците джуджета се поставят по-високо от хората! Ще се оплача на властите!

— Книгата е продадена за две хиляди и петстотин крони на господин Вивалди — спокойно обяви Абнер де Наварет. — А на

преподобния Прохаска напомням за действащите в къщата „Борсоди“ правила и порядки.

— Отивам си!

— Довиждане. Моите извинения. Уникалността и богатството от предложения на къщата „Борсоди“ понякога предизвикват емоции. Продължаваме. Предмет номер десет: абсолютно уникална, невероятна находка, два вещерски меча. Домът реши да ги предложи не поотделно, а в комплект, в знак на почит към вещера, на когото някога са служили. Първият меч е изработен от метеоритна стомана. Острието е изковано и наточено в Махакам, автентичността на джуджешкото клеймо е потвърдена от нашите специалисти.

Вторият меч е сребърен. На ръкохватката и по цялата дължина на острието са изписани руни и символи, които доказват автентичността му. Първоначална цена хиляда крони за комплекта. Хиляда и петдесет от господина с номер седемнайсет. И това ли е всичко? Никой ли няма да даде повече? За такава рядкост?

— Лайно, а не пари — промърмори седящият на последния ред Никефор Мус, магистратски чиновник, като ту свиваше нервно в юмруци изцапаните си с мастило пръсти, то поглаждаше с тях оределите си коси. — Знаех си, че не си струва...

Антея Дерис му изсъска да замълчи.

— Хиляда и сто от господин граф Хорват. Хиляда и двеста от господина с номер седемнайсет. Хиляда и петстотин от уважаемия Нино Чианфанели. Хиляда и шестстотин от господина с маската. Хиляда и седемстотин от господина с номер седемнайсет. Хиляда и осемстотин от господин граф Хорват. Две хиляди от господина с маската. Две хиляди и сто от уважаемия Чианфанели. Две хиляди и двеста от господина с маската. Това ли е всичко? Две хиляди и петстотин от уважаемия Чианфанели... Господин с номер седемнайсет...

Мъжът с номер седемнайсет внезапно беше сграбчен за ръцете от двама едри мъжаги, които тихо бяха влезли в залата.

— Йероза Фуерте, по прякор Шиша — провлачи глас трети здравеняк, като мушна заловения с палка в гърдите. — Преследван от закона наемен убиец. Ти си арестуван. Отведете го.

— Три хиляди — изрева Йероза Фуерте, по прякор Шиша, като размахваше табелката с номер седемнайсет, която все още държеше в

ръка. — Три... хиляди...

— Много съжалявам — заяви студено Абнер де Наварет. — Правила. Арестуването на участник в търга анулира предложението му. Вие предложихте две хиляди и петстотин, уважаеми Чианфанели. Някой ще даде ли повече? Две хиляди и шестстотин от граф Хорват. Това ли е всичко? Две хиляди и седемстотин от господина с маската. Три хиляди от уважаемия Чианфанели. Не виждам други предложения...

— Четири хиляди.

— А, уважаемият Молнар Джианкарди. Браво, bravo. Четири хиляди крони. Може би някой ще даде повече?

— Искях да ги купя за сина си — сопна му се Нино Чианфанели. — А ти имаш само една дъщеря, Молнар. За какво са ти тези мечове? О, добре. Отказвам се.

— Мечовете са продадени — каза Де Наварет — на Молнар Джианкарди за четири хиляди крони. Продължаваме, дами и господа. Предмет номер единайсет: наметало от маймунска кожа...

Никефор Мус, доволен и ухилен като бобър, тупна Антея Дерис по рамото. Силно. Антея с огромно усилие на волята се сдържа да не го цапардоса по мутрата.

— Да си вървим — изсъска тя.

— А парите?

— След края на аукциона и приключването на формалностите. Това ще отнеме време.

Без да обръща внимание на мърморенето на Мус, Антея се отправи към вратата. Почувства върху себе си нечий поглед. Огледа се крадешком. Жена. Чернокоса. Облечена в черно и бяло. С обсидианова звезда на гърдите.

Тя потрепери.

* * *

Антея беше права. Формалностите отнемаха време. Едва след два дни можеха да отидат в банката. Във филиала на една от джуджешките банки, който миришеше, както всички други банки, на пари, восък и резбована махагонова ламперия.

— Платимата сума е три хиляди триста трийсет и шест крони — каза чиновникът. — След удържания един процент комисиона от банката.

— На Борсодите петнайсет, на банката един — изръмжа Никефор Мус. — Всички взимат проценти! Крадец до крадеца! Дръжте парите!

— Момент само — възпря го Антея. — Първо да уредим нещата между нас. И на мен ми се полага комисиона. Четиристотин крони.

— Хей, хей! — изръмжа Мус, привличайки вниманието на другите чиновници и клиенти на банката. — Какви четиристотин? От Борсодите получих само три хиляди и разни дребни...

— Според договора ми се полагат десет процента от платената на търга сума. Разходите са си твоя работа. И само твой проблем.

— Ти какви ми ги...

Антея Дерис го погледна. Това бе достатъчно. Между Антея и баща ѝ нямаше особена прилика. Но да хвърля погледи, Антея можеше точно като баща си. Като Пирал Прат. Мус се сви под погледа ѝ.

— Моля от сумата, която ще бъде изплатена — обърна се тя към чиновника, — да бъде издаден чек за четиристотин крони. Знам, че банката взима комисиона и съм съгласна с тях.

— А моите пари в брой! — Чиновникът на магистрата показва голямата кожена раница, която носеше със себе си. — Ще си ги занеса къщи и хубаво ще ги скрия! Нито една крадлива банка няма да съдере комисиони от гърба ми!

— Това е значителна сума. — Чиновникът се изправи. — Моля, почакайте.

Чиновникът излезе от канторката си и само за миг отвори вратата към задната стая, но Антея беше готова да се закълне, че зърна чернокосата жена, облечена в черно и бяло. Тя потрепери.

* * *

— Благодаря ти, Молнар — каза Йенефер. — Няма да забравя тази услуга.

— За какво ми благодариш? — усмихна се Молнар Джианкарди. — Какво толкова съм направил, каква ти услуга? Това, че съм купил на

търга показания предмет? Че съм го платил с пари от личната ти сметка? Или може би, че се извърнах настрани, когато преди малко произнасяше заклинание? Извърнах се, за да погледна през прозореца към онази посредничка, която се отдалечаваше, деликатно поклащайки това-онова? Не крия, че дамичката ми е по вкуса, макар че не се увличам по човешките жени. Твоето заклинание и нейните ли... проблеми ще умножи?

— Не — отвърна магьосницата. — Нищо няма да ѝ се случи. Тя взе чек, а не злато.

— Ясно. Предполагам, че веднага ще вземеш мечовете на вечерта? Все пак те са за него...

— Всичко — завърши Йенефер. — Съдбата ги е свързала с него. И аз го знам, разбира се. Той ми го е казвал. И дори започнах да го вярвам. Не, Молнар, днес няма да взема мечовете. Нека си останат в трезора. Скоро ще изпратя някой да ги прибере от мое име. А аз още днес напускам Новиград.

— Аз също. Отивам в Третогор, да проверя тамошния филиал. После се прибирам в Горс Велен.

— Ами още веднъж ти благодаря. Сбогом, джудже.

— Сбогом, магьоснице.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Приблизително сто часа след получаването на златото от банка Джианкарди в Новиград

— Забранено ти е да се качваш горе — каза биячът Тарп. — Знаеш го много добре. Слез от стълбището.

— А това виждаш ли го, негоднико? — Никефор Мус разтърси със звънтене торбата с пари. — През живота си виждал ли си толкова злато закуп? Разкарай се от пътя ми, че господинът идва. Богат господин! Отстъпи, селянино!

— Пусни го, Тарп! — От вътрешността на заведението се появи Фебус Равенга. — Не искам да се вдига шум, гостите се притесняват. А ти внимавай. Веднъж ме измами — втори път няма да ти позволя. По-добре внимавай с какво ще платиш, Мус.

— Господин Мус! — Чиновникът блъсна настрани Тарп. — Господин! Внимавай с кого разговаряш, крѣчмарю. Вино! — извика той, като се настани на масата. — От най-скѣпото!

— Най-скѣпото — осмели се да отговори сервитьорът — струва шейсет крони...

— Давай го! Донеси ми веднага цяла кана!

— По-тихо — напомни му Равенга. — По-тихо, Мус.

— Не ми шѣткай, измамнико! Мошеник! Парвеню! Какъв си ти, че ще ме караш да мълча? Позлатена табела, но отвѣтре — само лайна! А лайното винаги ще си остане лайно! Гледай тук! Виждал ли си толкова злато закуп? Виждал ли си?

Никефор Мус брѣкна в торбата, извади шепа златни монети и със замах ги хвърли на масата.

Монетите се прѣснаха в кафява слуз. Наоколо се разнесе ужасна воня на екскременти.

Гостите на локала „Natura Regum“ скочиха от местата си и се затичаха към изхода, като кашляха и притискаха салфетки към носовете си. Сервитьорът се преви на две в порив за поврѣцане. Някой

извика, някой изруга. Фебус Равенга не помръдна от мястото си. Стоеше като статуя, скръстил ръце на гърдите си.

Ошашавеният Мус тръсна глава, разтърка очите си и се взря във вонящата купчина върху покривката. Накрая се освети, бръкна в торбата. И извади оттам ръката си, пълна с гъста слуз.

— Прав си, Мус — каза Фебус Равенга с леден тон. — Лайното винаги ще си остане лайно. Изкарайте го на двора.

Чиновникът на магистрата дори не се противеше, докато го изкарваха навън, беше твърде зашеметен от случилото се. Тарп го отведе до отходното място. По знак на Равенга слугите свалиха дървения капак на отходната яма. Щом видя това, Мус се освети и започна да пищи и да рита. Но това не му помогна особено. Тарп го завлече до ямата и го бутна вътре. Младият човек цопна в редките изпращания. Но не потъна. Изпъна ръце и крака и се задържа на повърхността благодарение на хвърляните вътре снопове слама, парцали, пръчки и смачкани страници от различни учени и благочестиви книги.

Фебус Равенга свали от стената на бараката една дървена вила.

— Лайното винаги ще си остане лайно — каза той. — И накрая пак ще се озове при лайната.

Той наведе вилата и натисна Мус. По главата. Мус с пляскане изскочи на повърхността, като кашляше и плюеше. Равенга му позволи да покашля известно време и да си поеме въздух, след което отново го потопи. Но този път наистина надълбоко.

След като повтори тази операция няколко пъти, захвърли вилата настрани.

— Оставете го там — нареди той. — Нека сам се измъкне.

— Няма да е лесно — рече преценяващо Тарп. — Ще отнеме време.

— Нека отнеме. Не е спешно.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

*À mon retour (eh! je m'en désespère),
Tu m'as reçu d'un baiser tout glacé.*

Pierre de Ronsard^[33]

Опъналата платна новиградска шхуна „Пандора Парви“, която влизаше в пристанището, беше наистина прекрасен кораб. Красив и бърз, помисли си Гералт, докато слизаше по трапа на оживената крайбрежна улица. Беше видял шхуната в Новиград, поразпита и научи, че е напуснала Новиград цели два дни по-късно от галерата „Стинта“, с която беше пристигнал той. Въпреки това „Пандора Парви“ беше пристигнала в Керак почти по същото време. „Може би си струва да почакам и да отпътувам с тази шхуна — помисли си той. — А и кой знае, може през двата допълнителни дни в Новиград да успее да се сдобия с някаква информация.“

Напразни съмнения, реши накрая той. Но кой знае. Каквото станало — станало, нищо не може да се промени. И няма смисъл да го мисли.

Той погледна за последен път към шхуната, фара, морето и мрачните буреносни облаци на хоризонта. След това закрачи бързо към града.

* * *

Носачите тъкмо изнасяха от вилата изящна лектика с филигранена конструкция и лилави завеси. Явно беше вторник, сряда или четвъртък. През тези дни Лита Нейд приемаше пациентки, а те, състоятелни дами от висшето общество, по принцип използваха точно такива лектики.

Портиерът го пусна, без да каже нито дума. И постъпи добре. Гералт не беше в особено добро настроение и сигурно щеше да му каже една-две думи. А може би дори три или четири.

Вътрешното дворче беше пусто, водата във фонтана тихо ромолеше. На малахитова масичка бяха поставени гарафа и чаши. Гералт безцеремонно си наля.

Когато вдигна поглед, видя Мозаик. В бяла престилка. Бледа. Със зализана коса.

— Това си ти — каза тя. — Върна се.

— Със сигурност съм аз — сухо потвърди той. — Несъмнено съм се върнал. А това вино определено е леко прокиснало.

— Аз също се радвам да те видя.

— Корал вкъщи ли е? И ако е вкъщи, къде е?

— Преди малко я видях между краката на една пациентка — сви рамене тя. — Със сигурност все още е там.

— Фактически ти нямаш друг избор, Мозаик — тихо каза той, като я гледаше в очите. — Трябва да станеш магьосница. Всъщност имаш огромни способности и заложби. Острият ти ум няма да бъде оценен в тъкачницата. Още по-малко в бардака.

— Уча се и се развивам. — Тя не отместваше поглед. — И вече не плача в ъгъла. Наплаках се. Този етап мина.

— Не, заблуждаваш се. Тепърва ти предстои още много. И сарказмът няма да те защити. Особено ако е изкуствен и зле изкопиран. Но стига за това, не ми е работа да те уча как да живееш. Къде се намира Корал, те питах.

— Тук. Добре дошъл.

Магьосницата се появи като призрак иззад завесата. Също като Мозаик, тя беше облечена с бяла престилка, червената ѝ коса беше прибрана под ленена шапчица, която при обичайни обстоятелства би изглеждала смешна. Но обстоятелствата не бяха обичайни и смехът щеше да е неуместен, необходима му беше секунда, за да го осъзнае.

Тя се приближи и безмълвно го целуна по бузата. Устните ѝ бяха хладни. А под очите имаше тъмни кръгове.

Миришеше на лекарства. И на нещо, което използваше за дезинфекция. Мирисът беше противен, отблъскващ, на болница. Мирис, предизвикващ тревога.

— Ще се видим утре — изпревари го тя. — Утре ще ми разкажеш всичко.

— Утре.

Тя го погледна и това беше поглед от далечно разстояние, през разделящата ги пропаст от времена и събития. Трябваше му секунда, за да разбере колко дълбока е тази пропаст и колко ги бяха отчуждили събитията.

— Може би най-добре вдругиден. Иди в града. Срещни се с поета, той много се безпокоеше за теб. А сега си върви, моля те. Трябва да се заема с пациентката си.

Когато тя си отиде, Гералт погледна към Мозаик. Погледът му сигурно беше достатъчно красноречив, защото тя не се забави с обясненията.

— Сутринта имахме раждане — каза момичето и гласът му леко се промени. — Имаше усложнения. Тя реши да използва форцепс. Всичко, което можеше да се обърка, се обърка.

— Разбирам.

— Едва ли.

— Довиждане, Мозаик.

— Дълго време те нямаше — надигна глава момичето. — Много по-дълго, отколкото очакваше тя. В Рисберг не знаеха нищо или се преструваха, че не знаят. Но нещо се е случило, нали?

— Нещо се случи.

— Разбирам.

— Едва ли.

* * *

Лютичето го порази със съобразителността си. Потвърди факта, чиято очевидност Гералт все още не беше осъзнал напълно. И като цяло не беше приел.

— Край, а? Отнесе те вятърът? Очевидно беше, че тя и магьосниците са имали нужда от теб, свършил си работата, а сега можеш да си вървиш. И знаеш ли какво? Радвам се, че стана така. Все някога тази странна афера трябваше да приключи и колкото по-дълго продължеше, толкова по-опасни щяха да са последиците. Ти, ако

питаш мен, също трябва да се радваш, че всичко приключи и че мина толкова гладко. Затова на лицето ти трябва да грее радостна усмивка, а не тая мрачна и навъсена гримаса, която на всичкото отгоре изобщо не ти отива, с нея приличаш на човек с тежък махмурлук, който плюс това се е отровил с мезето и не помни в какво и кога си е счупил зъба или откъде са следите от сперма по панталоните му. Или — продължи бардът, без изобщо да се притеснява от липсата на някаква реакция у вещера — за мрачното ти настроение има друга причина? Може би това, че те изхвърлиха през вратата, а ти си планирал завършек в собствен стил? Измъкване рано сутринта с оставени на масата цветя? Ха-ха, в любовта е като на война, приятелю мой, а твоята скъпа е постъпила като истински стратег. Изпреварила те е с превантивна атака. Сигурно е чела „История на войните“ на маршал Пелиграм. Пелиграм дава много примери за победи, постигнати с помощта на подобна хитрост.

Гералт все така не реагираше. Но Лютичето като че ли и не очакваше реакция. Той допи бирата си и кимна на кръчмарката да донесе още.

— Като се има предвид казаното досега — продължи той, като въртеше ключовете за настройка на лютнята, — аз съм привърженик на секса още при първата среща. Препоръчвам го за в бъдеще, при всички случаи. Това премахва необходимостта от следващи срещи със същото лице, които понякога са досадни и отнемат много време. И тъй като стана дума за това, то похвалената от теб госпожа адвокатка наистина си струваше положените усилия. Няма да повярваш...

— Ще повярвам — не издържа вещерът и го прекъсна доста рязко. — Ще ти повярвам и без да ми разказваш историята, така че можеш да я пропуснеш.

— Ами да — констатира бардът. — Депресия, отчаяние и скръб, затова си толкова избухлив и груб. И то не само заради жената, струва ми се. Има и още нещо. Знаем, по дяволите. Разбрах. Нищо ли не стана в Новиград? Не си върна мечовете?

Гералт въздъхна, макар че си беше обещал да не го прави.

— Не ги върнах. Закъснях. Появиха се усложнения, случи се това-онова. Попаднахме в буря, после лодката ни започна да пропуска вода... А след това един кожар се разболя тежко... Ох, няма да те отегчавам с подробностите. Казано накратко, не можах да стигна

навреме. Когато се добрах до Новиград, търгът вече беше свършил. Разговорът в къщата „Борсоди“ беше кратък. Продажбите на търг са конфиденциални, за да се защитят продавачите и купувачите. Компанията не предоставя информация на никакви странични лица, дрън, дрън, дрън, довиждане. Нищо не научих. Не знам дали са продадени мечовете и ако са, то кой ги е купил. Дори не знам дали крадецът изобщо ги е предложил на търга. Та той може да е пренебрегнал съвета на Прат, може да е намерил някаква друга възможност. Нищо не знам.

— Лош късмет — поклати глава Лютичето. — Поредица от нещастни случайности. Разследването на братовчед ми Феран като че ли също стигна до задънена улица. Между другото, като стана дума за братовчедата Феран, той непрекъснато пита за теб. Къде си, има ли някакви новини от теб, кога ще се върнеш, ще успееш ли за кралската сватба и нали не си забравил за обещанието, което си дал на принц Егмунд. Аз, разбира се, и думичка не съм му казал за твоите дела, нито за търга. Но ти напомням, че празникът Ламас приближава, остават десет дни.

— Знам. Но междувременно може да се случи нещо? Нещо щастливо, да речем? След поредицата от нещастни случайности малко разнообразие ще ми дойде добре.

— Не отричам. Но ако...

— Ще помисля и ще взема решение — не позволи Гералт на барда да завърши изречението си. — Освен това по принцип нищо не ме задължава да присъствам на кралската сватба в качеството ми на телохранител, тъй като Егмунд и следователят не намериха мечовете ми, а точно такава беше условието. Но не изключвам и изпълнението на молбата на принца. Всичко сочи натам, че ще са ми нужни съвсем нови мечове, изготвени по поръчка. А това ще струва скъпо. О, какво да ти кажа. Да идем някъде да хапнем. И да пийнем.

— При Равенга, в „Natura“?

— Не днес. Днес ми се ще нещо простичко, естествено, некомплицирано и искрено. Ако ме разбираш какво имам предвид.

— Естествено, че разбирам. — Лютичето се изправи. — Да отидем към морето, в Палмира. Знам едно местенце. Там предлагат херинга, водка и рибена супа, на която викат „петле“. Не се смей! Наистина така се казва.

— Да се казва както ще. Да вървим.

* * *

Мостът над Адалате беше блокиран, по него се придвижваше колона от товарни каруци и група конници, които гонеха неоседлани коне. На Гералт и Лютичето им се наложи да чакат встрани от пътя.

Кавалкадата завършваше самотен ездач на червеникавокафява кобила. Кобилата тръсна глава и поздрави Гералт с протяжно изцвилване.

— Плотка!

— Здравей, вещерю. — Конникът свали качулката си и откри лицето си. — Аз всъщност при теб идвах. Макар да не се надяхах, че толкова бързо ще се срещнем.

— Здравей, Пинети.

Пинети скочи от седлото. Гералт забеляза, че е въоръжен. Кое то беше доста странно, защото магьосниците много рядко носеха оръжия. На обкования си с месинг колан Пинети носеше меч в украсена ножница. Там имаше и кама, солидна и широка.

Вещерът пое от ръката на магьосника повода на Плотка, погали муцуната и гривата на кобилата. Пинети свали ръкавиците си и ги затъкна в колана си.

— Моля да ме извиниш, маестро Лютиче — каза той, — но бих искал да остана насаме с Гералт. Онова, което трябва да му кажа, е предназначено само за неговите уши.

— Гералт — наежи се Лютичето — няма тайни от мен.

— Знам. Много подробности за личния му живот съм научил от твоите балади.

— Ама...

— Лютиче — прекъсна го вещерът, — иди се поразходи. Благодаря ти — каза той на магьосника, когато останаха сами. — Благодаря ти, че ми доведе кобилата, Пинети.

— Забелязах колко си привързан към нея — отвърна магьосникът. — Затова, когато я намерих в Сошница...

— Бил си в Сошница?

— Бяхме. Повика ни констабъл Торквил.

— Видяхте ли...

— Видяхме — рязко го прекъсна Пинети. — Всичко видяхме. Не мога да разбера, вещерю. Не мога да разбера. Защо не го посече? Там, на място? Постъпил си, смее да заявя, не особено мъдро.

„Знам — помисли си Гералт, като се въздържа да отговори. — Знам, разбира се. Оказах се твърде глупав, за да използвам предоставената ми от съдбата възможност. И как ли щеше да ми навреди това, просто поредният труп на сметката ми. Какво значение има това за един наемен убиец? И какво ми пречеше да бъда твой инструмент? Та аз винаги съм бил нечий инструмент. Трябваше да стисна зъби и да направя онова, което трябва.“

— Сигурно ще се изненадаш — погледна го в очите Пинети, — но двамата с Харлан веднага се втурнахме на помощ. Предположихме, че я очакваш от нас. Заловихме Дегерлунд на следващия ден, докато се разправяше с някаква случайна банда.

„Заловили сте го — въздържа се от отговор на глас вещерът. — И му прекършихте веднага врата? Тъй като сте по-умни от мен, не повторихте грешката ми? Уви. Ако беше така, сега нямаше да изглеждаш по този начин, Гуинкамп.“

— Ние не сме убийци — рече със запъване магьосникът и се изчерви. — Отведохме го в Рисберг. И там избухнаха безредици... Всички бяха против нас. За наша изненада Ортолан беше доста съдържан, а ние точно от него очаквахме най-лошото. Но Бирута Икарти, Сандовал, дори Зангенис, който дотогава ни поддържаше... Изслушахме дълги лекции за солидарността, за братството, за лоялността. Разбрахме, че само най-големите негодници изпращат срещу събрат наемен убиец, и колко ниско трябва да падне някой, че да изпрати срещу побратим вещер. От долни подбуди. От ревност към таланта му, от завист към научните му постижения и успехи.

„Споменаването за инцидента в Погорие, за четиридесет и четирите трупа, не е помогнало с нищо — въздържа се отново от отговор вещерът. — Ако не се смята свиването на рамене. И вероятно многословна лекция за науката, която изисква жертви. За целта, която оправдава средствата.“

— Дегерлунд — продължи Пинети — застана пред комисията и изслуша тежкото порицание. За практикуването на гоеция, за убитите от демоните хора. Държа се надменно, очевидно разчиташе на

намесата на Ортолан. Но Ортолан сякаш беше забравил за него, беше се отдал изцяло на най-новата си страст: разработка на формула за високоефективен и универсален тор, който да извърши революция в селското стопанство. Когато разбра, че може да разчита само на себе си, Дегерлунд смени тона. На плачлив и жалостив. Изкара се жертва. Както на собствените си амбиции, така и на магическия си талант, благодарение на който бил призовал толкова могъщ демон, че не можел да го контролира. Закле се, че ще престане да се занимава с гоеция, че никога повече няма да се докосне до нея. Че ще се посвети изцяло на изследванията в полза на човешкия род, на трансхуманизма, видообразуването, интрогресията и генетичните модификации.

„И са му повярвали“, въздържа се за пореден път от коментар вещерът.

— Повярвах му. Най-вече заради Ортолан, който внезапно се появи пред комисията, обвинител в торни изпарения. Нарече Дегерлунд любим младеж, който наистина е извършил грешки, но кой ли е безгрешен. Няма никакво съмнение, че младежът ще се поправи и че той гарантира за него. Помоли комисията да смени гнева си с милосърдие и да не укорява младежа. Накрая обяви Дегерлунд за свой последовател и наследник и напълно му отстъпи Цитаделата, своята лична лаборатория. Той самият, по собствените му думи, нямал нужда от лаборатория, защото възнамерявал да се труди и упражнява под открито небе, в нивите и градинките. Това допадна на Бирута, Сипаничавия и останалите. Цитаделата, заради недостъпността си, можеше с лекота да послужи като място за изолация. Дегерлунд попадна в собствения си капан. Той се оказа под домашен арест.

„А скандала заметоха под килима“, въздържа се от коментар вещерът.

— Подозирам — стрелна го с поглед Пинети, — че на това повлия и отношението им към теб, твоята личност и репутацията ти.

Гералт повдигна вежди.

— Предполага се, че вашият вещерски кодекс — продължи магьосникът — ви забранява да убивате хора. Но за теб говорят, че не го спазваш твърде стриктно. Че се е случвало това и онова, че накрая няколко души са изгубили живота си заради теб. Бирута и останалите се уплашиха. Че ще се върнеш в Рисберг, за да довършиш делото си, а по някое време и тях. А Цитаделата е сто процента сигурно убежище,

превърнато от древна гномска планинска крепост в лаборатория, обезпечена с магическа защита. Никой не може да се добере до Цитаделата, няма никакъв начин. Дегерлунд е не само в изолация, но и в безопасност.

„Рисберг също е в безопасност — въздържа се от отговор вещерът. — Защитен от скандала и срама. Щом Дегерлунд е в изолация, скандал няма. Никой няма да разбере, че мошеникът и кариеристът е мамил и въртял на пръста си всички магьосници от Рисберг, които се смятат и се провъзгласяват за елит на магьосническото братство. Че използвайки наивността и глупостта на този елит, този дегенерат и психопат е успял безпрепятствено да убие повече от четиридесет души.“

— В Цитаделата — продължи магьосникът, все така без да отмества поглед от него — Дегерлунд ще се намира под настойничество и наблюдение. Повече няма да призове никакви демони.

„Никога не е имало демони. И ти, Пинети, го знаеш много добре.“

— Цитаделата — магьосникът отмести погледа си към корабите на рейд — се намира в скалата на планината Кремора, в подножието на която лежи Рисберг. Опитът да се проникне в нея се равнява на самоубийство. Не само заради магическата защита. Помниш ли какво ни разказа тогава? За обсебения, когото си убил? От крайна необходимост, жертвал си един заради спасението на други, като по този начин се изключва незаконността на престъплението? Но ти нали разбираш, че обстоятелствата сега са съвсем различни. Изолираният Дегерлунд не представлява реална и непосредствена заплаха. Ако дори го докоснеш с пръст, ще извършиш престъпно и незаконно действие. Опиташ ли се да го убиеш, ще се изправиш пред съда за опит за убийство. Всъщност знам, че някои от нашите се надяват, че ще се опиташ. И ще се озовеш на ешафода. Затова те съветвам: откажи се. Забрави за Дегерлунд. Нека нещата следват естествения си ход. Мълчиш — констатира Пинети. — Въздържаш се от коментари.

— Защото няма какво да коментирам. Само едно нещо ми е интересно. Ти и Цара. Оставате ли в Рисберг?

Пинети се разсмя. Сухо и неискрено.

— Нас двамата, мен и Харлан, ни помолиха да напуснем по собствено желание, по здравословни причини. Напускаме Рисберг, повече няма да се върнем там. Харлан отива в Повис, на служба при крал Рид. Аз обаче съм склонен на по-далечно пътешествие. Чувал съм, че в империята Нилфгард се отнасят към магьосниците утилитарно и без особено уважение. Но им плащат добре. И след като заговорихме за Нилфгард... Едва не забравих. Имам прощален подарък за теб, вещерю.

Пинети разкопча колана си, уви го около ножницата и подаде меч на Гералт.

— Това е за теб — каза той, преди Гералт да успее да каже нещо. — Получих го като подарък, когато навърших шестнайсет години. От баща ми, който не приемаше факта, че съм решил да отида в училището за магьосници. Той смяташе, че подобен подарък ще ми повлияе, че притежаването на такова оръжие ще ме накара да се почувствам задължен да продължа традицията на предците ми и да избира военната кариера. Само че аз разочаровах родителите си. Във всичко. Не обичах да ходя на лов, предпочитах да ходя за риба. Не се ожених за единствената дъщеря на най-близкия му приятел. Не станах воин, мечът хвана паяжина в шкафа. Не ми е необходим. По-добре ще послужи на теб.

— Но... Пинети...

— Взимай, не се церемони. Знам, че мечовете ти са изчезнали и ти е нужно оръжие.

Гералт стисна дръжката, увита в гущерова кожа, и изтегли наполовина острието от ножницата. На един цал под предпазителя имаше клеймо във формата на слънце с шестнайсет лъча, като се редуваха прави и вълнисти, символизиращи в хералдиката слънчевата светлина и топлина. На два цала над слънцето започваше красиво изпълнен със стилизирани букви надпис, прочутото мото на майстора му.

— Острие на Вироледи — потвърди вещерът. — Този път оригинал.

— Какво?

— Нищо. Любувам му се. Дори не знам дали мога да приема...

— Можеш да приемеш. Вече го прие всъщност, той е в ръцете ти. Дявол да го вземе, нали ти казах да не се церемониш. Давам ти този

меч в знак на симпатия. За да разбереш, че не всички магьосници са ти врагове. А на мен повече ще ми свършат работа рибарските въдици. В Нилфгард има прекрасни и чисти реки, пълни с пъстърва и съомга.

— Благодаря ти. Пинети?

— Да?

— Само от симпатия ли ми даваш този меч?

— От симпатия, разбира се. — Магьосникът снижи глас. — Е, може би не само заради това. Пък и какво ме интересува какво ще става, за какви цели ще ти послужи този меч? Напускам страната и повече няма да се върна. Виждаш ли онзи величествен галеон в пристанището? Това е „Еуриале“, който ще отплава за пристанище Бакала. Тръгвам вдругиден.

— Раничко си пристигнал.

— Да... — Магьосникът леко се запъна. — Първо бих искал... Тук има някой, с когото искам да се сбогувам.

— На добър час. Благодаря ти за меча. И още веднъж за кобилата. Сбогом, Пинети.

— Сбогом. — Магьосникът стисна протегнатата му ръка без колебание. — Сбогом, вещерю.

* * *

Намери Лютичето — а как иначе? — в пристанищната кръчма, да сърба от купичка рибена чорба.

— Заминавам — рече кратко той. — Още сега.

— Сега? — Лютичето застина с лъжицата в ръка. — Вече? Мислех си...

— Няма значение какво си мислил. Тръгвам веднага. Успокой братовчед си, следователя. Ще се върна за кралската сватба.

— А това какво е?

— Ти как мислиш?

— Меч, разбира се. Откъде го взе? От магьосника, нали? А онзи, който аз ти дадох? Къде е той?

— Изгуби се. Връщай се в горния град, Лютиче.

— А Корал?

— Какво Корал?

— Какво да ѝ кажа, ако ме пита...

— Няма да пита. Няма да има време за това. Ще се сбогува с някого.

---

[33] Така отчаяно желяех да се върна, а ти ми даде само ледена целувка. Пиер дьо Ронсар — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

СЕКРЕТНО

До Illustrissimus et Reverendissimus^[34]

Велик магистър Нарсес де ла Рош,

Ръководител на Капитула по таланти и изкуства,

Новиград

Datum ex Castello Rissberg, die 15 mens. Jul. anno 1245 post Resurrectionem

Относно:

Магистъра по изкуства магистъра по магия

Сорел Алберт Амадор Дегерлунд

Дълбокоуважаеми архимагистре,

До ушите на Капитула несъмнено са достигнали слуховете за инцидентите, случили се през лятото на *anno currente*^[35] по западната граница на Темерия, вследствие на които, както се твърди, живота си са изгубили около четиридесет души — не разполагаме с по-точни сведения — предимно неквалифицирани горски работници. Тези инциденти се свързват, за съжаление, с личността на магистър Сорел Алберт Амадор Дегерлунд, член на изследователския екип в Комплекса Рисберг.

Изследователският екип в Комплекса Рисберг изрази съболезнованията си на семействата на жертвите на инцидентите, макар че жертвите, които стоят изключително ниско в социалната йерархия, злоупотребяват с алкохол и водят безнравствен начин на живот, вероятно са прекъснали всякакви връзки със семействата си.

Бихме искали да напомним на Капитула, че магистър Дегерлунд, ученик и последовател на архимагистър

Ортолан, е изключителен учен, специалист в областта на генетиката, който има неocenими постижения в областта на трансхуманизма, интрогресията и видообразуването. Изследванията, които провежда магистър Дегерлунд, могат да имат решаващо значение за развитието и еволюцията на човешката раса. Както е известно, човешката раса отстъпва на нечовешките по отношение на физическите, психическите и психомагическите си възможности. Експериментите на магистър Дегерлунд, свързани с хибридизацията и обединението на генофондовете, са насочени първоначално към издигането на човешката раса до нивата на останалите раси, а в дългосрочен план — чрез видообразуване — да гарантират нейното превъзходство над тях и пълното им подчинение. Едва ли е необходимо да се пояснява, че този въпрос е от първостепенна важност. Би било нецелесъобразно заради няколко незначителни инцидента да се забавя или блокира прогресът на гореописаните научни изследвания.

Що се отнася до магистър Дегерлунд, изследователската група в Комплекса Рисберг поема пълната отговорност за осигуряване на медицинското му обслужване. У магистър Дегерлунд вече са били диагностицирани нарцистични наклонности, липса на емпатия и леки емоционални нарушения. В периода, предшестваш извършването на приписаните му действия, състоянието му се влоши до появата на симптоми на афективно биполярно разстройство. Може да се твърди, че по времето, когато са били извършени приписаните му действия, магистър Дегерлунд не е контролирал емоционалните си реакции и способността му да разграничава доброто от злото е била нарушена. Може да се предположи, че магистър Дегерлунд е бил *non compos mentis*^[36], *eo ipso*^[37] временно е изгубил разсъдък си, затова не носи наказателна отговорност за приписваните му деяния, тъй като *impune est admittendum quod per furorem alicuius accidit*^[38].

Магистър Дегерлунд е затворен *ad interim*^[39] на място с тайно местонахождение, където е подложен на лечение и продължава изследванията си.

Тъй като смятаме въпроса за приключен, бихме желали да насочим вниманието на Капитула към личността на констабъл Торквил, който провеждаше разследванията на инцидентите в Темерия. Констабъл Торквил, подчинен на съдебния пристав на Горс Велен, иначе считан за добросъвестен офицер и убеден пазител на закона, показва при разследването на инцидентите в гореспоменатите селища излишна тенденциозност и поведе разследването в нежелана от наша гледна точка посока. Добре би било да се повлияе на началниците му, за да смекчат леко усърдието му. А ако това не окаже влияние, може би ще е добре да се съберат всякакви сведения за констабъла, неговата съпруга, родители, баби и дядовци, деца и далечни роднини, които се отнасят до личния им живот, минали провинения, имуществени въпроси и сексуални предпочитания. Препоръчваме ви да се свържете с юридическата кантора „Кодрингер и Фен“, чиито услуги, смея да напомня, Капитулът използва преди три години за дискредитиране и компрометиране на свидетелите по делото, известно като „зърнена афера“.

Item^[40], бихме искали да насочим вниманието на Капитула към това, че в гореспоменатия случай, за съжаление, е замесен и вещерът, наречен Гералт от Ривия. Той е бил свидетел на инцидентите в селищата, имаме причина да вярваме, че може да свърже директно тези събития с магистър Дегерлунд. Необходимо е вещерът също да бъде обуздан, ако внезапно реши да рови по-надълбоко. Обръщаме внимание, че заради антисоциалното поведение, нихилизма, емоционалната разпуснатост и хаотичната личност на този вещер може да се окаже, че едно предупреждение няма да е достатъчно и да се наложи да прибегнем до крайни мерки. Вещерът се намира под непрекъснато наше наблюдение и ние сме готови да

приложим тези мерки — ако, разбира се, Капитулът ги одобри и препоръча.

Надяваме се, че Капитулът ще сметне горното обяснение за достатъчно, за да закрие случая, *bene valere optamus*^[41] и изразяваме огромната си почит.

От името на изследователската група в Рисберг
semper fidelis vestrarum bona amica^[42]

Бирута Анна Маркет Икарти *manu propria*^[43]

---

[34] Прославения и достопочтен (лат.). — Б.пр. ↑

[35] Настоящата година (лат.). — Б.пр. ↑

[36] Невменяем (лат.). — Б.пр. ↑

[37] Вследствие на това, поради това (лат.). — Б.пр. ↑

[38] Не се наказва деяние, което е извършено заради нечие безумие. — Б.пр. ↑

[39] Временно (лат.). — Б.пр. ↑

[40] Освен това (лат.). — Б.пр. ↑

[41] Желаем добро здраве (лат.). — Б.пр. ↑

[42] Винаги вярна, ваша най-добра приятелка (лат.). — Б.пр. ↑

[43] Собственоръчно (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

*Отплати се с удар за удара, презрение
за презрението, смърт за смъртта,
отплати се максимално!
Око за око, зъб за зъб, четирикратно и
стократно.*

Антон Шандор ла
Вей, „Библия на Сатаната“

— Точно навреме — рече унило Франс Торквил. — Успях точно за спектакъла, вечерю. Сега ще започне.

Той лежеше в леглото, блед като боядисана в бяло стена, с коси, влажни от пот и залепнали за челото му. Облечен беше само с ленена риза, която веднага напомни на Гералт за одеянията на смъртниците. Лявото му бедро, от слабините до коляното, беше омотано с подгизнал от кръв бинт.

Насред стаята стоеше маса с покривка. Нисък тип с черен кафтан редеше върху нея инструменти, един след друг. Ножове. Клещи. Длета. Триони.

— За едно съжалявам — изскърца със зъби Торквил. — Че не успях да ги хвана, кучите синове. Такава е волята на боговете, не ми е било съдено... И вече няма да ми бъде.

— Какво се случи?

— Същото, мамка му, както в Чиси, Роговизна, Сошница. Само че не както обикновено, а в самия край на гората. И не на поляна, а по пътя. Налетели на пътници. Убили трима, откраднали две деца. Така се случи, че аз с отряда ми бях наблизил, веднага хукнахме да ги преследваме и скоро ги видяхме. Двама бабаити, огромни като бикове, и един уродлив гърбушко. И същият този гърбушко стреля в мен с арбалет.

Констабълът стисна зъби и с кратък жест посочи бинтованото си бедро.

— Наредих на моите да ме оставят и да ги преследват. Не ме послушаха, магаретата. И в края на краищата ги изпуснахме. А аз? Какво от това, че ме спасиха? Щом днес ще ми режат крака? По-добре, мамка му, да бях пукнал там, но да видя преди това как онези увисват на въжето. Не се подчиниха на заповедта ми, тъпаците. Сега седят ей там, срамуват се.

Подчинените на констабъла, всички до един с кисели физиономии, бяха окупирали пейката до стената. Компания им правеше по никакъв начин невписваща се в групата им смръщена старица с напълно неподходящ за белите ѝ коси венец на главата.

— Можем да започваме — заяви типът с черния кафтан. — Пациентът на масата да се завърже здраво с ремъци. Външните лица да напуснат.

— Нека да останат — промърмори Торквил. — Искам да знам, че гледат. Ще ме е срам да крещя.

— Момент. — Гералт се изправи. — Кой реши, че ампутацията е необходима?

— Аз реших така. — Черният тип също се изправи, но въпреки това беше принуден да вирне силно глава, за да погледне Гералт в лицето. — Аз съм маестро Лупи, специално изпратен тук медик на съдебния пристав на Горс Велен. Прегледът показва, че раната е инфектирана. Принуден съм да премахна крака, няма друг начин да го спася.

— Колко взимаш за операцията?

— Двайсет крони.

— Тук са трийсет. — Гералт измъкна от вързопата си три десеткронови монети. — Събирай си инструментите, прибирай ги и се връщай обратно при пристава. Ако те питат, кажи, че пациентът се е почувствал по-добре.

— Но... Принуден съм да протестирам...

— Събирай си нещата и се връщай. Коя от тези думи не ти е ясна? А ти, бабо, ела тук. Размотай бинта.

— Той — бабката посочи медика — ми забрани да докосвам ранения. Защото съм била знахарка и вещица. Заплаши да докладва за мен.

— Да не ти пука. Той вече си тръгва.

Бабката, в която Гералт веднага разпозна билкарка, го послуша. Внимателно размота бинта. През това време Торквил въртеше глава, съскаше и стенеше.

— Гералт... — изохка той. — Какво си намислил? Медикът каза, че няма друг изход... По-добре да си изгубя крака, отколкото живота.

— Глупости. Изобщо не е по-добре. А сега млъквай.

Раната изглеждаше отвратително. Но Гералт беше виждал и по-лоши. Измъкна от вързопа си сандъчето с еликсирите. Маестро Лупи, който вече си беше събрал нещата, гледеше и клатеше глава.

— Декоктите няма да помогнат тук — рече той. — Нито пък лъжемагията и знахарските трикове. Пълно шарлатанство. Като медик съм принуден да протестирам...

Гералт се обърна и го изгледа. Медикът излезе. Бързо-бързо. Спъна се на прага.

— Четирима при мен. — Вещерът измъкна тапата на едно шишенце. — Дръжте го. Стисни зъби, Франс.

Излетият върху раната еликсир се покри с пяна. Констабълът мъчително застана. Гералт почака малко и сипа от друг еликсир. Вторият също се пенеше, освен това съскаше и димеше. Торквил закрепя, замята глава, изпъна се, забели очи и изгуби съзнание.

Старицата измъкна от торбата си гърненце, загреба оттам малко зелен мехлем, намаза дебел слой върху сгънатата кърпичка и покри с нея раната.

— Зарасличе — досети се Гералт. — Компрес от зарасличе, арника и календула. Добре, бабо, много добре. Ще помогне още и жълт кантарион, дъбова кора...

— Виждала съм ги такива — прекъсна го бабката, без да вдига глава от крака на констабъла. — На билкарство ще ме учи. Аз, синко, съм лекувала с билки, когато теб дойката ти още те е хранила с млечна каша. А вие, драги, се отдръпнете, защото ми засланяте светлината. И смърдите непоносимо. Трябва да си сменяте партенките. От време на време. Махайте се от стаята, на кого говоря?

— Кракът трябва да се обездвижи. Да се сложи в дълга шина...

— Не ме учи, казах. И също излез навън. Какво стоиш тук? Какво чакаш? Благодарност, че великодушно похарчи магическите си

вещерски лекове? Обещание, че той няма да забрави това, докато е жив?

— Искам да го попитам нещо.

— Закълни се, Гералт — абсолютно неочаквано се обади Франс Торквил, — че ще ги намериш. Че няма да им простиш...

— Ще му дам нещо за сън и против треска, че бълнува. А ти, вещерю, излез. Почакай пред къщурката.

На Гералт не му се наложи да чака дълго. Бабката излезе, изпъна полата си, намести изкривилия се венец. Седна до къщурката. Потърка ходилата си едно в друго. Стъпалата ѝ бяха необичайно дребни.

— Спи — съобщи тя. — И май ще оживее, ако не се случи нещо, пфу, пфу. Костта ще зарасне. Ти му спаси живота с вещерските си магии. Ще остане куц завинаги и ми се струва, че повече няма да се качи на кон, но два крака са по-добре от един, хе-хе.

Бръкна в пазвата си, под бродирания елек, от което замириса още повече на билки. Измъкна дървена кутийка, отвори я. След кратко колебание я поднесе към Гералт.

— Ще смръкнеш ли?

— Не, благодаря. Не употребявам фистех.

— А аз... — Билкарката смръкна наркотика в ноздрите си, първо в едната, после в другата. — Аз така, от време на време. Адски добър е. За яснота на мисленето. Дълголетие. И красота. Погледни ме само.

Той я погледна.

— За вещерското лекарство за Франс — бабката потърка сълзящото си око и подсмръкна — ти благодаря, няма да го забравя. Знам, че ревниво пазите декоктите си. А ти ги използва за него, без да се замислиш. Макар че за самия теб може да няма достатъчно, когато ти потрябват. Не те ли е страх?

— Страх ме е.

Тя обърна главата си в профил. Наистина си личеше, че някога е била красива жена. Но адски отдавна.

— А сега — обърна се тя към него, — говори. За какво искаше да питаш Франс?

— Няма значение. Той спи, а на мен ми е време да тръгвам.

— Говори.

— Планината Кремор.

— Да беше казал така веднага. Какво искаш да знаеш за тази планина?

* * *

Къщурката беше доста далеч от селото, под самата стена на гората, която започваше веднага след оградата на градината, пълна с ябълкови дървета с превити от плодове клони. Останалото не излизаше от рамките на селската класика — обор, хамбар, кокошарник, няколко кошера, зеленчукова градина, купчина тор. От комина се точеше струя светъл и приятно миришещ дим.

Мотаещите се покрай обора кокошки го забелязаха първи и огласиха околността с адско врещене. Децата, които се въртяха из двора — три — хукнаха към къщи. На вратата се появи жена. Висока, светлокоса, с престилка върху грубата пола. Вещерът се приближи, скочи от коня.

— Здравейте — поздрави той. — Стопанинът вкъщи ли е?

Децата, всичките до едно момичета, се вкопчиха в полата на майката и в престилката. Жената гледаше вещица с изражение, в което напразно можеше да се търси симпатия. Нищо чудно. Тя добре виждаше ръкохватката на меча над рамото на вещица. Медальонът на шията му. Сребърните шипове на ръкавиците му, които Гералт не криеше. Даже ги демонстрираше.

— Стопанинът — повтори той. — Тоест Ото Дусарт. Имам работа с него.

— Каква?

— Лична. Той вкъщи ли е?

Тя гледаше мълчаливо, леко привела глава. Беше хубава, но можеше да е както на двайсет и пет, така и на четиридесет и пет. Поточна оценка, както при повечето селски жителки, беше невъзможна.

— Вкъщи ли е?

— Няма го.

— Тогава ще почакам да се върне. — Вещерът метна поводите на кобилата на един кол.

— Може да отнеме дълго време.

— Ще почакам, колкото е нужно. Но предпочитам да е в стаята, а не до оградата.

Жената го измери пак с поглед. Него и медальона му.

— Гост вкъщи — рече най-накрая. — Каня те.

— Приемам поканата — отговори вещерът, както беше по обичай. — Няма да наруша правилата на гостоприемството.

— Няма да ги нарушиш — повтори тя със съмнение. — Но носиш меч.

— Такава ми е професията.

— Мечовете осакатяват. И убиват.

— Животът също. И така, какво става с поканата?

— Заповядай вкъщи.

Входът, както обикновено в подобни селища, водеше към пристройка, тъмна и отрупана с вехтории. Самата стая се оказа доста просторна, светла и чиста, на стената имаше следи от влага само при печката и комина, на другите места стените радваха очите със своята белота и шарените килими по тях, навсякъде висяха различни домакински принадлежности, късчета трева, връзки чесън, снопове лук. Тънка завеса отделяше стаята от килера. Миришеше на кухня. Тоест на зеле.

— Моля, седни.

Стопанката продължаваше да стои, като мачкаше в ръце полата. Децата седнаха на ниска пейка до печката.

Медальонът на шията на Гералт трепереше. Силно и непрекъснато. Мяташе се под ризата като пленена птица.

— Този меч — каза жената, като се приближи до печката — трябваше да го оставиш в пристройката. Неприлично е това, да се сядат с оръжие на масата. Само разбойниците правят така. Ти разбойник ли си?

— Прекрасно знаеш какъв съм — отсече вещерът. — А мечът ще остане там, където си е. За напомняне.

— За какво?

— За това, че прибързаните постъпки имат лоши последствия.

— Тук няма никакво оръжие, така че...

— Да бе, да — неучтиво я прекъсна Гералт. — Не се преструвай, госпожо стопанке. Селската къща и дворът са цял арсенал, мнозина вече са били погубвани с мотики, да не говорим за веригите и вилите.

Чувал съм за един, убит с бутало от маслобойна. Човек може да нанесе вреда с всичко, ако поиска. Или ако бъде принуден. И след като сме заговорили за това, остави на мира тази тенджерата с вряла вода. И се отдръпни от печката.

— Аз нищо не съм замисляла — отговори бързо жената, като явно лъжеше. — А това не е вряла вода, а борш. Искях да те нагостя...

— Благодаря. Но не съм гладен. Затова не докосвай тенджерата и се отдръпни от печката. Седни там, при децата. И ще изчакаме спокойно стопанина.

Седяха в тишина, прекъсвана само от жуженето на мухите. Медальонът трепереше.

— В печката се приготвя тава със зеле — прекъсна тежкото мълчание жената. — Трябва да се извади и да се разбърка, че ще прегори.

— Нека тя да го направи. — Гералт посочи най-малкото от момичетата.

Момичето стана бавно, като го гледаше изпод гривата си. Взе фурнаджийска кука с голяма дръжка, наведе се към вратичката на печката. И изведнъж скочи към Гералт като котка. Искеше да прикове с куката шията на вещера към стената, но Гералт се отдръпна, улови я за гривата, повали я върху глинения под. Тя започна да се изменя още преди да е паднала.

Жената и другите две момичета вече се бяха променили. Върху вещера скочиха три вълка — сива вълчица и две вълчета, с налети с кръв очи и оголени зъби. В скока си те се разделиха и по вълчи го нападнаха от всички посоки. Вещерът отскочи, блъсна пейката към вълчицата, а вълчетата ги отхвърли чрез удари с юмруци, облечени в ръкавиците със сребърни шипове. Те заскимтяха, притиснали се към земята с оголени зъби. Вълчицата зави диво, скочи отново.

— Не! Едвина! Не!

Тя се нахвърли върху него и го притисна към стената. Но вече в човешки облик. Момичетата веднага се превърнаха обратно в деца и застанаха на колене до печката. Жената остана на колене в краката му, като гледаше със засрамен поглед. Гералт не знаеше от какво се срамува — от нападението или от това, че то не се беше оказало успешно.

— Едвина! Как така? — избуча, опрял ръце на хълбоците си, висок брадат мъж. — Ти какво?

— Това е вещер! — изсумтя жената, все още стоейки на колене. — Разбойник с меч! Дошъл е за теб! Убиец! Вони на кръв!

— Мълчи, жено! Аз го познавам. Извинявайте, господин Гералт. Нали нищо ви няма? Простете. Не е знаела... Мислела е, че щом сте вещер...

Мъжът се сепна, огледа се неспокойно. Жената и момичетата се струпяха накуп край печката. Гералт можеше да се закълне, че чу тихо ръмжене.

— Нищо не е станало — каза вещерът. — Не се сърдя. Но ти се появи точно навреме. Много навреме.

— Знам. — Брадатият забележимо трепна. — Знам, господин Гералт. Седнете, седнете на масата... Едвина! Дай бира!

— Не. Да излезем, Дусарт. За няколко приказки.

Насред двора седеше риж котарак. При вида на вещера той моментално скочи и се скри в храстите коприва.

— Не искам да притеснявам жена ти и да плаша децата — започна Гералт. — Освен това имам една работа, за която искам да ти разкажа на четири очи. Разбираш ли, става въпрос за една услуга.

— Всичко, каквото пожелаете — изпъна се брадатият. — Само кажете. Ще изпълня всяко ваше желание, стига само да е по силите ми. Имам дълг пред вас, огромен дълг. Благодарение на вас съм жив. Защото вие някога ме пощадихте. Благодарение на вас...

— Не на мен. На себе си. На това, че дори във вълчи облик ти си остана човек и никога никому не си причинявал зло.

— Не съм причинявал, вярно е. И какво ми донесе това? Щом у съседите се появиха някакви подозрения, веднага ми изпратиха вещер. Макар и бедняци, пестяха всеки грош, за да могат да ви наемат срещу мен.

— Обмислях да им върна парите — призна си Гералт. — Но това можеше да предизвика подозрения. Затова им дадох думата си на вещер, че съм премахнал от теб върколашката магия, излекувал съм те от ликантропия и ти сега си най-нормалният човек на света. Такъв подвиг трябва да струва нещо. Когато хората платят за нещо, вярват, че платеното става истинско и законно. Колкото по-скъпо, толкова по-добре.

— Направо се разтрепервам, когато си спомня за този ден. — Дусарт пребледня въпреки тена си. — Едва не умрях от страх, когато ви видях със сребърния клин. Помислих, че е дошъл сетният ми час. Малко ли слухове се носеха? За вещерите убийци, обичащи кръвта и страданията? А вие, оказа се, сте хубав човек. И добър.

— Не преувеличавай. Но ти послуша съвета ми и напусна Гуамез.

— Бях принуден — рече мрачно Дусарт. — В Гуамез като че ли повярвах, че магията от мен е свалена, но вие бяхте прав — на бившия върколак също не му е леко сред хората. Стана както казахте: за хората това кой си бил означава повече от това кой си. Трябваше да се махна оттам, да отида в други краища, където никой не ме познава. Скитах се, скитах се... Докато не попаднах тук. И тук се запознах с Едвина...

— Рядко се случва двама териантропи да направят двойка — поклати глава Гералт. — Още по-рядко такива двойки имат потомство. Ти си щастливец, Дусарт.

— Да знаете — озъби се върколакът, — че дечицата са като от картинка, ще израснат прекрасни дами. А с Едвина си паснахме идеално. Ще съм с нея до края на дните си.

— Тя веднага разпозна в мен вещера. И веднага беше готова да се отбранява. Няма да повярваш, но възнамеряваше да ме нагости с връщ борш. Сигурно се е наслушала на върколашки приказки за кръвожадни вещери, наслаждаващи се на чуждите страдания.

— Простете ѝ, господин Гералт. А борша ще го опитаме. Едвина прави великолепен борш.

— Може би е по-добре да не се натрапвам — поклати глава вещерът. — Не искам да плаша децата, още по-малко пък — да притеснявам съпругата ти. За нея аз все още съм разбойник с меч, едва ли може да се очаква, че тя веднага ще се изпълни с доверие към мен. Каза, че воня на кръв. В преносен смисъл, както разбирам.

— Не съвсем. Не искам да ви обидя, господин вещер, но ужасно смърдите на кръв.

— Не съм имал контакт с кръв от...

— Около две седмици, бих казал — довърши вместо него върколакът. — Това е спечена кръв, мъртва, докосвали сте се до нещо окървавено. Има и по-ранна кръв, някъде от преди месец. Студена

кръв. Кръв на влечуго. От самия вас също е текла кръв. Жива кръв, от рана.

— Изумен съм.

— Ние, върколаците — изпъчи се гордо Дусарт, — имаме почувствително обоняние от хората.

— Знам — усмихна се Гералт. — Знам, че нюхът на върколаците е същинско чудо на природата. Затова и дойдох да помоля за услуга точно теб.

* * *

— Кафявозъбки — подуши Дусарт. — Кафявозъбки, тоест земеровки. И полевки. Много полевки. Лайна. Много лайна. Главно от белки. И лисици. Нищо повече.

Вещерът въздъхна, после се изплю, без да скрива разочарованието си. Това беше вече четвъртата пещера, в която Дусарт не надушваше нищо, освен гризачи и хищници, които ловуваха същите тези гризачи. И изобилие от лайна — и на едните, и на другите.

Преминаха към следващия зеец в скалите отвор. Камъчетата се изплъзваха изпод краката, сипеха се по склона. Беше стръмно, вървеше се с усилие, Гералт вече беше започнал да се уморява. Дусарт в зависимост от мястото се превръщаше във вълк или си оставаше в човешки облик.

— Мечка — каза той, като изду ноздри в следващата пещера. — С малки. Имало я е, но си е тръгнала, няма я вече там. Затова пък има полевки. Кафявозъбки. Прилепи. Много прилепи. Хермелин. Белка. Росомаха. Много лайна.

Поредната пещера.

— Самка пор. Има течение. И росомаха. Не, две. Двойка росомахи. Подземен извор. Водата е леко сярна. Гремлини, цяло стадо, десетина бройки. Някакви амфибии, като саламандри... Прилепи...

От разположен някъде високо издатък в скалата излетя огромен орел и закръжи над тях, като издаваше крясъци. Върколакът вдигна глава, погледна планинските върхове. И тъмните облаци, надвиснали над тях.

— Идва буря. Що за лято, нито ден без буря... Какво правим, господин Гералт? Следващата дупка?

— Следващата дупка.

За да се доберат до тази следващата, бяха принудени да преминат през падащ от скалите водопад, не особено голям, но достатъчен, за да подгизнат здравата. Обрасналите с мъх скали тук бяха хлъзгави като сапун. Дусарт, за да може да ходи някак, се превърна във вълк. Гералт, който няколко пъти се подхлъзна опасно, се примири, изруга и премина трудния участък на четири крака. Добре че Лютичето не е тук, помисли си той, защото щеше да опише това в балада. Отпред ликантроп във вълчи облик, след него вешер на четири крака. Хората много щяха да се забавляват.

— Голяма дупка, господин вешер — подуши Дусарт. — Голяма и дълбока. Там има планински тролове, пет или шест възрастни тролове. И прилепи. Куп прилепови лайна.

— Да вървим нататък. Към следващата.

— Тролове... каквото и в предишната. Пещерите са свързани.

Мечка. Мече. Било е там, но си е тръгнало. Скоро.

Мармоти. Прилепи. Листоноси.

Върколакът отскочи от следващата пещера като попарен.

— Горгона — прошепна той. — В дълбините на ямата има огромна горгона. Спи. Там няма нищо друго.

— Нищо чудно — промърмори вешерът. — Да се отдалечим. Тихо. Че току-виж се събудила...

Отдалечиха се, като се оглеждаха неспокойно. Към следващата пещера, за щастие, разположена далеч от бърлогата на горгоната, се приближиха бавно, давайки си сметка, че предпазливостта няма да им навреди. Не им навреди, но се оказа излишна. Следващите няколко пещери не криеха в дълбините си нищо, освен прилепи, мармоти, мишки, полевки и кафявозъбки. И цели залежи от лайна.

Гералт беше уморен и разочарован. Дусарт също, и му личеше. Но трябва да се признае, че се държеше достойно, без да показва умората си нито с думи, нито с жестове. Вешерът обаче не си правеше никакви илюзии. Върколакът се съмняваше в успеха на операцията. Ако можеше да се вярва на това, което Гералт беше чувал и което бабата билкарка бе потвърдила, стръмният източен склон на планината Кремор беше надупчен като сирене. И наистина намериха безчет

пещери. Но Дусарт явно не вярваше, че ще успее да надуши и да намери онази, която беше подземен вход към вътрешността на скалния комплекс на Цитаделата.

На всичкото отгоре засвятка, загърмя и заваля. На Гералт му идеше да се изплюе, да изругае грозно и да прекрати мероприятияето. Превъзмогна го.

— Да вървим, Дусарт. Следващата дупка.

— Както пожелаете, господин Гералт.

И изведнъж при следващия зеещ в скалите отвор настъпи — съвсем като в слаб роман — прелом в сюжета.

— Прилепи — обяви върколакът, душейки въздуха. — Прилепи и... котка.

— Рис? Дива котка?

— Котка — повтори Дусарт. — Обикновена домашна котка.

* * *

Ото Дусарт с интерес се вглеждаше в шишенцата с еликсири, наблюдаваше как вещерът пие от тях. Гледаше промените, настъпващи във външния вид на Гералт, и очите му се разширяваха от учудване и страх.

— Не ме молете да вляза с вас в тази дупка — каза той. — Не се сърдете, но няма да вляза. От страх какво има там ми се изправя козината...

— И през ум не ми минава да те моля за това. Връщай се вкъщи, Дусарт, при жената и децата. Ти ми направи услуга, изпълни молбата ми, не мога да искам повече.

— Ще почакам — възрази върколакът. — Ще почакам да излезете.

— Не знам кога ще изляза оттам. — Гералт намести меча си. — И ще изляза ли изобщо.

— Не говорете така. Ще почакам... Ще почакам до мръкване.

* * *

Дъното на пещерата беше покрито с дебел слой прилепов тор. Самите прилепи — тумбести дългоушковци — висяха на гроздове от свода на пещерата, като се въртяха и надаваха сънни писукания. Отначало сводът беше високо над главата на Гералт и той можеше да ходи бързо и удобно по равното дъно. Но удобството скоро свърши — подът, изглежда, започна да се снижава, все повече и повече, докато накрая не остана друга възможност, освен да лази на четири крака. А накрая и да пълзи.

Имаше един момент, в който вещерът почти спря, решен да се върне назад — беше толкова тясно, че имаше сериозна опасност да заседне. Но чу шума на вода, а върху лицето си усети порива на студен въздух. Като си даваше сметка, че рискува, се промъкна през процепа и въздъхна с облекчение, когато дупката започна да се разширява. Коридорът изведнъж тръгна рязко надолу, вещерът се спусна по него право в руслото на подземен поток, който се изливаше изпод една скала и изчезваше под противоположната. Някъде отгоре се процеждаше слаба светлина и именно оттам — от много високо — идваха студените подухвания.

Ямата, в която изчезваше потокът, изглеждаше напълно залята с вода, а вещерът, макар и да подозираше, че вътре има завой нагоре, не гореше от желание да се гмурка. Избра пътя срещу течението на ручей и се добра нагоре по склона до голяма зала, като подгизна до кости и се омаза с варовикова глина.

Залата беше огромна, цялата във величествени наслагвания, драперии, сталагмити, сталактити и сталактони. Потокът бягаше по дъното, издълбано в дълбок меандър. Тук също се процеждаше светлина отгоре и се усещаше слабо течение. И още нещо. Обонянието на вечера не можеше да си съперничи с това на върколака, но сега и Гералт надушваше едва доловима смрад на котешка урина.

Постоя малко, като се оглеждаше. Въздушният поток му показва изхода — отвор, наподобяващ дворцова арка с колони от огромни сталагмити. Отстрани видя корито, запълнено със ситен пясък — вонята идваше именно от него. Върху пясъка се виждаха многобройни следи от котешки лапи.

Вещерът отново сложи на гръб меча, който беше принуден да сваля в тясната дупка. И пристъпи между сталагмитите.

Водещият леко нагоре коридор беше сух и с висок свод. Дъното беше покрито с камъни, но можеше да се върви. Той вървя, докато пътят не се окажа преграден от врата. Масивна и затворена.

До този момент вешерът изобщо не беше сигурен, че върви по точния път, нямаше никаква увереност, че е влязъл в точната пещера. Вратата, изглежда, потвърждаваше, че е така.

А в нея, до самия праг, имаше малък, съвсем наскоро изрязан отвор. За преминаване на котка.

Той бутна вратата, но тя не помръдна. Затова пък потрепна — едва-едва — вешерският амулет. Вратата беше магическа, защитена от заклинание. Слабото потрепване на медальона обаче подсказваше, че заклинанието не е силно. Той приближи лице към вратата.

— Приятел.

Вратата се отвори безшумно на смазаните си панти. Както удачно беше отгатнал: в слабата магична защита и фабричната парола, за негово щастие, на никого не му се беше приискало да инсталира нещо по-сложно. Вратата беше предназначена за преграда срещу системата от пещери и за да предпазва срещу същества, неспособни да използват дори най-слаба магия.

Зад вратата, която за по-сигурно блокира с камък, естествените пещери свършваха. Започваше коридор, издялан в скалата с кирки.

Но въпреки всички признаци, той не беше сигурен. Докато не видя светлина отпред. Бледо сияние на факел или кандило. И докато не чу добре познат му смях. Кикот.

— Буу-ххрр-еее-буу!

Светлината и кикотът, както се изясни, се разнасяха от голямо помещение, осветено от факел на желязна стойка. До стените бяха струпани сандъци, кутии и бъчви. Около един от сандъците, като използваша бъчви вместо столове, седяха Буе и Банг. Играеха на зарове. Кикотеше се Банг, явно събрал повече точки.

На съседния сандък имаше бутилка водка. А до нея лежеше мезето.

Изпечен човешки крак.

Вешерът извади меча от ножницата.

— Здравейте, момчета.

Буе и Банг го гледаха известно време с отворена уста. После нададоха вой, скочиха, събаряйки бъчвите, и се хванаха за оръжията.

Буде за косата, Банг — за широката сабя. И се нахвърлиха срещу вещера.

Изненадаха го, макар и да не беше разчитал, че ще бъде лесно. Не беше очаквал, че тромавите гиганти ще бъдат толкова бързи.

Буде замахна ниско с косата, и ако Гералт не беше подскочил, щеше да загуби двата си крака. Едва избегна и удара на Банг — сабята изкара искри от каменната стена.

Вещерът знаеше как да се справя с бързи противници. С огромни — също. Бърз или бавен, едър или дребен — всички си имат места, чувствителни към болка.

И си нямат никаква представа колко бърз става вещерът след употреба на еликсири.

Буде изрева, уцелен в лакътя, удареният в коляното Банг изкрепя още по-силно. Вещерът го излъга с бърз финт, прескочи острието на косата и с върха на меч си съсече ухото на Буде. Буде изрева, тръскайки глава, и замахна полегато за удар. Гералт събра пръсти и го удари със Знака на Аард. Отхвърленият от заклинанието Буде се плъсна по задник върху пода и зъбите му гръмка изщракаха.

Банг замахна широко със сабята. Гералт ловко се гмурна под острието, като в движение съсече второто коляно на великана, завъртя се, подскочи към опитващия се да се изправи Буде, рязна го през очите. Буде обаче успя да извърне глава, ударът мина над веждите и лицето на огротрола веднага се заля от кръв. Буде изрева, скочи, нахвърли се на сляпо върху Гералт. Вещерът отскочи, Буде налетя на Банг, сблъска се с него. Банг го отблъсна и с бясно ръмжене се хвърли към вещера, като размахваше сабята. Гералт избегна удара с бърз финт и полузавъртане, съсече огротрола два пъти, по двата лакътя. Банг изрева, но не пусна сабята, отново удари, със замах и напосоки. Гералт отскочи извън обсега на острието. Озова се зад гърба на Банг и не пропусна да се възползва от тази възможност. Обърна меч и го резна от горе надолу, точно между бузите на задницата. Банг се хвана за задника, запищя, заситни с крака и се напика.

Заслепеният Буде замахна с косата. И уцели. Но не вещера, който се измъкна с пирует. Той удари своя все още държащ се за задника другар. И му отсече главата. От срязаната трахея със силно съскане излезе въздух, кръвта изригна от артериите като лава от кратера на вулкан — високо, чак до тавана.

Банг стоеше и кървеше подобно на безглава статуя във фонтан, като се задържаше вертикално върху огромните си плоски стъпала. Ала накрая са наклони и рухна като дънер.

Буде потърка залетите си с кръв очи. Изрева като бивол, когато най-накрая осъзна какво се е случило. Затропа с крака, замахна с косата. Завъртя се на място, търсейки вещера. Не го намери. Защото Гералт беше зад гърба му. Ударът под мишницата изтръгна косата от ръцете на Буде, той се хвърли към вещера с голи ръце, но очите му отново се напълниха с кръв и гигантът се блъсна в стената. Гералт скочи, съсече го.

Буде явно не знаеше, че е срязана артерията му. И че вече отдавна би трябвало да е умрял. Той пищеше, въртеше се на място, размахваше ръце. Но коленете му омекнаха и той се спусна върху тях в локва кръв. Продължи да пици и да размахва ръце, както беше на колене, но все по-бавно и по-слабо. За да го довърши, Гералт се приближи и го ръгна с меч под гръдната кост. Това беше грешка.

Огротролът застана и се хвана за острието, предпазителя и ръката на вещера. Очите му се замъглиха, но той не отслаби хватката си. Гералт сложи ботуш на гърдите му, опря се, задърпа. Макар и от ръката на Буде да течеше кръв, той не я разтваряше.

— Ти, глупав кучи син — процеди влизащият в пещерата Пащор, като се целеше във вещера с двустрелния си арбалет. — Дошъл си да срещнеш смъртта. Ще си я получиш, проклет боклук. Дръж го, Буде!

Гералт се дръпна. Буде изстена, но не го пусна. Гърбушкото се озъби и натисна спусъка. Гералт се сви, тежката стрела облиза хълбока му с перата си и се заби в стената. Проснатият по корем Буде пусна меч и сграбчи вещера за краката, обездвижи го. Пащор изръмжа триумфално и вдигна арбалета.

Но не успя да стреля.

В пещерата като сива стрела влетя огромен вълк. Той удари Пащор по вълчи, в краката, изотзад, като разкъса сухожилията и артериите под коляното. Гърбушкото извика и падна. Тетивата на изпуснатия арбалет изщрака. Буде захриптя. Стрелата беше попаднала право в ухото му и беше влязла вътре до перата. А найкрайникът беше излязъл през другото ухо.

Пащор започна да вие. Вълкът беше отворил страховитата си паст и беше обхванал с нея главата му. Воят премина в хриптене.

Гералт отблъсна от краката си огротрола, който най-последно беше умрял.

Дусарт, вече в човешки облик, стоеше над трупа на Пащор, като бършеше устните и брадичката си.

— Четиридесет и две години бях върколак — каза той, като погледна вещера в очите. — И най-накрая се случи да ухапя някого.

* * *

— Длъжен бях да дойда — оправдаваше се Дусарт. — Реших, че трябва да ви предупредя, господин Гералт.

— За тях? — Гералт избърса острието си и посочи неподвижните тела.

— Не само.

Вещерът влезе в помещението, което сочеше върколакът. И неволно отстъпи.

Каменният под беше черен от спекла се кръв. Насред помещението зееше дупка. До нея се извисяваше купчина от трупове. Голи и осакатени, съсечени, разфасовани, някои с одрана кожа. Трудно беше да се определи колко са.

От дълбините на дупката долитаха ясни звуци на хрущене и трясък от прегрязани кости.

— По-рано не можех да подуша това — промърмори с отвращение Дусарт. — Едва когато отворихте тази врата, разбрах какво има там долу... Да бягаме оттук, господине. По-далеч от тази касапница.

— Трябва да свърша още нещо. Но ти върви. Много ти благодаря, че дойде да ми помогнеш.

— Не ми благодарете. Бях ви в дълг. И съм щастлив, че можах да го върна.

* * *

Нагоре водеше стълба, виеща се в изсечен в скалата цилиндричен проход. Гералт изброи шейсет и две стъпала, преди да

стигне до някаква врата.

И тази имаше проход за котка. И също като долната беше затворена, но без магия, затова се отвори с просто натискане на дръжката.

Помещението, в което Гералт влезе, нямаше прозорци и беше слабо осветено. От тавана висяха няколко магически кълба, но само едно от тях беше активно. Вонеше ужасно на химия и всевъзможни гадости. От пръв поглед беше ясно що за място е това. Буркани, бутилки и шишенца на рафтовете, реторти, стъклени съдове и епруветки, стоманени инструменти и приспособления, накратко — лаборатория, без никакво съмнение.

На полицата до входа бяха наредени големи стъклени буркани. Най-близкият беше пълен с човешки очи, плаващи в жълта течност като сливи в компот. Във втората имаше хомункулус, не по-голям от два събрани заедно юмука. В третата...

В течността в третия буркан плаваше човешка глава. Чертите на лицето, изкривени заради прорезите, отоците и обезцветената кожа, трудно можеха да бъдат разпознати, освен това се виждаха лошо през мътната течност и дебелото стъкло. Но главата беше абсолютно гола. Само магьосниците бръснат косата си до кожа.

Явно Харлан Цара така и не се беше добрал до Повис.

В останалите буркани също плаваше нещо, някакви сини и бледи гадости. Но в тях нямаше повече глави.

Насред помещението имаше маса. Стоманена маса с дренаж за течности.

На масата лежеше гол труп. Трупче. Тялото на дете. Светлокосо момиче.

Тялото беше отворено с разрези с Y-образна форма. Извадените вътрешни органи бяха разположени от двете страни на тялото, грижливо подредени. Всичко изглеждаше като рисунка в атлас по анатомия. Липсваха само означенията „Фиг. 1“, „Фиг. 2“ и така нататък.

С крайцеца на окото си забеляза движение. Край стената се плъзна голям черен котарак, погледна го, изсъска и избяга през открената врата. Гералт го последва.

— Господине...

Той се спря. И се обърна.

В ъгъла на стаята имаше клетка. Ниска, като за кокошки. Видя тънки пръсти, стиснали железните пръти. А после и очи.

— Господине... Спасете ме...

Момче, на не повече от десет. Свито и треперещо.

— Спасете ме...

— Мълчи. Вече нищо не те застрашава, само потърпи малко. Ще се върна за теб.

— Господине! Не си тръгвайте!

— Тихо, казах.

Първо беше миришещата на прах библиотека. После като че ли гостна. А след това спалня. Голямо легло с черен балдахин върху рамка от черно дърво.

Вещерът чу шумолене. Обърна се.

На вратата стоеше Сорел Дегерлунд. Грижливо сресан, с мантия, обшита със златни звезди. До Дегерлунд стоеше нещо невероятно едро, напълно сиво и въоръжено със зариканска сабя.

— Имам приготвен буркан с формалин — каза магьосникът. — За главата ти, изрод. Убий го, Бета!

Дегерлунд още не беше успял да довърши фразата си, като се опиваше от собствения си глас, когато сивото създание — невероятно бърз сив призрак, ловък и безшумен сив плъх — вече атакуваше със свистящата си и проблясваща сабя. Гералт се изплъзна от два класически изпълнени диагонални удара. След първия усети край ухото си движението на разсечения от острието въздух, а след втория — леко докосване по ръкава. Третия удар парира с меча си, след миг бяха плътно един до друг. Той видя лицето на сивата твар — големи жълти очи с вертикални зеници, тесни процепи вместо нос, заострени уши. Тварта изобщо нямаше уста.

Раздалечиха се. Създанието веднага атакува отново, устремно, с пружинираща, танцуваща крачка, отново с диагонални удари. Отново предсказуемо. Беше нечовешки подвижно, невероятно ловко, адски бързо. Но глупаво.

Нямаше никаква представа колко бърз става вещерът след употребата на еликсири.

Гералт му позволи само още един удар, от който се изплъзна с маневра. После атакува самият той. С изкусно и стократно отработено движение. Заобиколи сивата твар с бързо полузавъртане, направи

лъжливо нападение и я резна по ключицата. Кръвта дори не беше успяла да бликне, когато той извъртя меча и съсече създаването под мишницата. И отскочи, готов за още. Но повече не беше необходимо.

Както се оказа, твартата имаше уста. Която се отвори върху сивото лице като рана, дълга от ухо до ухо, но широка само половин цал. Създаването обаче така и не издаде звук. То падна на колене, после на една страна. Погърчи се малко, като размахваше ръце и крака като сънуващо куче. После умря. Тихо.

Дегерлунд допусна грешка. Вместо да избяга, той вдигна двете си ръце и започна да крещи заклинание с бесен, ръмжащ, изпълнен със злоба и омраза глас. Около ръцете му започна да се кълби пламък, взе да се образува огнено кълбо. Все едно магьосникът правеше захарен памук. Дори миризмата беше сходна.

Дегерлунд така и не успя да завърши заклинанието. Той си нямаше никаква представа колко бърз става вещерът след употребата на еликсири.

Гералт скочи и удари с меча по кълбото и ръцете на магьосника. Разнесе се бучене като от лумнал в пещ огън, посипаха се искри. Дегерлунд изврещя и изпусна огненото кълбо от кървящите си ръце. Кълбото угасна, като изпълни стаята с мирис на прегорял карамел.

Гералт хвърли меча настрани. Замахна широко с отворената си длан и удари Дегерлунд по лицето. Магьосникът изкрещя, присви се, обърна му гръб. Вещерът обхвана шията му в сгъвката на ръката си. Дегерлунд закрещя, започна да се мята.

— Ти не можеш! — започна да вие той. — Не можеш да ме убиеш! Не ти е позволено... Та аз... Аз съм човек!

Гералт стисна. Като начало не твърде силно.

— Не бях аз! — виеше магьосникът. — Ортолан беше! Ортолан ми нареди! Принуди ме! А Бирута Икарти знаеше за всичко! Тя! Бирута! Това беше нейна идея, този медальон! Точно тя ми нареди да го направя!

Вещерът засили натиска.

— Помоооц! Хорааа! Помоооц!

Гералт засили натиска още повече.

— Хор... Помо... Неее...

Дегерлунд захриптя, от устата му обилно потече слюнка. Гералт се извъртя. Усили натиска.

Дегерлунд изгуби съзнание, омекна. По-силно. Изпука подезичната му кост. Още по-силно. Пречупи се гръклянът. По-силно. Още по-силно.

Започнаха да пукат и да се движат шийните прешлени.

Гералт подържа Дегерлунд още малко. После рязко завъртя главата му настрани, за по-голяма сигурност. След това го пусна. Магьосникът рухна на пода, мек като копринен плат.

Вещерът избърса олигавения си ръкав със завесата.

Сякаш отникъде се появи голям черен котарак. Потърка се в тялото на Дегерлунд. Близна неподвижната ръка. Започна да мяука, жално заплака. Легна до трупа, притисна се към хълбока му. Погледна към вещера със своите широко отворени, златисти очи.

— Длъжен бях — каза вещерът. — Необходимо беше. Поне ти би трябвало да ме разбереш.

Котаракът присви очи. В знак, че разбира.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

*За Бога, нека седнем на земята
и от легендите си спомним как
умирали са винаги кралете
изклани в бой, свалени от престола,
измъчени от призрака на някой,
свален от тях, намушкани в съня си,
отровени от своите съпруги,
избити всички.*

Уилям Шекспир,
„Ричард II“
(превод Валери
Петров)

Времето в деня на кралската сватба беше ясно още от ранина, в небето над Керак нямаше нито едно облаче. Още от сутринта беше много топло, жегата бе смекчавана единствено от полъха на морския бриз.

От ранно утро в Горния град цареше възбуда. Грижливо подмитаха улиците и площадите, украсяваха фасадите на къщите с лентички и гирлянди, вдигаха знамена на пръти. Пътят, който водеше към кралския дворец, още от сутринта бе запълнен с верига от доставчици — пълни товарни коли и талиги се редуваха с връщащите се празни, нагоре по склона тичаха носачи, занаятчии, търговци, вестоносци и пратеници. Малко по-късно пътят се запълни от носилките, с които пристигаха поканените за сватбата гости. Говореше се, че крал Белоун е казал: „Моята сватба не е някаква дребна работа; моята сватба трябва да бъде запомнена от хората, а мълвата за нея да се разнесе по целия свят“. Затова, по заповед на краля, тържествата трябваше да започнат рано и да продължат до късна доба. И през цялото време гостите трябваше да очакват небивали развлечения.

Керак беше мъничко кралство и общо взето, не твърде важно, затова Гералт се съмняваше, че светът ще се впечатли особено от сватбата на Белоун, дори той да реши да я празнува цяла седмица и да измисли всевъзможни развлечения — до хората, които живееха на повече от сто мили, едва ли щяха да стигнат някакви новини за събитията. Но за Белоун, както знаеха всички, центърът на света се намираше в град Керак, а самият свят заемаше територия в малък радиус около Керак.

Двамата с Лютичето се облякоха колкото се може по-елегантно според възможностите си, Гералт дори се сдоби по този случай с нова куртка от телешка кожа, за която като че ли плати твърде скъпо. Що се отнася до Лютичето, той от самото начало обяви, че кралската сватба не го интересува и че няма да участва в нея. Той наистина фигурираше в списъка с гости, но като роднина на кралския следовател, а не като световноизвестен поет и бард. И не му бяха предложили да изнесе представление. Лютичето прие това като знак за неуважение и се обиди. И както обикновено, обидата му не трая дълго, само половин ден.

По цялото продължение на виещия се нагоре по склона път, който водеше към двореца, бяха поставени колони, на които лениво се развяваха жълтите знамена с герба на Керак — син делфин *pageant* с червени плавници и опашка. Следователят поздрави Лютичето и привика пажа, който трябваше да помогне на поета и да го отведе до мястото му на празненството.

— А вие, господин Гералт, елате с мен.

Двамата тръгнаха по една странична уличка, която очевидно имаше отчасти обслужващо предназначение, защото оттам се носеха звуците на подрънкващи тенджери и прибори, както и грозните обиди, с които главните готвачи засипваха подчинените си. Освен това миришеше приятно и вкусно на храна. Гералт беше запознат с менюто, знаеше с какво щяха да си угаждат гостите по време на пиршеството. Няколко дни по-рано двамата с Лютичето бяха посетили локала „Natura Regum“. Без да крие гордостта си, Фебус Равенга се хвалеше, че заедно с неколцина други ресторантьори организират празника и съставят списъка с ястия, с чието приготвяне ще се заеме елитът на местните готвачи. За закуска, каза той, ще бъдат поднесени стриди, морски таралежи, скариди и крабове соте. За втората закуска —

желирано месо и разнообразие от пастети, пушена и маринована съомга, желирана патица и овче и козе сирене. За обяд щяха да поднесат *ad libitum*^[44] месен или рибен бульон, придружен от месни и рибни топчета, шкембе с кюфтета от черен дроб, намазан с мед и печен на грил морски дявол и морски костур с шафран и карамфил.

След това, продължи да рецитира Равенга, модулирайки гласа си като опитен оратор, ще бъде поднесено месно филе с бял сос с каперси, яйца и горчица, лебедови крачета с мед, петльово месо с бекон, яребица с конфитюр от дюли, печени гълъби, както и пай от овчи дроб и ечемичена каша. Марули и най-различни зеленчуци. После бисквити с карамел и нуга, печени кестени, конфитюри и мармалади. Виното от Тусент, разбира се, ще бъде поднасяно непрекъснато.

Равенга описваше всичко толкова живописно, че устата им се напълни със слюнка. Само че Гералт се съмняваше, че ще му се удаде възможност да опита нещо от това обширно меню. На тази сватба той не беше гост. Намираще се в по-неизгодна позиция и от сновящите насам-натат пажове, които винаги успяваха да си грабнат по нещичко от разнасяните край тях блюда или поне да топнат пръст в някой крем, сос или пастет.

Основното място за провеждане на празненството беше дворецовият парк, някогашна храмова градина, който при кралете на Керак беше пристроен и достроен най-вече с колонади, беседки и павилиони за уединение. Днес сред дърветата и сградите бяха издигнати допълнително много красиви павилиони, а за защита от палещото слънце и горещината върху високи колове бяха опънати платнища. Там вече се беше събрала тълпа от гости. Броят им не трябваше да е голям, горе-долу около двеста души. Според слуховете списъкът им беше съставен лично от краля, покани трябваше да получат само избрани, от елита. Към елита, както се оказа, Белоун причисляваше най-вече роднини и сватове. Освен тях бяха поканени местните големци и каймакът на висшето общество: ключови чиновници, най-богатите местни и чуждестранни търговци и дипломати, тоест представящите се за търговски аташета шпиони от съседните страни. Списъка допълваше доста голяма група подмазвачи, ласкатели и дупедавци.

До един от страничните входи на двореца ги очакваше принц Егмунд, облечен в черен кафтан с богати сребърни и златни нашивки.

Съпровождаха го неколцина младежи. Всичките имаха дълги, накъдрени на букли коси и всички бяха облечени по последен писък на модата с ватирани дублети и тесни, прилепнали панталони с прекалено издути торбички на гениталиите. На Гералт това не му хареса. Не само заради насмешливите погледи, които те хвърляха на облеклото му. Твърде силно му напомняха за Сорел Дегерлунд.

При появата на следователя и вещера принцът веднага разгони свитата си. Остана само един човек. Беше с къса коса и носеше нормални панталони.

И въпреки това не се хареса на Гералт. Имаше странни очи. И отблъскващ поглед.

Гералт се поклони на принца. Принцът, естествено, не му се поклони в отговор.

— Дай ми меча — каза той на Гералт веднага след като се поздравиха. — Не можеш да се разхождаш с оръжие тук. Не се притеснявай, макар че няма да го виждаш, той винаги ще ти бъде под ръка. Дал съм заповеди. Ако нещо се случи, веднага ще ти бъде подаден. С това ще се заеме присъстващият тук капитан Роп.

— И каква е вероятността нещо да се случи?

— Ако не съществуваше или беше съвсем малка, щях ли да те наема? Охо! — Егмунд погледна към ножницата и острието. — Меч от Виролед! Не оръжие, а произведение на изкуството. Знам, някога имах подобен. Открадна ми го завареният ми брат Вираксас. Когато татко го прогони, преди да си тръгне, той си присвои много чужди вещи. Сигурно за спомен.

Феран дьо Летенхоф се прокашля. Гералт си спомни думите на Лютичето. Забранено беше името на първородния син да се произнася в двореца. Но Егмунд очевидно не обръщаше внимание на забраните.

— Произведение на изкуството — повтори принцът, докато продължаваше да разглежда меча. — Няма да те питам как си се сдобил с него, но те поздравявам за придобивката. Защото според мен откраднатите ти мечове не са по-добри от този тук.

— Въпрос на вкус, навици и предпочитания. Аз предпочитам да си върна онези, откраднатите. Принцът и господин следователят ми дадоха дума, че ще намерят виновника. Позволявам си да ви напомня: имах едно условие, за да се заема със задачата да пазя краля. Очевидно е, че още не е изпълнено.

— Очевидно не — студено призна Егмунд, като предаваше меча на капитан Роп, типът с неприятен поглед. — Затова се чувствам задължен да те компенсирам. Вместо тристата крони, които смятах да заплатя за услугите ти, ще получиш петстотин. Нека добавя също, че разследването на кражбата на мечовете ти не е прекратено и все още има вероятност да си ги върнеш. Феран като че ли вече има заподозрян. Нали, Феран?

— Разследването — сухо го уведоми Феран дьо Летенхоф — ясно посочва за виновник някой си Никефор Мус, магистратски и съдебен чиновник. Той е избягал, но залавянето му е само въпрос на време.

— Не твърде дълго, надявам се — изсумтя принцът. — Не е кой знае колко трудно да се залови омазан с мастило чиновник. Който освен това сигурно се е сдобил с хемороиди от продължителното седене зад бюрото — с тях е доста трудно да избяга както пеша, така и на кон. Как изобщо е успял да се измъкне?

— Имаме си работа — изръмжа следователят — с трудно предсказуем човек. И вероятно умствено непълноценен. Преди да изчезне, той сътворил някакво отвратително безобразие в локала на Равенга, с, извинете, човешки екскременти... Заведението трябвало да затвори за известно време, защото... Ще пропусна шокиращите подробности. При извършения обиск на жилището на Мус откраднатите мечове не бяха открити, вместо това намерихме... Извинете... Кожена чанта, пълна догоре...

— Не ми казвай, не ми казвай, сещам се с какво — намръщи се Егмунд. — Да, това наистина говори много за психическото състояние на този индивид. Предвид тази ситуация, вещерю, твоите мечове най-вероятно са изчезнали. Дори Феран да го залови, той няма да успее да научи нищо от този луд човек. Такива дори не си струва да се подлагат на изтезания, ще ръсят само безсмислици. А сега ме извинете, дългът ме зове.

Феран дьо Летенхоф поведе Гералт към главния вход на двореца. Скоро се озоваха в покрит с каменни плочи двор, където сенешалът посрещаше пристигналите гости, а гвардейците и пажовете ги отвеждаха по-нататък, към вътрешността на парка.

— И какво би трябвало да очаквам?

— Моля?

— Какво би трябвало да очаквам днес тук? Коя от тези думи не можяхте да разберете?

— Принц Ксандер — снижи глас следователят — се хвалил пред свидетели, че още утре ще стане крал. Но той го казва не за пръв път и винаги в нетрезво състояние.

— Той способен ли е да организира преврат?

— Не съвсем. Но си има своя клика, довереници и фаворити. По-способни.

— Има ли много истина в това, че днес Белоун ще обяви за наследник на трона сина, заченат от новата му съпруга?

— Много.

— А губещият шансовете за трона Егмунд — о, чудо! — наема вещер за охрана и защита на баща си. Достойна за възхищение синовна любов!

— Недей разсъждава много. Приел си работата — изпълни я.

— Приех я и ще я изпълня. Само че едно не ми е ясно. Кой ще бъде против мен, ако се случи нещо. И кой ще ме подкрепи.

— Ако ти потрябва мечът, то, както ти обеща принцът, капитан Роп ще ти го подаде. И той ще те подкрепи. Аз ще помогна с каквото мога. Защото ти желая успех.

— И откога?

— Моля?

— Никога не сме разговаряли на четири очи. С нас винаги е бил Лютичето, а пред него не ми се щеше да повдигам тази тема. Подробната информация в писмен вид за моите предполагаеми машинации... Откъде я има Егмунд? Кой я изфабрикува? Ясно е, че не го е направил сам. Значи, си я измислил ти, Феран.

— Нямам нищо общо с това. Уверявам те...

— За пазител на закона си ужасен лъжец. Не мога да си представя как си успял да се издигнеш до сегашното си положение.

— Наложил се — отвърна Феран дьо Летенхоф след кратко мълчание. — Изпълнявах заповеди.

Вещерът се втренчи в него.

— Няма да повярваш — каза най-накрая той — колко често получавам подобен отговор. Обикновено от хора, които всеки миг ще увиснат на въжето.

* * *

Лита Нейд беше сред гостите. Откри я лесно. Защото се набиваше на очи.

Предната част на роклята с дълбоко деколте от наситено зелен крепдешин беше украсена с бродерия във формата на стилизирана пеперуда, обсипана с миниатюрни пайети. В долната си част беше на волани. Воланите в облеклата на жени над десет години обикновено събуждаха у вещера иронично съчувствие, но в роклята на Лита се съчетаваха с всичко останало и затова бяха повече от привлекателни.

На шията на магьосницата проблясваше колие от шлифовани изумруди. Бяха с големината на бадем. А един от тях — още по-голям.

Червената ѝ коса беше като горски пожар.

До Лита стоеше Мозаик. С черна и изненадващо смела рокля от коприна и шифон, напълно прозрачна на раменете и ръкавите. Шията и деколтето на момичето бяха покрити с нещо като префърцунено драпирани шифонови плисета и в съчетание с дългите черни ръкавици придаваха на фигурата ѝ аура на екстравагантност и тайнственост.

И двете носеха обувки с четирицалови токчета. На Лита бяха от кожа на игуана, на Мозаик — от черен лак.

Гералт се поколеба за миг дали да ги доближи. Но само за миг.

— Здравей — спокойно го поздравя тя. — Каква среща, радвам се да те видя. Мозаик, ти спечели, белите обувки са твои.

— Облог — досети се той. — Какъв беше предметът?

— Ти. Аз смятах, че повече няма да те видим, предложих да се обзаложим, че повече няма да се появиш. Мозаик прие облога, защото не смяташе така.

Тя го погледна с нефритените си очи, очевидно в очакване на коментар. Поне една дума. Каквато и да е. Гералт мълчеше.

— Здравейте, прекрасни дами! — Лютичето изникна сякаш изпод земята, точно като *deus ex machina*. — Дълбок поклон в преклонение пред красотата. Госпожа Нейд, госпожа Мозаик. Простете ми, че не ви поднасям цветя.

— Прощаваме. Е, какво ново има в изкуството?

— Както обикновено в изкуството, всичко и нищо. — Лютичето взе две чаши с вино от подноса на преминаващия покрай тях паж и ги

връчи на дамите. — Не ви ли се струва, че настроението на това празненство е някак тъжно? Но виното е хубаво. „Ест Ест“, четирисетак за пинта. Червеното също си го бива, опитвал съм го. Само не пийте хипокрас, не умеят да го правят. Забелязахте ли, че гостите продължават да пристигат? Както е обичайно за висшите кръгове, тук гонките са на обратно, тичат *à rebours*, победата и лаврите получава онзи, който пристигне последен. И който се появи красиво. Мисля, че вече наблюдаваме финаша. Финалната права прекосява собственикът на верига дъскорезници със съпругата си и веднага губи от идващия след него началник на пристанището с неговата съпруга. Той, на свой ред, губи от непознат ми елегантен...

— Това е началникът на ковирското търговско представителство — обясни Корал. — Със съпругата си. Интересно коя по ред.

— Гледайте, към групата на лидерите се присъединява Пирал Прат, старият бандит. И то с каква партньорка... По дяволите!

— Какво има?

— Онази жена с Прат... — задави се Лютичето. — Това... Това е Етна Асидер... Вдовицата, която ми продаде меча...

— Така ли ти се представи? — изсумтя Лита. — Етна Асидер? Банална анаграма. Тази особа се нарича Антея Дерис. Най-голямата дъщеря на Прат. Никаква вдовица не е, тъй като никога не се е омъжвала. Носят се слухове, че не обича мъже.

— Дъщерята на Прат? Не може да бъде! Бил съм у тях...

— И не си я виждал там? — не му позволи да завърши магьосницата. — Нищо чудно. Антея не е в особено добри отношения със семейството си, дори не използва фамилията си, а псевдоним, съставен от две имена. С баща си общува само по делови въпроси, с каквито се занимава изключително активно. Самата аз съм изненадана, че ги виждам заедно тук.

— Сигурно имат общи интереси — намеси се бързо вещерът.

— Страшно ми е да си помисля какви. Официално Антея се занимава с търговско посредничество, но любимият ѝ спорт са аферите, изнудвачеството и мошеничеството. Поете, искам да те помоля нещо. Ти си опитен човек, а Мозаик не е. Разведи я сред гостите, представи я на онези, които си струва да познава. Покажи и онези, които не си струват.

Лютичето увери Корал, че за него желанието ѝ е равносилно на заповед, след което поднесе ръката си на Мозаик. Гералт и магьосницата останаха сами.

— Хайде — прекъсна Лита продължителното мълчание. — Да се разходим. Там, на хълма.

От хълма, от храма на размишленията, се разкриваше гледка към града, към Палмира, към пристанището и морето. Лита заслони очите си с длан.

— Какво застава там на рейд? И хвърля котва? Тримачтова фрегата с интересна конструкция. И черни платна, ха, това е доста необичайно...

— Да оставим фрегата настрана. Лютичето и Мозаик ги няма, сами сме и доста отдалечени.

— А ти — обърна се към него тя — се чудиш защо. Чакаш да разбереш за какво искам да разговарям с теб. Очакваш въпросите, които ще ти задам. А може би аз искам просто да ти разкажа последните клюки? От магьосническите среди? О не, не се бой, не става дума за Йенефер. Отнасят се до Рисберг — мястото, което, така или иначе, ти е добре известно. Напоследък там станаха големи промени... Не откривам в погледа ти искрено любопитство. Да продължавам ли?

— Да, моля.

— Всичко започна, когато умря Ортолан.

— Ортолан е мъртъв?

— Умря преди по-малко от седмица. Според официалната версия от смъртоносно натравяне с торовете, върху които работеше. Но се носят слухове, че причината е инсулт, предизвикан от новината за внезапната смърт на един от любимите му ученици, който загинал в резултат на някакъв неуспешен и изключително подозрителен експеримент. Става дума за някой си Дегерлунд. Спомняш ли си го? Срецали ли сте се, докато беше в замъка?

— Не е изключено. С много се срещнах тогава. Не всеки си заслужаваше да бъде запомнен.

— Говори се, че Ортолан обвинил за смъртта на любимеца си целия Рисберг, изпаднал в ярост и получил инсулт. Той беше наистина стар, от години страдаше от хипертония, не беше тайна зависимостта му към фистеха, а фистех и хипертония образуват взривоопасна смес.

Но там трябва да е имало още нещо, защото в Рисберг бяха направени значителни кадрови промени. Още преди смъртта на Ортолан бяха възникнали конфликти — освен останалите оставка беше принуден да подаде и Алджернън Гуинкамп, по-известен като Пинети. Него със сигурност го познаваш. Защото ако си заслужава да запомниш някого там, то това е той.

— Така е.

— Смъртта на Ортолан — погледна го изпитателно Корал — предизвика бързата реакция на Капитула, до чиито уши отдавна бяха стигнали някои тревожни новини за редовните ексцесии на покойния и неговия любимец. Онова, което е интересно и все по-често се случва напоследък, е, че лавината е била предизвикана от малко камъче. Всичко започнало от незначителен обикновен човек, някакъв твърде ревностен шериф или констабъл. Той подал сигнал на началника си, съдебния пристав на Горс Велен. Приставът предал обвинението нагоре и така, стъпало след стъпало делото достигнало до кралския съвет, а оттам и до Капитула. Накратко, намерили виновни за липсата на контрол. Наложило се Бирута Икарти да напусне администрацията и да се върне в училището в Аретуза. Тръгнаха си и Аксел Сипаничавия и Сандовал. Зангенис запази поста си, получи от Капитула награда за това, че е доносничил за останалите и е стоварил върху тях цялата вина. Как ти се струва това? Можеш ли да кажеш нещо по въпроса?

— Какво мога да кажа, това са си ваши работи. И ваши интриги.

— Интриги, които се разризах в Рисберг скоро след посещението ти там.

— Надценяваш ме, Корал. Мен и реалните ми възможности.

— Никога и нищо не надценявам. И рядко подценявам.

— Мозаик и Лютичето ще се върнат всеки момент. — Той я погледна в очите. — А ти ненапразно им каза да се махнат. Кажи най-после за какво става дума.

Корал издържа погледа му.

— Много добре знаеш за какво става дума — каза тя. — Не обиждай интелигентността ми, като публично занижаваш своята. Остана с мен не повече от месец. Не, не мисли, че очаквам досадна мелодрама или жалки сантиментални жестове. От връзката ни, която вече приключи, очаквам единствено приятни спомени.

— Струва ми, че използва думата „връзка“? Тя наистина притежава поразителна смислова натовареност.

— Единствено — пренебрегна забележката му Корал, но не отмести поглед — приятни спомени. Не знам как е при теб, но що се отнася до мен, какво пък, ще си призная честно, не всичко е толкова прекрасно. Струва ми се, че би трябвало да направя нещо по въпроса. Мисля, че няма да е нужно много. Просто така, нещо малко, но приятно, красив финален акорд, нещо, което ще остави мили спомени. Ще се решиш ли на нещо такова? Искаш ли да ме посетиш?

Той не успя да отговори. Манастирските камбани издрънчаха оглушително десет пъти. След това зазвучаха тръби — шумен, меден и леко какофоничен звук на фанфари. Облечени в синьо-червени униформи, гвардейци разделиха тълпата от гости, като оформиха коридор и застанаха отстрани като почетна стража. В галерията от колони пред входа на двореца се появи дворцовият церемониалмайстор със златна верига на шията и голям като стълб жезъл в ръка. След него крачеха херолдите, зад тях сенешалът. А след сенешала, с шапка от самурова кожа на главата и скиптър в ръка, се носеше костеливата и жилеста фигура на Белоун, кралят на Керак. До него вървеше слабичка блондинка с воал, която можеше да е само кралската избраница и съвсем скоро негова съпруга и кралица. Блондинката беше облечена в снежнобяла рокля и окичена с диаманти, даже прекалено, по новобогаташки и безвкусно. Както кралските, така и нейните рамене бяха покрити с хермелиново наметало, придържано отзад от пажове.

След кралската двойка, някъде на петнайсетина крачки зад пажовете, вървеше кралското семейство. Сред тях, разбира се, беше и Егмунд, а крачещият до него светъл като албинос мъж можеше да е единствено брат му Ксандер. След братята вървяха останалите роднини, неколцина мъже и няколко жени, придружавани от множество деца, момичета и момчета, очевидно законното и извънбрачното потомство.

Като премина покрай покланящите се гости и прикляквачите в реверанс дами, кралската процесия стигна до целта си — съоръжение, което донякъде напомняше ешафод. На подиума, покрит отгоре с балдахин, а отстрани ограден с гоблени, бяха поставени два трона. На

които седнаха кралят и невестата му. На останалите роднини им беше наредено да останат прави.

Тръбите отново проглушиха ушите с месинговия си рев. Дворцовият церемониалмайстор, като размахваше ръце като диригент пред оркестър, призова гостите да вдигат наздравници, тостове и поздравления. След което от всички страни послушно заваляха пожелания за здраве, щастие, благополучие, всичко най-добро, дълъг живот, още по-дълъг, още и още, и още, гости и придворни си съперничеха и се стараеха да се надминат. Крал Белоун не промени надменното и арогантно изражение на лицето си, удовлетворението от пожеланията, комплиментите и одите в негова чест и в чест на избраницата му той демонстрираше единствено с лекото поклащане на скиптъра си.

Церемониалмайсторът успокои гостите и произнесе реч, говори дълго, като преминаваше гладко от високопарност към бомбастичност и обратно. Гералт беше погълнат да наблюдава тълпата, така че улавяше само пет от десет думи. Крал Белоун, обяви церемониалмайсторът, е искрено щастлив, че вижда тук толкова много изтъкнати личности, приветства ги с радост и в този тържествен ден желае на гостите си същото, което са му пожелали те, сватбената церемония ще се проведе във втората половина от деня, а дотогава нека гостите ядат, пият и се наслаждават на многобройните атракции, планирани по случая.

Ревът на тръбите оповести края на официалната част. Кралската процесия започна да напуска градината. Гералт успя да забележи сред гостите няколко доста подозрителни групички. Едната му се стори особено съмнителна, защото хората в нея не се кланяха толкова ниско на процесията и правеха опити да се промъкнат до вратите на двореца. Той се придвижи към редицата от войници в синьо-червени униформи. Лита го последва.

Белоун вървеше, като гледаше право пред себе си. Годеницата му се оглеждаше и понякога кимаше на поздравяващите ги гости. Лек порив на вятъра повдигна за миг воала ѝ. Гералт видя огромни сини очи. Видя как тези очи внезапно намериха сред тълпата Лита Нейд. И как в тях припламна омраза. Чиста, ясна, сякаш дестилирана омраза.

Това продължи само миг, след което зазвучаха тръбите, процесията премина, гвардейците се отдалечиха. Оказа се, че целта на

подозрително държащата се групичка е била масата с вино и мезета, която те веднага окупираха и опустошиха, изпреварвайки останалите. Тук-там на импровизираните сцени започнаха изпълнения: засвириха групи с гусли, лири, флейти и тръби, запяха хорове. Жонгльорите се сменяха с фокусници, атлетите отстъпваха място на акробати, въжеиграчите се редуваха с разголени танцьорки с тамбурини. Ставаше все по-весело. Бузите на дамите се зачервиха, лицата на мъжете заблестяха от пот, речта и на едните, и на другите ставаше все по-гръмогласна. И по-завалена.

Лита го придърпа зад един павилион. Подплашиха двойката, която се беше скрила там с очевидно сексуални цели. Магьосницата не се смути, не им обърна никакво внимание.

— Не знам какво се готви — каза тя. — Не знам, макар да се досещам защо си тук. Но си дръж очите отворени и каквото и да се каниш да правиш, имай предвид, че кралската годеница е не коя да е, а Илдико Брекл.

— Няма да те питам дали се познавате. Видях онзи поглед.

— Илдико Брекл — повтори Корал. — Това е името ѝ. Изгониха я от Аретуза на третата година. За дребни кражби. Както виждам, в живота е постигнала успех. Магьосница не стана, но след няколко часа ще стане кралица. Черешката на тортата, дявол да я вземе. Седемнайсет години? Стар глупак. Поне двайсет и пет годишна е.

— И никак не те обича.

— Чувствата ни са взаимни. Тя е всепризната интригантка, след нея винаги се влачи по някой проблем. Но това не е всичко. Онази фрегата с черните платна, която влезе в пристанището. Вече знам що за кораб е тя, чувала съм името му. Това е „Ахеронтия“. Има много лоша репутация. Там, където се появява, задължително се случва нещо.

— Какво например?

— Екипажът му е от наемници, които очевидно могат да бъдат наети за каквото и да било. А според теб за какво се търсят наемници? За вдигането на зидария?

— Трябва да вървя. Извини ме, Корал.

— Каквото и да се случи — изрече тя бавно, като го гледеше в очите. — Каквото и да се случи, не мога да се намеся в него.

— Не се безпокой. Нямам намерение да те викам на помощ.

— Не ме разбра правилно.
— Естествено. Извини ме, Корал.

* * *

Точно зад обраслата с бръшлян колонада се натъкна на връщащата се Мозаик. Изключително спокойна и хладна сред топлината, шума и суетнята.

— Къде е Лютичето? Изостави ли те?

— Изостави ме — въздъхна тя. — Но се извини учтиво и ме помоли да предам извиненията му и на вас. Получи покана за изнасяне на частно представление. В дворцовите покои, за кралицата и нейните придворни дами. Не можеше да откаже.

— Кой го покани?

— Някакъв мъж, който приличаше на войник. Със странен поглед.

— Трябва да вървя. Извинявай, Мозаик.

Зад украсения с цветни лентички павилион се беше събрала малка тълпа, предлагаша храна: пастети, съомга и желирана патица. Гералт си проправи път, като търсеше капитан Роп или Феран дьо Летенхоф. Вместо това се натъкна на Фебус Равенга.

Ресторантьорът изглеждаше като аристократ. Беше облечен в брокатен дублет, на главата му имаше шапка, украсена с пищни щраусови пера. Съпровождаше го дъщерята на Пирал Прат, изящна и елегантна в черния си мъжки костюм.

— О, Гералт — зарадва се Равенга. — Антея, позволи ми да ти представя Гералт от Ривия, прочутият вещер. Гералт, това е госпожа Антея Дерис, търговски посредник. Пийни с нас вино...

— За съжаление, бързам — извини се вещерът. — Госпожо Антея, с вас вече съм запознат, макар и не лично. На твоето място, Фебус, не бих купил нищо от нея.

Колонадата над входа към двореца беше украсена от някой учен лингвист с надпис: *CRESCITE ET MULTIPLICAMINI*^[45]. Гералт беше спрял от кръстосани алебарди.

— Влизането е забранено.

— Трябва спешно да се видя с кралския следовател.

— Влизането е забранено. — Иззад войниците се появи началникът на караула. В лявата си ръка държеше късо копие. Мръсният пръст на дясната му ръка се насочи към носа на Гералт. — Забранено е. Разбираш ли ме, господине?

— Ако не си махнеш пръста от лицето ми, ще ти го счупя на няколко места. Ето, така е по-добре. А сега ме отведи при следователя.

— Всеки път, когато се натъкнеш на стража, веднага избухва скандал — обади се иззад гърба на вещера Феран дьо Летенхоф, който очевидно беше вървял след него. — Това е сериозен недостатък на характера. Може да има неприятни последствия.

— Не ми харесва, когато някой ми отказва достъп.

— Точно затова съществуват часовете и стражите. Нямахме да са ни необходими, ако входът навсякъде беше свободен. Пуснете го.

— Имаме заповед от самия крал — намръщи се командирът на караула. — Да не пускаме никого, без да го претърсим.

— Ами тогава го претърсете.

Претърсиха го грижливо, не се ограничиха само с бегло опипване. И не намериха нищо — Гералт не беше взел със себе си дори камата, която обикновено държеше затъкната в кончова на ботуша си.

— Доволен ли си? — Следователят погледна командира на караула отвисоко. — Тогава се отдръпнете и ни пропуснете.

— Моля да ми простите — процеди началникът. — Заповедта на краля беше ясна. Касае се за всички.

— Какво? Не се самозабравяй, момче! Знаеш ли пред кого стоиш?

— „Никого, без да бъде претърсен.“ — Началникът кимна на стражите. — Заповедта беше ясна. Нека ваша милост не ни създава проблеми. На нас... и на себе си.

— Какво става тук днес?

— По този въпрос се обърнете към суверена. На мен ми наредиха да претърсвам.

Следователят изруга тихо и се съгласи да бъде обискиран. И той не носеше нож.

— Бих искал да знам какво означава всичко това — рече той, когато най-последно ги пуснаха да влязат. — Сериозно съм притеснен. Наистина съм разтревожен, вещерю.

— Виждал ли си Лютичето? Него като че ли са го извикали в двореца, за да изнесе представление.

— Нищо не знам за това.

— А знаеш ли, че в пристанището пристигна „Ахеронтия“? Това име говори ли ти нещо?

— И то много. И притеснението ми расте. С всяка изминала минута. Да побързаме!

Във вестибюла — някогашната храмова обител — се въртяха въоръжени с алебарди гвардейци, синьо-червените мундири се забелязваха дори в галериите. От коридорите се чуваха тропот на ботуши и гръмки гласове.

— Ей! — Следователят спря един преминаващ край него войник. — Сержант! Какво става тук?

— Простете, ваша милост... Бързам по заповед...

— Спри се, ти казвам! Какво става тук? Настоявам за обяснение! Какво не е наред? Къде е принц Егмунд?

— Господин Феран дьо Летенхоф.

На вратата, под знамената със синия делфин, охраняван от четирима високи младежи с кожени брони, стоеше самият крал Белоун. Без кралските си атрибути той вече не приличаше на крал. Приличаше на селянин, на който току-що се е отелила кравата и е дарила на света прекрасно теленце.

— Господин Феран дьо Летенхоф. — В гласа на краля звучеше радостта от новото потомство. — Кралски следовател. Значи моят следовател. А може да не е мой? Може да е на сина ми? Появяваш се тук, макар да не съм те викал. Всъщност присъствието ти тук е твое служебно задължение, но аз не те повиках. Нека Феран се поразвлече, помислих си, да похапне, да пийне, да си прикотка някое гълъбче и да го изучука в беседката. Не съм викал Феран, не исках да го виждам. Знаеш ли защо не исках? Защото не съм сигурен на кого служи. На кого служиш, Феран?

— Служа — поклони се ниско следователят — на ваше кралско величество. Изцяло съм предан на ваше кралско величество.

— Чухте ли? — Кралят се огледа театрално. — Феран ми е предан? Много добре, Феран, много добре. Очаквах подобен отговор, кралски следователю. Можеш да останеш, ще ми свършиш работа. Сега ще ти дам задача точно като за кралски следовател... Ей! А кой е

този тук? Кой е този? Почакай, почакай! Не е ли това вещерът, който мамеше? За когото ни подсказа магьосницата?

— Оказа се, че е невинен, магьосницата е била заблудена. Получил се е донос срещу него...

— Срещу невинните не доносничат.

— Съдът така реши. Делото беше прекратено поради липса на доказателства.

— Но дело е имало, значи се е размърдяло. Съдебните решения и присъди са плод на фантазиите и прищевките на съдебните чиновници, смрадта идва от същото място. Но стига за това, няма да губя време в изнасяне на правни лекции. В деня на сватбата ми мога да си позволя да проявя снизходителност, няма да наредя да го хвърлят в затвора, но нека този вещер веднага да се махне от очите ми. И никога повече да не попада пред тях.

— Ваше кралско величество... Обезпокоен съм... Говори се, че в пристанището е пристигнала „Ахеронтия“. При тази ситуация съображенията за сигурност изискват необходимостта от охрана... Вещерът би могъл...

— Какво би могъл? Да ме защити със собствената си гръд? Да поразии злодея с вещерските си магии? Такава ли задача му е поставил Егмунд, моят любящ син? Да защити баща му и да го пази? Ела с мен, Феран. О, по дяволите, ела и ти, вещерю. Ще ви покажа нещо. Ще видите как сам се грижа за безопасността си и как си осигурявам защита. Огледайте се. Ослушайте се. Може пък да научите нещо. И да откриете нещо. За себе си. Хайде, след мен!

Те тръгнаха, подканяни от краля и обкръжени от младежите в кожени брони. Влязоха в голяма зала, под чиито изрисуван с морски вълни и морски твари таван, на подиум стоеше тронът, на който обикновено сядаше Белоун. Срещу него, под фреска, изобразяваща стилизирана карта на света, охранявани от други младежи, седяха кралските синове. Принцовете на Керак. Черният като врана Егмунд и белият като албинос Ксандер.

Белоун седна на трона си. Гледаше отгоре синовете си с поглед на триумфиращ победител, пред когото падат на колене, молейки за пощада, победените в битка врагове. На изображенията, които Гералт беше виждал, по лицата на победителите обикновено се четеше достойнство, благородство и уважение към победения. На лицето на

Белоун нямаше смисъл да се търсят тези чувства. На него бе изписана единствено гневна насмешка.

— Моят придворен шут — каза кралят — вчера се разболя. Хвана го диарията. Мислех си, не ми провървя, няма да има смешки, няма да има весели сценки, няма да ми е смешно. Сбъркал съм. Смешно ми е. Толкова ми е смешно, че чак рева от смях. Защото вие, и двамата, синове мои, *вие* сте смешни. Жалки, но смешни. Дълги години, гарантирам ви, докато с женичката ми лежим в леглото, след лудории и любовни игри, всеки път когато се сетим за вас двамата, ще се смеем, докато не ни потекат сълзи от очите. Защото, в края на краищата, няма нищо по-смешно от глупаците.

Лесно можеше да се види, че Ксандер се страхува. Погледът му шареше из залата и младежът силно се потеше. Егмунд, обратното, не показваше никакъв страх. Той погледна баща си в очите с отровна злост.

— Има една поговорка: надявай се на най-доброто, но бъди подготвен за най-лошото. И аз бях готов за най-лошото. Защото има ли нещо по-лошо от измяната на родните синове? Сред вашите най-доверени съратници внедрих свои агенти. Вашите съучастници ви предадоха веднага, щом ги притиснахме. Вашите помагачи и фаворити просто избягаха от града.

Да, синове мои. Мислехте си, че съм сляп и глух? Че съм стар, грохнал и болен? Мислехте, че не виждам как и двамата се опитвате да спечелите трона и короната? Че ги жадувате както прасе трюфели? Свинята, като надуши трюфела, изглупява. От желание, от алчност, от похот и безумен глад. Прасетата обезумяват, започват да грухтят и да рият земята, без да обръщат внимание на нищо, само и само да се доберат до трюфела. За да ги прогониш, трябва да ги пребиеш с тояга. И вие, синове мои, се оказахте просто прасета. Щом надушихте гъбите, си изгубихте ума от алчност и глад. Само че ще получите лайна, не трюфели. И тоягата ще усетите. Срещу мен тръгнахте, синчета, полакомихте се за моята власт и моята титла. Здравето на хората, които тръгнат срещу мен, обикновено бързо се влошава. Това е факт, потвърден от медицинската наука.

В пристанището хвърли котва фрегатата „Ахеронтия“. Доплаваха тук по моя заповед, аз наех капитана ѝ. Съдът ще заседава утре сутринта, решението му ще бъде взето до обяд. А на обяд и двамата ще

се озовете на кораба. Ще ви позволят да слезете от него едва когато фрегатата подмине фара на Пейш де Мар. Коего практически означава, че новото ви местожителство ще е Назаир. Ебинг. Мехт. Или Нилфгард. Или самият край на света и преддверието на преизподнята, ако предпочетете да се отправите натам. Защото тук, в околността, няма да се върнете никога. Никога. Ако искате да запазите главите на раменете си.

— Искаш да ни пратиш в изгнание? — нададе вой Ксандер. — Както прогони Виракас? И нашите ли имена ще забраниш да се произнасят в двореца?

— Виракас го прогоних в гнева си без присъда. Това не означава, че няма да наредя да го накажат, ако се осмели да се върне. А вас ще ви осъди на изгнание трибуналът. Напълно законно.

— Сигурен ли си в това? Ще видим! Ще видим какво ще каже съдът за това беззаконие!

— Съдът знае каква присъда очаквам аз и ще я произнесе. Единодушно и единогласно.

— Как така единогласно? В тази страна съдът е независим.

— Съдът — да. Но съдиите не. Глупав си, Ксандер. Майка ти беше тъпа като овца, на нея си се метнал. Даже този заговор, разбира се, не си го измислил сам, някой от фаворитите ти го е планирал. Но общо взето, съм доволен, че го направи, с удоволствие ще се избавя от теб. Егмунд е друга работа. Егмунд е умен. Вещер наел да пази баща му, загрижен син, ах, колко хитро го е държал в тайна така, че всички да разберат за това. А после отровата при допир. Хитричка работа е тая отрова, храната и питиетата ми ги опитват, но кой би се досетил за дръжката на ръжена в кралската спалня? Ръжен, който използвам само аз и не позволявам на никой друг да го пипа? Хитро, хитро, синко. Само че твоят отровител те предаде, така се получава: предателите предават предателите. Защо мълчиш, Егмунд? Нищо ли няма да кажеш?

Погледът на Егмунд беше студен, както и преди, в очите му не се забелязваше никакъв страх. Мисълта за прогонването не го плаши, разбра Гералт, той не мисли нито за изгнанието, нито за живота в чужбина, не мисли за „Ахеронтия“, нито за Пейш де Мар. За какво мисли тогава?

— Нищо ли няма да кажеш, синко? — повтори кралят.

— Само едно — процеди през зъби Егмунд. — Също от народните поговорки, които толкова обичаш. Няма по-голям глупак от стария глупак. Спомни си думите ми, скъпи татко. Когато настъпи моментът.

— Заклучете ги и сложете пазачи — нареди Белоун. — Това е твоя работа, Феран, работа за следователя. А сега ми пратете шивача, церемониалмайстора и нотариуса, всички останали вън. А ти, вещерю... Научи нещо днес, нали? Откри ли нещо за себе си? Поточно, че си наивен загубеняк? Ако си го разбрал, значи има поне някаква полза от днешната ти визита тук. Която току-що приключи. Ей, там, вие двамата, елате при мен! Придружете вещера до входа и го изхвърлете навън. Внимавайте да не откъдне нещо от сребърните прибори!

* * *

В коридора след вестибюла пътя им пресече Роп. В компанията на двама души със същите очи, движения и фигура. Гералт беше готов да се обзаложи, че и тримата някога са служили в една и съща част. И внезапно разбра. Внезапно осъзна, че знае много добре какво ще последва, как ще се развият събитията. Затова не се изненада, когато Роп заяви, че сам ще се заеме с ескортирането им, и нареди на стражите да си вървят. Знаеше, че капитанът ще му предложи да го последва. Както и очакваше, другите двама изостанаха отзад, зад гърба му.

Предчувстваше кого ще види в стаята, в която влязоха.

Лютичето беше пребледнял като мъртвец и очевидно беше изпаднал в ужас. Но изглеждаше невредим. Седеше на стол с висока облегалка. Зад стола стоеше прав кльоцав тип със сресана назад и вързана на опашка коса. Той държеше в ръката си мизерикорд^[46] с дълго, тънко четириъгълно острие. То беше насочено към шията на поета, под челюстта, с върха нагоре.

— Само без глупости — предупреди Роп. — Без глупости, вещерю. Едно необмислено движение, дори едно помръдване, и господин Самса ще заколи музиканта като прасе. Без колебание.

Гералт знаеше, че господин Самса няма да се поколебае. Защото очите на господин Самса бяха по-лоши и от тези на Роп. Това бяха очи с много специално изражение. Хора с такива очи понякога се срещаха в моргите и стаите за дисекция. Работеха там не за да си изкарват хляба, а за да имат възможност да реализират скритите си предпочитания.

Гералт вече беше разбрал защо принц Егмунд е толкова спокоен. Защо гледаше без страх в бъдещето...

И в очите на баща си.

— Предполагам, че ще се държиш примерно — каза Роп. — Ако си послушен, и двамата ще останете живи. Ако направиш каквото ти кажем — продължи да лъже капитанът, — ще ви освободим заедно със стихоплетеца. Ако се противиш — и двамата ще бъдете убити.

— Правиш грешка, Роп.

— Господин Самса — не обърна внимание на предупреждението Роп, — останете тук с музиканта. Ние, тоест ти и аз, отиваме в кралските покои. Там ще има охрана. Мечът ти, както виждаш, е у мен. Ще ти го дам, а ти ще се заемеш със стражата. И ще убиеш всички, които пазачите успеят да извикат. Когато чуе шума, камериерът ще изведе краля през тайния изход, а там ще ги чакат господата Рихтер и Твердорук. Които леко ще променят реда за наследяване на трона и историята на местната монархия.

— Правиш грешка, Роп.

— Сега — каза капитанът, като се приближи съвсем близо до него. — Сега ще потвърдиш, че си разбрал каква е задачата и ще я изпълниш. Ако не го направиш, докато преброя мислено наум до три, господин Самса ще пробие тъпанчето на дясното ухо на музиканта, а аз ще продължа да броя. Ако това няма желания ефект, господин Самса ще пробие и другото тъпанче. След това ще му извади окото. И така нататък, докато накрая не стигне до мозъка. Започвам да броя, вещерю.

— Не го слушай, Гералт! — Лютичето като по чудо успя да изкара глас от свитото си гърло. — Няма да посмеят да ме докоснат! Аз съм прочут!

— Той — рече студено Рох — очевидно не ни взима на сериозно. Господин Самса, дясното ухо.

— Стой! Не!

— Така е по-добре — кимна Роп. — Много по-добре, вещерю. Потвърди, че си разбрал каква е задачата. И че ще я изпълниш.

— Първо махни камата от ухото му.

— Ха — усмихна се господин Самса и вдигна мизерикорда над главата си. — Така добре ли е?

— Добре е.

С лявата си ръка Гералт хвана Роп за китката, с дясната сграбчи дръжката на меча си. Рязко дръпна капитана към себе си и заби лакът в лицето му. Чу се хрущане. Докато Роп падаше, вещерът издърпа меч от ножницата и с едно плавно движение и леко завъртане отсече вдигната ръка на господин Самса, която държеше мизерикорда. Самса закрепва, падна на колене. Рихтер и Твердорук се хвърлиха към вещера с извадени стилети, той прескочи мястото между тях с полузавъртане, като нанесе удар по врата на Рихтер. Кръвта оплиска полилея, който висеше от тавана. Твердорук го нападна със стилета си, но се спъна в лежащия на пода Роп и за миг изгуби равновесие. Гералт не го остави да се опомни. С един скок се озова до него и му нанесе бърз удар в слабините, последван от друг в сънната артерия. Твердорук падна на пода и се сви на кълбо.

Господин Самса го изненада. Макар че дясната му ръка представляваше само окървавено чуканче, той вдигна лявата, в която стискаше падналия на пода мизерикорд. И се хвърли с него срещу Лютичето. Поетът извика, но успя да запази достатъчно присъствие на духа, за да падне от стола си и да се защити с него от нападателя. А Гералт не позволи на господин Самса да направи нищо друго. Кръвта отново оплиска тавана, полилея и стърчащите от него угарки от свещи.

Лютичето се изправи на колене, опря чело в стената, след което повърна доста обилно, като опръска навсякъде.

В стаята връхлетя Феран дьо Летенхоф с неколцина стражи.

— Какво става? Какво се е случило тук? Юлиан, добре ли си? Юлиан!

Лютичето вдигна ръка в жест, че ще отговори след миг, защото сега няма време. После отново повърна.

Следователят нареди на стражите да излязат и затвори вратата след тях. После огледа труповете предпазливо, за да не стъпи в пролятата кръв, и като внимаваше кръвта, която капеше от полилея, да не изцапа дублета му.

— Самса, Твердорук, Рихтер — разпозна ги той. — И капитан Роп. Доверените хора на принц Егмунд.

— Те изпълняваха заповеди — сви рамене вещерът, като гледаше меча. — Също като теб покорно са изпълнявали заповеди. И ти не си знаел за това. Нали, Феран?

— Нямах представа — побърза да го увери кралският следовател, като отстъпи назад към стената. — Заклевам се! Нали не подозираш... Не мислиш...

— Ако го мислех, досега да си мъртъв. Вярвам ти. Иначе нямаше да заплашат със смърт Лютичето.

— Трябва да предупредя краля за това. Боя се, че за принц Егмунд това ще означава изменения и допълнения към обвинителния акт. Струва ми се, че Роп е жив. Ще даде показания...

— Съмнявам се, че ще бъде в състояние.

Следователят огледа капитана, който лежеше проснат в локва урина; от устата му обилно течаха слюнки и той непрекъснато трепереше.

— Какво му има?

— Парчета от носната кост в мозъка. И най-вероятно няколко късчета в очните ябълки.

— Много силно си го ударил.

— Точно така исках. — Гералт избърса острието на меча със салфетка, която взе от масата. — Лютиче, как си? Наред ли си? Можеш ли да станеш?

— Наред съм, наред съм — промърмори Лютичето. — Вече съм по-добре. Много по-добре...

— Не ми приличаш на човек, който е по-добре.

— По дяволите, току-що се разминах със смъртта! — Поетът се изправи, като се придържаше за шкафа. — Дявол да го вземе, през живота си не съм се страхувал толкова... Имах чувството, че задникът ми ще се разпори. И през него ще се изсипе всичко, включително зъбите. Но когато те видях, вече знаех, че ще ме спасиш. Тоест не знаех, но силно разчитах на това... По дяволите, колко кръв... Как вони! Боя се, че ей сега пак ще повърна...

— Да вървим при краля — каза Феран дьо Летенхоф. — Дай ми меча си, вещерю... И малко се приведи в ред. Ти, Юлиан, остани...

— За нищо на света. Дори за миг няма да остана тук сам. Предпочитам да бъда с Гералт.

* * *

Входът към кралската приемна се охраняваше от гвардейци, но те познаха следователя и го пропуснаха. През вратата към личните покои не можах да минат толкова лесно. Непреодолимо препятствие се оказаха херолдът, двама сенешали и свитата им от четирима помощници.

— Кралят — заяви херолдът — мери сватбеното си одеяние. Забрани да му се пречи.

— Имаме важна работа, която не търпи отлагане.

— Кралят категорично забрани да му се пречи. А на господин вещера ми се струва, че му наредиха да напусне двореца. Защо тогава е още тук?

— Ще обясня това на краля. Моля да ни пуснете!

Феран бутна херолда настрани, отблъсна сенешала.

Гералт тръгна след него. Но успя да стигнат само до прага на стаята, озоваха се зад гърбовете на неколцина събрали се тук придворни. По-нататък пътя им преградиха войници в кожени брони, които по заповед на херолда ги притиснаха към стената. Не бяха твърде внимателни, но Гералт последва примера на следователя и не оказа съпротива.

Кралят беше стъпил на ниска табуретка. Шивач с карфици в устата му подгъваше панталоните. До него стоеше церемониалмайсторът, а човекът, облечен в черно, сигурно беше нотариусът.

— Веднага след сватбената церемония — казваше Белоун — обявете, че наследник на трона ще стане синът, който ще роди новата ми женичка. Тази стъпка трябва да ми гарантира нейната благосклонност и послушание, хе-хе. Както и да ми осигури малко време и спокойствие. Ще минат поне дваисет години, преди този сополанко да стигне възрастта, в която започват да плетат интриги. Но — кралят се намръщи и намигна на церемониалмайстора — ако реша, ще отменя всичко и ще избира някой друг за приемник. В края на

краищата това е морганатичен^[47] брак, децата от такива бракове не наследяват титлата, нали? И кой може да предскаже колко време ще се задържа с нея? Нима на света няма други момичета, по-красиви и по-млади? Така че трябва да се подготвят съответните документи, брачен договор или нещо подобно. Надявай се на най-доброто, бъди готов за най-лошото, хе-хе-хе.

Камериерът подаде на краля поднос, върху който бяха подредени скъпоценности.

— Махни го — намръщи се Белоун. — Няма да се кича с дрънкулки като някое конте или парвеню. Само това ще си сложа. Дар от моята избраница. Малък, но подбран с вкус. Медальон със символа на моята страна, отива ми да нося такъв символ. Символът на страната на шията — благо на страната в сърцето, това са нейни думи.

Мина известно време, преди притиснатият към стената Гералт да успее да си спомни.

Котаракът, който удря с лапа медальона. Златен медальон на верижка. Син емайл, делфин.

D'or, dauphin nageant d'azur, lorré, peautré, oreillé, barbé et crêté de gueules.

Беше твърде късно да реагира. Той не успя дори да извика, да ги предупреди. Видя как златната верижка изведнъж се стегна около врата на краля като гарота. Белоун се зачерви, отвори уста, не можеше нито да си поеме дъх, нито да извика. Вдигна и двете си ръце към шията, опита се да скъса медальона или поне да пъхне пръсти под верижката. Не успя, тя се беше врязала дълбоко в плътта му. Кралят падна от стола, загърчи се, блъсна шивача. Шивачът се спъна, задави се, едва не си глътна топлийките. Политна към нотариуса, паднаха и двамата. Междувременно Белоун посиня, очите му се изцъклиха, свлече се на пода, ритна няколко пъти с крака, изопна се. И замря.

— Помогнете! Кралят припадна.

— Лекар! — изкрещя церемониалмайсторът. — Викайте лекар!

— Богове! Какво стана? Какво се случи с краля?

— Лекар! Бързо!

Феран дьо Летенхоф притисна длан към челото си. На лицето му бе изписано странно изражение. Изражението на човек, който бавно започва да разбира.

Положиха краля на дивана. Извиканият лекар дълго го преглежда. Не допуснаха Гералт близо до него, не му позволиха да погледне. Въпреки това той знаеше, че веригата е успяла да се разпусне, преди да дотича медикът.

— Апоплексия — заяви лекарят, като се изправи. — Предизвикана от задушаване. Лошите въздушни изпарения са влезли в тялото и са отровили телесните течности. Виновни са онези постоянни бури, които повишават горещината на кръвта. Науката е безсилна, нищо не може да се направи. Нашият добър и милостив крал е мъртъв. Напусна този свят.

Церемониалмайсторът извика, закри лицето си с ръце. Херолдът се хвана с две ръце за кепето. Някои от придворните плачеха. Други паднаха на колене.

Коридорът и вестибюлът изведнъж се изпълниха с ехото от тежки стъпки. На прага се появи гигант, човек с височина поне седем стъпки. Облечен с мундира на гвардеец, но със символите на по-висш ранг. Съпровождаха го хора с кърпи на главите и обеци на ушите.

— Господа — наруши мълчанието гигантът, — благоволете да се явите в тронната зала. Веднага.

— В каква тронна зала? — възмути се церемониалмайсторът. — И защо? Можете ли да си представите, господин Де Сантис, какво се случи току-що? Какво нещастие ни връхлетя? Не разбирате...

— В тронната зала. Това е заповед на краля.

— Кралят е мъртъв!

— Да живее кралят. В тронната зала, ако обичате. Всички. Незабавно.

В тронната зала, под тавана, изрисуван с тритони, русалки и хипокампи, се бяха събрали десетина мъже. Някои имаха на главите си цветни кърпи, други носеха моряшки шапки с панделки. Всички бяха силно загорели и носеха обеци на ушите си.

Наемници. Не беше трудно да се отгатне. Екипажът на фрегатата „Ахеронтия“.

На трона върху подиума седеше тъмнокос мъж с тъмни очи и дълъг нос. Той също имаше силен тен. Но на ухото си не носеше обеца.

До него, на допълнителен стол, седеше Илдико Брекъл, все още облечена в бялата си рокля и окичена с диаманти. Доскорошната

кралска невеста и възлюбена гледаше тъмнокосия мъж с очи, пълни с обожание. Гералт отдавна се опитваше да разбере както хода на инцидентите, така и причините за тях, да свърже фактите и да събере две и две. Но сега, в този миг, дори човек с крайно ограничена съобразителност можеше да види и разбере, че Илдико Брекл и тъмнокосият мъж се познават, и то много добре. При това от години.

— Принц Вираксас, княз на Керак, допреди малко наследник на трона и короната — обяви с гръмовен баритон гигантът Де Сантис. — В настоящия момент крал на Керак, законен владетел на страната.

Пръв се поклони, а след това се отпусна на едно коляно церемониалмайсторът. След него почитта си изрази и херолдът. Примерът им последваха сенешалите, които наведоха ниско глави. Последният, който се поклони, беше Феран дьо Летенхоф.

— Ваше кралско величество.

— Засега е достатъчно „Ваша светлост“ — поправи го Вираксас. — Пълното титулуване ще е подходящо след церемонията по коронясването. Която не бива да се бави. Колкото по-рано, толкова по-добре. Нали, господин церемониалмайстор?

В залата беше много тихо. Чуваше се как куркат червата на някой от придворните.

— Моят непрежалим баща почина — каза Вираксас. — Отпътува към славните си предци. И двамата ми по-малки братя са обвинени в държавна измяна, което не ме изненадва. Процесът ще се проведе по волята на покойния крал, вината и на двамата е доказана и присъдата ще е да напуснат Керак завинаги. На борда на фрегатата „Ахеронтия“, наета от мен... и моите влиятелни приятели и покровители. Покойният крал, доколкото ми е известно, не е оставил валидно завещание и официални разпоредби във връзка с наследяването на трона. Ако имаше такива разпоредби, щях да им се подчиня. Но няма. Правото за наследяване на короната сега е мое. Има ли някой сред присъстващите, който би искал да оспори това?

Сред присъстващите нямаше такива. Всички в залата притежаваха достатъчно разум и инстинкт за самосъхранение.

— Тогава ви моля да започнете приготовленията за коронацията, нека с това се заемат онези, в чиято компетенция влиза тя. Коронацията ще бъде комбинирана със сватба. Реших да възродя древния обичай на Керак, закон, приет преди много векове. Който

гласи, че ако женихът умре преди сватбата, невестата му трябва да се омъжи за най-близкия му неженен роднина.

Илдико Брекл, ако се съдеше по сияещото ѝ лице, беше готова да възроди древния обичай още сега. Другите присъстващи мълчаха, като напразно се опитваха да си спомнят кой, кога и при какви обстоятелства е въвел този обичай. И как е възможно да е бил приет преди много векове, когато кралството Керак не беше съществувало допреди сто години. Обаче намръщените от умствени усилия чела на придворните бързо се изгладиха. Всички едновременно стигнаха до правилния извод. Защото макар коронацията все още да не беше преминала и макар Вираксас все още да бе само „Негова светлост“, той практически беше крал, а кралят винаги е прав.

— Изчезвай от тук, вещерю — прошепна Феран дьо Летенхоф, като тикна в ръцете на Гералт меча му. — Вземи със себе си Юлиан. И двамата се махайте. Нищо не сте видели и нищо не сте чули. Нека никой да не ви свързва с това.

— Разбирам — Вираксас огледа събралите се придворни — и напълно осъзнавам, че ситуацията е изненадала някои от присъстващите. Че за някои от вас промяната е твърде неочаквана и внезапна, а събитията се развиват твърде бързо. Дори не мога да изключа възможността случващото се да не е по вкуса на някои от присъстващите тук и да не им харесва. Полковник Де Сантис веднага взе правилното решение и ми се закле във вярност. Очаквам същото и от останалите.

Ще започнем с верния слуга на моя незабравим баща. Който също така изпълняваше заповедите на моя брат, готвещ покушение срещу баща ми. Ще започнем с кралския следовател господин Феран дьо Летенхоф.

Следователят се поклони.

— Разследването няма да те подмине — обяви Вираксас. — Ще изясня каква роля си играл в заговора на принцовете. Той претърпя фиаско и това говори за некадърността на конспираторите. Грешката може да се прости, но некадърността — не. Особено когато става дума за следовател, пазител на закона. Но за това после, да започнем с основните въпроси. Приблужи се, Феран. Ние искаме да покажеш и докажеш на кого служиш. Искаме да ни окажеш нужното уважение. Падни на колене пред трона. И целуни кралската ни ръка.

Следователят послушно се отправи към подиума.

— Изчезвай оттук — успя да прошепне още веднъж. — Изчезвай колкото се може по-скоро, вещерю.

* * *

Веселбите в парка продължаваха.

Лита Нейд веднага забеляза кръвта по маншета на гералтовата риза. Мозаик също я забеляза, но за разлика от Лита, пребледня.

Лютичето грабна от подноса на преминаващия край тях паж две чаши и ги пресуши на големи глътки една след друга. Грабна още две и ги предложи на дамите. Те отказаха. Лютичето изпи едната, втората с неохота връчи на Гералт. Корал погледна с присвити очи вещера и видимо се напрегна.

— Какво се случи?

— Сега ще разбереш.

Камбаната заби. Толкова зловещо, толкова мрачно и тъжно, че пируващите гости замлъкнаха.

На подиума, който приличаше на ешафод, се качиха церемониалмайсторът и херолдът.

— Изпълнен с мъка и печал — произнесе в тишината церемониалмайсторът, — трябва да ви съобщя, господа, една печална вест. Крал Белоун Първи, нашият любим, добър и милостив владетел, по суровата воля на съдбата внезапно почина, напусна нашия свят. Но кралете на Керак не умират! Кралят умря, да живее кралят! Да живее Негово величество крал Вираксас! Първородният син на покойния крал, законен наследник на трона и короната! Крал Вираксас Първи! Три пъти да живее! Да живее! Да живее!

Хорът от подмазвачи, лакеи и блюдолизци подхвана вика. Церемониалмайсторът ги успокои с жест.

— Крал Вираксас е в траур, както и целият двор. Празникът се отменя, моля гостите да напуснат територията на двореца. Кралят планира в най-скоро време собствената си сватба, тогава празненствата ще се възобновят. За да не се развали храната, кралят нареди блюдата да бъдат отнесени в града и изложени на пазара. С храна ще се

облажат и хората в Палмира. В Керак настъпват времена на щастие и благополучие.

— Какво пък — каза Корал, като си оправяше косата, — има много истина в твърдението, че смъртта на младоженеца може сериозно да наруши сватбената церемония. Белоун не беше без недостатъци, но не беше и най-лошият, нека почива в мир, нека намери покой. Да се махаме оттук. И без това вече стана скучно. А денят е толкова хубав, ще се разходим по терасите, ще погледаме морето. Поете, бъди така любезен и поднеси ръката си на моята ученичка. Аз ще тръгна с Гералт. Защото мисля, че той има да ми каже нещо.

Беше едва ранен следобед. Трудно можеше да се повярва, че толкова много неща се бяха случили за толкова кратко време.

---

[44] По желание, по избор (лат.). — Б.пр. ↑

[45] Плодете се и се множете (лат.). — Б.пр. ↑

[46] Мизерикорд, или кинжал на милосърдието — кинжал с тясно триъгълно или ромбовидно сечение, предназначен за проникване между сегментите на рицарска броня. — Б.пр. ↑

[47] Брак между аристократ и неаристократ. — Б.р. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

*Един воин умира трудно. Смъртта му
трябва да се пребори с него, за да го вземе.*

Воинът не се дава на смъртта така лесно.

Карлос Кастанеда,
„Колелото на времето“
(превод Нели
Константинова)

— Хей! Вижте! — изведнъж възкликна Лютичето. — Плъх!

Гералт не реагира. Познаваше добре поета, знаеше, че той има навика да се плаши от всичко, да се възхищава на всичко и да търси сензация там, където нямаше нищо, което да заслужава да бъде наречено сензация.

— Плъх! — не се предаваше Лютичето. — О, втори! Трети! Четвърти! О, по дяволите! Гералт, погледни!

Гералт въздъхна и погледна.

Подножието на скалата под терасата гъмжеше от плъхове. Пространството между Палмира и скалата живееше, движеше се, вълнуваше се и цвъртеше. Стотици, а може би хиляди гризачи бягаха от района на пристанището и устието на реката и се устремяваха покрай палисадата нагоре, към планината и гората. Останалите минувачи също забелязаха феномена и отвсякъде се разнесоха викове на страх и изненада.

— Плъховете бягат от Палмира и пристанището, защото се страхуват! — реши Лютичето. — Знам какво се е случило! Вероятно до брега е хвърлил котва кораб с ловци на плъхове!

Никой не си направи труда да отговори. Гералт избърса потта от очите си, жегата беше страшна, горещият въздух затрудняваше дишането. Той погледна към небето, прозрачно, без нито едно облаче.

— Буря се задава — изрече на глас мислите му Лита. — Силна буря. Плъховете го усещат. И аз го усещам. Усещам я във въздуха.

„Аз също“, помисли си вещерът.

— Буря — повтори Корал. — Буря идва откъм морето.

— Каква ти буря? — Лютичето си направи вятър с шапката. — Откъде? Времето е толкова хубаво, небето е ясно и няма никакъв вятър. Жалко, хубаво щеше да е да има някакъв ветреца. Морски бриз...

Още не беше успял да завърши изречението си, когато задуха. Лекият ветреца носеше мириса на морето, приятно облекчаваше, освежаваше. И бързо започна да набира сила. Знамената на мачтите, които допреди малко висяха печално и неподвижно, се размърдаха, развълнуваха се.

Небето на хоризонта потъмня. Вятърът се усили. Лекото шумолене беше заменено от шум, шумът премина в свистене.

Знамената по мачтите започнаха да се мятат, заплющяха яростно. Заскърцаха ветропоказателите във форма на петле по покривите на къщите и кулите, завъртяха се бързо. Затракаха кепенци. Вдигнаха се облаци от прах.

Лютичето успя в последния момент да хване шапката си с две ръце, иначе тя щеше да отлети.

Мозаик придържаше здраво роклята си, резкият порив на вятъра беше вдигнал шифона високо, почти до бедрата ѝ. Преди да успее да се справи с развяващия се на вятъра плат, Гералт с удоволствие огледа краката ѝ. Тя забеляза погледа му, но не сведе очи.

— Буря... — За да говори, Корал трябваше да се извърне настрана, вятърът вече беше толкова силен, че заглушаваше думите ѝ. — Буря! Идва буря!

— Богове! — извика Лютичето, който не вярваше в никакви богове. — Богове! Какво става? Това краят на света ли е?

Небето бързо потъмняваше. А хоризонтът от тъмносин стана черен.

Вятърът се усиливаше с ужасно свистене.

Морето започна да се надига край пътя към носа, вълните се разбиваха в кея, пръскаха бяла пяна. Бученето ставаше все по-силно. Притъмня като в нощ.

Сред стоящите на рейд морски съдове се забелязваше суматоха. Някои, в това чисто пощенският клипер „Ехо“ и новиградската шхуна

„Пандора Парви“ бързо вдигаха платна, готови да избягат в открито море. Останалите кораби прибираха платната си и оставаха на котва. Гералт си спомняше някои от тях, беше ги наблюдавал от терасата на вилата на Корал. „Алка“, ког от Цидарис. „Фуксия“, не можа да си спомни откъде. И галеоните: „Гордостта на Цинтра“ под флаг със син кръст. Тримачтовият „Вертиго“ от Лан Екзитър. Реданският „Албатрос“ с дължина сто и двацет фута. Няколко други. Включително фрегата „Ахеронтия“ с черните ѝ платна.

Вятърът вече не свистеше. Виеше. Гералт видя как в района на Палмира се издига първият дъсчен покрив и се разпада във въздуха. Не се наложи да чака дълго и за втори. Трети. И четвърти. А вятърът продължаваше да се усилва. Плющенето на знамената премина в непрестанен пукот, кепенците громоляха, като град валяха керемиди и улуци, срутвах се комини, върху калдъръма се трошаха саксии с цветя. Под напора на вятъра камбаната започна да бие с отсечен, изплашен, зловец звън.

А вятърът духаше все по-свирепо. И гонеше към брега все по-големи вълни. Шумът на морето нарастваше, ставаше все по-силен. Скоро вече не беше шум. Превърна се в еднообразно и глухо бучене, като грохот на някаква дяволска машина. Вълните растяха, връхлитаха брега, увенчани с бяла пяна. Земята под краката трепереше. Вятърът виеше.

„Ехо“ и „Пандора Парви“ не успяха да се отдалечат. Върнаха се на рейд и хвърлиха котва.

Виковете на събралите се на терасите хора ставаха все по-силни, изпълниха се с изумление и ужас. Протегнатите ръце сочеха морето.

От него се приближаваше огромна вълна. Колосална водна стена. Тя се издигаше все по-високо, изглеждаше така, сякаш достига на височина мачтите на галеоните.

Корал хвана вещера за ръката. Казваше нещо или по-точно се опитваше да говори, но вятърът връщаше всичко обратно в устата ѝ.

— ... бягаме! Гералт! Трябва да бягаме отук!

Вълната се стовари върху пристанището. Хората крещяха. Под натиска на водната маса кеят се разпадна на парчета, разлетяха се дъски и греди. Докът се срути, паднаха и се потрошиха стрелите и пилоните на крановете. Стоящите до пристана лодки и баркаси излетяха във въздуха като детски играчки, като лодчиците от дървесна

кора, които момченцата пускаха в канавките. Намиращите се близо до плажа къщички и навеси бяха просто отмити, от тях не остана и следа. Вълната се втурна в устието на реката и веднага го превърна в адски котел. От залятата Палмира бягаха тълпи от хора, повечето се отправяха към Горния град, към стражевата кула. Те успяха да оцелеят. Някои потърсиха път за спасение към брега на реката. Гералт видя как ги погълна водата.

— Втора вълна! — изрева Лютичето. — Втора вълна!

Наистина идваше втора. После трета. Четвърта. Пета. Шеста.

Водните стени се хвърлиха към рейда и пристанището. Удариха с ужасна сила хвърлилите котва кораби и те затанцуваха на края на котвените си въжета. Гералт видя как хората падат от палубите.

Обърнатите с носа срещу вятъра кораби се бореха храбро, но губеха мачтите си една след друга. След това вълните започнаха да ги заливат. Те изчезваха в пяната и се появяваха, изчезваха и се появяваха.

Първият, който не се появи повече, беше пощенският клипер „Ехо“. Той просто изчезна. След известно време същата участ сполетя и „Фуксия“, галерата просто се разпадна. Изопнатата котвена верига преряза корпуса на „Алка“. За едно мигване на околото когът пропадна в бездната. Носът и форкастелът на „Албатрос“ се откъснаха под напора на вълните и разрушеният кораб потъна като камък на дъното. Котвата на „Вертиго“ се откъсна, галеонът затанцува на гребена на вълната, преобърна се и се разби във вълнолома.

„Ахеронтия“, „Гордостта на Цинтра“, „Пандора Парви“ и два непознати на Гералт галеона вдигнаха котва, вълните ги понесоха към брега. Маневрата само на пръв поглед изглеждаше самоубийствена. Капитаните можеха да избират между сигурната гибел на котва или рискования опит да влязат в устието на реката.

На непознатите галеони не им провървя. Никой от тях дори не успя да вземе правилния курс. И двата се разбиха във вълнолома.

„Гордостта на Цинтра“ и „Ахеронтия“ също не се подчиняваха на руля. Те се блъснаха един в друг, заклешиха се, вълните ги тласнаха към кея и ги разбиха на парчета. Водата отнесе останките им.

„Пандора Парви“ танцуваше и подскачаше във вълните като делфин. Но държеше курса си, носеше се право към врящото като котел устие на Адалате. Гералт чуваше виковете на хората, които окуражаваха капитана.

Корал закрепя, посочи с ръка.

Идваше седма вълна.

Предишните, високи колкото мачтите на корабите, Гералт ги оцени на пет или шест сажена, от трийсет до четиридесет фута. Тази, която идваше откъм морето сега, покриваше цялото небе, беше два пъти по-висока.

Бягащите от Палмира хора, които се бяха струпали до стражевата кула, започнаха да пищят. Вещерът ги изпревари, хвърли се на земята и се притисна към палисадата.

Вълната се стовари върху Палмира. И просто я изтри, заличи я от лицето на земята. За едно мигване на околото водата достигна палисадата и заля притиснатите към нея хора. Носената от вълната маса дървесина се стовари върху нея и пречупи коловете. Събори я и заля стражевата кула.

Неудържимият воден таран удари скалата. Хълмът се разтърси така, че Лютичето и Мозаик паднаха, а Гералт с огромно усилие успя да запази равновесие.

— Трябва да бягаме! — извика Корал, която се беше вкопчила в балюстрадата. — Гералт! Да бягаме отук! Идва следващата вълна!

Вълната се стовари върху тях, заля ги. Хората от терасата, които не бяха избягали по-рано, го направиха сега. Те тичаха с викове нагоре, колкото се може по-нагоре, на хълма, към кралския дворец. Останаха малцина, сред тях Гералт разпозна Равенга и Антея Дерис.

Хората викаха, сочеха с пръсти. Вълните подкопаха скалата вдясно от тях, под квартала с вилите. Първата вила се срути като къщичка от карти и се плъзна надолу по склона, право в прибоя. След първата потегли втора и трета, и четвърта.

— Градът се руши! — нададе вой Лютичето. — Разпада се!

Лита Нейд вдигна ръка. Извика някакво заклинание. И изчезна. Мозаик се вкопчи в ръката на Гералт. Лютичето закрепя.

Водата вече беше под тях, под терасата. А в нея имаше хора. Отгоре им подаваха пръчки, сандали, хвърляха въжета и ги издърпваха. До тях един здравеняк скочи във водовъртежа и заплува към една давеца се жена в опит да я спаси.

Мозаик закрепя.

Вещерът видя носещата се върху вълните част от покрив. И вкопчените в нея деца. Три деца. Той свали меч от гърба си.

— Дръж, Лютиче.

Хвърли куртката си. И скочи във водата.

Това не беше обикновено плуване и обичайните плувни умения не вършеха работа. Вълните го подхвърляха нагоре, надолу и настрани, удряха го носещите се във водовъртежа греди, дъски и мебели, движещата се дървена маса заплашваше да го смаже. Когато най-накрая доплува до покрива и се хвана за него, вече беше доста поочукан. Покривът подскачаше и се въртеше върху вълните като пумпал. Децата крещяха с всичка сила.

„Три — помисли си той. — По никакъв начин няма да мога да взема и трите.“

До рамото си почувства нечие друго.

— Две! — Антея Дерис изплю вода, грабна едното от децата. —
Вземи двете!

Не беше чак толкова лесно. Грабна момчето, пъкна го под мишница. Момичето в паниката си се беше вкопчило толкова здраво в гредите, че той дълго не можа да разтвори пръстите ѝ. Помогна му вълната, която ги заля и потопа. Момичето пусна гредата, Гералт я хвана под другата мишница. А после и тримата започнаха да потъват. Децата бълбукаха и се дърпаха. Гералт се бореше.

Без сам да осъзнае как, успя да изскочи на повърхността. Вълната го запрати към стената на терасата, изкара му въздуха. Не изпускаше децата. Хората отгоре викаха, опитваха се да помогнат, да му подадат нещо, за което да се хване. Не се получи. Водовъртежът го откъсна и отнесе. Той се блъсна в някого, това беше Антея Дерис с момичето в ръце. Тя се бореше, но си личеше, че силите я напускат. С усилие държеше над водата главата на детето и своята собствена.

Наблизо се чу плясък, тежко дишане. Мозаик. Тя грабна от ръцете му едното дете, заплува. Гералт видя как я блъсна донесена от водата греда. Тя извика, но не изпусна детето.

Вълните отново ги запратиха към стената на терасата. Този път хората горе бяха готови, донесли бяха дори една стълба, висяха на нея с протегнати ръце. Взеха децата. Гералт видя как Лютичето хваща и издърпва на терасата Мозаик.

Антея Дерис го гледаше. Имаше красиви очи. Усмихна се.

Вълната ги блъсна в дървената маса. Големи стълбове, изтръгнати от палисадата.

Един от тях удари Антея Дерис, притисна я към терасата. Тя изплю кръв. Много кръв. После отпусна глава на гърдите си и изчезна под водата.

Гералт беше ударен от два стълба, веднъж в рамото, веднъж в бедрото. Ударите го парализираха, всичко се вцепени веднага и напълно. Той се задави с вода и потъна.

Някой го сграбчи в болезнена желязна хватка, издърпа го към проблясващата повърхност. Той протегна ръка, почувства мощен, твърд като скала бицепс. Здравенякът работеше с крака и разсичаше водата като тритон, а със свободната си ръка отблъскваше плаващите наоколо дървении и въртящите се в хаоса удавници. Изплуваха недалеч от терасата. Отгоре викове, аплодисменти. Протегнати ръце.

След малко той лежеше в локва вода, кашляше, плюеше и повръщаше върху каменните плочи на терасата. До него на колене стоеше Лютичето, бял като хартия. От другата страна — Мозаик.

Също бледа. С треперещи ръце. Гералт с усилие се надигна и седна.

— Антея?

Лютичето поклати глава и извърна лице. Мозаик отпусна глава на коленете си. Той видя как тялото ѝ се тресе в плач.

Наблизо седеше спасителят му. Здравенякът. По-точно здравенячката. Рядка четина на главата. Корем, набразден като месно руло. Рамене като на борец. Прасци като на дискохвъргач.

— Дължа ти живота си.

— А, какво толкова... — Комендантката на караула небрежно махна с ръка. — Няма какво да говорим. А ти все пак си задник и с момичетата ти имаме зъб заради оня бой. Така че по-добре не ни се мяркай пред очите, че ще те ошамарим. Ясно ли е?

— Ясно.

— Но трябва да призная — комендантката енергично се изплю, изтръска водата от ухото си, — че за задник си много смел. Смел задник си ти, Гералт от Ривия.

— А ти? Как ти е името?

— Виолета — отвърна комендантката и изведнъж помръкна. — А тя? Която...

— Антея Дерис.

— Антея Дерис — повтори жената и изкриви устни. — Жалко.

— Жалко.

На терасата се събраха много хора, стана тясно. Вече не беше страшно, развидели се, вятърът спря, знамената увиснаха. Вълните отслабнаха, водата се отдръпна. Оставяйки след себе си разруха и руини. И трупове, по които вече пъплеха крабове.

Гералт се надигна с усилие. Всяко движение и всяко дълбоко вдишване причиняваха тъпа болка в хълбока му.

Коляното го болеше ужасно. И двата му ръкава бяха откъснати, той не помнеше кога точно ги е изгубил. Кожата на левия лакът, дясното рамо и като че ли на плешката беше одрана до живо месо. От множеството малки порязвания течеше кръв. Като цяло, нищо сериозно, нищо, за което да се притеснява.

Слънцето проби през облаците, хвърли отблясъци върху утихващото море. Просветна покривът на фара на края на носа, фар от бели и червени тухли, реликва от времето на елфите. Реликва, която вече беше преживяла не една буря. И както изглеждаше, щеше да преживее още много.

Като преодоляваше вече спокойното, макар и твърде задръстено с плаващи отломки устие на реката, на рейд излизаше шхуната „Пандора Парви“ с вдигнати като на парад платна. Тълпата я поздрави с викове.

Гералт помогна на Мозаик да се изправи. Момичето бе останало със съвсем малко дрехи. Лютичето ѝ подаде наметалото си, за да се покрие. И многозначително се прокашля.

Пред него стоеше Лита Нейд. С медицинска чанта през рамо.

— Върнах се — каза тя, като гледаше вещера.

— Не — възрази той. — Отиде си.

Тя го погледна. Със студени, чужди очи. И след това погледът ѝ се фокусира върху нещо далечно, което се намираще някъде зад дясното рамо на вещера.

— Значи, така искаш да играеш — рече студено тя. — Такива спомени да оставиш. Какво пък, твоя воля, изборът е твой. Въпреки че стилът, който си избра, можеше да не е толкова жалък. Така да бъде. Отивам да помогна на ранените и нуждаещите се. Ти, очевидно, не се нуждаеш от моята помощ. Нито от мен самата. Мозаик!

Мозаик поклати глава. Хвана Гералт под ръка. Корал изсумтя.

— Значи, така? Това искаш? По този начин? Твоя воля. Твой избор. Сбогом.

Тя се обърна и се отдалечи.

* * *

Сред тълпата, която бе започнала да се събира на терасата, се появи Фебус Равенга. Той явно също бе участвал в спасяването, защото мокрите му дрехи висяха на парцали по тялото му. Някакъв услужлив човечец се приближи и му подаде шапката. Всъщност онова, което беше останало от нея.

— А сега какво? — попита някой от тълпата. — Какво ще правим, господин съветник?

— Сега какво? Какво ще правим?

Равенга ги погледна. Продължително. После се изправи, пооправи шапката си и я сложи на главата.

— Ще погребем мъртвите — каза той. — Ще се погрижим за живите. И започваме да възстановяваме.

* * *

Камбаната заби. Сякаш за да покаже, че е оцеляла. Че макар много неща да са се променили, поне едно е останало същото.

— Да се махаме оттук. — Гералт извади изпод яката си мокри водорасли. — Лютиче? Къде ми е мечът?

Лютичето ахна и показа празното място до стената.

— Допреди малко... Допреди малко бяха там! Мечът ти и куртката! Откраднали са ги! Мамка им! Откраднали са ги! Хей, хора! Тук имаше един меч! Моля ви, върнете го! Хора! Ах вие, кучи синове! Проклети да сте!

На вечерта внезапно му прилоша. Мозаик го подкрепи. „Лоша работа — помисли си той. — Лоша работа, щом се налага момиче да ме подкрепя.“

— Повдига ми се от този град — каза той. — От всичко в него. И от това, за което се представя. Да се махаме оттук. Колкото се може по-скоро. И колкото се може по-далеч.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Дванайсет дни по-късно

Фонтанът тихичко бълбукаше, коритото му миришеше на мокър камък. Ухаеха цветята, ухаеше и бръшлянът, който пълзеше по стените на вътрешния двор. Ухаеха и ябълките в купата, поставена на мраморната масичка. Две чаши се бяха изпотили от изстуденото вино.

Край масата седяха две жени. Две магьосници. Ако наблизко се беше оказал някой с артистичен усет, притежаващ живописно въображение и способен на лирически алегии, изобщо нямаше да му е трудно да си ги представи. Огненорижката Лита Нейд с роклята си в яркочервено и зелено приличаше на залязващо слънце през септември. Йенефер от Венгерберг, чернокоса, облечена в съчетание от черно и бяло, пораждаше мисли за декемврийско утро.

— Повечето съседни вили — наруши мълчанието Йенефер — лежат в руини в подножието на скалата. А твоята е невредима. Дори една керемидка не е паднала. Късметлийка си ти, Корал. Съветвам те да се замислиш върху купуването на лотарийни билети.

— Свещениците — усмихна се Лита Нейд — не биха нарекли това късмет. Щяха да кажат, че е защита от боговете и небесните сили. Боговете простират защитата си над праведниците и пазят добродетелните. Награждават честните и порядъчните.

— Разбира се. Награждават. Ако поискат и се окажат наблизко. За твое здраве, приятелко.

— За твое здраве, приятелко. Мозаик! Налей на госпожа Йенефер. Чашата ѝ е празна.

— Що се отнася до вилата — Лита изпрати с поглед Мозаик, — тя може да бъде купена. Продавам я, защото... Защото трябва да замина. Аурата на Керак престана да ми служи.

Йенефер повдигна вежди. Лита не я остави да чака дълго.

— Крал Вираксас — рече тя с едва доловима подигравка — започна управлението си с нови кралски укази. *Primo*, денят на коронацията му се обявява в Керак за държавен празник и неработен

ден. *Secondo*, той обяви амнистия... за престъпниците, но политическите си остават в затвора, при това без право на свиждане и кореспонденция. *Tertio*, вдигат се със сто процента митата и пристанищните такси. *Quarto*, в продължение на две седмици Керак трябва да бъде напуснат от всички не-хора и такива със смесена кръв, които вредят на икономиката на страната и лишават от работа хората с чиста кръв. *Quinto*, в Керак се забраняват заниманията с каквато и да е магия без разрешение от краля, а на магьосниците не се разрешава да притежават земя или каквато и да е недвижима собственост. Живеещите в Керак магьосници трябва да се отърват от имотите си и да получат лиценз. Или да напуснат кралството.

— Голяма благодарност — изсумтя Йенефер. — А казват, че точно магьосниците са поставили Вираксас на трона. Че те са организирали и финансирали завръщането му. И са му помогнали да вземе властта.

— Правилно говорят. Вираксас ще плати добре на Капитула и всъщност затова вдига данъците и разчита на конфискацията на имуществото на не-хората. Указът засяга лично мен, нито един друг магьосник не притежава къща в Керак. Това е отмъщението на Илдико Брекл. Както и отмъщение за оказаната на местните жени медицинска помощ, която съветниците на Вираксас смятат за неморална. В моя случай Капитулът би могъл да окаже натиск, но не го направи. Не му стигат получените от Вираксас търговски привилегии, дялове в корабостроителниците и морските компании. Продължава преговорите и няма намерение да отстъпва от позициите си. И тъй като съм обявена за *persona non grata*, се налага да емигрирам в търсене на нови пасища.

— Което, предполагам, ще направиш без особено съжаление. Мисля, че при сегашната власт Керак няма големи шансове да спечели конкурс за най-приятно място под слънцето. Ще продадеш тази вила, ще си купиш друга. Дори да е в Лирия, в планината. Лирийската планина сега е на мода. Много магьосници се преместиха там, защото е красиво и данъците са разумни.

— Не обичам планините. Предпочитам морето. Не се притеснявай, с моята специалност ще си намеря някакво убежище без особени проблеми. Жени има навсякъде и всичките се нуждаят от мен. Пий, Йенефер. За твое здраве.

— Все ми доливаш, а ти едва си намокряш устните. Какво ти има, болна ли си? Не изглеждаш твърде добре.

Лита въздъхна театрално.

— Последните дни бяха трудни. Дворцовият преврат, тази страховита буря, ах... Пък и сутрешното гадене... Знам, че след първите три месеца ще премине. Но това са още цели два месеца.

В настъпилата тишина можеше да се чуе жуженето на осата, която кръжеше над ябълките.

— Ха-ха — наруши мълчанието Корал. — Пошегувах се. Жалко, че не можеш да си видиш лицето. Хвана се! Ха-ха.

Йенефер погледна към горната част на стената, обрасла с бръшлян. И дълго я гледа.

— Хвана се — продължаваше Лита. — Обзалагам се, че въображението ти веднага заработи. Признай си, че веднага свърза състоянието ми с... Не се прави, не се прави. Новините сигурно са стигнали до теб, слуховете се разпространяват като кръговете във водата. Но бъди спокойна, в слуховете няма и капчица истина. Шансовете ми да забременея са не по-големи от твоите, в това отношение нищо не се е променило. А с твоя вещер имам изключително делови отношения. Професионални въпроси. Нищо повече.

— Аха.

— Хората са си хора, обичат да сплетничат. Ако видят някоя жена с мъж, веднага си измислят някоя любовна афера. Признавам, че вещерът често ме е посещавал. И наистина са ни виждали заедно в града. Но това беше, повтарям, свързано единствено с делови отношения.

Йенефер остави чашата си, облегна лакти на масата и допря краищата на пръстите си, като образува колибка. После погледна магьосницата в очите.

— *Primo* — Лита леко се прокашля, но не отмести поглед, — никога не бих причинила нещо такова на приятелка. *Secondo*, твоят вещер изобщо не се интересува от мен.

— Не се интересува ли? — Йенефер повдигна вежди. — Нима? Как да си обясня това?

— Може би — усмихна се леко Корал — просто е престанал да се интересува от жени в напреднала възраст? Независимо от

външността им? Може би иска нещо наистина младичко? Мозаик! Ела тук. Само я погледни, Йенефер. Цъфтяща младост. И до съвсем наскоро — невинност.

— Тя? — изду устни Йенефер. — Той е с нея? С твоята ученичка?

— Е, Мозаик? Молим те, разкажи ни за любовното си приключение. Много бихме искали да го чуем. Обожаваме романсите. Историите за нещастна любов. Колкото по-нещастна, толкова по-добре.

— Госпожа Лита... — Вместо да се изчерви, момичето пребледня като мъртвец. — Моля те... Нали вече ме наказа за това... Колко пъти ще ме наказваш за едно и също провинение? Не ме карай да...

— Разказвай!

— Остави я на мира, Корал — махна с ръка Йенефер. — Не я мъчи. Пък и не ми е кой знае колко интересно.

— Това вече наистина не го вярвам. — Лита Нейд се усмихна. — Но добре, ще простя на момичето, всъщност вече я наказах, простих ѝ вината и ѝ позволих да продължи обучението си. И на мен вече не ми е забавно да слушам как мърмори признанията си. Накратко: влюбила се във вещера и избягала с него. А той, като му омръзнала, просто я зарязал. Една сутрин се събудила сама. Мястото му в леглото било студено, от него нито следа. Тръгнал си, защото бил длъжен. Разнесъл се като дим. Отнесъл го вятърът.

Мозаик, макар това да изглеждаше невъзможно, пребледня още повече. Ръцете ѝ трепереха.

— Оставил е цветя — рече тихо Йенефер. — Букет цветя, нали?

Мозаик вдигна глава. Но не каза нищо.

— Цветя и писмо — повтори Йенефер.

Мозаик мълчеше. Но цветът бавно се завръщаше на лицето ѝ.

— Писмо — каза Лита Нейд, като гледаше изпитателно момичето. — Нищо не ми каза за писмо. Не си ми споменавала за него.

Мозаик сви устни.

— Ето защо, значи — с привидно спокойствие завърши Лита. — Ето защо се върна, въпреки че можеше да очакваш много по-сурово наказание, отколкото получи накрая. Той те е накарал да се върнеш. Ако не е бил той, е нямало да го направиш.

Мозаик не отговори. Йенефер също мълчеше и навиваше черен кичур коса на пръста си. Внезапно вдигна глава и погледна момичето в очите. И се усмихна.

— Накарал те е да се върнеш при мен — каза Лита Нейд. — Казал ти е да се върнеш, макар да е можел да си представи какво би могло да последва от моя страна. Признавам, че това не съм го очаквала от него.

Фонтанът бълбукаше, миришеше на мокри камъни. Ухаеше на цветя, ухаеше на бръшлян.

— Това ме изненада — повтори Лита. — Не го очаквах от него.

— Защото не си го познавала, Корал — спокойно отвърна Йенефер. — Изобщо не си го познавала.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

*What you are I cannot say;
Only this I know full well —
When I touched your face today
Drifts of blossom flushed and fell.*

Siegfried Sassoon^[48]

Конярчето беше получило половин крона още вечерта, така че конете чакаха оседлани. Лютичето се прозина и се почеса по тила.

— О, богове, Гералт... Наистина ли трябва да тръгнем толкова рано? Та още е тъмно...

— Не е тъмно. Точно както трябва е. Слънцето ще изгрее след около час.

— Цял час. — Лютичето се настани в седлото на скопеца. — По-добре да бях поспал през този час...

Гералт скочи в седлото, замисли се, даде на конярчето още половин крона.

— Сега е август — каза той. — От изгрев до залез има около четиринайсет часа. Иска ми се да отидем колкото се може по-далеч за тези часове.

Лютичето се прозина. И сякаш едва сега забеляза неоседланата петниста кобила в яслата зад преградата. Кобилата махна с глава, сякаш искаше да напомни за себе си.

— Чакай — реагира поетът. — А тя? За Мозаик?

— Тя няма да тръгне с нас. Разделяме се.

— Как така? Не разбирам... Можеш ли любезно да ми обясниш...

— Не мога. Не сега. По пътя, Лютиче.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? Напълно?

— Не. Не напълно. Нито дума повече, не ми се говори сега за това. Да тръгваме.

Лютичето въздъхна. Подкара скопеца. Огледа се и отново въздъхна. Той беше поет.

Затова имаше право да въздъхва, когато си поиска.

Странноприемницата „Тайна и шепот“ изглеждаше доста красиво на фона на зората, в мъгливото предутринно сияние. Приличаше на заобиколен от слез и оплетен от поветица и бръшлян замък на феи, горски храм на тайната любов. Поетът се замисли.

Той въздъхна, прозина се, загърна се с наметалото си и пришпори коня. След малко размислите останаха зад гърба му. Гералт вече едва се различаваше в мъглата.

Вещерът яздеше бързо. И не поглеждаше назад.

* * *

— Моля, ето вино. — Стопанинът сложи на масата фаянсова кана. — Ябълково от Ривия, както искахте. И жена ми се интересува как намирате свинското.

— Намираме го сред кашата — отвърна Лютичето. — От време на време. Не толкова често, колкото ни се иска.

Кръчмата, до която се добраха към края на деня, се наричаше, както обещаваеше шарената ѝ табела, „Под глигана и елена“. Но този дивеч беше само на табелата, не влизаше в менюто. Специалитетът на заведението беше каша с късове мазно свинско и гъст лучен сос. Лютичето, явно заради принципа, малко се помръщи заради твърде плебейското според неговите разбираня ястие. Гералт не се оплакваше. Не можеше да има големи претенции към свинското, сосът беше приличен, а кашата добре сварена — точно това се удаваше далеч не на всеки готвач в крайпътните кръчми. Можеше да е и по-лошо, още повече че изборът беше ограничен. Гералт държеше през деня да изминат колкото се може по-голямо разстояние и затова не искаше да спират в по-рано срещнатите кръчми.

Както се изясни, кръчмата „Под глигана и елена“ беше краен пункт на дневното пътешествие не само за тях. Една от масите край стената беше заета от пътуващи търговци. Търговците бяха модерни, за разлика от старомодните, те не се гнусяха от слугите и не смятаха за позорно да ядат на една маса с тях. Модерността и толерантността,

разбира се, си имаха своите граници — търговците заемаха единия край на масата, слугите — другия, демаркационната линия лесно можеше да се забележи. Същото се отнасяше и за ястията. Слугите ядяха свинско с каша, специалитетът на местната кухня, и пиеха разредена бира. Господа търговците си бяха поръчали по едно пиле и няколко бутилки вино.

На отсрещната маса, под препарираната глиганска глава, вечеряше една двойка: светлокоса девойка и по-възрастен мъж. Девойката беше облечена богато и много строго, съвсем не по девически. Мъжът приличаше на чиновник, но далеч не от най-висок ранг. Двойката вечеряше заедно, водеше доста оживен разговор, но това беше скорошно и най-вероятно случайно запознанство — личеше си по поведението на чиновника, ухажващ настойчиво девойката с надежда за нещо повече. Девойката реагираше с учтивост, като при това запазваше ироничното си изражение.

Една от късите маси беше заета от четири жрици. Пътуващи лечителки, което лесно можеше да се отгатне по сивите дрехи и скриващите косите плътни качулки. Трапезата им, както забеляза Гералт, беше повече от скромна: нещо като ечемична каша без мазнина. Жриците никога не искаха заплащане за лечението, изцеляваха всички даром, но обичаят изискваше срещу това да им се предоставя, ако помоят за това, храна и подслон. Стопанинът на „Под глигана и елена“ явно знаеше този обичай, но възнамеряваше да отбие номера с възможно най-малко разходи.

На съседната маса, под еленските рога, се бяха разположили трима местни жители с бутилка житна водка, явно не първата. След като повече или по-малко бяха удовлетворили основната си потребност, те започнаха да търсят развлечения. И разбира се, бързо ги намериха. На жриците не им провървя. Макар че сигурно бяха свикнали с подобни неща.

Масата в ъгъла на стаята беше заета само от един гост. При това тази маса беше скрита в сянка. Гостът, както забеляза Гералт, не ядеше и не пиеше. Той седеше неподвижно, облегал гръб на стената.

Тримата местни бяха неуморни, техните насочени към жриците подигравки и шеги ставаха все по-груби и непристойни. Жриците издържаха стоически, просто не им обръщаха никакво внимание. Местните явно започнаха да се дразнят от това, при това все повече и

повече с намаляването на течността в бутилката. Гералт започна да работи по-бързо с лъжицата. Беше решил да разбие муцуните на пияниците, но не искаше кашата му да изстине.

— Вещерът Гералт от Ривия.

В ъгъла, в сянката, изведнъж припламна огън.

Седящият самотно на масата мъж вдигна ръка над плота. От пръстите му се изтръгнаха трепкащи пламъчета. Мъжът протегна ръката си към свещника върху масата и запали трите свещи. Позволи им да го осветят добре.

Имаше сиви като пепел коси, примесени на слепоочията със снежнобели къдрици. Мъртвешки бледо лице. Гърбав нос. И яркожълти очи с вертикални зеници.

На шията му блестеше под светлината на свещите измъкнат отгоре сребърен медальон.

Главата на озъбила се котка.

— Вещерът Гералт от Ривия — повтори мъжът в тишината, която беше настанала в помещението. — На път към Вижима, както предполагам? За наградата, обещана от крал Фолтест? За две хиляди орена? Правилно ли отгатнах?

Гералт не отговори. Дори не помръдна.

— Не питам знаеш ли кой съм. Защото със сигурност знаеш.

— Не останахте много — отвърна спокойно Гералт. — Така че не е трудно да се досетя. Ти си Бреен. Също известен като Котарака от Йело.

— Виж ти — изсумтя мъжът с котешкия медальон. — Прочутият Бял вълк знае името ми. Голяма чест. Сигурно трябва да сметна за чест и това, че възнамеряваш да откраднеш наградата ми? Трябва да ти отстъпя правото, да се поклоня и да се извиня? Като във вълче стадо, да отстъпя от плячката и да чакам, размахвайки опашка, докато водачът на стадото не се засити? И любезно да се задоволя с огризките?

Гералт мълчеше.

— Няма да ти отстъпя правото — продължи Бреен, познат и като Котарака от Йело. — И няма да се задоволя с огризките. Ти няма да отидеш във Вижима, Бели вълко. Няма да откраднеш наградата ми. Говори се, че Весемир ми е издал присъда. Имаш възможност да я изпълниш. Да излезем от кръчмата. На площада.

— Няма да се бия с теб.

Мъжът с котешкия медальон изскочи иззад масата толкова бързо, че движението му не се забеляза. Проблесна взетият от масата меч. Бреен хвана една от жриците за качулката, издърпа я от пейката ѝ, свали я на колене и допря острието в гърлото ѝ.

— Ще се биеш с мен — каза той студено, като гледаше Гералт. — Ще излезеш на площада, преди да преброя до три. В противен случай кръвта на тази жрица ще изпръска стените, тавана и мебелите. А после ще заколя и останалите. Една по една. Никой да не мърда! Никой да не шава дори!

В кръчмата настъпи тишина, глуха и пълна. Всички застинаха. И гледаха с отворена уста.

— Няма да се бия с теб — повтори спокойно Гералт. — Но ако нараниш тази жена, ще умреш.

— Един от нас ще умре, това е сигурно. Там, на площада. Но по-скоро това няма да бъда аз. Разправят, че са ти откраднали прочутите мечове. И както виждам, не си си направил труда да се сдобиеш с нови. Наистина трябва да си много високомерен, щом се готвиш да откраднеш нечия награда, без да се въоръжиш преди това. Или може би прочутият Бял вълк е толкова добър, че не му е нужна стомана?

Изскърца отместващ се стол. Светлокосата девойка се изправи. Тя взе от масата продълговат свитък. Сложи го пред Гералт и се върна на мястото си, седна до чиновника.

Вещерът знаеше какво е това. Още преди да развърже ремъците и да разгърне плата.

Меч от сидеритова стомана, обща дължина четиридесет и половина цала, дължина на острието — двайсет и седем и една четвърт. Тегло трийсет и седем унции. Дръжката и предпазителят — изработени просто, но елегантно.

Вторият меч — със същата дължина и тежест — сребърен. Частично, разбира се. Чистото сребро е твърде меко, за да може да се наточи добре. На предпазителя и по цялата дължина на острието — рунически знаци и символи.

Езиковедите на Пирал Прат не бяха успели да ги разчетат, което показваше ниското равнище на знанията им. Древните руни образуваха надписа: *Dubhenn haern am glândeal, morc'h am fhean aiesin.* „Моят блясък ще разреже тъмнината, моята светлина ще разсее мрака.“

Гералт се изправи. Измъкна от ножницата стоманения меч. С бавно и плавно движение. Той не гледаше Бреен. Гледаше острието.

— Пусни жената — каза тихо. — Веднага. Иначе ще умреш.

Ръката на Бреен потрепна, по шията на жрицата потече струйка кръв. Жрицата дори не изстена.

— Трябват ми пари — изсъска Котарака от Йело. — Тази награда трябва да бъде моя!

— Пусни жената, казах. Иначе ще те убия. Не на площада, а тук, на място.

Бреен се прегърби. Дишаше тежко. Очите му блестяха злобно, устните му бяха грозно изкривени. Пръстите му, стиснали ръкохватката, побеляха. Изведнъж той пусна жрицата, отблъсна я. Хората в кръчмата зашумяха, сякаш пробудили се от кошмарен сън. Чуха се въздишки и дълбоки вдишвания.

— Ще дойде зимата — изрече с усилие Бреен. — А аз, за разлика от някои, няма къде да зимувам. Уютният и топъл Каер Морхен не е за мен!

— Не — отговори Гералт. — Не е за теб. И добре знаеш защо.

— Каер Морхен е само за вас, добрите, праведните и справедливите, нали? Лайняни лицемери. Вие сте същите такива убийци, по нищо не се отличавате от нас!

— Иди си — каза Гералт. — Остави това място и си върви по пътя.

Бреен прибра меча си. Изпъна се. Докато вървеше през залата, очите му се промениха. Зениците изпълниха цялата очна ябълка.

— Не е вярно, че Весемир ти е издал присъда — каза Гералт, когато Бреен преминаваше край него. — Вещерите не воюват с вещици, не кръстосват мечове едни с други. Но ако някога се повтори това, което се случи в Йело, ако науча нещо подобно... Ще направя изключение. Ще те намеря и ще те убия. Приеми това предупреждение сериозно.

Глухата тишина в помещението продължи още известно време, след като вратата се хлопна зад Бреен. Пълната с облекчение въздишка на Лютичето прозвуча доста гръмко в тази тишина. Скоро след това всички се раздвижиха. Местните пияници тихичко се изнесоха, без да допият водката си. Търговците се задържаха, макар и притихнали и пребледнели, но наредиха на слугите да напуснат масата, като явно им

дадоха указания грижливо да охраняват каруците и конете, изложени на опасност, щом наблизко се намират такива тъмни личности. Жриците превързаха ранената шия на колежката си, благодариха на Гералт с мълчаливи поклони и се оттеглиха за почивка, вероятно на сеновала — едва ли стопанинът им беше предоставил легла в спалното помещение.

Гералт с поклон и жест покани на масата блондинката, която му беше предала мечовете. Тя се възползва от поканата много охотно и без никакво съжаление напусна досегашната си компания, онзи чиновник, като го остави с мрачно изражение на лицето.

— Казвам се Тициана Фреви — представи се тя и се здрависа по мъжки с Гералт. — Приятно ми е да се запознаем.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Беше малко нервно, а? Вечерите в крайпътните странноприемници по принцип са скучни, а днес беше интересно. В един момент даже малко започнах да се боя. Но ми се струва, че това бяха мъжки игри? Дуел на тестостерони? Или мерене на кой му е по-голям? Нямахте реална заплаха?

— Нямахте — излъга той. — Предимно заради мечовете, които се намериха благодарение на теб. Благодаря ти за тях. Само че не мога да проумея по какъв начин са се озовали у теб.

— Това трябваше да остане тайна — поясни тя нехайно. — Беше ми поръчано да ти ги подхвърля тихомълком и скришно, а след това да изчезна. Но условията внезапно се промениха. Бях принудена от ситуацията да ти дам оръжията лично, с вдигнато забрало, така да се каже. И сега би било просто неприлично да откажа обясненията. Така че няма да ги откажа, поемам отговорността за разкриването на тайната. Мечовете ми ги даде Йенефер от Венгерберг. Това стана в Новиград, преди две седмици. Аз съм двимвеандра. С Йенефер се срещнахме случайно, при учителката, при която тъкмо бях приключила практиката си. Когато тя научи, че отивам на юг, и след като моята учителка гарантира за мен, госпожа Йенефер ми повери тази мисия. И ми даде препоръчително писмо до своя позната магичка в Марибор, при която сега възнамерявам да карам стаж.

— Как... — Гералт преглътна слюнката си. — Как е тя? Йенефер? Всичко ли е наред при нея?

— Съвсем наред, мисля. — Тициана Фреви го погледна изпод ресниците си. — Чувства се прекрасно, изглежда така, че да ѝ завиди човек. И аз ѝ завиждам, честно казано.

Гералт се изправи. Приблужи се до стопанина на кръчмата, който едва не беше изгубил съзнание от страх.

— Е, нямаше нужда... — каза скромно Тициана, когато след малко стопанинът сложи пред тях бутилка „Ест Ест“, най-скъпото бяло вино от Тусент. И няколко допълнителни свещи, набутани в гърлата на празни бутилки. — Наистина ми е много неудобно — добави тя, когато след миг на масата се появиха блюда — едното с парченца сушено свинско, второто с пушена пъстърва, третото с най-различни сирена. — Вкарваш се в излишни разходи, вещерю.

— Имам си повод. И отлична компания.

Тя му благодари с кимане. И с усмивка. Мила усмивка.

След завършването на училището по магия всяка магьосница се изправяше пред избор. Тя можеше да остане в училището като учител асистент. Можеше и да помоли всяка от независимите учителки по магия да я вземе при себе си на стаж. Или да избере пътя на двимвеандрата.

Системата беше заимствана от другите гилдии. В много от тях ученикът, получил званието чирак, беше длъжен да извърши пътешествие, по време на което се устройва на временна работа в различни работилници и при различни майстори, ту на едно място, ту на друго, и накрая, след няколко години, се връщаше, за да издържи изпита за званието майстор. Разбира се, имаше и разлики. Принудените да се скитат, без да намират работа чираци често се срещаха очи в очи с глада и пътешествието се превръщаше в скитничество. Двимвеандра се ставаше по собствена воля и желание и Капитулът беше учредил за пътешестващите магички специална стипендия — както беше чувал Гералт, никак не малка.

— Този ужасен тип — присъедини се към разговора поетът — носеше медальон, подобен на твоя. Това беше един от Котараците, нали?

— Да. Не ми се говори за това, Лютиче.

— Прочутите Котараци — обърна се поетът към магьосницата. — Вещери, но несъстояли се. Неуспешна мутация. Безумци, психопати и садисти. Котараци са се нарекли сами, защото са като котки:

агресивни, жестоки, непредсказуеми и своенравни. А Гералт, както винаги, омаловажава, за да ни успокои. Защото имаше заплахата, и то голяма. Чудо е, че се размина без бой, кръв и трупове. Щеше да има касапница като в Йело преди четири години. Всеки момент очаквах...

— Гералт помоли да не се говори за това — прекъсна го Тициана Фреви учтиво, но твърдо. — Да уважим желанието му.

Вещерът я погледна със симпатия. Тя му изглеждаше приятна. И привлекателна. Даже много привлекателна.

Той знаеше, че магьосничките се разкрасяват — престижът на професията изискваше магичката да предизвиква възхищение. Но разкрасяването никога не беше идеално, винаги оставаше нещо. Тициана Фреви не беше изключение. На челото ѝ, малко под линията на косата, имаше няколко едва забележими следи от вариола, преболедувана вероятно в детството, когато у нея още не е имало имунитет. Линията на красивата уста беше леко нарушена от малък вълнист белег над горната устна. Гералт за кой ли път почувства яд, яд към своето зрение, към очите, позволяващи да се забележат такива несъществени подробности, дребни детайли, които в края на краищата бяха нищо в сравнение с това, че Тициана седеше на една маса с него, пиеше „Ест Ест“, ядеше пушена пъстърва и му се усмихваше. Вещерът познаваше много малко жени, чиято красота можеше да се смята за безупречна, и имаше основания да смята, че шансовете някоя от тях да му се усмихне, са нулеви.

— Той говореше за награда... — Когато Лютичето се захванеше с някоя тема, беше трудно да го накара човек да я смени. — Някой от вас знае ли какво имаше предвид? Гералт?

— Нямам никаква представа.

— А аз знам — похвали се Тициана Фреви. — Учудвам се, че още не сте чули, защото историята се разчу. Фолтест, кралят на Темерия, е обявил тази награда. За да се свали проклятието от дъщеря му, която е омагьосана. Убола се е с вретено и е заспала вечен сън, горката, според слуховите лежи в замък в ковчег, обрасъл с глог. Според други слухове ковчегът ѝ е стъклен и е на върха на стъклена планина. Говорят още, че се е превърнала в лебед. А други казват, че е станала ужасно чудовище, стрига. В резултат на проклятие, защото принцесата е плод на кръвосмешение. Тези слухове се предполага, че ги разпространява Визимир, кралят на Редания, който има

териториални спорове с Фолтест, сериозно се е скарал с него и е готов на всичко, за да му навреди.

— Наистина изглежда като измислица — каза Гералт. — Основана на приказка или легенда. Омагьосана и превърната в чудовище принцеса, проклетие като наказание за кръвосмешение, награда за онзи, който свали магията. Класика и баналност. Този, който го е измислил, не си е давал много зор.

— Случаят — добави двимвеандрата — има явен политически подтекст, затова Капитулът е забранил на магьосниците да участват в него.

— Приказка или не, същият този Котарак е повярвал в нея — рече Лютичето. — Явно бързаше към Вижима именно при тази омагьосана принцеса, за да свали заклинанието и да получи обещаната от крал Фолтест награда. Заподозря, че Гералт също отива там, и му се прииска да го изпревари.

— Сгрешил е — отвърна сухо Гералт. — Не съм тръгнал към Вижима. Нямам намерение да си пъхам носа в политически котел. Това е работа точно за някой като Бреен, който, както той сам каза, се нуждае от нея. Аз не се нуждая. Мечовете се намериха, няма нужда да поръчвам нови. Имам средства за съществуване. Благодарение на магьосниците от Рисберг...

— Вещерът Гералт от Ривия?

— Аз съм. — Гералт измери с поглед чиновника, който стоеше наблизо с мрачно изражение на лицето. — А кой пита?

— Това не е съществено. — Чиновникът вирна глава и изду бузи, опитвайки се да изглежда важен. — Същественото е съдебната призовка. Която ви връчвам. Пред свидетели. В съответствие със закона.

Чиновникът връчи на вещера свитък хартия. След което излезе, без да пропусне да дари Тициана Фреви с поглед, изпълнен с презрение.

Гералт счупи печата и разгърна свитъка.

— *Datum ex Castello Rissberg, die 20 mens. Jul. anno 1245 post Resurrectionem* — прочете той. — В градския съд на Горс Велен. Ищец: дружество Комплекс Рисберг. Ответник: Гералт от Ривия, вещер. Предмет на иска: връщането на сума в размер хиляда новиградски крони. Ние молим, *primo*: да се задължи ответникът Гералт от Ривия да

върне сумата от хиляда новиградски крони заедно със съответните лихви. *Secundo*: да се задължи ответникът да плати съдебните разходи съгласно установените норми. *Tertio*: да се обяви решение за незабавно изпълнение. Основание: ответникът е получил чрез измама от ищеца, дружеството Комплекс Рисберг, сумата от хиляда новиградски крони. Доказателство: копия от банковите преводи. Плащането е било извършено като аванс за работа, която ответникът не е свършил и която, поради злоумишленост, никога не е възнамерявал да свърши... Свидетели: Бирута Ана Маркет Икарти, Аксел Мигел Еспанса, Иго Тарвикс Сандовал... Мерзавци.

— Върнах ти мечовете — сведе поглед Тициана — и веднага ти стоварих проблеми на главата. Този чиновник ме проследи. Тази сутрин чух как разпитва за теб на пристана. И веднага след това се залепи за мен като репей за кучешка опашка. Сега знам защо. Този иск е по моя вина.

— Ще ти трябва адвокат — рече мрачно Лютичето. — Но не ти препоръчвам госпожа юристката от Керак. Тя е подходяща само за дела извън съдебната зала.

— Можем да забравим за адвоката. Обърна ли внимание на датата на иска? Обзалагам се, че делото вече е било гледано и присъдата е произнесена задочно. И че вече са конфискували сметката ми.

— Много съжалявам — каза Тициана. — Моя е вината. Прости ми.

— Няма за какво да ти прощавам, не си виновна ти. А на Рисберг и съда дано им приседне. Уважаеми стопанино! Още една бутилка „Ест Ест“, ако може!

* * *

Скоро те останаха единствените гости в залата. Кръчмарят, демонстративно прозявайки се, им даваше да разберат, че е време да приключват. Първа си тръгна Тициана, а скоро я последва и Лютичето.

Гералт не отиде в стаята, която заемаха заедно с поета. Вместо това тихичко почука на вратата на Тициана Фреви. Тя отвори веднага.

— Чаках те — промълви жената, докато го издърпваше вътре. — Знаех, че ще дойдеш. А ако не беше дошъл, щях да тръгна да те търся.

* * *

Тя сигурно го беше приспала с магия, иначе той, разбира се, щеше да се събуди, когато си е тръгвала. А най-вероятно си беше тръгнала преди изгрев-слънце, още по тъмно. От нея беше останал аромат. Нежен мирис на перуника и круша. И още нещо. Рози?

На масичката, върху мечовете му, лежеше цвете. Роза. Една от белите рози, които растяха в множеството саксии, наредени около кръчмата.

Никой не помнеше какво е било това място, кой го е построил, на кого и за какво е служило. Зад кръчмата, в долината, бяха останали руините на древна постройка — някога голям и вероятно богат архитектурен комплекс. От зданието не беше оцеляло практически нищо, виждаха се само останките от основата, затрупани ями и тук-таме каменни блокове. Всичко друго е било разрушено и разграбено. Строителните материали бяха скъпи, нищо не биваше да пропада.

Влязоха под руините на разрушената порта, някога впечатляваща арка, а сега изглеждаща като бесило; впечатлението се засилваше от бръшляна, висящ като отрязано въже. Тръгнаха по алеята между дърветата — те бяха изсъхнали, осакатени и уродливи, сякаш засегнати от проклятието, надвиснало над това място. Алеята водеше към градина или по-скоро нещо, което някога е било градина. Гъсталак от тръни, жълтуга и пълзящи рози, които някога сигурно са били декоративна ценност, а сега представляваха дива и хаотична плетеница от клони, бодливи лози и сухи стъбла. Изпод тази плетеница надничаха останките от статуи и скулптури, изработени предимно в пълен ръст. Останките бяха толкова бедни, че беше невъзможно дори приблизително да се определи кого или какво са изобразявали. Не че това имаше някакво значение. Статуите бяха минало. Те не се бяха съхранили, значи бяха престанали да съществуват. Бяха останали само

руини, и те, изглежда, щяха да съществуват много дълго, руините са вечни.

Руини. Паметник на разрушен свят.

— Лютиче.

— Какво?

— В последно време всичко, което можеше да тръгне на зло, тръгна на зло. И на мен ми се струва, че аз съм този, който развали нещата. С каквото и да се захвана напоследък, го провалям.

— Така ли ти се струва?

— Така ми се струва.

— Но изобщо не е така. Не очаквай обяснения. Омръзна ми да обяснявам. А сега се самосъжалявай мълчаливо, много те моля. В момента творя, а твоите оплаквания ме разконцентрират.

Лютичето приседна върху една рухнала колона, тикна шапката си назад, на тила, сложи крак връз крак, настрои лютнята.

*Свещта примигва, пламъкът угасва,
докосва ни повей на вятър студен...*

И наистина появя вятър, внезапен и силен. Лютичето спря да свири. И шумно въздъхна.

Вещерът се обърна.

Тя стоеше на края на алеята, между разбития пиедестал на неразпознаваема статуя и оплетените храсти на изсъхнал дрян. Висока, с прилепнала рокля. Със сивкави петна по главата, характерни по-скоро за корсак, отколкото за сребърна лисица. С остри уши и удължена муцуна.

Гералт не помръдна.

— Обещах ти, че ще дойда. — В лисичата паст проблеснаха редици от остри зъби. — Някой ден. Този ден настана.

Гералт не помръдваше. На гърба си чувстваше познатата тежест на двата си меча, тежест, която му беше липсвала цял месец. Която обикновено му даваше спокойствие и увереност. Сега, в този момент, тежестта си беше само тежест.

— Дойдох... — Зъбите на агуарата проблеснаха. — Сама не знам защо дойдох. Може би, за да се сбогувам. Може би, за да ѝ позволя да

се сбогува с теб.

Изад лисицата се появи слабичка девойка с тънка рокличка. Бледото ѝ и неестествено неподвижно лице все още беше наполовина човешко. Но може би вече повече лисиче, отколкото човешко. Промените се извършваха бързо.

Вещерът поклати глава.

— Ти си я излекувала... съживила си я? Не, това е невъзможно. Значи, тя е била жива там, на кораба. Жива. Престорила се е на мъртва.

Агуарата гръмко залая. На Гералт му отне време, за да осъзнае, че това е смях. Че лисицата се смее.

— Някога ние можехме много неща. Илюзии за вълшебни острови, танцуващи в небето дракони, фалшиви огромни армии, приближаващи се към градските стени... Някога, отдавна. Сега светът се е променил, способностите ни намаляха... и ние се смалихме. Вече сме повече лисици, отколкото агуари. Но все пак дори най-малката, най-младата лисица е способна да излъже с илюзия вашите примитивни човешки сетива.

— За пръв път в живота си — каза той след малко — се радвам, че са ме излъгали.

— Не е вярно, че проваляш всичко. А за награда можеш да докоснеш лицето ми.

Той се изкашля, гледайки остриите зъби.

— Хмм...

— Илюзиите са това, за което мислиш. От което се боиш. И за което мечтаеш.

— Какво?

Лисицата тихо изджафка. И се промени.

Тъмни, теменужени очи, пламтящи върху бледо триъгълно лице. Къдрици с цвят на гарванови крила, разрошени като в буря, падащи на каскада върху раменете, бляскави, отразяващи светлината като паунови пера, извиващи се като вълни при всяко движение. Устни, чудесно тесни и бледи под червилото. На шията — черна кадифена лента с обсидианова звезда, искряща и отразяваща наоколо хиляди отблясъци.

Йенефер се усмихна. Вещерът докосна бузата ѝ.

И тогава сухият дрян разцъфна.

А после подухна вятър, разнесе се трясък. Светът изчезна зад завеса от бели цветчета.

— Илюзия — чу Гералт гласа на агуарата. — Всичко е илюзия.

* * *

Лютичето беше спрял да пее. Но не бе оставил лютнята. Седеше върху къс от повалена колона. Гледаше небето.

Гералт седна до него. Той размишляваше за разни неща. Подреждаше в главата си разни неща. По-точно се опитваше да ги подреди. Съставяше планове. В по-голямата си част напълно нереални. Обещаваше си разни неща. Силно се съмняваше, че ще може да изпълни някое от обещанията си.

— А ти — рече изведнъж Лютичето — никога не хвалиш баладите ми. Колко само съм съчинил и изпял пред теб. А ти нито веднъж не ми каза: „Това беше хубаво. Искам да ми го изсвириш още веднъж“. Никога не си казвал такова нещо.

— Съгласен съм. Никога не съм казвал, че искам. Знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото не съм искал.

— Толкова голяма жертва ли е това? — не се предаваше бардът.
— Толкова ли е трудно? Кажу ми: „Изсвири това още веднъж, Лютиче. Изсвири «Как времето тече»“.

— Изсвири това още веднъж, Лютиче. Изсвири „Как времето тече“.

— Каза го напълно неискрено.

— И какво от това? Нали и без това ще я изсвириш?

— И още как!

*Свещта примигва, пламъкът угасва,
докосва ни повей на вятър студен...*

И минават дните

и времето тече

тихо и незабележимо.

Щом си с мен, то нещо ни събира,

дори и да не е идеално всичко.

*И минават дните
и времето тече
тихо и незабележимо.
Споменът за минатите пътища
не може да ни го отнеме нищо.
И минават дните
и времето тече
тихо и незабележимо.
Затова, скъпа, още веднъж
да повторим рефрена триумфално.
И минават дните
и времето тече
тихо и незабележимо.*

Гералт се изправи.
— Време е да тръгваме, Лютиче.
— А? Накъде?
— Не е ли все едно?
— По принцип, да. Да тръгваме.

---

[48]

*Не мога да кажа какво си,
но това, което зная добре —
когато докоснах лицето ти днес,
вълни от цветове разцъфтяха и окапаха.
Зигфрид Сасуун — Б.пр.*

↑

ЕПИЛОГ

Върху хълма се белееха останки от сгради, превърнали се в руини толкова отдавна, че вече бяха напълно обрасли с растителност. Стените бяха обвити в бръшлян, млади дръвчета бяха прорасли в разбития под. Това беше — Нимуе нямаше как да го знае — древна светиня, обител на жреците на някакво забравено божество. За Нимуе това си бяха просто руини. Купчина камъни. И пътепоказател. Знак за това, че върви в правилната посока.

Точно след хълма и руините пътят се разклоняваше. Едното му разклонение водеше на запад, през мочурището. Второто водеше на север, скриваше се в гъстата, тъмна гора. Гмурваше се в черния гъсталак, потъваше в мрачната тъмнина и се изгубваше в нея.

И това беше нейният път. На север. През печално известната Гора на сойките.

Историята, с които се бяха опитали да я уплашат в Ивало, вече съвсем не я впечатляваха, по време на пътешествието си се беше сблъсквала с подобни неща многократно; всяка местност имаше своя страховит фолклор, местни страхове и ужасии, предназначени да плашат новодошлите. Вече я бяха плашили с водници в езерата, брегини в реките, вихти по кръстопътищата и упири в гробищата. Всеки втори мост беше скривалище на тролове, всяка втора група приведени върби криеше стриги. Накрая Нимуе свикна, ежедневните страхове престанаха да бъдат страшни. Но тя не знаеше как да овладее странното безпокойство, което я обхвана, преди да влезе в тъмната гора, на тесния път между обвитите в мъгла могили или на пътеката сред покритите с изпарения блата.

Сега, пред тъмната стена на гората, тя отново почувства предишното безпокойство, тръпки по гърба и сухота в устата.

„Пътят е използван често — повтаряше си постоянно тя наум — целият е изровен от колелата на каруците, разбит е от копитата на коне и волове. Какво като гората изглежда страшна, това не е някаква си дива пътека, това е използван път, който води до Дориан и минава през

последния участък от гората, оцелял от брадвите и трионите. Мнозина минават с коне оттук, мнозина преминават пеша. И аз ще премина. Не ме е страх.“

„Аз съм Нимуе верх Вледир ап Гвин.“

Вирва, Гуадо, Сибел, Бруге, Кастерфурт, Мортара, Ивало, Дориан, Анхор, Горс Велен.

Огледа се дали не се приближава някой. Щеше да е по-весело в компания, помисли си тя. Но пътят, за жалост, точно днес, точно сега, не искаше да бъде използван. Беше напълно пуст.

Нямаше друг изход. Нимуе се прокашля, оправи бохчата на рамото си, стисна здраво тояжката си. И влезе в гората.

Там преобладаваха дъбове, брястове и стари, сраснали се габъри, имаше също борове и кедри. Долу в ниското се ширеше гъсталак от оплетени глог, леска, черна череша и орлови нокти. В нормалните гори той обикновено беше пълен с горски птици, но тук цареше зловеща тишина. Нимуе вървеше, забила поглед в земята. Въздъхна с облекчение, когато изведнъж, някъде в дълбините на гората, се чу кълвач. Поне има още нещо живо тук, помисли си тя, не съм съвсем сама.

Спря се и внезапно се обърна назад. Не видя никого и нищо, а само преди миг беше сигурна, че някой върви зад нея. Почувства, че я наблюдават. Че тайно я следят. Гърлото ѝ се сви от страх, тръпки я полазиха по гърба.

Ускори крачка. Стори ѝ се, че гората започна да оредява, стана по-светла и по-зелена, защото наоколо започнаха да преобладават брези. „Още един завой, още два — трескаво си мислеше тя — още малко и гората ще свърши. Ще я оставя зад гърба си заедно с онзи, който се прокрадва след мен. И ще продължа нататък.“

Вирва, Гуадо, Сибел, Бруге...

Тя дори не чу шума, улови движението с крайчеца на окото си. От папратовия гъсталак изскочи някакво сиво, плоско, многокрако и невероятно бързо същество. Нимуе закрещя, когато видя щракащите щипци, големи колкото косове. Настръхналите от шипове и четина крайници. Множеството очи, обкръжаващи главата като корона.

Почувства силно блъсване, което я отлепи от земята и силно я отхвърли назад. Падна по гръб върху разперените клони на една леска

и се вкопчи в тях, готова да скочи и да побегне. Замя, вперила поглед в провеждащия се на пътя див двубой.

Многокракото чудовище подскачаше и се въртеше, въртеше се невероятно бързо, размахваше крайници и щракаше с големите си щипки. А около него още по-бързо, толкова бързо, че чак се размазваше пред погледа, танцуваше човек. Въръжен с два меча.

Пред очите на вцепенената от страх Нимуре във въздуха излетя първо един, после втори, после трети отсечен крак. Ударите от мечовете се посипаха върху плоското туловище, от което рукнаха потоци от зелена слюз. Чудовището се съпротивляваше и нападаше, а накрая с един скок се хвърли към гората, за да избяга. Но не успя да стигне далеч. Човекът с мечовете го догони, настъпи го с крак и със замах го прикова към земята едновременно с двете остриета. Твартата дълго би по земята с крайници и накрая замя.

Нимуре притисна ръце към гърдите си в опит да успокои разтупканото си сърце. Видя как спасителят ѝ се навежда над убитото чудовище и с ножа си изрязва нещо от бронята му. Как избърсва остриетата на мечовете и ги прибира в ножниците, привързани към гърба му.

— Всичко наред ли е?

Нимуре осъзна с известно закъснение, че питат нея. Но тя не успя нито да отговори, нито да се измъкне от леската. Спасителят ѝ не бързаше да я вади от храста, така че ѝ се наложи да се освободи сама. Краката ѝ трепереха така, че едва стоеше на тях. Сухотата в устата ѝ не изчезваше.

— Лоша идея е да минаваш сама през гората — каза спасителят ѝ, като се приближи.

Той свали качулката си и снежнобялата му коса засия в горския полумрак. Нимуре едва не се разкрещя, неволно притисна юмрук към устата си. „Това е невъзможно — помисли си тя — абсолютно невъзможно. Сигурно сънувам.“

— Но сега — продължи белокосият, като оглеждаше почернялата и покрита с петна плочка в ръката си, — сега оттук вече може да се преминава спокойно. И какво имаме тук? IDR UL Ex IX 0008 ВЕТА. Ха! Точно ти ми липсваше в сметката, осмицо. Но сега вече е закрыта. Как се чувстваш, момиче? Ох, извинявай. В устата ти е сухо, нали? Езикът ти е като дървен? Знаем, знаем. Ето, пийни...

Тя пое с треперещи ръце подадената ѝ манерка.

— Накъде отиваш?

— В Д... До... До...

— До?

— ... Дориан. Какво беше това? Онова... там?

— Произведение на изкуството. Шедьовър номер осем. Всъщност няма значение какво е било. Важното е, че вече го няма. А ти коя си? Къде отиваш?

Тя кимна с глава, преглътна. И се реши. Сама се изненада от куража си.

— Аз... Аз съм Нимуе верх Вледир ап Гвин. От Дориан отивам в Анхор, а оттам в Горс Велен. В Аретуза, училището за магьосници на остров Танед.

— Охо. А откъде идваш?

— От село Вирва. През Гуадо, Сибел, Бруге, Кастерфурт...

— Познавам този маршрут — прекъсна я той. — Обходила си едва ли не половината свят, Нимуе, дъще на Вледир. В Аретуза би трябвало да ти го зачетат като точки за приемния изпит. Но е вероятно да не го направят. Амбициозна цел си си поставила, девойко от село Вирва. Много амбициозна. Ела с мен.

— Добри... — Нимуе все още движеше неуверено краката си. — Добри господине...

— Да?

— Благодаря, че ме спаси.

— Ти също заслужаваш благодарност. От много дни търся наоколо някой като теб. Онези, които преминаваха преди, се движеха на големи групи, шумно и с оръжие, такива нашият шедьовър номер осем не се осмеляваше да напада, не си подаваше носа от скривалището си. Ти го примамих оттам. Дори от голямо разстояние е способен да разпознае лесната плячка. Някой, който върви сам. И не е голям. Не се обиждай.

Краят на гората се оказа точно зад ъгъла. Малко по-нататък, до самотна група дървета, чакаше конят на белокосия. Дореста кобила.

— До Дориан — рече той — оттук са около четиридесет мили. За теб три дни път. Три и половина, ако се смята остатъкът от днешния ден. Знаеше ли го?

Нимуе почувства внезапна еуфория, която отми вцепенението и другите последствия от преживения ужас. „Това е сън — помисли си тя. — Като че ли сънувам. Защото това не може да се случва наяве.“

— Какво ти става? Добре ли се чувстваш?

Нимуе събра кураж.

— Тази кобила... — От вълнение тя трудно произнасяше думите. — Тази кобила се казва Плотка. Защото така наричат твоя кон. Защото ти си Гералт от Ривия. Вещерът Гералт от Ривия.

Той я гледа дълго. Мълчаливо. Нимуе също мълчеше, забила поглед в земята.

— Коя година сме сега?

— Хиляда триста... — Тя вдигна изумен поглед. — Хиляда триста седемдесет и трета след Възраждането.

— Ако е така — белокосият избърса лице с облечената си в ръкавица ръка, — значи Гералт от Ривия отдавна не е сред живите. Той е умрял преди сто и пет години. Но аз си мисля, че щеше да се радва, ако... Щеше да се радва, ако след всичките тези сто и пет години хората продължават да го помнят. Че помнят кой е бил. Ха, помнят даже името на коня му. Да, мисля, че щеше да се радва... Ако можеше да разбере за това. Да вървим. Ще те съпроводя.

Дълго време вървяха мълчаливо. Нимуе хапеше устни. Засрамена, тя реши повече да не се обажда.

— Напред — наруши напрегнатата тишина белокосият — има кръстопът и път. Пътят за Дориан. Ще стигнеш безопасно...

— Вещерът Гералт не е умрял! — изригна Нимуе. — Той просто си е отишъл, отишъл е в Страната на ябълките. Но ще се върне... Ще се върне, защото така разказва легендата.

— Легенди. Приказки. Басни. Сказания и предания. Знам, Нимуе от село Вирва, която отива в училището за магьосници на остров Танед. Не би се претрашила да тръгнеш на такова безумно пътешествие, ако не бяха легендите и приказките, с които си израснала. Но това са само приказки, Нимуе. Само приказки. Твърде далеч си стигнала от къщи, за да не го разбираш.

— Вещерът ще се върне от оня свят! — не се предаваше тя. — Ще се върне, за да защитава хората, когато Злото отново се развихри. Докато съществува мракът, дотогава ще са необходими вещерите. А мракът все още съществува!

Той мълча дълго, загледан настрани. Накрая се обърна към нея. И се усмихна.

— Мракът все още съществува — потвърди той. — Въпреки прогреса, който, както се опитват да ни убедят, трябва да разсее тъмата, да елиминира рисковете и да прогони страховете. Досега прогресът не е постигнал кой знае какви успехи. Досега прогресът само ни казва, че мракът е просто суеверие, което помрачава светлината, че няма от какво да се боим. Но това не е така. Има от какво да се боим. Защото винаги, винаги ще има мрак. И винаги в мрака ще се крие Зло, винаги в мрака ще има зъби и нокти, убийства и кръв. И вещерите винаги ще са необходими. И нека винаги се появяват там, където са нужни. Там, откъдето се носи вик за помощ. Там, където ги призовават. Нека се появяват с меч в ръка. С меч, чийто блясък разсича мрака, чиято светлина разпръсква мрака. Хубава приказка, нали? И хубаво завършва, както трябва да завърши всяка приказка.

— Но... — запъна се тя. — Но това са сто години... Как е възможно да... Как е възможно?

— Такива въпроси — прекъсна я той отново с усмивка — не подобават на една бъдеща адептка на Аретуза. Училището, в което учат, че няма нищо невъзможно. Защото всичко, което е невъзможно днес, ще стане възможно утре. Такъв девиз трябва да бъде изписан над входа на университета, който скоро ще стане твой. Щастлив път, Нимуе. Сбогом. Тук ще се разделим.

— Но... — Тя почувства внезапно облекчение и думите потекоха като река. — Но аз бих искала да науча... Да науча повече. За Йенефер. За Цири. За това как всъщност е завършила тази история. Чела съм... Знам легендата. Знам всичко. За вещерите. За Каер Морхен. Знам дори названията на всички вещерски Знаци! Моля те, разкажи ми...

— Тук ще се разделим — меко я прекъсна той. — Пред теб е пътят към твоето предназначение. Пред мен лежи съвсем друг път. Историята продължава, историята никога не свършва. Що се отнася до Знаците... Има такъв, който не познаваш. Нарича се Сомна. Погледни ръката ми.

Тя погледна.

— Илюзия — чу отнякъде, много отдалеч. — Всичко е илюзия.

— Ей, момиче! Недей да спиш, че ще те оберат!

Тя надигна глава. Разтърка очи. И скочи от земята.

— Заспала ли съм? Спях ли?

— И още как! — засмя се от каруцата едра жена. — Като пън! Като мъртва! Два пъти ти извиках, а ти нищо. Вече се канех да слизам от каруцата... Сама ли си? Какво се оглеждаш така? Търсиш ли някого?

— Човекът... с бялата коса... Той беше тук... Или може би... Сама не знам вече.

— Никого не съм виждала тук — отсече жената.

Зад гърба ѝ, изпод завесата, се подадоха главите на две деца.

— Виждам, че си тръгнала на път. — Жената посочи с поглед бохчата и тояжката на Нимуе. — Аз отивам в Дориан. Ако искаш, ще те закарам. Ако ти е на път.

— Благодаря. — Нимуе се качи на каруцата. — Огромно благодаря.

— Дий! — Жената плесна с поводитите. — Да потегляме тогава! По-добре да се возиш, отколкото да вървиш пеша, нали? Така като гледам, здраво си се изморила, щом си заспала направо край пътя. Спеше, ти казвам...

— Като камък. — Нимуе въздъхна. — Знам. Бях много изморена и заспах. А преди да се събудя, имах...

— Какво имаше?

Тя се огледа. Зад нея се виждаше черната гора. Отпред пътят криволичеше между редиците от върби. Пътят към нейното предназначение.

„Историята продължава — помисли си тя. — Историята никога не свършва.“

— Имах удивителен сън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.